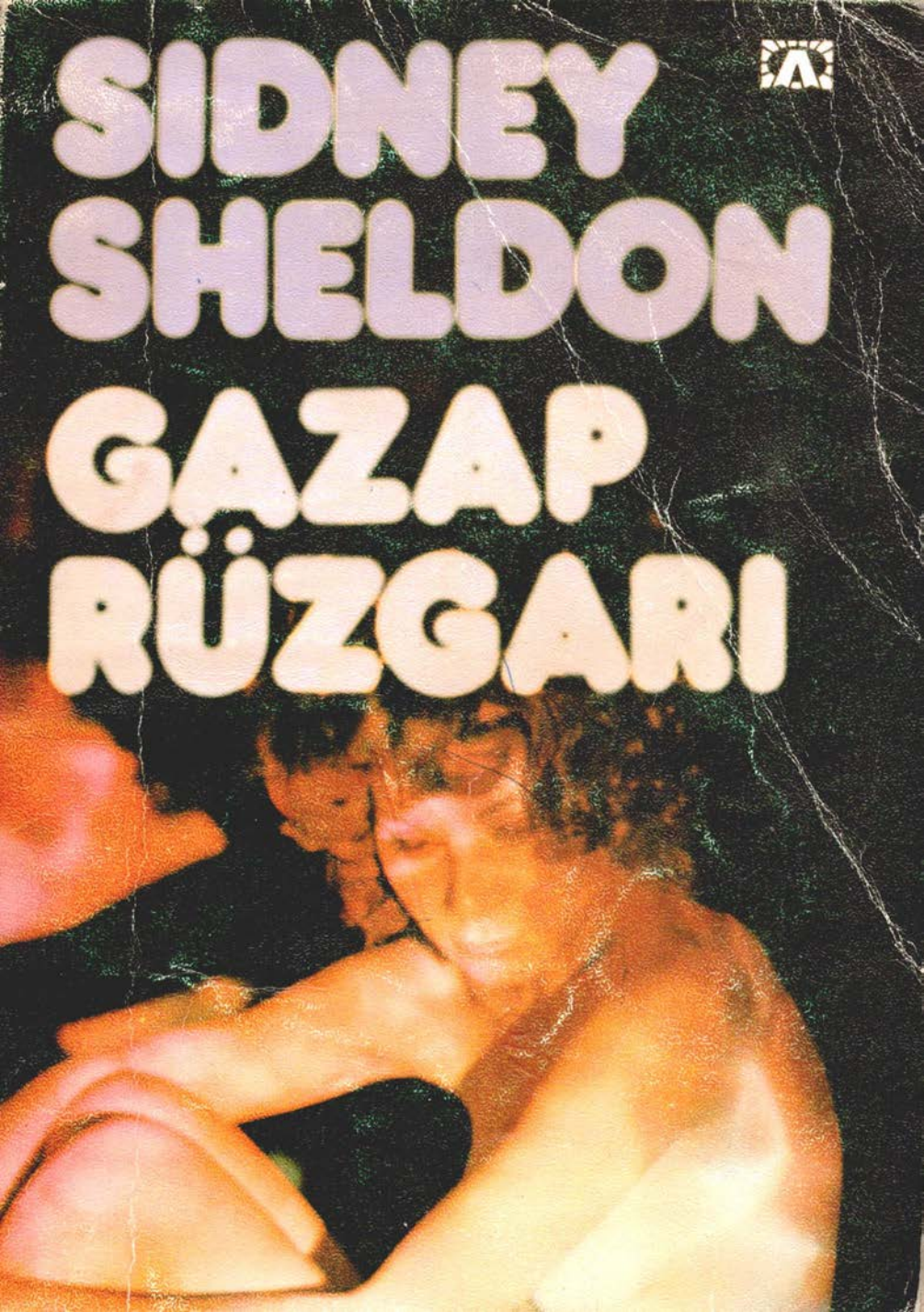
SIDNEY SHELDON

GAZAP RÜZGARI

Yazarın Yayınevimizde Çıkan Diğer Kitapları

Aynadaki Yabancı (Tükendi)
Mirasçılar (Tükendi)
Gece Yarısının Ötesi (Basılıyor)

altın kitaplar yayınevi

1. Baskı

Altın Kitaplar Matbaası -- Eylül / 1980

Sidney Sheldon

Gazap Rüzgarı

(Rage of Angels)

Türkçesi :

Mehmet HARMANCI

BİRİNCİ KİTAP

1

4. Eylül, 1969: New York

Avcılar avlarını kıstırmışlar son darbeyi indirmeye hazırlanıyorlardı.

İki bin yıl öncesinin Roma'sında olsaydı karşılaşma Neron Sirki ya da Colosseum'da düzenlenir, vahşi aslanlar kurbanlarını paramparça etmek için kan ve kum dolu arenada kovalıyor olurlardı. Ancak uygar yirminci yüzyıldaydık ve sirk, Manhattan'da Adliye Binasının 16 numaralı Salonunda sergilenmekteydi.

Romalı Suetonius'un yerinde, olayı gelecek kuşaklara aktarma görevini üstlenmiş zabıt kâtibi bulunuyordu. Cinayet davasının gazete manşetlerinden inmemesi üzerine meraklı bir basın ve halk grubu da sabahın yedisinde duruşma salonunun önünde kuyruk olmuşlar yerlerini garantilemeye çalışıyorlardı.

Av olan Michael Moretti, otuz yaşlarındaki bu sakin ve yakışıklı adam, sanık masası başında oturmaktaydı. Uzun boylu ve zayıftı; birbirleriyle uyuşan düzeylerden oluşan yüzü beklenmedik bir çukura sahip çıkık bir çenesi, zeytin karası gözleri vardı. Üzerinde usta bir terzi elinden çıkma gri bir takım elbise, açık mavi gömlek, lacivert ipek kravat, ayaklarında da ısmarlama yapılmış cilalı ayakkabılar vardı. Durmadan salonu kolaçan eden gözleri dışında Michael Moretti hiç kımıldamıyordu.

Moretti'ye saldıran aslan ise New York'un ateşli savcısı, Halkın temsilcisi, Robert Di Silva'ydı. Robert Di Silva sürekli bir hareketlilik içindeydi; bir randevuya beş dakika geç kalmış gibi geçer giderdi yaşamın içinden. Hep görünmeyen rakiplerle gölge boksu yapar gibiydi. Kısa boyluydu, güçlü kuvvetliydi, saçları modası geçmiş biçimde çok kısa kesiliydi ve kırlaşmaya yüz tutmuştu. Di Silva'nın burnu ve yüzü gençlik boksörlüğünün izlerini taşırdı. Bir zamanlar ringde bir adam öldürmüş ve bundan hiç pişmanlık duymamıştı. O günden bugüne kadar

geçen yıllarda da henüz acımanın ne anlama geldiğini öğrenmiş değildi.

Robert Di Silva bugünkü durumuna ahbap hatırı ya da parayla yükselmiş olmayan korkunç derecede hırslı bir insandı. Yükselişi sırasında halkın uygar bir hizmetkârı cilâsı altında, ne unutan ne de bağışlayan bir sokak serserisinin savaşımcı ruhunu taşımış durmuştu.

Olağan koşullar altında Savcı Di Silva'nın bugün mahkemede olmaması gerekirdi. Geniş bir yardımcı kadrosu vardı, üst düzeydeki yardımcılarından herhangi biri bu davaya girebilirdi. Ancak Di Silva daha baştan beri Moretti davası ile kendisinin uğraşacağını biliyordu.

Michael Moretti gazete manşetlerinden inmeyecek bir haberdi; Doğunun beş Mafia ailesinin başı, olan, **capo di capi** Antonio Granelli'nin damadıydı. Antonio Granelli yaşlanıyordu ve sokaklarda Michael Moretti'nin kayınbabasının yerini almak üzere yetiştirildiği söylenmekteydi. Moretti adam dövmeden öldürmeye kadar on onbeş olaya karışmış ancak şimdiye kadar hiç bir savcı onu suçlayacak bir kanıt bulamamıştı. Moretti ile emirlerini yerine getirenler arasında pek çok usta avukat vardı. Di Silva bile Moretti aleyhine kanıt toplamak için boşuboşuna üç yılını harcamıştı. Ancak Di Silva'nın talihi ansızın açılıvermişti.

Moretti'nin askerlerinden biri olan Camillo Stela, bir soygun sırasında işlenen bir cinayetten sanık olarak yakalanmıştı. Stela yaşamı karşılığında ötmeye razı geldi. Di Silva'nın duyduğu en neşeli cıvıltıydı bu; bu şarkı doğudaki güçlü Mafia ailesini çökertecek, Michael Moretti'yi elektrikli koltuğa göndertecek ve Robert Di Silva'yı da New York'un Albany'deki valilik koltuğuna oturtacaktı. Martin Van Buren, Graver Clevelnadı. Teddy Roosevelt ve Franklin Roosevlt gibi diğer New York Valileri Beyaz Saray'a kadar çıkabilmişlerdi. Di Silva'nın da gözü oradaydı.

Zamanlama kusursuzdu. Eyalet seçimlerine bir yıl kalmıştı.

Eyaletin en güçlü siyasi patronu Di Silva'ya çengel atmıştı: «Bu davada oluşturduğun kamuoyu ile hemen adaylığı ardından da valiliği alacaksın, Bobby. Moretti'yi mahkûm ettir, adayımız sensin!»

***

Robert Di Silva hiç bir şeyi şansa bırakmamıştı. Michael Moretti aleyhindeki davayı büyük bir titizlikle hazırlamış, yardımcılarını kanıt toplama işiyle görevlendirmiş, ortada kesin olmayan hiç bir şey bırakmamış, Moretti'nin avukatının bulabileceği tüm kaçak noktaları tek tek saptamış, önlemlerini almıştı. Birer birer bütün delikler tıkanmış bulunuyordu.

Jüriyi seçmek yaklaşık iki haftalarını almıştı. Savcı her türlü olasılığa karşı yedi yedek jüri üyesi seçmekte ısrar etmişti. Mafia ile ilgili davalarda jüri üyelerinin ortadan yok oldukları ya da açıklamasız kalan ve ölümle sonuçlanan kazalar geçirdikleri çok görülmüşty. Di Silva bu jürinin, davanın ilk gününden bu yana ayrı tutulmasına gayret etmiş, her gece kimsenin kendilerine ulaşamayacağı bir yerde kilit altında bulundurulmalarını sağlamıştı.

Michael Moretti aleyhindeki davanın baş kişisi Camillo Stela'ydı ve Di Silva bu yıldız tanığını çok iyi koruyordu. Savcı yarım düzine polis koruması altındayken Coney Island'ın Half Moon Otelinin altıncı katından aşağı 'düşen' hükümet tanığı Abe Reles örneğini çok iyi hatırlıyordu. Robert Di Silva, Camillo Stela'nın başındaki nöbetçileri kendisi seçmişti; duruşma başlamadan önce de Stela her gece ayrı bir yere götürülmüştü. Şimdi duruşma başladıktan sonra Stela dört silâhlı memurun gözetiminde tek kişilik bir hücrede kalmaktaydı. Yanına kımsenin yaklaşmasına izin verilmiyordu. Savcı Di Silva'nın kendisini Michael Moretti'nin intikamından koruyacak yetenekte olduğuna inandığı için Stela tanıklık yapmaya karar vermişti

Duruşmanın beşinci gününün sabahıydı.

*
**

Jennifer Parker'in duruşmada ilk günüydü. O sabah kendisiyle birlikte yemin eden diğer beş genç savcı yardımcısıyla birlikte savcı masasının çevresinde oturuyorlardı.

Jennifer Parker ince vücutlu, kara saçlı, soluk tenli zeki ve canlı bir yüzü, yeşil ve düşünceli gözleri olan yirmi dört yaşında bir kızdı. Güzelden çok çekiciydi yüzü; gurur, yüreklilik ve duygululuk yansıtırdı; unutulması güç yüzlerden biriydi kısacası. Iskemlesinde sanki geçmişin görünmeyen hayâletlerine karşı koyuyormuş gibi dimdik oturuyordu.

*
**

Jennifer Parker'in günü çok kötü başlamıştı. Savcılık bürosundaki yemin töreni sabah saat sekizdeydi. Jennifer bir gece önce giyeceklerini hazırlamış, sabah saçlarını yıkamaya zaman ayırabilmek için saati altıya kurmuştu.

Ancak alarm zili çalmamıştı. Jennifer saat yedi buçukta gözlerini açar açmaz paniğe kapılmıştı. Ayakkabısının topuğunu kırdığı anda çorabı kaçmış, elbise değiştirmek zorunda kalmıştı. Küçük dairesinin kapısını hızla çarptığı anda anahtarlarının içerde kaldığı aklına gelmişti. Adliyeye otobüsle gitmeyi düşünmüştü ama böylesine geç kaldığı için bu da olanaksızlaşmış, kendisini paraca çok sıkıntıya sokacağını bile bile taksiye binmek zorunda kalmtştı. Üstelik yol boyunca sürücü de de hiç durmaksızın dünyanın sonunun yaklaştığını anlatıp durmuştu.

Sonunda soluksuz bir halde Leonard Caddesi 155 numaradaki Adliye binasına geldiğinde on beş dakika geç kalmış bulunuyordu.

Savcılık bürosunda çoğunluğu hukuktan yeni mezun olmuş yirmi beş avukat toplanmıştı. Bunlar New York Ilçesi Savcısı yanında çalışacaklarından sevinçli ve heyecanlıydılar.

Ahşap kaplama duvarlarıyla, döşenişindeki zevkle Savcılık bürosu etkileyiciydi. Önünde üç koltuk olan geniş bir çalışma masası, masanın ardında rahat bir deri koltuk, on iki iskemleli bir toplantı masası, hukuk kitaplarıyla dolu kitaplıklar...

Duvarlarda J. Edger Hoover, John Lindsay, Richard Nixon ve Jack Dempsey'in imzalı ve çerçeveli fotoğrafları göze çarpıyordu.

Jennifer özürler mırıldanarak içeri girdiğinde Di Silva konuşmasına başlamıştı bile. Durup Jennifer'e dönmüş, «Burasını ne sandın... çaya mı geliyorsun?» diye sormuştu.

«Çok özür dilerim, ben...»

«Özrün falan beni ilgilendirmez. Bir daha geç kalayım deme!»

Diğerleri kıza duydukları acımayı saklamaya çalışarak Jennifer'e bakmışlardı.

Di Silva önündeki gruba döndü. «Neden burada bulunduğunuzu biliyorum. Benim aklımdan yararlanacaksınız, birkaç mahkeme hilesi öğreneceksiniz ve sonunda hazır olduğunuza inandığınız zaman esaslı birer ceza avukatı olarak ortaya çıkacaksınız. Ancak içinizden biri —o da belki— benim yerimi

alacak kadar yetenekli olacaktır.» Di Silva yardımcısına döndü. «Yemin ettir şimdi.»

Seslerini fazla yükseltmeden yemin ettiler.

Tören sona erince Di Silva, «Pekâlâ,» dedi. «Şimdi yeminli adalet görevlilerisiniz. Tanrı yardımcımız olsun. Burada çok şey olur ama sakın fazla hayâl kapılmayın. Burnunuzu yasal araştırmalara gömeceksiniz, hukuksal belgeler hazırlayacaksınız, celpnameler çıkartacaksınız, yani fakültede öğrettikleri bütün o güzel şeylerden bol bol payınızı alacaksınız. Bir iki yıl böyle çalıştıktan sonra ancak davalara girebilirsiniz.»

Di Silva kısa, tombulca bir puro yaktı. «Şimdi bir dava üzerindeyim, duymuş olabilirsiniz.» Sesindeki alayı sezmemek olanaksızdı. «İçinizden beş altısını getir götür işlerinde kullanabilirim.» İlk kalkan el Jennifer'inki olmuştu. Di Silva bir an ruraksadıktan sonra onunla birlikte beş kişi daha seçti.

«On altı numaralı salona inin.»

Odadan çıkarlarken herbirine birer kimlik belgesi vermişlerdi. Jennifer Savcının bu davranışına kırılmamıştı. **Sert olmak zorunda,** diye düşündü. **Onunki güç bir iş.** Ve şimdi de onun yanında çalışıyordu işte. New York İlçesi Savcısının yardımcısıydı! Yıllar süren hukuk fakültesi sona ermişti. Profesörleri hukuku çok eski ve soyut bir şey olarak göstermeye çalışmışlar, oysa Jennifer hep daha ötedeki Vadedilen Ülkeyi görebilmişti: Gerçek hukuk, insanlar ve insanların yaptıklarıyla uğraşırdı. Jennifer sınıfının ikincisiydi. Avukatlık sınavını ilk denemede geçmişti, oysa kendisiyle birlikte girenlerden üçte biri sınavı başaramamışlardı. Robert Di Silva'yı anladığını hissediyor, kendisine verdiği her işi başaracağına inanıyordu.

Jennifer Savcılığın dört ayrı bölümde çalıştığını biliyordu: Yargılama, Temyiz, Adi Suçlar ve Dolandırıcılık. Acaba hangisine verilecekti kendisi? New York City'de iki yüz savcı yardımcısı ve herbiri bir ilçeye olmak üzere beş Savcı vardı. En önemli ilçe Manhattan'dı ve bu da Robert Di Silva demekti.

Jennifer savcılık masasında oturmuş güçlü ve acımasız bir sorgucu olan Robert Di Silva'yı iş başında seyrediyordu.

Jennifer sanık Michael Moretti'ye baktı. Hakkında okuduğu onca şeye rağmen onun katil olduğuna inanamıyordu. **Mahkeme salonunda genç bir sinema yıldızı gibi,** diye düşündü. Hiç kıpırdamadan oturuyordu, yalnızca kapkara gözleri duy-

gularını dışa vurmaktaydı. Salonun her köşesini dikkatle inceliyor, sanki bir kaçış planı yapmaya çalışıyordu. Kaçış yoktu. Di Silva bunu kesinlikle engellemişti.

***

Camillo Stela tanık iskemlesindeydi. Stela hayvan olsaydı kesinlikle sansar olurdu. Yüzü dar ve buruşuk, dudakları ince, dişleri sapsarıydı. Gözlerinde hep kaçamak bakışlar vardı, daha ağzını açmadan söyleyeceklerine inanmayacağı geliyordu insanın. Robert Di Silva tanığının bu kusurlarını biliyordu ama bunların önemi yoktu. Önemli olan Stela'nın söyleyeceği şeylerdi. Daha önce hiç açıklanmamış dehşet hikâyeleri anlatacaktı ki, bunların içindeki gerçek hemen ortaya çıkıveriyordu.

Savcı yemin etmiş olan tanığının yanına gitti.

«Bay Stela, jüri üyelerine sizin burada istemeyerek tanıklık ettiğinizi ve sizi tanıklığa kandırabilmek için suçlandığınız cinayet yerine kaza ile adam öldürme suçunu kabul etmenize Mahkemenin rıza gösterdiğini belirtmek isterim. Bu gerçek midir?»

«Evet, efendim.» Adamın sağ kolu titriyordu.

«Bay Stela, sanık Michael Moretti'yi tanır mısın?»

«Evet efendim.» Stela, Moretti'nin oturduğu sanık masasına bakmamaya dikkat etti.

«İlişkinizin derecesi nedir?»

«Mike hesabına çalışırdım.»

«Michael Moretti'yi ne zamandan beri tanıyorsunuz?»

«On yıl kadar oldu.» Sesi çok hafif çıkmıştı.

«Lütfen biraz daha yüksek sesle konuşur musunuz?»

«On yıl kadar oldu.» Şimdi de boynu titriyordu.

«Sanığa yakın olduğunuzu söyleyebilir miyiz?»

«İtiraz ediyorum!» Thomas Colfax ayağa fırladı. Michael Moretti'nin avukatı elli yaşlarında, uzun boylu, gümüş saçlı bir adamdı. Ülkenin en kurnaz ceza avukatlarından biriydi. «Sayın Savcı tanığı kendi istediği yere götürmeye çalışıyor.»

Yargıç Lawrence Waldman, «İtiraz kabul edildi,» dedi.

«Sorumu başka bir biçimde sorayım. Bay Moretti hesabına ne olarak çalışırdınız?»

«Pürüzleri temizleyen biri diyebiliriz.»

«Biraz daha açık konuşabilir misiniz?»

«Peki. Bir sorun çıktığında, yani biri istenileni yapmazsa

falan, Mike bana gidip bu işi temizlememi söylerdi.»

«Bunu nasıl yapardınız?»

«Şey, bilirsiniz işte... zor kullanarak.»

«Jüriye bir örnek verebilir misiniz?»

Thomas Colfax yine ayağa fırlamıştı. «İtiraz ediyorum, Sayın Yargıç. Bu tür sorular gereksiz.»

«Kabul edilmedi. Tanık soruyu yanıtlayabilir.»

«Peki, şey... Mike tefecilik yapıyor, tamam mı? Bir iki yıl önce Jimmy Serrano borcunu zamanında ödeyemedi, Mike de beni bir ders vermem için Jimmy'ye gönderdi.»

«Nasıl bir dersti bu?»

«Bacaklarını kırdım. Eğer birine göz yumacak olursanız, sonra hepsi aynı şeyi yapmaya kalkışırlar, anlarsınız ya!»

Robert Di Silva gözünün ucuyla jüri üyelerinin yüzlerindeki dehşet ifadesini görmüştü.

«Michael Moretti tefecilik dışında başka ne iş yapardı?»

«Aklınıza ne gelirse!»

«Ben sizin aklınıza gelenleri söylemenizi istiyorum, Bay Stela.»

«Pekâlâ, rıhtım bölgesinde Mike'ın sendikalarla iyi ilişkileri vardır. Giyim işinde de. Sonra kumarhane, otomatik plak dolabı, çöp toplama, temizleme falan işlerine de el atmış durumdadır.»

«Bay Stela, Michael Moretti Eddie ve Albert Ramos'u öldürme suçuyla yargılanıyor burada. Bu kişileri tanır mıydınız?»

«Elbette.»

«Öldürülürlerken orada mıydınız?»

«Evet.» Adamın şimdi tüm vücudu titriyordu.

«Onları kim öldürdü?»

«Mike.» Bir an için gözgöze gelmişlerdi, Stela hemen bakışlarını Moretti'nkilerden kaçırdı.

«Michael Moretti mi?»

«Evet.»

«Sanık Ramos kardeşlerin öldürülmesini istediğini size neden söyledi?»

«Şey, Eddie ile Al sayı oyunu...»

«Yani kumar değil mi? Yasadışı kumar oynatma?»

«Evet. Mike onların kendisini dolandırdıklarını öğrendi. Kendi adamları oldukları için bir ders vermek istiyordu. Düşündüğüne göre...»

«İtiraz ediyorum!»

«Kabul edildi. Tanık yalnızca bildiği gerçekleri anlatmalıdır.»

«Gerçek şu: Mike bana çocukları çağırmamı...»

«Eddie ile Albert Ramos mu?»

«Evet. Ikisini de Pelikan'da bir partiye çağırmamı söyledi. Pelikan özel bir deniz kulübüdür.» Adamın kolu yine titremeye başlamıştı. Stela diğer eliyle kolunu bastırdı.

Jennifer Parker Michael Moretti'ye döndü. Adam hâlâ hiç kıpırdamadan seyrediyordu.

«Sonra ne oldu, Bay Stela?»

«Eddie ile Al'ı alıp park yerine götürdüm. Mike orada bekliyordu. Çocuklar arabadan çıkınca ben yoldan çekildim, Mike de ateşe başladı.»

«Ramos kardeşlerin yere düştüklerini gördünüz mü?»

«Evet, efendim.»

«Ölmüşler miydi?»

«Eh, ölmüş olacaklar ki gömüldüler.»

Salondan bir kahkaha mırıltısı yükseldi. Di Silva sessizlik çökene kadar bekledi.

«Bay, Stela, burada verdiğiniz ifadenin kendinizi suçlamak olduğunu biliyorsunuz, değil mi?»

«Evet, efendim.»

«Yemin altında ifade verdiğinizi ve insanın yaşamının sözkonusu olduğunu da biliyorsunuz, değil mi?»

«Evet, efendim.»

«Sanık Michael Moretti'nin kendisine borçlarını vermedikleri için iki adamı soğukkanlılıkla öldürdüğünü gördünüz değil mi?»

«İtiraz ediyorum!»

«İtiraz kabul edilmiştir.»

Savcı Di Silva jüri üyelerinin yüzlerine bakınca davayı kazandığını anladı. Camillo Stela'ya döndü.

«Bay Stela, bu mahkemeye gelip tanıklık etmeniz için büyük bir cesaret gerekiyordu. Bu eyalet halkı adına size teşekkür etmek isterim.» Di Silva Thomas Colfax'a döndü. «Tanığı sorguya çekebilirsiniz.»

Thomas Colfax ayağa kalktı. «Teşekkür ederim, Bay Di

Silva.» Duvardaki saata baktı, sonra yargıca döndü. «Sayın Yargıç saat öğleye yaklaşıyor, sorgumun yarıda kesilmesini istemem. Öğle tatiline çıkmamızı ve benim sorguya öğleden sonra başlamamı öneriyorum.»

«Kabul edildi.» Yargıç Lawrence Waldman tokmağını vurdu. «Saat ikiye kadar duruşmaya ara verilmiştir.»

Yargıç kalkıp yan kapıdan dairesine giderken herkes ayağa kalktı. Jüri üyeleri salondan çıktılar. Camillo Stela'nın çevresini saran dört silâhlı memur kendisini tanık odasına götürdüler.

Di Silva'nın çevresi de bir anda gazetecilerle sarılmıştı.

«Bize bir demeç verecek misiniz?»

«Dava nasıl gidiyor Sayın Savcı?»

«Bu iş sona erdikten sonra Stela'yı nasıl koruyacaksınız?»

Robert Di Silva genellikle mahkeme salonunda bu tür davranışlara izin vermezdi, ancak şu anda basını yanında istediğinden onlara karşı saygılı olmaya zorladı kendini.

Jennifer Parker de oturduğu yerden Savcının gazetecilerin sorularını nasıl savuşturduğunu izliyordu.

«Suçlu bulunacak mı?»

«Falcı değilim ben. Jürilerin görevidir bu, bayanlar baylar. Bay Moretti'nin suçlu ya da suçsuz olduğuna jüri karar verecektir.»

Jennifer, Michael Moretti'nin ayağa kalkışını da izledi. Sakin ve huzurlu görünüyordu. **Çocuk gibi**, deyimi geliverdi Jennifer'in aklına. Adamın suçlandığı o kötü şeyleri yaptığına inanması çok güçtü. **Suçluyu ben seçecek olsam, o Titrek Stela'yı seçerdim**, diye düşündü.

Gazeteciler gitmişler, Di Silva da kendi yakın adamlarıyla toplantı halindeydi. Jennifer onların ne tartıştıklarını duymak için çok şey verirdi.

Yanındakilerden biri Di Silva'ya bir şey söyledi, sonra o gruptan ayrılıp Jennifer'e doğru geldi. Elinde büyük bir zarf vardı. «Bayan Parker siz misiniz?»

Jennifer şaşkınlıkla baktı adamın yüzüne. «Evet.»

«Patron bunu Stela'ya vermenizi istiyor. Bu tarihler konusunda belleğini tazelemesini söyleyin. Colfax öğleden sonra tanıklığını parçalamaya çalışacak, Patron da Stela'nın çuvallamasını istemiyor.»

Jennifer zarfı alınca Di Silva'ya baktı. **Benim adımı hatırladı,** diye düşündü. **İyi bir işaret bu.**

«Gitseniz iyi olur. Sayın Savcı Stela'nın okuma yazmasına pek o kadar güvenmiyor.»

«Peki efendim.» Jennifer kalktı.

Stela'nın girdiği kapıya yaklaşınca silâhlı bir memur yolunu kesti.

«Bir şey mi istediniz, hanımefendi?»

«Savcılık bürosu.» Jennifer kimlik kartını gösterdi. «Bay Stela'ya Bay Di Silva'dan bir zarf getirdim.»

Nöbetçi kimliği iyice inceledi, kapıyı açtı. Jennifer tanık odasındaydı şimdi. İçerde eski bir masa, eski bir koltuk, birkaç tahta iskemle olan küçük bir yerdi burası. Stela iskemlelerden birinde oturuyordu. Kolu hâlâ titremekteydi. Odada dört silâhlı memur vardı.

Jennifer içeri girerken biri, «Hey! Buraya girmek yasak!» diye seslendi.

Dışardaki nöbetçi, «Tamam, Al. Savcılık bürosundan,» dedi.

Jennifer Stela'ya zarfı verdi. «Bay Di Silva bu tarihler konusunda belleğinizi tazelemenizi istiyor.»

Stela gözlerini kırpıştırarak baktı kıza.

2

Jennifer öğle yemeği için Adliyeden çıkarken kapısı açık bir duruşma salonunun önünden geçiyordu. Bir an için içeri girme arzusuna karşı koyamadı.

Salonun arka bölümünde sağda ve solda on beş sıra izleyicilere ayrılmıştı. Yargıç kürsüsünün önünde iki uzun masa vardı: soldaki **Davacı,** sağdakinde de **Davalı** yazıyordu. Jüri bölmesinde sekiz iskemlelik iki sıra vardı. **Sıradan bir duruma salonu** diye düşündü Jennifer, **sade —hatta çirkin—** ama özgürlüğün **kalbi burası.** Bu oda ve bunun gibi diğer duruşma salonları uygarlık ile vahşilik arasındaki farkı temsil ediyorlardı. Her özgür ulusun yüreğinde jüri ile yargılanma hakkı yatardı. Jennifer dünyanın bu küçük odasına sahip olamayan ülkelerini düşündü. Yurttaşların geceyarısı yataklarından alınıp bilinmeyen düşmanlarca ve açıklanmayan nedenlerle işkence edilip öldürüldükleri ülkeler: Iran, Uganda, Arjantin, Peru, Brezilya,

Romanya, Rusya, Çekoslovakya... insanın tüm umutlarını kıracak kadar uzun bir listeydi bu.

Amerikan mahkemeleri güçlerini kaybedecek olurlarsa, yurttaşlara jüri tarafından yargılanma hakkı tanınmayacak olursa, o zaman Amerikanın özgür bir ulus olduğu söylenemez, diye düşündü. Şimdi kendisi de bu düzenin bir parçasıydı. Jennifer orada dururken içinden taşan bir gurura kapıldı. Bunu herşeyden üstün tutmak, korumak için elinden geleni yapacaktı. Bir an orada öylece durup sonra dışarı çıkmak üzere döndü.

Koridorun öteki ucunda giderek artan bir gürültü vardı. Birden alarm zilleri çalmaya başladı. Jennifer koridorda koşuşan ayaksesleri duydu, tabancasını çekmiş polislerin binanın çıkış kapısına doğru koştuklarını gördü. İlk aklına gelen şey Michael Moretti'nin kaçmış olduğu oldu. Koşar adımlarla koridora çıktı. Tam bir tımarhaneydi koridorlar. Herkes koşuyor, bağırıyor, emirler veriliyor, bir yandan da ziller çalışıyordu. Makineli tüfekli nöbetçiler tüm çıkış kapılarını tutmuşlardı. Davanın gidişatını telefonla bildirmekte olan gazeteciler ne olduğunu anlamak için koridora koşuyorlardı. Öteki uçta Savcı Robert Di Silva yarım düzine polise emir yağdırıyordu. Yüzü sapsarıydı.

Tanrım, kalp krizi geçirecek, diye düşündü Jennifer.

Kalabalığı iterek adama doğru yürüdü, belki de bir yardımı dokunabilirdi. Camillo Stela'yı koruyan memurlardan biri başını kaldırınca Jenifer'i gördü. Eliyle kızı işaret etti. Jennifer Parker beş saniye sonra, yakalanmış, kelepçelenmiş ve tutuklanmıştı.

*
**

Yargıç Lawrence Waldman'ın odasında dört kişi vardı: Yargıç Waldman, Savcı Robert Di Silva, Thomas Colfax ve Jennifer.

Yargıç Waldman Jennifer'e, «Herhangi bir beyanda bulunmadan avukatınızı istemek hakkınızdır,» dedi. «Ayrıca hiç bir soruyu yanıtlamayabilirsiniz de. Eğer...»

«Avukata ihtiyacım yok, Sayın Yargıç. Olanları açıklayabilirim.»

Robert Di Silva öylesine yaklaşmıştı ki Jennifer adamın alnında zonklayan damarını görebiliyordu. «O paketi Camillo Stela'ya vermek için kimden para aldın?»

«Para mı aldım? Kimseden para falan almadım.» Jennifer'in sesi öfkeden titriyordu.

Di Silva; Yargıç Waldman'ın masasından zarfı aldı. «Kimse para vermedi demek? Yani benim tanığıma gidip bunu verdin, öyle mi?» Zarfı sallayınca içinde sarı bir kanarya ölüsü masaya düştü. Kuşun boynu kırılmıştı.

Jennifer dehşetle baktı hayvana. «Ben... sizin adamlarınızdan biri verdi onu bana..»

«Hangisi?»

«Şey.. bilmem.»

«Ama benim adamlarımdan biri olduğunu biliyordun.» Di Silva'nın inanmadığı sesinin tonundan anlaşılıyordu.

«Evet. Onu sizinle konuşurken gördüm, sonra da benim yanıma gelip zarfı verdi ve bunu Bay Stela'ya vermemi istediğinizi söyledi. Adımı bile biliyordu.»

«Hiç kuşkum yok. Kaç para verdiler sana bu iş için?»

Hepsi bir komplonun bunların, diye düşündü Jennifer. **Her an uyanabilirim, saat sabahın altısı olacak ve giyinip Savcılık kadrosunda görev almak üzere yemin etmeye gideceğim.**

«Kaç para?» Jennifer adamın öfkesinin dehşetiyle ayağa fırladı.

«Siz beni şeyle mi suçluyorsunuz, şey...?»

«Suçlamak mı!» Robert Di Silva yumruklarını sıktı. «Bana bak, bayan, daha bir şey yapmaya başlamadım. Cezaevinden çıktığında o parayı harcayamayacak kadar yaşlı olacaksın!»

«Para filan yok,» dedi Jennifer meydan okurcasına.

Thomas Colfax hiç ses çıkarmadan aralarındaki tartışmayı dinliyordu. «Özür dilerim, Sayın Yargıç,» diye araya girdi. «Ama bu konuşmayla bir yere varamayız.»

«Ben de o fikirdeyim.» Yargıç Savcıya döndü. «Ne diyorsun, Bobby? Stela davalı tarafça sorguya çekilmeye hazır mı?»

«Sorguya çekilmek mi? Herifin aklı başından uçmuş korkudan. Bir daha tanık iskemlesine oturmaz artık.»

Thomas Colfax, «Sayın Yargıç, eğer tanığı sorguya çekemezsem iddiayı işlem kusurundan dolayı reddedeceğim,» dedi.

Odadakilerin hepsi bunun ne anlama geldiğini biliyorlardı:

Michael Moretti duruşma salonundan özgür bir insan olarak elini kolunu sallaya sallaya çıkacaktı.

Yargıç Waldman Savcıya baktı. «Tanığınıza mahkemeye hakaretten tutuklanabileceğini söylediniz mi?»

«Evet. Stela bizden çok onlardan korkuyor.» Jennifer'e dönüp zehir gibi bir bakışla baktı. «Onu koruyamayacağımızı sanıyor.»

«Şu halde davalının isteğini kabul edip davayı düşürmekten başka bir çaremiz kalmıyor.»

Robert Di Silva olduğu yerde davasının kaldırılıp atıldığını görüyordu. Stela olmadığı takdirde dava da yoktu. Michael Moretti elinden kaçmıştı ama Jennifer Parker avcunun içindeydi. Kendisine yaptığını fitil fitil burnundan getirecekti.

«Sanığın salıverilmesi ve jürinin bırakılması için talimat vereceğim,» diyordu Yargıç Waldman.

«Teşekkür ederim, Sayın Yargıç,» dedi Thomas Colfax. Yüzünde hiç bir zafer ifadesi yoktu.

«Eğer başka bir şey yoksa...» diye Waldman söze başladı.

«Başka bir şey var.» Robert Di Silva, Jennifer Parker'e döndü. «Adaleti engellemek, bir ceza davasında tanığı etkilemek suçlarından tutuklanmasını istiyorum.» Öfkesinden dili tutulmuştu.

Jennifer de kendini toparlamıştı bu arada. «Hiç biri doğru olmadığı için bu suçlamalardan birini bile kanıtlayamazsınız. Ben... ben aptallıktan suçlu olabilirim, ama hepsi bu. Kimse bana bir şey yapmam için rüşvet vermedi. Ben sizin adınıza bir paket verdiğimi sanıyordum.»

Yargıç Waldman Jennifer'e döndü. «Neden ne olursa olsun sonuç çok kötü oldu. Temyiz Bölümünün bir soruşturma açmasını ve gerekirse sizi barodan atmak için işlemlere başlamasını isteyeceğim.»

Jennifer bayılacak gibiydi. «Sayın Yargıç, ben...»

«Şimdilik bu kadar yeter, Bayan Parker.»

Jennifer düşman yüzlere baktı bir an. Söyleyeceği hiç bir şey yoktu.

Masanın üstündeki sarı kanarya her şeyi söylemişti.

3

Jennifer akşam haberlerinde değildi, akşam haberiydi. Savcının en önemli tanığına ölü bir kanarya vermesi hikâyesi kaçırılacak bir şey değildi. Bütün televizyon kanallarında Jennifer'in Yargıç Waldman'ın odasından çıkışı, basın ve halk arasında kendine bir yol açmaya çalışarak Adliyeden kaçışı yer almıştı.

Jennifer birdenbire üzerine yağan bu korkunç reklama inanamıyordu. Televizyon muhabirleri, radyo muhabirleri, gazeteciler dört bir yandan saldırıyorlardı. Onlardan kaçmak istiyor, ama gururu kendisine engel oluyordu.

«Sarı kanaryayı kim verdi, Bayan Parker?»

«Michael Morretti'yi tanıyor muydunuz?»

«Di Silva'nın bu davayı eyalet valiliği için basamak olarak kullanacağını biliyor muydunuz?»

«Savcı sizi barodan attıracağını söylüyor. Bu karara karşı çıkacak mısınız?»

Jennifer her soruya bir tek yanıt veriyordu: Yorum yok.

CBS televizyonunun akşam haberlerinde yanlış yola gittiğinden hareketle' Yanlış Yönlü Parker' diyorlardı: Bir ABC muhabiri 'Sarı Kanarya' diye adlandırmıştı. NBC'de bir spor yorumcusu Jennifer'i kendi kalesine gol atan Roy Riegels'e benzetmişti.

*
**

Michael Moretti'nin sahibi olduğu Tony'nin Yerinde bir kutlama töreni yapılmaktaydı. Salonda bir düzüne adam içip neşeleniyorlardı.

Michael Moretti sessizlik içindeki barda oturmuş televizyon ekranındaki Jennifer Parker'i seyrediyordu. Kadehini kıza kaldırdı ve içti.

*
**

Avukatlar da Jennifer Parker olayını tartışmaktaydılar. Yarısı Mafia tarafından rüşvet yediğine inanıyor, diğer yarısı

da masum bir budala olduğunu söylüyorlardı. Ancak hangi yandan olursa olsunlar birleştikleri bir nokta vardı: Jennifer Parker'in avukat olarak kısa meslek yaşamı sona ermişti.

Tam dört saat dürmüştü tüm meslek yaşamı.

***

Jennifer 1847'de yurdunu özleyen ve oturduğu yere orasının adını veren bir İskoçyalı arazi ölçümcüsünün kurduğu Kelso'da doğmuştu.

Jennifer'in babası avukattı. Önceleri kasabaya egemen olan kereste şirketlerinin, sonra da bıçkıhanelerde çalışan işçilerin avukatlığını yapmıştı. Jennifer'in çocukluk anıları hep neşeliydi. Washington eşyaleti, görkemli dağları, buzulları ve ulusal parklarıyla bir çocuk için hikâye kitaplarından çıkma bir yerdi. Kayak yapmış, kanoya binmiş, biraz daha büyüyünce buzullara tırmanmış, birbirinden güzel adları olan yerlerde kamp kurmuşlardı: Ohanapecosh, Nisqually, Cle Gölü, Chenuis Çavlanı, At Cenneti, Yakima Vadisi. Jennifer'e babası Rainler Dağında dağa tırmanmayı, Timberline'da da kayak yapmasını öğretmişti.

Babası Jennifer'e ayıracak bir zaman bulurdu, ama güzel ve kusursuz annesi pek az evde oturur, hep bilinmeyen işlerle uğraşırdı. Jennifer babasına tapardı. Abner Parker'in damarlarında İngiliz, İrlandalı ve İskoç kanı vardı. Orta boylu, kara saçlı, yeşilimsi mavi gözlü, çok köklü bir adalet duygusuna sahip iyi yürekli bir insandı. Parayla değil insanlarla ilgilenirdi. Jennifer'le saatlerce konuşur, ona üzerine aldığı davaları, alçakgönüllü bürosuna gelen insanların sorunlarını anlatırdı. Jennifer onun bu şeyleri paylaşacak kimsesi olmadığı için kendisiyle konuştuğunu ancak yıllar sonra anlayabilmişti.

Jennifer okuldan sonra adliyeye gider babasını iş başında görürdü. Eğer duruşması yoksa bürosunda oturur, onun davaları ve müşterileri konusundaki konuşmalarını dinlerdi. Kendisinin hukuk fakültesine gitmesini hiç konuşmamışlardı, daha baştan bunun böyle olacağı kabul edilmiş gibiydi aralarında.

Jennifer on beş yaşına basınca babasının yanında çalışmaya başladı. Diğer kızların oğlanlarla gezdikleri çağda Jennifer davalar ve vasiyetler içine gömülmüştü.

Kendisiyle ilgilenen oğlanlar vardı, ama o pek az dışarı çıkardı. Babası bunun nedenini sorduğunda, «Hepsi de öyle

genç ki, babacığım,» diye yanıtları. Günün birinde babası gibi bir avukatla evleneceğini biliyordu.

On altıncı doğum gününde annesi komşunun on sekiz yaşında oğluyla kaçınca babası da sessiz sedasız öldü. Aslında kalbinin durması için yedi yıl gerekmişse de karısının kaçtığı an ölmüş sayılırdı. Kasaba halkının doğal olarak haberi duyması ve adama acıması zaten gururlu bir adam olan Abner Parker'i tümüyle yıkmıştı. O zaman içkiye başladı. Jennifer babasını avutmak için elinden geleni yaptıysa da bir daha hiç bir şey eskisi gibi olamadı.

Ertesi yıl koleje gitme zamanı gelince Jennifer babasının yanında kalmak istedi. Ama babası böyle bir şeyi düşünmek bile istemedi.

«Seninle ortak olacağız, Jeanie,» dedi. «Çabuk ol ve hukuk diplomanı al.»

⁂

Jennifer kolejden sonra Seattle'de Washington Üniversitesine yazıldı. Ilk öğrenim yılında sınıf arkadaşları hukuk terimleri arasında boğulurlarken Jennifer sanki evindeymiş gibi rahattı. Üniversitenin yurdunda kalıyordu, Hukuk Kitaplığında da bir iş bulmuştu.

Jennifer Seattle'a bayılmıştı. Pazar günleri Ammini Williams adındaki bir Kızılderili kız ve iriyarı bir Irlandalı olan Josephine Collins'le kentin göbeğindeki Yeşil Gölde sandala binerler, ya da Washington Gölündeki yelken yarışlarını seyrederlerdi.

Settle'de epey büyük caz kulübü de vardı; Jennifer en çok masa yerine sandıkların üstüne kalaslar konmuş olan Peter's Poop Deck'i severdi.

Ammini, Jennifer ve Josephine öğleden sonraları dünyanın en lezzetli kızarmış patateslerinin yapıldığı Hasty Tasty'de buluşurlardı.

Jennifer'in peşinde olan iki delikanlı vardı: Noah Larkin adında yakışıklı bir tıp öğrencisi ve Ben Munro adındaki hukuk öğrencisi. Jennifer zaman zaman bunlarla buluşup bir yere gitmesine karşın ciddi bir aşk düşünmeyecek kadar kendini derslerine vermişti.

⁂

Hava hep yağmurlu gibiydi. Jennifer'in sırtındaki yeşilli mavili ormancı ceketi gözlerini zümrüt gibi parıldatırdı. Kendi düşüncelerine dalmış yağmurda dolaşırken yanından geçtiği insanların onun bu görünümünü belleklerine kazıyacaklarını düşünmezdi bile.

İlkbaharda kızlar parlak basma giysileriyle çiçekler gibi açarlardı. Üniversitedeki altı erkek öğrenci kulübü üyeleri çimenlikte oturup kızları seyrederlerken Jennifer'i görünce hiç beklenmedik bir duyguyla utanırlardı. Kızda tanımlamaları olanaksız bir nitelik vardı, sanki kendilerinin aradıkları şeyi çoktan bulmuş gibi.

Jennifer her yaz babasını görmeye giderdi. Babası çok değişmişti. Hiç bir zaman sarhoş değildi, ama ayık da değildi. Kendisini hiç bir şeyin bir daha etkileyemeyeceği duygusal bir kaleye sığınmıştı.

Jennifer hukukta son sömestredeyken babası öldü. Kasaba babasını unutmamıştı, cenaze töreninde yıllar boyunca öğütler verdiği yardım ettiği yüz kişilik bir kalabalık toplanmıştı. Jennifer yasını içinde sakladı. Babadan çok bir şey yitirmişti. Öğretmenini ve yol göstericisini yitirmişti.

*
**

Jennifer cenazeden sonra okulu bitirmek için Seattle'a döndü. Babası miras olarak bin dolardan az bir para bıraktığı için yaşamı konusunda bir karar vermesi gerekiyordu. Kelso'ya avukatlık etmeye dönemezdi; orada annesi genç bir oğlanla kaçmış olan küçük kız olarak görüleceğini biliyordu.

Okuldaki başarısına dayanarak ülkenin büyük avukatlık şirketleriyle görüşmeler yaptı, hatta birkaç iş teklifi de aldı.

Ceza hukuku profesörü Warren Oakes, «Bu çok büyük bir başarı, kızım,» dedi. «Bir kadının iyi bir avukatlık şirketine girmesi çok güçtür.»

Jennifer'in derdi artık ne evi ne de kökü bulunmamasıydı. Nerede yaşamak istediğini bilemiyordu.

Mezun olmadan az önce bu sorunu da çözümlendi. Profesör Oakes dersten sonra kendisiyle görüşmek istedi.

«Manhattan Savcılık bürosundan kadroları için en iyi öğrencimi tavsiye etmeni istiyorlar. Ilgilenir misin?»

New York. «Evet, efendim.» Jennifer şaşkınlıktan ağzından çıkan yanıtın farkında bile değildi.

Baro sınavları için New York'a gitti, oradan babasının bürosunu kapatmak için Kelso'ya döndü. Baro sınavının sonuçlarını alana kadar üniversite hukuk kitaplığında bir işe girdi yine.

Profesör Oakes, «Ülkenin en güç sınıvlarından biridir bu,» diye uyardı kızı.

Ama Jennifer **biliyordu.**

Sınavı kazandığı haberiyle New York Savcılık bürosunun iş teklifi aynı günde geldi.

Jennifer bir hafta sonra doğuya doğru yola koyulmuştu.

⁂

Üçüncü Caddenin sonlarına doğru bir apartmanın gayet dik merdivenli dördüncü katında bir daire buldu. **Tırmanmak sağlığıma iyidir,** diye düşündü. Manhattan'da tırmanacak dağ, aşılacak ırmak yoktu. Apartman gece yatak olan bir divanın bulunduğu küçük bir oturma odasıyla, birbirinin karaya boyayıp dünyayla ilişkisini kestiği tek pencereli küçük bir banyodan oluşuyordu. Mobilyalar ise bir Hayırsever Kuruluş tarafından verilmişçesine eskiydi. **Nasıl olsa burada çok oturmayacağım,** diye düşündü Jennifer. **Bir avukat olduğumu kanıtlayana kadar geçici bir yer burası.**

⁂

Kurduğu düşlerdi bunlar. Gerçek ise New York'a geleli yetmiş iki saatten az olduğu, Savcılık kadrosundan atıldığı ve barodan da atılmak durumunda olduğuydu.

⁂

Jennifer gazete okumayı, televizyon seyretmeyi de bırakmıştı şimdi; nereye baksa kendini görüyordu. Sokakta, otobüste, çarşıda herkes kendisine bakıyordu sanki. Küçücük apartmanına saklanmaya, telefonu ve kapıyı açmamaya başladı. Eşyalarını toplayıp Washington'a gitmeyi, başka bir alanda iş bulmayı, hatta kendini öldürmeyi düşündü. Savcı Robert Di Silva'ya uzun uzun mektuplar yazdı. Bunlarda adamın duygusuzluğundan ve anlayışsızlığından yakınıyor, diğerlerinde de

bağışlanmasını, kendisine yeni bir fırsat tanınmasını istiyordu. Mektupların hiç birini göndermedi.

Yaşamında ilk kez bir umutsuzluk duygusu altında eziliyordu. New York'ta bir tanıdığı, konuşacak bir kimsesi yoktu. Bütün gün evinde kilitli kapının ardında oturuyor, geceleri kimseye görünmeden çıkıp kentin boş sokaklarını adımlıyordu. Gecenin insanları olan kişiler kendisine hiç bir şey yapmıyorlardı. Belki de kızın gözlerinde kendi yalnızlık ve umutsuzluklarını okuyorlardı.

Jennifer yürürken hep aynı sahneyi canlandırıyordu kafasında.

Di Silva'nın çevresindekilerden biri kendisine doğru geldi. Elinde büyükçe bir zarf vardı.

Bayan Parker?

Evet.

Patron bunu Stela'ya vermenizi istedi.

Jennifer buz gibi bakışlarla baktı adama. Kimliğinizi gösterin lütfen.

Adam paniğe kapılıp koştu.

*
**

Di Silva'nın çevresindekilerden biri kendisine doğru geldi. Elinde büyükçe bir zarf vardı.

Bayan Parker?

Evet.

Patron bunu Stela'ya vermenizi istiyor. Zarfı Jennifer'in eline tutuşturdu.

Jennifer zarfı açınca içinde ölü kuşu gördü. Sizi tutukluyorum.

*
**

Di Silva'nın çevresindekilerden biri kendisine doğru geldi. Elinde büyükçe bir zarf vardı. Jennifer'in yanından geçip genç bir savcı yardımcısına yaklaşıp zarfı verdi. Patron bunu Stela'ya vermenizi istiyor.

*
**

Senaryoyu canının istediği kadar yazabilirdi ama değişen

hiç bir şey yoktu. Bir tek aptalca yanlışlık kendisini mahvetmişti. Ama mahvolduğunu kim söylüyordu? Basın mı? Di Silva mı? Barodan atılması konusunda bir tek söz duymamıştı henüz ve hâlâ avukattı. **Bana teklifte bulunan avukatlık şirketleri var,** diye düşündü.

Yeni bir kararlılıkla daha önce görüşme yaptığı şirket listelerini çıkartıp telefonun başına oturdu. Konuşmak istediği adamlardan hiç biri yerinde yoktu ve kimse daha sonra kendisini aramadı. Hukuk mesleğinin paryası olduğunu anlaması için dört gün gerekti. Konu hakkındaki gürültü dinmişti ama herkes hâlâ hatırlıyordu.

Jennifer artık her yere telefon ediyor, umutsuzluk, çaresizlik, öfke içinde kıvranıyordu. Yaşamı ne olacaktı? Kendisinin tek önemsediği, tek istediği şey hukuktu. Bir avukattı ve kendisini engellemelerine kadar mesleğini sürdürecek bir yol bulacaktı.

Manhattan avukatlık şirketlerini dolaşmaya başladı. Önceden haber vermeden kapıyı çalıyor, kabul memuruna adını verip personel müdürüyle görüşmek istediğini bildiriyordu. Zaman zaman görüşme için içeri aldıkları da oluyordu, ancak Jennifer bunun merak dolayısıyla olduğuna emindi. Herkes kendisinin neye benzediğini görmek istiyordu. Çoğunlukla da boş yerleri olmadığını söylüyorlardı.

Altıncı haftanın sonunda parası tükenmeye yüz tutmuştu. Daha ucuz bir daireye taşınacaktı ama daha ucuz daire yoktu ki. Kahvaltı etmemeye, öğle yemeklerini atlatmaya, akşam yemeklerini de yiyeceklerin kötü ama fiyatların ucuz olduğu küçük bir yerde yemeye başladı. Hele iki yer keşfetmişti ki harikaydı doğrusu: uygun bir fiyatlı yemek karşılığı istediği kadar salata yeyip canının çektiği kadar bira içebiliyordu. Jennifer biradan nefret ederdi, ama hiç olmazsa midesi doluyordu.

Büyük şirketleri sıradan geçirince daha küçüklerinin bir listesini hazırlayıp onları dolaşmaya başladı. Ancak ünü oralara kadar yayılmıştı. Karşılaştığı erkeklerden pek çok teklif aldı ama bunların hiç biri iş teklifi değildi. Artık iyiden iyiye umutsuzluğa kapılıyordu. **Kimse beni işe almak istemezse ben kendi yerimi açarım,** diye düşündü. Ne var ki, bunun için para gerekiyordu. En azından on bin dolar. Kira, telefon, bir sekreter, hukuk kitapları, masa ve iskemleler, mektup kağıdı... oysa cebinde pul alacak parası bile yoktu.

Jennifer Savcılık bürosundan alacağı aylığa güvenmişti,

ama şimdi bu umudu uçup gitmişti kuşkusuz. Hayır, küçük de olsa kendi başına bir yazıhane açamayacaktı. Öyleyse biriyle ortak kullanabileceği bir yer bulmalıydı.

Bir **New York Times** alıp küçük ilânları taramaya başladı. Sayfanın sonlarında tam aradığını bulmuştu: **Meslek sahibi iki kişi bürolarına üçüncü bir ortak arıyorlar. Ucuz Kira.**

Son iki sözcük Jennifer için yeterliydi. Kadın olmasının bir önemi yoktu herhalde. İlânı kopartıp hemen metroya atladı.

Broadway'ın aşağısında harap bir binaydı aradığı adres. Onuncu kattaki büronun kapısında

KENNETH BALLEY

As Detektiflik

onun da altında:

ROCKFELLER IŞ TAKIBI ACENTELİĞI

yazıyordu. Jennifer derin bir soluk aldı, kapıyı açıp içeri girdi. Küçük, penceresiz bir odadaydı. İçerde üç tahta masa ile iskemle vardı. Masalardan biri boştu.

Birinde başı kabak, giyimi kötü orta yaşlı bir adam çalışıyordu. Karşı duvarda otuz yaşlarında, tuğla kırmızısı saçlı, parlak mavi gözlü biri oturuyordu. Yüzü soluk ve çilliydi. Üzerinde blucin, tişört, çorapsız ayaklarında da lastik ayakkabılar vardı. Telefonda konuşuyordu.

«Hiç merak etmeyin, Bayan Desser. En iyi iki ajanım sizin için çalışıyorlar şu anda. Her an kocanızdan bir haber alabiliriz. Sizden masraflar için biraz para daha isteyecektim... Hayır hayır, posta havalesi çıkarmayın, ben bu öğleden sonra sizin o taraflarda olacağım, uğrar alırım.»

Telefonu kapatıp başını kaldırınca Jennifer'i gördü.

Ayağa kalktı, gülümsedi, elini uzattı. «Adım Kenneth Bailey. Ne istemiştiniz?»

Jennifer küçük ve havasız odaya şöyle bir bakıp, «Şey..., gazetedeki ilânınız için gelmiştim,» dedi.

«Oh,» Adamın mavi gözlerinde şaşkınlık okunuyordu.

Çıplak kafalı adam Jennifer'e bakıyordu.

«Arkadaşım Otto Wenzel,» dedi Kenneth Bailey. «Rockefeller İş Takibi.»

«Nasılsınız?» Jennifer adama döndü. «Siz de As Detek-

tifliksiniz herhalde?»

«Evet. Ya siz?»

«Ben avukatım.»

Kenneth Bailey kuşkuyla baktı kıza. «Yani burada büro mu açmak istiyorsunuz?»

Jennifer çevresine bir kez bakıp kendisini bu iki adamın ortasındaki masanın başında otururken düşündü.

«Biraz daha arasam iyi olacak sanırım,» dedi. «Pek emin...»

«Kiranız ayda yalnızca doksan dolar olacak.»

«Ben ayda doksan dolara bu binayı satın alabilirim.» Jennifer çıkmak üzere döndü.

«Hey, bir dakika.»

Jennifer durakladı.

Kenneth Bailey çenesini sıvazladı. «Sizinle bir anlaşma yapalım. Altmış dolar. İşimiz yoluna girince arttırmayı düşünürüz.»

Jennifer bu fiyata bir delik bile bulamayacağını biliyordu. Ama diğer yandan bu izbe yere müşteri çekmesi de olanaksızdı. Bir şey daha vardı sonra: altmış doları yoktu.

«Kabul,» dedi.

«Pişman olmayacaksınız. Eşyalarınızı ne zaman taşıtacaksınız?»

«Taşındı bile.»

***

Kenneth Bailey tabelayı kapıya kendi elleriyle yazdı:

JENNİFER PARKER
AVUKAT

Jennifer karmaşık duygularla baktı yazıya. En umutsuz anlarında bile adının bir özel detektif ve bir iş takipçisinin altına yazılacağını düşünmemişti. Ama bir yandan da gurur duymaktan kendini alamıyordu. Avukattı. Kapıdaki yazı bunu kanıtlıyordu.

Şimdi yazıhanesi vardı ama müşterisi yoktu.

Artık o ucuz lokantalara da gidemiyordu. Küçük banyosunun kaloriferi üstüne yerleştirdiği elektrik ocağında kahve pişiriyor, ekmek kızartıyordu. Öğleleri hiç yemek yemiyor, akşamları da sosis, ekmek ve sıcak patates salatası veren bir iki

yere gidiyordu.

Sabahları tam dokuzda masasının başında oluyordu, ancak iki adamın telefonda konuşmalarını dinlemekten başka yapacak bir işi yoktu.

Ken Bailey'nin işi evinden kaçan eşleri ya da çocukları bulmaktı. Jennifer ilk başlarda adamın dolandırıcı olduğunu, söz verip büyük avanslar sızdırdığını sanmıştı. Ama ne var ki Bailey'nin çok çalıştığını ve çoğunlukla başarılı olduğunu kısa zamanda öğrendi. Akıllı ve kurnaz bir insandı.

Otto Wenzel'in ne iş yaptığını kestirememişti. Telefonu durmadan çalardı. Açar, bir iki şey söyler, bir kâğıt parçasına bir şey yazar ve birkaç saatlığına ortadan yok olurdu.

«Oscar taksitle satış yapan firmaların borçlarını ödemeyen müşterilerinden eşyalarını toplar... otomobil, televizyon, çamaşır makinesi falan...» Bailey ilgiyle baktı kıza. «Senin müşterin var mı kuzum?»

«Bir iki işim olacak,» diye Jennifer kaçamak bir yanıt verdi.

Erkek başını salladı. «Sakın ezileyim deme. Herkes yanlışlık yapar.»

Jennifer kızardığını hissetti. Kendisini tanımıştı demek!

Ken Bailey iri bir etli sandviç paketini açıyordu. «Biraz ister misin?»

Doğrusu sandviçin çok lezzetli bir görünüşü vardı. «Teşekkür ederim,» dedi Jennifer. «Öğleleri hiç yemem.»

«Pekâlâ.»

Jennifer adamın sandviçi ısırmasına baktı. Erkek kızın yüzündeki ifadeyi gömüştü. «Emin misiniz, eğer...»

«Teşekkür ederim, istemem. Bir randevum var zaten.»

Ken Bailey Jennifer'in arkasından bakarken epey düşünceliydi. Karakter okuma yeteneğine inanırdı, ama bu Jennifer Parker kendini iyice şaşırtıyordu. Televizyon ve gazete hikâyelerine bakılırsa biri Michael Moretti davasını çürütmek için kıza para vermişti. Ama Ken, Jennifer'i tanıdıktan sonra bundan pek emin olamıyordu. Bir kere evlenip boşanmış ve cehennem yaşantısını görmüştü, kadınlara hiç de iyi gözle bakmazdı. Ama içinde bir ses bu kızın özel bir insan olduğunu fısıldıyordu. **Hiyerlaşma,** dedi kendi kendine. **Vicdanında taşıdığın bir cinayetin azabı yeter sana.**

***

New York'ta insan ölmüş mü kalmış mı, kimsenin umurunda bile değil, diye düşündü Jennifer. **Kendine acımayı bırak artık.** Ama çok güçtü bu. Tüm parası on sekiz dolardı, ev kirasını ödememişti, iki gün sonra büro kirası vardı. Artık New York'ta kalamazdı, ne var ki New York'u terkedecek parası da yoktu.

Telefon rehberinin sarı sayfalarından tüm avukatlık bürolarını sırayla aramış, ama bir iş bulamamıştı. Ken Bailey ile Otto Wenzel'in önünde konuşmaya utandığından telefonları hep sokak kulübesinden ediyordu. Ama sonuç hep aynıydı. Kimse kendisini işe almaya yanaşmıyordu. Kelso'ya dönüp babasının arkadaşlarından birinin yanına hukuk danışmanı ya da sekreter olarak girmek zorundaydı. Babası sağ olsa bundan hiç hoşlanmayacaktı. Çok acı bir yenilgiydi bu ama başka seçeneği kalmamıştı. Şu anda en önemli sorunu yoldu. **New York Post'**taki ilânlardan Seattle'a kadar yol parasını paylaşacak birini aradı. Sonunda bir telefon numarası elde edebilmişti. Ama telefona kimse çıkmadı. Ertesi sabah bir daha deneyecekti.

*
**

Jennifer ertesi sabah büroya son kez gitti. Otto Wenzel yine dışardaydı. Ken Bailey her zamanki gibi telefondaydı. Blucin ve V yakalı bir kaşmir süveter giymişti.

«Karınızı buldum,» diyordu. «Ama dostum, dönmek istemiyor... Biliyorum. Kadınların işine insanın aklı ermez ki... Pekâlâ, nerede kaldığını söylerim, bir de siz kandırmaya çalışın.» Kentin ortalarında bir otelin adresini verdi. «Rica ederim.» Telefonu kapatıp Jennifer'e döndü. «Bu sabah geç kaldınız.»

«Bay Bailey, korkarım gitmem gerekiyor. Borcum olan kira parasını en kısa zamanda göndermeye çalışacağım.»

Ken Bailey arkasına yaslanıp kızı süzdü. Jennifer adamın bakışlarından huzursuzlanmıştı.

«Olur mu?» diye sordu.

«Washington'a mı dönüyorsunuz?»

Jennifer başını salladı.

«Gitmeden önce bana bir iyilik yapar mısınız? Bir avukat arkadaşım beni kendisi için mahkemeye çağrı kâğıtlarını vermem için sıkıştırıyor, ama zamanım yok benim. Her çağrı için

yol parası dışında on iki buçuk dolar veriyor. Bana yardımcı olur muydunuz?»

*
**

Jennifer Parker bir saat sonra Peabody ve Peabody avukatlık şirketinin lüks yazıhanesindeydi. İşte günün birinde çalışmak istediği, hatta köşe dairesine sahip tam bir ortak olmak istediği yer burasıydı. Arka odada işi başından aşkın bir sekreter kendisine bir dizi çağrı kâğıdı uzattı.

«Alın. Yaptığınız kilometreyi kaydedin lütfen. Arabanız var mı?»

«Korkarım ki hayır...»

«Metroya binerseniz biletleri atmayın öyleyse.»

«Peki.»

Jennifer o gün akşama kadar dehşetli bir yağmur altında Bronx, Brooklyn ve Queens'de mahkeme çağrısı dağıttı. Akşam saat sekizde elli dolar kazanmıştı. Küçücük dairesine bitkin ve sırılsıklam döndü. Ama New York'a geldiğinden bu yana ilk kez para kazanmıştı. Sekreter daha dağıtılacak pek çok çağrı olduğunu söylemişti. Kentin içinde dolaşmak epey güçtü, iş insanı küçültücüydü. Yüzüne kapılar kapanmış, küfür edilmiş, tehdit edilmiş, iki kere de ahlâk dışı tekliflerle karşılaşmıştı. Böyle bir günü bir daha yaşamak düşüncesi bile dehşet vericiydi, ancak New York'ta kalabildiği sürece de umut var demekti.

Jennifer banyoyu doldurup içine girdi, vücudunu sıcak suyla örtmenin zevkini çıkardı. Ne kadar yorgun olduğunu farkedememişti. Vücudunda ağrımadık yer yok gibiydi. Ne şesini yerine getirecek şeyin iyi bir akşam yemeği olduğunu düşündü. **Şöyle masalarında örtüler ve peçeteler olan gerçek bir lokantaya giderim**, diye düşündü. **Belki hafif müzik de vardır, bir bardak da beyaz şarap...**

Birden kapı çaldı. Yabancı bir sesti bu. Eve geleli iki ay olmuş, bir tek kişi bile ziyaretine gelmemişti. Belki de geciken kira için malsahibi kadın arıyordu. Jennifer kımıldayamayacak kadar yorgun, kadının zili çalmaktan bıkıp gideceğini umdu.

Ama bir daha çalındı zil. Jennifer istemeye istemeye sıcak banyodan çıktı, bornozunu sırtına geçirip kapıya gitti.

«Kim o?»

Öte yandan bir erkek sesi, «Bayan Jennifer Parker siz misiniz?» diye sordu.

«Adım Adam Warmer. Avukatım.»

Jennifer şaşırmıştı, kapının zincirini takıp bir parmak araladı. Koridorda otuz otuz beş yaşlarında, uzun boylu, sarışın ve gözlüklüydü. Üstünde bir servete mal olduğu anlaşılan bir takım elbise vardı.

«Girebilir miyim?»

Soyguncular ısmarlama takım elbise giymezlerdi. Ne de Gucci ayakkabılarıyla ipekli kravatlar. Elleri de bakımlı, parmakları manikürlü olmazdı.

«Bir dakika.»

Jennifer zinciri çekip kapıyı açtı. Adam Warner içeri girerken Jennifer onun gözüyle tek odalı apartmanına baktı. Çok daha iyi şeylere alışkın bir insana benziyordu.

«Ne istemiştiniz, Bay Warner?»

Jennifer adamın yanıtını beklemeden ne için geldiğini anlamış ve içini bir heyecan dalgası kaplamıştı. Keşke üzerinde lacivert bir tayyör olsaydı, saçları da...

«Bayan Parker, ben New York Barosu disiplin komitesindenim. Savcı Robert Di Silva ve Yargıç Lawrence Waldman Temyiz Bölümüne başvurarak barodan atılmanız için işlemlere başlamasını istediler.»

4

Needham, Finch, Pierce ve Warner avukatlık bürosu Wall Street'in 30 numarasında, binanın tüm üst katını kaplıyordu. Şirkette yüz yirmi beş avukat çalışmaktaydı. Zenginlik kokan yazıhaneler mesleğin en büyük adlarını temsil eden bir örgüte yakışacak türdendi.

Adam Warner ve Stewart Needham sabah çaylarını içmekteydiler. Stewart Needham altmış beş yetmiş yaşlarında, Vandyke sakallı, tüvit bir takım elbise ve yelek giymiş şık bir adamdı. Sanki çok eski çağların bir örneğiymiş gibi görünmesine karşın yıllar boyunca yüzlerce rakibi Needham'ın yirminci yüzyılda çalışan bir kafası olduğunu acı şekilde öğrenmişlerdi. Mesleğinin devlerindendi, ancak adı yalnızca ağırlık taşıdığı

çevrelerce bilinirdi. Geri planda kalmayı yeğler, yasa çıkarılması, yüksek düzeyde hükümet atamaları ve ulusal politika sonuçlarında etkili olurdu. Ağzı sıkı olarak doğmuş ve yetiştirilmiş bir New Englandlıydı.

Adam Warner Needham'ın yeğeni Mary Beth'le evli olduğu için yaşlı adamın koruması altındaydı. Adam'ın babası saygın bir senatördü. Adam da çok parlak bir avukattı. Harvard'dan en yüksek dereceyle mezun olduğunda ülkenin dört yanındaki büyük avukatlık şirketleri kendisine iş teklif etmişlerdi. Ama o Needham, Finch ve Pierce'i seçmiş, yedi yıl sonra da şirkete ortak olmuştu. Adam yakışıklı bir erkekti, zeki olması da kendisine ek bir boyut kazandırıyordu. Kadınların dayanamadıkları bir kendine güveni vardı. Fazla yakınlık göstermek isteyen kadın müvekkillerini bu isteklerinden vazgeçirtecek bir yöntemi çok eskiden beri kullanırdı. On dört yıldır Mary Beth'le evliydi ve evlilik dışı ilişkilere hiç de iyi gözle bakmazdı.

«Bir çay daha alır mıydın, Adam?»

«Teşekkür ederim, istemem.» Adam Warner çaydan nefret edirdi, ancak son sekiz yıldır her sabah ortağını kırmamak için içerdi. Needham'ın kendi yaptığı bu karışım berbat bir şeydi.

Stewart Needham iki şey düşünüyordu ve her zaman olduğu gibi önce iyi haberleri verdi. «Dün gece birkaç dost toplanmıştık.» **Birkaç dost** ülkenin en üst düzeydeki güç sahibi kişileri demekti. «Senin Birleşik Devletler Senatörlüğüne adaylığını koymanı istiyorlar, Adam.»

Adam içini saran sevinç dalgasını farkediyordu. Stewart Needham'ın tedbirli tabiatını bildiği için konuşmanın epey ciddi geçtiğini, yoksa şimdi açmayacağını bilirdi.

«Önemli olan senin buna ilgi duyup duymadığın. Yaşamında büyük değişiklikler demek bu.»

Adam Warner bunun farkındaydı. Seçimi kazanırsa Washington'a girecek, avukatlığı bırakacak, yepyeni bir yaşam biçimi sürdürecekti. Mary Beth'in bundan pek hoşlanacağını sanmıyordu. Kendisi de duygularından pek emin değildi aslında. Ne var ki, sorumluluk almak üzere yetiştirilmişti. Iktidar sahibi olmanın bir zevkinin de bulunduğunu kabul zorundaydı.

«Çok ilgileniyorum, Stewart.»

Stewart Needham başını salladı. «Güzel. Onlar da sevinecekler.» Berbat çayından bir fincan daha doldurdu. Aklından geçen diğer şeyi açıkladı. «Baro Disiplin Kurulunun senin yapmanı istediği küçük bir iş var, Adam. Bir iki saatından fazlasını almaz.»

«Ne gibi?»

«Michael Moretti davası. Bobby Di Silva'nın genç yardımcılarından birine para yedirilmiş sanırım.»

«Okumuştum. Şu kuş, değil mi?»

«Evet. Yargıç Waldman ile Bobby kızın adının saygın mesleğimizin listesinden silinmesini istiyorlar. Ben de öyle.»

«Ne yapmamı istiyorlar?»

«Bu Parker'in yasadışı ya da mesleğe aykırı bir davranışta bulunduğunu saptayıp barodan atılma işlemlerini başlatacaksın. Kendisine nedenini belirten bir çağrı verilecek, gerisini onlar yapacaklar. Sıradan bir iş.»

Adam'ı şaşırtan bir nokta vardı. «Peki neden bunu benim yapmamı istiyorlar, Stewart? Burada bunu yapabilecek en az yirmi genç avukat var.»

«Sayın Savcımız özel olarak seni istedi. Bir yanlışlık falan olmasını istemiyor sanırım. İkimizin de çok iyi bildiğimiz gibi Bobby dünyanın en bağışlamaz insanıdır. Kadının derisini duvarına asmak istiyor sanırım.»

Adam Warner zaten dolu olan iş günlerini düşündü.

«Savcılığa ne zaman işimiz düşeceği belli olmaz, Adam. Basit bir iş.»

«Peki, Stewart.» Adam ayağa kalktı.

«Bir çay daha istemediğine emin misin?»

«Teşekkür ederim. Çayın her zamanki gibi nefisti.»

*
**

Adam Warner odasına dönünce yardımcılarından genç zenci Lucinda'yı çağırdı.

«Cindy, bana Jennifer Parker adında bir avukat konusunda bulacağın bütün bilgileri getir.»

Kız sırıttı. «Sarı kanarya.»

Herkes biliyordu Parker'i.

*
**

Öğleden sonra Adam Warner Michael Moretti aleyhine açılan kamu davasının zabıtlarını okuyordu. Robert Di Silva özel adamıyla göndermişti zabıtları. Okumayı bitirdiğinde gece yarısını geçmişti. Mary Beth'den çağrılı oldukları yemeğe yalnız gitmesini istemiş, kendisi de sandviç getirtmişti. Adam zabıtları bitirince, eğer kader Jennifer Parker biçimine bürünüp araya girmeseydi Moretti'nin jüri tarafından suçlu bulunacağından emindi. Di Silva'nın yaklaşımı kusursuzdu.

Adam daha sonra Yargıç Waldman'ın odasında tutulan zaptı bir kez daha okudu.

Dİ SILVA : Kolej mezunu musunuz?
PARKER : Evet, efendim.
DI SILVA : Hukuk fakültesinden mezun oldunuz mu?
PARKER : Evet, efendim.
DI SILVA : Bir yabancı size bir paket verip bunu bir cinayet davasının önemli bir tanığına vermenizi söylüyor ve siz de bunu yapıyorsunuz, ha? Bunun aptallığın da ötesinde bir şey olduğu fikrinde değil misiniz?
PARKER : Öyle olmadı.
Dİ SILVA : Öyle olduğunu söylediniz ama.
PARKER : Ben onun yabancı olduğunu sanmıyordum. Size bağlı biri olduğunu sandım.
Dİ SILVA : Buna nasıl karar verdiniz?
PARKER : Daha önce de söyledim bunu size. Onu sizinle konuşurken gördüm, sonra elinde zarfla bana geldi, Her şey o kadar çabuk oldu ki...
Dİ SILVA : Ben o kadar çabuk olduğunu sanmıyorum. Bunu hazırlamak zaman almış olmalı. Size paketi vermeniz için para verecek birini bulmak o kadar çabuk olmamıştır.
PARKER : Doğru değil bu! Ben...
DI SILVA : Doğru olmayan nedir? Zarfı verdiğinizi bilmediğinizi mi?
PARKER : Ben içinde ne olduğunu bilmiyordum.
DI SILVA : Şu halde birinin size para verdiği doğru.»
PARKER : Sözlerimi yanlış anlama çekmenize izin veremem. Kimse bana bir şey için para vermedi.
Dİ SILVA : Bir yardım diye mi yaptınız?
PARKER : Hayır. Ben sizin talimatınıza göre hareket ettiğimi sanıyordum.

Dİ SİLVA : Adamın size adınızla seslendiğini söylediniz, değil mi?

PARKER : Evet.

Dİ SILVA : Adınızı nerden biliyordu?

PARKER : Bilemeyeceğim.

Dİ SİLVA : Haydi canım, bir fikriniz olmalı. Belki de attı ve tutturdu. Belki de çevresine bakınıp, hah işte adı Jennifer Parker olabilecek biri, dedi. Böyle mi oldu dersiniz?

PARKER : Size bilemediğimi söylemiştim.

Dİ SILVA : Michael Moretti ile ne zamandan beri sevişiyorsunuz?

PARKER : Bay Di Silva bunları daha önce de konuştuk. Beş saattır sorguya çekiyorsunuz beni. Yoruldum artık. Söyleyecek başka bir şeyim yok. Gidebilir miyim?

Dİ SİLVA : O iskemleden kalkacak olursanız sizi tutuklattırırım. Başınız belâda, Bayan Parker. Bundan kurtulmanın bir yolu var. Yalanı bırakın ve gerçeği söyleyin.

PARKER : Gerçeği söyledim. Bildiğim her şeyi söyledim size.

Dİ SILVA : Zarfı size veren adamın adından başka. O adamın adını ve size kaç para verdiğini öğrenmek istiyorum.

Zabıt daha otuz sayfa boyunca sürüp gidiyordu. Robert Di Silva Jennifer Parker'i copla dövmekten başka elinden gelen her şeyi yapmıştı. Kız hikâyesinden şaşmamıştı.

Adam zabıtları kapatıp gözlerini ovuşturdu. Saat sabahın ikisiydi.

Ertesi sabah Jennifer Parker'in işini bitirecekti.

*
**

Ancak Adam Warner Jennifer Parker işinin öyle kolaylıkla kapatılamayacağını görünce şaşırdı. Belirli yöntemlere bağlı olarak çalışan bir insan olduğu için Jennifer Parker'in geçmişini araştırmak istedi. Saptayabildiği kadarıyla kızın suçlular-

la hiç bir ilişkisi yoktu ve Michael Moretti ile hiç bir bağlantısı bulunamamıştı.

Olayda Adam'ı rahatsız eden bir şey vardı. Jennifer Parker'ın savunması pek hafifti. Gerçekten Moretti hesabına çalışıyor olsaydı, Moretti kendisini en azından daha inanılabilir bir hikâyeyle korurdu. Oysa şimdi hikâyesi öylesine safça hazırlanmıştı ki gerçek gibi geliyordu.

Öğle saatlarında Savcı Adam'ı telefonla aradı. «Durum nasıl, Adam?»

«Iyi, Robert.»

«Jennifer Parker işini sen üstlenmişsin.»

«Barodan çıkarılması için tavsiyede bulunmayı kabul ettim.»

«Onu uzun bir süre ortalıktan sileceğim.» Adam Savcının sesindeki nefrete şaşmıştı.

«Sakin ol, Robert. Daha barodan çıkartılmadı.»

Di Silva güldü. «Orası sana kaldı artık, dostum.» Sesinin tonu değişti birden. «Yakında Washington'a gitme olasılığın varmış diye duydum. Seni tam olarak destekleyeceğimi bilmeni isterim.»

Adam Warner bunun öyle önemsenmeyecek bir şey olmadığını bilirdi. Savcı çok kimsenin kirli çamaşırlarını ve bunlardan yararlanmasını iyi bilirdi.

«Teşekkür ederim, Robert.»

«Senden haber bekleyeceğim.»

Yani Jennifer Parker'in haberini. Kız piyon olarak kullanılacaktı. Adam Warner Di Silva'nın sözlerini düşündü: **Onu uzun bir süre ortalıktan sileceğim.** Zabıtlara bakılırsa Jennifer Parker aleyhine hiç bir kanıt yoktu. Kız suçunu itiraf etmezse, ya da biri suç ortaklığı yaptığı konusunda bir bilgi vermezse Di Silva kızın kılına bile dokunamazdı. Intikamını alması için Adam'a güveniyordu.

Zaptın soğuk ve sert sözcükleri çok açıktı, ama Adam yine de suçunu reddederken kızın sesinin tonunu duymak isterdi.

Adam'ın zamanını alacak pek çok önemli işi vardı. Stewart Needham, Yargıç Waldman ve Di Silva'nın isteklerini yerine getirmek kolaydı aslında, ama Adam Warner içinden gelen bir sese uyarak duraksıyordu. Jennifer Parker'in dosyasını bir kez daha aldı, bazı notlar çıkardı, kentlerarası telefonlara başladı.

Adam'a bir sorumluluk verilmişti ve bunu yeteneğinin so-

nuna kadar götürmek niyetindeydi. Bir avukat olup baro sınavlarını vermenin ardında yatan çalışmayı ve güçlükleri çok iyi bilirdi. Uzun yıllarla erişilecek bir ödüldü bu, Adam da haklı bir neden olmadan birini bu haktan yoksun bırakacak insan değildi.

Ertesi sabah Seattle uçağına atladı, Parker'in hukuk profesörleriyle, iki yaz tatili boyunca çalıştığı avukatlık şirketi sahipleriyle ve okul arkadaşlarının birkaçıyla konuştu.

Stewart Needham Seattle'a telefon etti. «Orada ne işin var, Adam? Burada büyük bir dava seni bekliyor. O Parker işi bu kadar uzamamalıydı.»

«Birkaç sorun çıktı,» dedi Adam. «Bir iki gün içinde dönerim, Stewart.»

Karşı tarafta bir duraklama oldu. «Pekâlâ. Gereğinden çok zaman harcamayalım da.»

*
**

Adam Warner Seattle'den ayrılırken Jennifer Parker'i en az kızın kendi kendini tanıdığı kadar iyi bildiğini sanıyordu. Hukuk profesörleri, ev sahibi kadın, çalıştığı avukat şirketi ve arkadaşlarının bölük pörçük anılarından hayâlinde bir Jennifer Parker yaratmıştı ki bunun Di Silva'nın çizdiği resimle hiç ilgisi yoktu. Jennifer Parker yaşamış en usta oyuncu değilse, Michael Moretti gibi bir insanı kurtaracak bir fesata girmesi olanaksızdı.

*
**

Stewart Needham'la o sabahki konuşmasından yaklaşık iki hafta sonra geçmişini incelediği kızın karşısındaydı. Adam Jennifer'in gazetede çıkan fotoğraflarını görmüştü, ancak bunlar kızla yüzyüze geldiğinde duyduğu etkiye hiç hazırlamamıştı kendisini. Eski bornozu içinde, makyajsız ve saçları ıslakken bile insanın soluğunu kesecek kadar güzeldi.

«Bayan Parker, Michael Moretti davasında oynadığınız rolü incelemekle görevlendirildim.»

«Öyle mi!» Jennifer içinde bir öfke dalgasının kabardığını hissediyordu. Bir kıvılcım parlamış ardından bir alev patlamıştı sanki. Hâlâ bırakmamışlardı arkasını. Yaşamının sonuna kadar ödeteceklerdi. Ama bu kadarı yeterdi artık!

Konuşurken sesi titriyordu. «Size söyleyecek hiç bir şeyim yok! Gidip ne isterseniz anlatın onlara! Aptalca bir hareket yaptım, ama bildiğim kadarıyla aptallığa karşı bir yasa da yoktur. Savcı birinin bana rüşvet verdiğini sanıyor.» Elini öfkeyle odaya doğru salladı. «Param olsaydı böyle bir yerde oturur muydum?» Boğulacak gibiydi. «Ne.. ne isterseniz yapın. Ben yalnız kalmak istiyorum. Şimdi lütfen gidin artık!»

Jennifer dönüp banyoya koştu, kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Musluğa dayanıp derin derin solurken gözlerinden akan yaşları sildi. Çok aptalca davrandığını biliyordu. Adam Warner'e daha başka davranmalıydı. Saldırmak yerine açıklama yolunu seçmeliydi. O zaman belki barodan çıkarmazlardı. Ama bunun boşuna olduğunu biliyordu. Kendisini sorguya çekmek için birini göndermek yalnızca bir oyundu. Bundan sonra bir çağrı gelecek, kendisinden neden göstermesini isteyecekler ve çarklar dönmeye başlayacaktı. Üç avukatlık bir kurul, tavsiyesini Disiplin Kuruluna bildirecekti. Tavsiyenin ne olacağı belliydi: barodan atılma. New York'ta avukatlık yapamayacaktı. **Bu işin tek iyi yanı** Guinness Rekorlar Kitabına **girebilmem**, diye düşündü. **Tarihin en kısa avukatlık mesleği.**

Jennifer yine banyoya girip ılık suya bıraktı vücudunu. Şu anda hiç bir şey umurunda değildi. Gözlerini kapattı. Suyun serinliği ile ürperdiğinde dalmıştı bile. Banyoda ne kadar kaldığını kestiremedi. Istemeye istemeye çıkıp kurulandı. Aç da değildi artık. Adam Warner'le konuşması tüm açlığını silip götürmüştü.

Jennifer saçlarını taradı, yüzüne krem sürdü, yemek yemeden yatmaya karar verdi. Sabah Seattle'a arkadaş isteyen kişiye telefon edecekti. Banyonun kapısını açıp oturma odasına girdi.

Adam Warner koltukta oturmuş bir dergiye bakıyordu. Jennifer çırılçıplak içeri girince başını kaldırdı.

«Özür dilerim,» dedi. «Ben...»

Jennifer hafif bir çığlık atıp banyoya döndü, bornozunu giydi. Bir daha dışarı çıktığında öfkesi burnunda tütüyordu.

«Engizisyon sona erdi. Sizden gitmenizi istemiştim.»

Adam dergiyi bıraktı. «Bayan Parker, bu konuyu sakin bir şekilde konuşmamız olasılığı var mı?»

«Hayır!» Jennifer'in tüm birikmiş öfkesi patlamak üzereydi. «Size de, lânet disiplin komitenize de söyleyecek bir şeyim

yok. Sanki... sanki... suçluymuşum gibi davranılmasına dayanamıyorum artık!»

«Ben size suçlu olduğunuzu söyledim mi?»

«Siz... ama bunun için gelmediniz mi buraya?»

«Buraya ne için geldiğimi söyledim. Barodan çıkarılma ya da çıkarılmama tavsiye kararının verilmesi için soruşturma görevi bana verildi. Hikâyenin bir de sizin yanınızı dinlemek istiyorum.»

«Anlıyorum. Peki, sizi neyle satın alacağım?»

Adam'ın yüzü kasıldı. «Özür dilerim, Bayan Parker.» Kalkıp kapıya yürüdü.

«Bir dakika!» Adam döndü. «Bağışlayın,» dedi Jennifer. «Ben.. şey.. herkesi düşman olarak görüyorum. Özür dilerim.»

«Kabul edildi.»

Jennifer birden üstündekileri hatırladı. «Bana hâlâ soru sormak istiyorsanız gidip üstüme bir şey giyeyim.»

«Pekâlâ. Yemek yediniz mi?»

Jennifer duraksadı. «Ben...»

«Engizisyon soruları için çok güzel küçük bir Fransız lokantası biliyorum.»

*
**

Doğu Yakasında 56. Sokakta küçük bir bistroya gittiler.

«Burasını çok bilen yoktur,» dedi Adam Warner. «Eskiden Les Pyrenes'de çalışan genç bir Fransız çifti işletiyor. Yemekleri fevkalâdedir.»

Jennifer hiç bir şeyin lezzetini alacak durumda değildi. Sabahtan beri ağzına bir şey koymamıştı, ancak öylesine sinirliydi ki boğazından bir lokma bile geçmiyordu. Sakinleşmeye çalıştıysa da başaramadı. Karşısındaki yakışıklı adam düşmanıydı. Ve de yakışıklıydı, bunu kabul gerekirdi. Başka koşullar altında Jennifer çok güzel bir gece geçireceğini biliyordu. Tüm geleceği bu yabancının elindeydi. Bundan sonraki bir iki saat tüm yaşamının yönünü çizecekti.

Adam kızı rahatlatmak için kendi alışkanlıklarının dışına çıkıyordu. Yakınlarda yüksek düzeyde hükümet yetkilileriyle tanıştığı Japonya'dan dönmüştü. Onuruna özel bir şölen verilmişti.

«Hiç çukulata kaplı karınca yediniz mi?» diye sordu.

«Hayır.»

Adam gülümsedi. «Çukulata kaplı çekirgeden daha iyidir.»

Sonra bir yıl önce Alaska'da avlanırken bir ayının saldırısına uğradığını anlattı. Orada bulunmalarının nedeni dışında her konuda konuştu.

Jennifer erkeğin kendisini sorguya çekeceği ana hazırlanıyordu. Ancak yine de konu açılınca tüm vücudu kaskatı kesildi.

Adam tatlısını da yedikten sonra sakin bir sesle, «Size birkaç soru sormak istiyorum ama huzursuz olmanızı da istemiyorum, tamam mı?» demişti.

Jennifer'in birden boğazına bir top oturmuş gibiydi. Konuşabileceğini sanmıyordu. Başını salladı.

«O gün mahkeme salonunda olanları anlatmanızı istiyorum. Hatırlayabildiğiniz, hissettiğiniz her şeyi. Önümüzde zamanımız çok, acele etmeyin.»

Jennifer adama meydan okumaya, canının istediğini yapmakta serbest olduğunu söylemeye hazırlanmıştı. Ancak Adam Warner'in karşısında oturup onun sakin sesini dinlerken tüm direnci erimiş gitmişti. Yaşadığı olay zihninde hâlâ öyle canlıydı ki düşünmek bile kendisini incitiyordu. Bir aydan fazla uğraşmıştı bunu unutmak için. Şimdi de her şeyi yeni baştan yaşaması isteniyordu.

Derin bir soluk alıp, «Pekâlâ,» dedi.

Önceleri duraksayarak, sonra yaşadığı olay canlandıkça daha hızlı konuşarak o günü anlattı. Adam Warner hiç konuşmadan kızı dinliyor ve yüzünü inceliyordu.

Jennifer'in sözü sona erince, «Zarfı size veren kişi... o sabah yemin ettiğinizde Savcılık odasında mıydı?» diye sordu.

«Bunu çok düşündüm. Gerçekten hatırlayamıyorum. O gün orada çok insan vardı ve hepsi de yabancıydı.»

«O adamı daha önce bir yerde görmüş müydünüz?»

Jennifer çaresizlikle başını salladı. «Hiç hatırlamıyorum. Sanmıyorum.»

«Size zarfı getirmeden az önce Savcı ile konuştuğunu gördüğünüzü söylediniz. Savcının kendisine zarfı verdiğini gördünüz mü?»

«Ben... Hayır.»

«Adam Savcı ile konuştu mu yoksa çevresindeki grup arasında mıydı?»

Jennifer o anı yaşamak için bir an gözlerini kapattı. «Özür dilerim. Her şey öylesine karışıktı ki. Bilemiyorum.»

«Adınızı nasıl bildiği hakkında bir fikriniz var mı?»

«Hayır.»

«Ya da sizi neden seçtiği?»

«Bunu yanıtlamak kolay. Aptal görünüşlü olduğumu gördü de ondan.» Başını salladı. «Hayır. Özür dilerim, Bay Warner. Hiç bir fikrim yok.»

«Bu olay büyük baskılara neden oluyor. Savcı Di Silva uzun zamandır Michael Moretti'nin ardındaydı. Siz ortaya çıkana kadar Moretti'yi kıskıvrak yakalamıştı. Savcı size karşı pek iyi duygular beslemiyor.»

«Ben de kendime iyi gözle bakamıyorum.» Jennifer yapacağı işten dolayı Adam Warner'i suçlayamazdı. O yalnızca görevini yapıyordu. Kendisini kıstırmak istiyorlardı ve bunu da başarmışlardı. Adam Warner sorumlu değildi; o onların kullandıkları bir araçtı, o kadar.»

Jennifer birden yalnız kalmak istedi. Sıkıntısını bir başkasının görmesini istemiyordu .

«Çok özür dilerim,» dedi. «Kendimi iyi hissetmiyorum, izin verirseniz evime dönmek istiyorum.»

Adam bir an kızın yüzüne baktı. «Size karşı başlatılan barodan çıkarılma işlemine devam edilmemesi tavsiyesinde bulunacağımı söylersem biraz rahatlar mıydınız?»

Adam'ın sözlerini anlaması için birkaç saniye geçti. Jennifer dili tutulmuş gibi adamın yüzüne, bağa çerçeveli gözlüklerinin ardındaki gri mavi gözlerine bakıyordu.

«Bunu... bu... gerçek mi bu söylediğiniz?»

«Avukat olmak sizin için çok önemli bir şey, değil mi?»

Jennifer babasını, o sımsıcak avukat yazıhanesini, konuşmalarını, uzun süren hukuk öğrenimini, babasıyla birlikte kurdukları düşleri, besledikleri umutları düşündü. **«Ortak olacağız. Çabuk ol da bitir şu öğrenimini.**

«Evet,» diye fısıldadı.

«Çok acımasız bir başlangıcın üstesinden gelebilirseniz iyi bir avukat olacağınızdan eminim.»

Jennifer minnetle gülümsedi erkeğe. «Teşekkür ederim. Çalışacağım.»

Zihninde aynı sözcüğü durmadan yineliyordu: **çalışacağım.** Bir özel detektif ve taksitle satılan arabaları geri alan bir adamla paylaştığı küçücük külüstür yazıhanenin hiç mi hiç önemi yoktu. Bir avukat yazıhanesiydi orası. Kendisi hukuk mesleğindendi ve avukatlık yapmasına izin vereceklerdi. Kar-

şısındaki erkeğe bakarken bütün yaşamı boyunca ona şükran borçlu olacağını biliyordu.

Garson gelip tabakları topladı. Jennifer konuşmaya çalışıyor ama ağzından kahkaha ile hıçkırık arası bir sesten başka bir şey çıkmıyordu. «Bay Warner...»

«Bu geçirdiklerimizden sonra artık Adam diyebilirsin sanırım.»

«Adam...»

«Evet?»

«İlişkimizi bozmayacağını umarım ama... açlıktan ölüyorum.»

5

Haftalar hızla geçiyordu. Jennifer sabahtan akşama kadar mahkeme çağrıları götürüp getirerek çalışıyordu. Büyük bir avukatlık şirketine girme şansının sıfır olduğunu iyi biliyordu, başından geçen olaydan sonra kimse kendisini işe almazdı. Kendisine ün kazandıracak bir şey yapmak, her şeye yeniden başlamak zorundaydı.

Bu arada Peabody ve Peabody şirketindeki masasının üstü her gün çağrılarla doluydu. Pek hukukla meşgul sayılmıyorsa da, masraf dışında on iki buçuk dolar fena para değildi.

***

Jennifer'in geç saatlere kadar çalıştığı bazı akşamlar Ken Bailey kızı yemeğe götürüyordu. Ken görünüşte alaycı biriydi ama Jennifer onun bir maske altında gizlendiğini hissediyordu. Erkeğin yalnızlık çektiğini sanıyordu. Brown Üniversitesinden mezun olmuş, akıllı ve okumuştu. Jennifer onun yaşamını neden sefil bir yazıhanede evinden kaçmış koca ve karıları arayarak geçirdiğini hiç anlamıyordu. Sanki başarısızlığı kabul etmiş ve başarı kazanmak için çabalamaya korkar gibiydi.

Jennifer bir kere evliliği konusunu açınca, «Seni ilgilendirmez,» diye terslenmiş, bir daha da bu konuya değinmemişti.

Otto Wenzel ise bambaşka bir insandı. Kısa boylu, göbekli

adam mutlu bir evlilik yapmıştı. Jennifer'e kızı gözüyle bakıyor, sık sık karısının yaptığı yemeklerden getiriyordu. Karısı berbat bir aşçıydı, ancak Jennifer adamın duygularını incitmek istemediği için her getirdiğini ses çıkarmadan yerdi. Bir gece Wenzel'lere yemeğe çağrıldı. Bayan Wenzer kendi özel yemeği olan lahana dolmasından yapmıştı. Lahana pörsümüş, kıyması sert, pirinci de yarı pişmişti. Dolmalar tavuk suyu gölü içinde yüzüyorlardı. Jennifer yürekli bir hamleyle tabağa saldırdı, orasından burasından bir iki lokma aldı, sanki çok bir şey yiyormuş gibi dolmaları parçalayıp tabağın içine yaydı.

«Beğendin mi?» diye sordu Bayan Wenzel.

«En sevdiğim yemektir.»

O günden sonra Jennifer her Cuma gecesi akşam yemeğine Wenzel'lere çağırıldı ve her seferinde de en sevdiği yemek yapıldı.

*
**

Bir sabah Bay Peabody, Jr.'un özel sekreteri Jennifer'e telefon açtı.

«Bay Peabody sizi saat on birde görmek istiyor. Lütfen tam saatında burada bulunun.»

«Peki, efendim,» dedi Jennifer.

*
**

Jennifer o güne kadar Peabody şirketinde yalnızca sekreterlerle görüşmüştü. Burası genç avukatların çalışmak için can attıkları büyük ve saygın bir şirketti. Jennifer yolda düş kurmaya başladı. Bay Peabody kendisini görmek istediğine göre önemli bir şey olmalıydı. Belki de adam gerçeği görmüş ve kendisine şirketinde avukat olarak iş verecek, kendini kanıtlama fırsatını tanıyacaktı. Hepsini şaşırtacaktı Jennifer. Kim bilir, günün birinde şirketin adı Peabody, Peabody ve Parker olurdu...

Jennifer kapının önünde yarım saat bekledikten sonra tam on birde sekreterin yanına girdi. Çok hevesli görünmek istemiyordu. Ancak Bay Peabody'nin yanına alınması için daha iki saat beklemek zorunda kaldı. Peabody uzun boylu, zayıf bir adamdı. Üstündeki elbise ve ayağındaki ayakkabılar Londra'da ısmarlama yapılmıştı.

Kıza oturmasını söylemeden çirkin ve ince sesiyle, «Bayan Potter...» diye söze başladı.

«Parker.»

Adam masasının üstünden bir kâğıt aldı. «Bir mahkeme çağrısı. Bunu vermenizi istiyorum.»

Jennifer o an şirketin çalışanları arasına katılamayacağını anlamıştı.

Bay Peabody, Jennifer'e kâğıdı uzattı. «Ücretiniz beş yüz dolar olacaktır.»

Jennifer yanlış duyduğundan emindi. «Beş yüz dolar mı dediniz?»

«Evet. Başarabilirseniz kuşkusuz.»

«Bir sorun var şu halde?»

«Evet, öyle. Bir yıldan beri bu adama çağrıyı vermeye çalışıyoruz. Adı William Carlisle. Long Island'da malikânesinde oturur ve hiç dışarı çıkmaz. Doğrusunu söylemek gerekirse on kişi çağrıyı eline vermeye çalıştı ama başaramadı. Herkesi kovan bir koruyucu uşağı var.»

«Peki ama ben nasıl...?»

Bay Peady öne eğildi. «Bu işte büyük para var. Ama çağrıyı vermeden William Carlisle'i mahkemeye getiremem. Bunu yapabilir misiniz, Bayan Potter?» Jennifer adamı düzeltme zahmetine katlanmadı.

Beş yüz dolarla neler yapabileceğini düşündü bir an.

«Bir yolunu bulurum, efendim.»

*
**

Jennifer o gün öğleden sonra William Carlisle'ın görkemli malikânesinin dışında durdu. Ev, on dönümlük çok bakımlı bir bahçe içindeydi. Ince uzun çam ağaçları arasındaki eve dönemeçli bir araba yolundan varılıyordu. Jennifer sabahtan beri aynı şeyi düşünmüştü. Eve girmek olanaksız olduğuna göre William Carlisle'ı dışarı çıkartmanın bir yolunu bulmalıydı.

Sokağın alt başında bir bahçıvan kamyonu vardı. Jennifer bir süre kamyona baktıktan sonra bahçıvanları aramaya gitti. Üç Japon bahçıvan çalışıyorlardı.

«Başınız kim?» diye sordu Jennifer.

Biri doğruldu. «Benim.»

«Sizinle bir işim var...»

«Kusura bakmayın, hanımefendi ama çok işimiz var.»

«Beş dakikalık bir iş ama.»

«Olamaz. Işimiz...»

«Yüz dolar vereceğim.»

Adamların üçü de işlerini bırakıp kıza baktılar. Baş bahçıvan, «Beş dakikalık iş için yüz dolar mı vereceksiniz?» diye sordu.

«Evet.»

«Ne yapmamızı söyle...»

⁂

Beş dakika sonra bahçıvan kamyonu Wiliam Calisle'ın malikânesine girdi. Jennifer arabadan inip ön kapının yanında güzel bir ağaç seçti. «Bunu sökün.»

Adamlar kamyondan küreklerini alıp kazmaya başladılar. Aradan bir dakika geçmeden kapı açıldı, uşak üniforması içinde dev yapılı bir adam fırtına gibi dışarı fırladı.

«Ne yapıyorsunuz orada?»

«Long Island Fidanlığı,» dedi Jennifer. «Bu ağaçların hepsini söküyoruz.»

«Ne.. ne yapıyorsunuz?»

Jennifer bir kâğıt gösterdi. «Bu ağaçları sökmek için emir var elimde.»

«Olanaksız bu! Bay Carlisle çıldırır!» Adam bahçıvanlara döndü. «Bırakın ağacı.»

«Bak beyim,» dedi Jennifer. «Ben görevimi yapıyorum.» Bahçıvanlara, «Devam edin, çocuklar,» dedi.

«Olmaz! Size bir yanlışlık olduğunu söylüyorum. Bay Carlisle ağaçların sökülmesini istemedi.»

Jennifer omuzlarını silkti. «Benim patronum istediğini söylüyor.»

«Patronunu nerede bulabilirim?»

Jennifer saatına baktı. «Brooklyn'e işe gitti. Saat altıda büroya döner.»

Uşak öfkeden patlayacak gibiydi. «Durun bir dakika! Ben gelene kadar dokunmayın ağaca!»

«Devam edin,» dedi Jennifer bahçıvanlara.

Uşak eve girip kapıyı arkasından çarptı. Birkaç dakika sonra açılan kapıda ufak tefek orta yaşlı bir adam göründü.

«Burada neler döndüğünü söyler misiniz bana?»

«Siz ne karışıyorsunuz?»

«Söyleyeyim. Adım William Carlisle ve burası benim evim.»

«Öyleyse Bay Carlisle, size bir şey getirdim.» Jennifer cebinden çıkardığı mahkeme çağrısını adamın eline tıkıştırdı. Sonra bahçıvanlara döndü. «Çocuklar tamam, iş bitti.»

*
**

Ertesi sabah erkenden Adam Warner telefon etti. Jennifer adamın sesini hemen tanımıştı.

«Barodan çıkarılma işleminin resmen durdurulduğunu bilmek istersiniz diye düşündüm,» dedi Warner, «Artık üzülmene gerek yok.»

Jennifer gözlerini kapatıp sessiz bir şükran duası etti. «Size ne kadar minnettar olduğumu anlatamam.»

«Adalet her zaman kör değildir.»

Adam Warner, Stewart Needham ve Robert Di Silva ile aralarında geçenleri anlatmadı. Needham düş kırıklığına uğramış ama olayı filozofça karşılamıştı.

Savcı ise gözleri dönmüş bir boğa gibiydi. «O orospuyu elinden kaçırdın, ha? Mafia'dır o, Adam! Anlamadın mı bunu? Seni kandırıyor.»

Adam bıkana kadar konuşmuştu sonra.

«Kızın aleyhindeki tüm kanıtlar yetersiz, Robert. Yanlış zamanda yanlış yerdeydi ve oyuna getirildi. Mafia falan değil!»

Robert Di Silva sonunda, «Pekâlâ, demek avukat olarak kalacak,» demişti. «Umarım New York'ta avukatlık yapmaya kalkışır, benim bulunduğum yerlere bir ayağını atsın ben ona yapacağımı bilirim.»

Adam şimdi Jennifer'le konuşurken bunlardan söz etmemişti. Jennifer korkunç bir düşman kazanmıştı, ama elden gelen bir şey yoktu. Robert Di Silva kin tutan bir insan, Jennifer ise kolay incinebilir bir hedefti. Akıllıydı, idealistti, çok genç ve çok güzeldi.

Adam, kızı bir daha hiç görmemesi gerektiğini biliyordu.

*
**

Geçen aylar içinde öyle günler, öyle haftalar olmuştu ki Jennifer artık pes edecek duruma gelmişti. Kapının üzerinde hâlâ **Jennifer Parker, Avukat** yazıyordu, ama Jennifer'in ken-

disi bile kanmıyordu buna. Avukatlık yapmıyordu. Günleri yağmur kar demeden mahkeme çağrısı dağıtmakla geçiyordu. Arada sırada parasız bir iki iş üstleniyor, gettolarda yaşayan zencilerin, Portarikoluların ve diğer yoksulların çeşitli hukuk sorunlarını çözüyordu.

Geceleri gündüzlerden beterdi. Sonu gelmek bilmezdi: Jennifer zaten uykusuz bir insandı, arasıra daldığında da düşleri hep şeytanlarla doluyordu. Annesi evlerini terkettiği gün başlayan bu düşlerinden bir türlü kurtulamamıştı.

Yalnızlık kızı yeyip bitiriyordu. Seyrek olarak genç avukatlarla çıkıyor, ama sonunda onları Adam Warner'le kıyaslayınca hepsini tatsız buluyordu. Bir akşam yemeği, ardından bir sinema ya da tiyatro, sonra da kapısının önünde bir boğuşma. Jennifer onların yemek ısmarladılar diye mi, yoksa dört kat dik merdiveni tırmanıp hemen gitmek istemediklerinden dolayı mı kendisiyle yatmak istediklerini bir türlü anlayamıyordu. Kimi zaman, içinde **Evet** demek için dayanılmaz bir arzu duyuyordu, gece boyunca yanında birinin olması için, kendisini paylaşmak için. Ama yatağında konuşan sıcak bir vücuttan daha çoğuna ihtiyacı vardı; kendisiyle ilgilenen ve kendisinin de ilgileneceği biri...

Jennifer'le ilgilenen en ilginç erkeklerin hepsi de evliydiler ve Jennifer bunlarla çıkmamıştı. Jennifer'in annesi bir evliliği yıkmış, babasını öldürmüştü. Bunu hiç unutamazdı.

*
* *

Jennifer Noel ve Yılbaşını da yalnız geçirdi. Çok kar yağmış, kent dev bir Noel kartpostalını andırmıştı. Jennifer sokaklarda dolaşıyor, insanların evlerinin ve ailelerinin sıcaklığına koşmalarını izliyor, içinde bir boşluk hissediyordu. Babasını çok arıyordu. Tatil sona erince çok sevindi. **Bin dokuz yüz yetmiş daha iyi bir yıl olacak**, diye düşündü.

Jennifer'in en kötü günlerinde kendisini neşelendiren yine Ken oluyordu. Kızı Madison Square Garden'e, disko kulübüne, arada sırada bir sinema ya da tiyatroya götürüyordu. Jennifer erkeğin kendisine ilgi duyduğunu farkediyordu ama Ken yine de aralarındaki engeli kaldırmıyordu.

*
* *

Mart ayında Otto Wenzel karısıyla Florida'ya yerleşmeye karar verdi.

«Kemiklerim bu New York kışlarına dayanamayacak kadar yaşlandı artık,» dedi Jennifer'e.

«Seni özleyeceğim.» Jennifer adamı gerçekten çok seviyordu.

«Ken'e iyi bak.»

Jennifer anlamamış gibi baktı adama.

«Sana hiç söylemedi, değil mi?»

«Neyi söylemedi?»

Otto Wenzel duraksadı, sonra, «Karısı intihar etti. Ken de kendini suçluyor,» dedi.

Jennifer şaşırmıştı. «Korkunç bir şey! Neden ama?»

«Ken'i genç bir sarışın erkekle yatakta yakaladı.»

«Aman Tanrım!»

«Ken'i vurdu, sonra da tabancayı kendine çevirdi. Ken kurtuldu, kadın kurtulamadı.»

«Korkunç bir şey bu! Ben... ben onun...»

«Biliyorum. Çok neşelidir, ama cehennemini içinde taşır.»

«Bana söylediğin için çok teşekkür ederim.»

Jennifer büroya dönünce Ken, «Eh, Otto bizi bırakıyor demek,» dedi.

«Öyle.»

Ken Bailey gülümsedi. «Artık dünyaya karşı yalnızca ikimiz kaldık.»

«Sanırım ki öyle.»

Bir bakıma gerçek bu, diye düşündü Jennifer.

***

Jennifer, Ken'e başka bir gözle bakıyordu şimdi. Öğle ve akşam yemeklerini birlikte yiyorlardı. Jennifer erkekte homoseksüellik belirtileri sezmemesine karşın Otto Wenzel'in gerçeği söylediğini biliyordu: Ken, cehennemini içinde taşıyordu.

Artık sokakta yolunu şaşıran birkaç müşterisi de kapısını çalıyordu. Bunlar genellikle kötü giyimli, şaşkın ve bazan da tam kaçıktılar.

Sokak kadınları kefalet işleri için geliyorlardı. Jennifer bunlardan bazılarının gençlik ve güzellikleri karşısında şaşkına

düşüyordu. Böylece ufak ama sürekli bir geliri olmaya başladı. Bunları kimin gönderdiğini bilemiyordu. Durumu Ken Bailey'e söyleyince adam bilmezlikten gelip omzunu silkti yürüdü gitti.

Jennifer'e müşteri gelince Ken Bailey sessizce odadan çıkardı. Jennifer'i başarı için özendiren gururlu bir baba gibi davranıyordu.

Jennifer gelen birkaç boşanma davasını üstlenmeyi reddetti. Çoğu boşanma avukatlarının kötü bir ünleri vardı. Evli bir çiftin öfkeden gözlerinin kararadığı noktada avukatlar paranın rengini görürlerdi ancak. Yüksek ücretli bir boşanma avukatı **bombacı** diye anılırdı, müşterisinin davasını kazanmak için yasal patlayıcılar kullanır ve bu arada çoğunlukla kocayı, karıyı ve çocuklarını mahvederdi.

Jennifer'e gelen birkaç müşteri ise diğerlerinden çok değişik olmalarıyla kızı şaşkına çevirmekteydiler.

Bunlar iyi giyimli, zengin havalı kişilerdi. Getirdikleri davalar da Jennifer'in alıştığı küçük işler değildi. Büyük miras davalarını herhangi bir büyük avukatlık şirketi seve seve kabul ederdi.

«Benim adımı nereden duydunuz?» diye sorardı Jennifer.

Aldığı yanıtlar hep kaçamaktı. Bir arkadaştan... Sizin hakkınızda bir yazı okumuştum... adınız bir partide geçti. Bir gün sorunlarını anlatan bir müşterisi Adam Warner'den söz edince Jennifer durumu hemen anladı.

«Sizi bana Bay Warner gönderdi, değil mi?»

Müşteri şaşırmıştı. «Doğrusunu isterseniz, adını belirtmememin daha iyi olacağını söylemişti.»

Jennifer Adam'a telefon etmeye karar verdi. Nasıl olsa bir teşekkür borcu vardı. Resmi ama saygılı olacaktı. Teşekkürden başka bir niyetle kendisini aradığı izlenimini edinmesini önleyecekti. Kafasında konuşacağı şeyleri yineledi durdu. Sonunda cesaretini toplayıp telefonu açınca bir sekreter Bay Warner'in Avrupa'da olduğunu ve daha birkaç hafta dönmeyeceğini bildirdi. Jennifer fena halde düş kırıklığına uğramıştı.

***

Artık hep Adam Warner'i düşünüyordu. Apartmanına geldiği gece ona karşı ne kadar kötü davrandığını unutamıyordu. Kendisi öfkesini ondan çıkarmaya çalışırken o, bu çocuksu davranışına nasıl da dayanmıştı. Şimdi bütün yaptıklarının üs-

tüne müşteri de gönderiyordu.

Jennifer üç hafta bekledi, sonra bir daha telefon etti. Adam Warner bu kez Güney Amerikadaydı.

«Not bırakacak mısınız?» diye sordu sekreteri.

Jennifer duraksadı. «Hayır.»

Adam Warner'i artık aklından çıkaramıyordu. Evli ya da nişanlı mıydı acaba? Bayan Adam Warner olmak nasıl bir şeydi? Jennifer çıldırıyor muydu yoksa?

Zaman zaman gazete ve dergilerde Michael Moretti adına rastlıyordu. **New Yorker**'de Antonio Granelli ve doğu Mafia aileleri hakkında bir makale vardı. Antonio Granelli'nin sağlık durumu iyi değildi, yerini damadı Moretti almaya hazırlanıyordu. **Life**'da Michael Moretti'nin yaşam biçimi konusunda bir dizi yayınlanmış, sonunda da Moretti'nin davasından söz edilmişti. Michael Moretti özgür gezerken Camillo Stela Leavenworth cezaevindeydi. Dergi Moretti'nin cezaevinden hatta belki de elektrikli sandalyeden Jennifer Parker'in davayı berbat etmesi nedeniyle kurtulduğunu yazıyordu. Jennifer makaleyi okurken midesi kasıldı. Elektrikli sandalye mi? Michael Moretti için şalteri seve seve indirirdi.

*
**

Jennifer'in müşterileri çoğunlukla önemsiz kişilerdi, ama kızın elde ettiği deneye değer biçilemezdi. Jennifer, Centre Sokağı 100 numaradaki adliye binasının her odasını ezberlemişti artık.

Müşterilerinden biri hırsızlık, yol kesme, esrar ya da fahişelikten tutuklandığında Jennifer hemen koşar kefalet parasını ayarlardı. Pazarlık yaşam biçimi olmuştu kendisi için.

«Kefalet parası beş yüz dolar.»

«Sayın Yargıç, sanığın o kadar parası yok. Yüksek mahkemeniz kefaleti iki yüz dolara indirirse adam işine dönüp ailesini geçindirebilir.»

«Pekâlâ, iki yüz dolar.»

«Teşekkür ederim, Sayın Yargıç.»

*
**

Jennifer tutuklama zabıtlarının gönderildiği büronun şefini de tanıyordu artık.

«Yine mi sen, Parker? Hiç uyumaz mısın yahu?»

«Nasılsınız, komiserim. Müşterilerimden biri boşgezerlikten tutuklanmış da. Tutuklama kâğıdını görebilir miyim? Adı Connery. Clarence Connery.»

«Bana bak yavrum, sabahın üçünde bir boşgezeri savunmak için neden geliyorsun buralara?»

Jennifer gülümsedi. «Sokaklarda sürtmemi önlüyor da ondan.»

⁂

Gece mahkemeleri Jennifer'in içini büsbütün kapatıyordu. Adalet kıyılarına sürekli dalgaların getirip bıraktığı bir insan akıntısıydı bu.

Kimi geceler yüz elli davaya bakıldığı oluyordu. Orospular, eşcinseller, dayak yemiş sarhoşlar ve esrarkeşler vardı. Portorikolular, Meksikalılar, Yahudiler, İrlandalılar, Yunanlılar vardı, ırza geçmek, hırsızlık, silâh ya da esrar bulundurma, saldırı ve fahişelikle suçlanıyorlardı. Hepsinin ortak bir yanları vardı: yoksuldular. Yoksul, yenilmiş ve kaybolmuşlardı. Zengin toplumun arkada bıraktığı uyumsuzlardı. Bunların büyük bir çoğunluğu Merkezi Harlem'den geliyorlar ve cezaevlerinde yer olmadığı için en ciddi suçlular dışındakiler evlerine gönderiliyorlardı. Ya da para cezasına çarptırılıyorlardı. Hepsi St. Nicholas, Morningside ve Manhattan Caddelerindeki evlerine dönüyorlardı. Burada üç buçuk kilometrekarelik bir alanda iki yüz otuz üç bin zenci, sekiz bin Portorikolu ve tahmini bir rakamla bir milyon fare yaşardı.

Jennifer'in yazıhanesine gelen müşterilerden çoğu yoksulluk, düzen ve bizzat kendileri tarafından çökertilmiş insanlardı. Çoktan pes etmişlerdi hepsi de. Jennifer onların korkularının kendisinin kendine olan güvenini beslediğini farketti. Parlak bir başarı örneği olarak tutamazdı kendini, ama yine de kendisiyle müşterileri arasında çok büyük bir ayrım olduğunu biliyordu: O hiç pes etmeyecekti.

⁂

Ken Bailey Jennifer'i Peder Francis Joseph Ryan'la tanıştırdı. Peder Ryan elli beş altmış yaşlarında, kulaklarının arkasında kıvrılan kır saçları olan capcanlı bir insandı. Her zaman saçları uzun dolaşırdı. Jennifer adamı ilk görüşte sevmişti.

Peder Ryan, cemaatinden biri ortalıktan kaybolduğunda Ken'e gelip yardım isterdi. Ken de her zaman evinden kaçan koca, karı ya da çocuğu bulurdu. Para da almazdı.

«Cennete yatırım,» derdi.

Bir öğleden sonra Jennifer yazıhanede yalnızken Peder Ryan geldi.

«Ken yok, Peder Ryan. Bugün gelmeyecek.»

«Ben seni görmek istemiştim, Jennifer.» Adam Jennifer'in masası önündeki rahatsız tahta iskemleye oturdu. «Bir dostumun bir sorunu var da.»

Ken'le de konuşmaya hep böyle başlardı.

«Dinliyorum Peder.»

«Yaşlı bir kadın, emeklilik çeklerini de alamıyor. Birkaç ay önce bizim mahalleye taşındı. Bilgisayarın biri, cehennemde paslanır inşallah, kadının tüm kayıtlarını kaybetmiş.»

«Anlıyorum.»

«Anlayacağını biliyorum.» Peder Ryan ayağa kalktı. «Ancak korkarım bu işte para yok sana.»

Jennifer gülümsedi. «Siz hiç merak etmeyin, elimden geleni yaparım.»

Jennifer bu işin basit olacağını sanıyordu ama bilgisayarı yeniden programlatmak tam üç gününü aldı.

*
**

Bir ay sonra bir sabah Peder Ryan yine Jennifer'e geldi. «Seni rahatsız etmeye çekiniyorum yavrum, ama bir dostumun bir sorunu var. Korkarım ki...» Adam duraksadı.

«Parası yok,» diye Jennifer sözünü tamamladı.

«Evet. Tam üstüne bastın. Ama adamcağızın da yardıma çok ihtiyacı var doğrusu.»

«Pekâlâ, anlatın bakalım.»

«Adı Abraham Wilson. Cemaatimden birinin oğlu. Sing Sing'de ömür boyu hapse mahkûm. Bir soygun sırasında bir içki satıcısını öldürdü.»

«Hüküm giymiş ve cezasını çekiyorsa ben ne yapabilirim, Peder?»

Peder Ryan Jennifer'e bakıp içini çekti. «Sorun bu değil.»

«Değil mi?»

«Hayır. Birkaç hafta önce Abraham birini daha öldürdü. Raymond Thorpe adında bir hükümlü. Cinayetten suçlayıp elek-

trikli sandalyeye gönderecekler.»

Jennifer olayı gazetede okuduğunu hatırlıyordu. «Yanlış hatırlamıyorsam, adamı döve döve öldürmüştü.»

«Öyle diyorlar.»

Jennifer kâğıt kalemini aldı. «Tanık olup olmadığını biliyor musunuz?»

«Korkarım ki var.»

«Kaç tane?»

«Yüz kadar. Cezaevi avlusunda oldu.»

«Çok iyi. Peki benden ne istiyorsunuz?»

«Abraham'a yardım etmeni.»

Jennifer kalemini bıraktı. «Peder ona ancak sizin Patronunuz yardım edebilir.» Arkasına yaslandı. «Aleyhine üç puvanla başlıyor: Zenci, cinayetten hükümlü ve yüz tanık önünde bir adam öldürmüş. Bunu yaptığını kabul edersek savunma için bir dayanak olmaz elimizde. Başka bir hükümlü kendisini tehdit ettiyse gardiyanlardan yardım isteyebilirdi. Oysa o yasaları kendi uygulamaya kalkıştı. Onu hiç bir jüri aklayamaz.»

«Ama hâlâ bir insan o. Onunla bir konuşur muydun?»

Jennifer göğüs geçirdi. «Eğer istiyorsanız konuşurum, ama söz veremem.»

Peder Ryan başını salladı. «Anlıyorum. Herhalde çok reklam olur bu.»

Her ikisi de aynı şeyi düşünüyorlardı. Aleyhinde puvan olan yalnızca Abraham Wilson değildi.

*
**

Sing Sing Cezaevi Manhattan'ın otuz mil kuzeyinde Hudson Nehrinin doğu yakasında, Ossining kentindedir.

Jennifer cezaevine otobüsle gitti. Daha önceden müdür yardımcısına telefon etmiş ve hücrede bulunan Abraham Wilson'la görüştürülmesini sağlamıştı.

Otobüs yolculuğu boyunca Jennifer uzun zamandır duymadığı bir amaçlılık duygusuyla doluydu. Sing Sing'e cinayetle suçlanan ve müvekkili olabilecek birini görmeye gidiyordu. Kendini böyle vakalar için hazırlamış, bunlar için yıllarca çalışmıştı. Bir yıldır ilk kez avukat olduğunu hissediyor, aynı zamanda gerçekçi olmadığını biliyordu. Müvekkilini görmeye gidiyor değildi. Bir insana kendisinin savunmasını alamayacağını söylemeye gidiyordu. Kazanma şansının olmadığı ve gazetelere

geçmesi kesin olan bir vakaya karışamazdı.

Abraham Wilson kendini savunacak bir başkasını bulmalıydı.

*
**

Jennifer otobüs durağından cezaevine kadar külüstür bir taksiyle gitti. Yan kapının zilini çaldı, bir gardiyan elindeki listeden adına bakıp kendisine müdür yardımcısının odasını gösterdi.

Müdür yardımcısı iri yarı, dört köşe, eski biçim kısa kesilmiş saçlı ve ergenlik izleri dolu yüzlü bir adamdı. Adı Howard Patterson'du.

«Abraham Wilson hakkında birşeyler söylerseniz çok memnun olurum,» dedi Jennifer.

«İyi sözler istiyorsanız bunları burada duyamazsınız.» Patterson önündeki dosyaya baktı. «Wilson yaşamı boyunca cezaevlerine girip çıkmıştır. On bir yaşında araba hırsızlığından yaklanmış, on üç yaşında soygundan tutuklanmış, on beşinde ırza geçmeden hüküm giymiş, on sekizinde kadın ticaretine başlamış, kızlarından birini hastanelik ettiği için yine hüküm giymiş...» Adam dosyayı karıştırdı. «Bıçaklama, silâhlı soygun ve en sonunda da cinayet.»

İnsanın içini kapatan bir tabloydu bu.

«Abraham Wilson'un Raymond Thorpe'yi öldürdüğü kesin mi?»

«Bunu düşünmeyin bile. Bir kere cinayeti ilk itiraf eden kendisi oldu, ayrıca yüz yirmi de tanık var.»

«Bay Wilson'la görüşebilir miyim?»

Howard Patterson ayağa kalktı. «Elbette, ama boşuna uğraşıyorsunuz.»

*
**

Abraham Wilson Jennifer'in gördüğü en çirkin insandı. Kömür karasıydı bir kere, burnu birkaç yerinden kırılmış, dişleri eksik ve küçük, kaçamak bakışlı gözleri bıçak izleri taşıyan yüzüne gömülmüş gibiydi. Boyu bir doksandı, düztabanlıktan iki yana sallanarak yürüyordu. Jennifer Abraham Wilson'u tanımlamak için bir sözcük arasaydı **'ürkütücü'** diyecekti. Böyle bir insanın jüri üstündeki etkisini tahmin edebiliyordu.

Abraham Wilson ile Jennifer, aralarında kalın bir telörgü olan ve kapısında iki nöbetçi bekleyen görüşme odasında karşı karşıya oturuyorlardı. Wilson hücreden az önce çıkarıldığı için boncuk gözlerini kırpıştırmaktaydı. Jennifer buraya davayı üstlenmek istemeyerek gelmişse de Abraham Wilson'u gördükten sonra bu kararında kesindi. Karşısında otururken bile adamdan nefret fışkırdığını hissediyordu.

«Adım Jennifer Parker,» diye söze başladı. «Avukatım Peder Ryan sizinle konuşmamı istedi.»

Abraham Wilson telörgüye tükürdü. «O iyilikçi pezevenk.»

Amcık ne güzel bir başlangıç, diye düşündü Jennifer. Yüzüne sıçrayan tükürükleri silmedi. «Bir şeye ihtiyacınız var mı, Bay Wilson.»

Adam dişsiz dişsiz sırıttı. «Esaslı bir karı isterdim. İlgilenir misin, ha?»

Jennifer bunu da duymazlıktan geldi. «Bana olayı anlatmak ister misiniz?»

«Hey, sen benim yaşam hikâyemi mi istiyorsun yoksa? Parayı uçlan önce. Sinemaya satmak istiyorum, hatta belki başrolü de ben oynarım.»

Adamın içinden fışkıran öfke korkunçtu. Jennifer'in tek istediği oradan gitmekti. Müdür yardımcısı haklıydı. Boşuna uğraşıyordu.

«Bana yardım edemezseniz korkarım benim size hiç bir yararım dokunmaz, Bay Wilson. Peder Ryan'a sizinle gelip konuşacağıma söz verdim.»

Abraham Wilson yine dişetlerini göstererek sırıttı. «Aferin sana, yavrum. Hani o iş hakkında fikrini değiştirmeyeceğinden emin misin, ha?»

Jennifer ayağa kalktı. Bu kadarı yeterdi. «Herkesten nefret eder misin sen?»

«Bak sana ne söyleyeyim, sen benim derime gir ben de senin, ondan sonra nefretten konuşuruz seninle.»

Jennifer adamın çirkin kara yüzüne baktı, sözlerini düşündü, ağır ağır oturdu yine. «Ne olduğunu bana anlatmak ister misin, Abraham?»

Adam hiç bir şey söylemeden kızın gözlerinin içine baktı. Jennifer bekledi. O yaralı derinin içinde olmanın nasıl bir şey olduğunu düşünüyordu. Kimbilir adamın yüreğinde ne yara izleri vardı.

Uzun bir süre ikisi de konuşmadılar. Sonunda Abraham

Wilson, «Orospu çocuğunu öldürdüm,» dedi.

«Neden?»

Wilson omuzlarını silkti.» Kocaman bir kasap bıçağı ile üstüme geliyordu...»

«Bana palavra sıkma. Tutukluların kasap bıçakları yoktur.»

Wilson'un yüzü gerildi. «Defol git buradan, hanım. Seni ben çağırtmadım.» Ayağa kalktı. «Bir daha da gelip beni rahatsız etme, tamam mı? İşim başımdan aşkın zaten.»

Wilson dönüp gardiyanın yanına gitti. Bir an sonra ikisi de dışarı çıkmışlardı. Hepsi bu kadar. Jennifer Peder Ryan'a adamı gördüğünü söyleyebilirdi. Yapabileceği başka bir şey yoktu.

Bir gardiyan Jennifer'i cezaevinden çıkarttı. Avludan geçip ana kapıya doğru yürürken Abraham Wilson ve kendisinin adama tepkisini düşünüyordu. Adamdan hoşlanmamıştı, ve bu yüzden hakkı olmayan bir şeyi yapıyordu: onu yargılıyordu. Adamı suçlu bulmuştu, oysa daha davası bile görülmemişti. Belki de biri kendisine bıçakla değil de, bir taş ya da bir tuğlayla saldırmıştı. Jennifer kararsızca durakladı. İçinden bir ses Manhattan'a dönüp Abraham Wilson'u unutmasını söylüyordu.

Jennifer dönüp müdür yardımcısının odasına yürüdü.

*
**

«Güç bir vaka,» dedi Howard Patterson. «Elimizden geldiğince ceza yerine rehabilitasyona başvururuz, ama Abraham Wilson artık sınırı aşmış durumda. Onu sakinleştirecek tek şey elektrikli sandalyedir.»

Ne garip bir mantık. «Bana öldürdüğü adamın kendisine bir kasap bıçağıyla saldırdığını söyledi.»

«Olabilir.»

Jennifer bu yanıta şaşırmıştı. «Olabilir'le ne kastediyorsunuz? Yani burada bir tutuklu bıçak bulabilir mi? Hem de kasap bıçağı?»

Howard Patterson omuzlarını silkti. «Bayan Parker, burada bin iki yüz kırk tutuklu var ve bazıları gerçekten dahidirler. Gelin, size bir şey göstereyim.»

Patterson Jennifer'i uzun bir koridordan geçirip kapısı kilitli bir odanın önünde durdu. Anahtarlığından bir anahtar seçip kapıyı açtı, duvarları raflı küçük bir odaya girdiler.

«Tutukluların eşyalarını burada saklarız.» Büyükçe bir kutunun kapağını açtı.

Jennifer inanmayan gözlerle baktı kutuya.

Sonra Howard Patterson'a döndü.

«Müvekkilimi bir kere daha görmek istiyorum.»

6

Jennifer Abraham Wilson davası için yaşamı boyunca hazırlanmadığı gibi hazırlandı. Hukuk kitaplığında saatlerce oturup usül ve savunma hakkında sayısız kitap okudu, müvekkilinden alabileceği her bilgiyi aldı. Kolay iş değildi bu. Wilson daha ilk baştan alaycı ve zalimdi.

«Benim hakkımda ne öğrenmek istiyorsun, yavru? İlk kez on yaşımdayken düzüştüm. Ya sen?»

Jennifer adamın horgörü ve nefretine aldırmamaya zorladı kendini. Onun bu yolla derinlerde yatan bir korkuyu sakladığını biliyordu. Israrla Wilson'un geçmişini, ana babasını, çocuğu erkek yapan etkenleri öğrenmeye çalıştı. Haftalar geçtikçe Abraham Wilson'un isteksizliği ilgiye, ilgisi de hayranlığa dönüşmüştü. Daha önce kendisinin nasıl bir insan olduğunu düşünmek için hiç bir nedeni olmamıştı.

Jennifer'in ısrarlı soruları kimi hoş olmayan, kimi de dayanılmaz derecede acı anıları su yüzüne çıkarmıştı. Jennifer Wilson'a kendisini sık sık döven babası hakkında sorular sorarken Wilson birdenbire kendisini yalnız bırakmasını isterdi. Jennifer çıkıp gider, ama sonra yine dönerdi.

Jennifer'in daha önce özel diyebileceği pek az bir yaşantısı varsa, şimdi hiç yoktu. Abraham Wilson'la olmadığı zamanlar haftada yedi gün, sabahın erken saatlerinden gece yarılarına kadar, yazıhanesinde tasarlayarak ya da kaza ile adam öldürme konusunda bulabildiği her şeyi okuyordu. Temyiz mahkemesi kararlarını, tanıklıkları, zabıtları, kendini savunma, geçici delilik dosyalarını inceliyordu.

Abraham adamı öldürmeyi tasarlamamıştı. Ama jüri buna inanır mıydı? Hele yerel bir jüri. Kasaba halkı ortalarında yaşayan tutuklulardan nefret ederlerdi. Jennifer mahkeme değişikliği isteminde bulundu. Istemi kabul edildi, Wilson Manhattan'da yargılanacaktı.

Jennifer'in vermesi gereken önemli bir karar vardı: Abraham Wilson tanıklık yapmalı mıydı? Evet, görünüşü korkunçtu, ama jüri hikâyeyi bir de onun ağzından dinlerse belki adama bir acıma doğardı içlerinde. Abraham Wilson'u tanıklığa çıkartmak savcılığın da adamın geçmişini ve suç kayıtlarını, özellikle daha önce işlediği cinayeti ortaya dökmesi demekti.

Jennifer Di Silva'nın bu davaya hangi yardımcısını sokacağını düşündü. Beş altı tane çok iyi cinayet davası uzmanı yardımcısı vardı. Jennifer bunların teknikleri konusunda da birşeyler öğrenmeye çalıştı.

Sing Sing'de de elinden geldiği kadar çok bulunmaya çalışıyor, avludaki cinayet yerini inceliyor, gardiyanlar ve Abraham'la konuşuyor, cinayete tanık olanlardan bir kısmıyla görüşüyordu.

«Raymon Thorpe Abraham Wilson'a bir kasap bıçağı ile saldırmış. Bunu görmüş olmalısın.»

«Ben mi? Ben bıçak falan görmedim.»

«Görmüş olmalısın. Tam oradaydın.»

«Ben hiç bir şey görmedim, hanımefendi.»

Hiç biri işe karışmak istemiyordu.

***

Jennifer arada sırada dışarda doğru dürüst bir yemek yiyorsa da, genellikle adliyenin alt katındaki kahvede bir sandviç atıştırıyordu. Iyice kilo vermiş, hatta başı dönmeye başlamıştı.

Ken Bailey bu duruma üzülüyordu. Bir gün adliyenin karşısındaki Forlini'ye götürüp esaslı bir öğle yemeği ısmarladı.

«Kendini öldürmeye mi çalışıyorsun sen?»

«Ne münasebet!»

«Son günlerde aynaya baktın mı?»

«Hayır.»

Ken kızın yüzünü süzdü. «Aklın varsa bu davayı bırakırsın.»

«Neden?»

«Kendini hedef tahtası haline getiriyorsun. Jennifer, sokakta çok şey duyuyorum. Basın sana saldırıya geçmek üzere bekliyor.»

«Ben bir avukatım,» dedi Jennifer inatla. «Abraham Wilson'un tarafsız bir yargılamaya hakkı var. Bunu sağlamaya çalışaçağım. Sen hiç merak etme, bu dava o kadar reklam edilmeyecek.»

«Öyle ha? Savcı kim biliyor musun?»
«Hayır.»
«Robert Di Silva.»

*
**

Jennifer Adliye binasının Leonard Sokağı girişindeki kalabalığı yarıp üniformalı polisler, hippi gibi giyinmiş detektifler, ellerindeki çantalardan tanınan avukatlar arasından geçip altıncı kata asansörle çıktı. Robert Di Silva ile son görüştüğünden bu yana yaklaşık bir yıl geçmişti ve şimdiki buluşmasına da hiç hevesli değildi. Savcıya Abraham Wilson'un savunma avukatlığından istifa ettiğini söyleyecekti.

*
**

Jennifer kararını uykusuz geçen üç gece sonunda vermişti. Eninde sonunda önemli olan müvekkilinin çıkarlarıydı. Wilson davası Di Silva'nın kendisinin çıkmasına neden olacak kadar önemli değildi. Şu halde Jennifer işe karıştığı için Savcı bu davayı üstlenmişti. Di Silva intikam almak istiyordu. Jennifer'e bir ders verecekti. Jennifer de Wilson'un savunmasından çekilmekten başka bir yol bulamamıştı. Kendisinin bir süre önce yaptığı bir yanlışlıktan dolayı idam edilmesine göz yumamazdı. Kendisinin bir süre önce yaptığı bir yanlışlıktan dolayı idam edilmesine göz yumamazdı. Jennifer çekilince Robert Li Silva Wilson'a karşı daha insaflı davranabilirdi. Jennifer Abraham Wilson'un hayatını kurtarmak istiyordu.

Altıncı katta asansörden inip **Savcı, New York İlçesi** yazılı kapıya yürürken geçmişi yaşıyor gibiydi. İçerde yine aynı sekreter aynı masanın başında oturuyordu.
«Adım Jennifer Parker. Randevum...»
«İçeri girin, Savcı sizi bekliyor.»

Robert Di Silva masasının arkasında ayakta durmuş, ağzındaki ıslak püropu çiğniyor, bir yandan da iki yardımcısına talimat veriyordu. Jennifer içeri girince sustu.
«Gelmeyeceğine bashe girecektim.»
«Geldim.»
«Şimdiye kadar korkundan çoktan kaçmışsındır diye düşünüyordum. Ne istiyorsun?»

Robert Di Silva'nın masasının önünde iki iskemle vardı ama Jennifer'e oturmasını söylemedi.

«Müvekkilim Abraham Wilson hakkında konuşmaya geldim.»

Robert Di Silva oturdu, arkasına yaslandı, düşünür gibi yaptı. «Abraham Wilson... evet. Cezaevinde bir tutukluyu döverek öldüren zenci parçası. Onu savunmak senin için bir sorun olmamalı.» Yardımcılarına baktı, ikisi de dışarı çıktılar.

«Evet, avukat hanım?»

«Anlaşma konusunda konuşmak istiyordum.»

«Anlaşma, ha? Beni şaşırtıyorsun. Senin gibi büyük hukuk yeteneklerine sahip birinin adamı kurtaracağından hiç kuşkum yoktu.»

«Bay Di Silva çok kesin bir durum gibi görünüyor ama hafifletici durumlar var. Abraham Wilson...»

Savcı Di Silva kızın sözünü kesti. «Istersen bunu senin anlayacağın hukuk dilinde söyleyeyim, avukat hanım. Bütün hafifletici nedenlerini kıçına sok, anladın mı!» Di Silva öfkeden titreyerek ayağa kalktı. «Benimle anlaşma yapacaksın, ha? Yaşamımı altüst ettin sen benim! Bir ceset var ve bu yüzden senin müvekkilin de ölecek. Duydun mu? Elektrikli sandalyeye gönderilmesi ben kendim uğraşacağım.»

«Ben buraya davadan çekilmek için gelmiştik. Suçlamayı adam öldürmeye indirebilirsiniz. Wilson zaten yaşam boyu hüküm giymiş durumda. Siz...»

«Olanaksız! Cinayetten suçludur!»

Jennifer kendini tutmaya çalıştı. «Buna jürinin karar vereceğini sanıyordum.»

Robert Di Silva neşesizce gülümsedi. «Senin gibi bir uzmanın buraya gelip bana hukuk öğretmesi ne kadar zevk verici bir şey bilemezsin.»

«Kişesel sorunlarımızı unutsak olmaz mı? Ben...»

«Ben yaşadıkça, hayır! Dostun Michael Moretti'ye benden selâm söyle.»

Jennifer yarım saat sonra Ken Bailey ile kahve içiyordu.

«Ne yapacağımı bilemiyorum,» dedi Jeninifer. «Ben davadan çekilirsem Abraham Wilson'un durumunun daha iyiye gideceğini sanıyordum. Ama Di Silva anlaşmaya yanaşmıyor. Wilson'un değil benim peşimde o!»

Ken Bailey düşünceli bakışlarla baktı kıza. «Seni korkutmak istiyor belki de.»

«Zaten korkuyorum.» Jennifer kahvesini yudumladı. «Çok berbat bir iş zaten. Abraham Wilson'u görmelisin. Yüzüne bakan jüri hemen suçlu kararına varacaktır.»

«Duruşma ne zaman?»

«Dört hafta sonra.»

«Benim yapabileceğim bir şey var mı?»

«Var. Di Silva'nın öldürülmesi için bir anlaşma yap.»

«Wilson'u kurtarabilme umudun var mı?»

«Karamsar bir açıdan bakarsan ülkenin en kurnaz Savcısına karşı ilk davamı savunuyorum. Savcı bana karşı kin besliyor, müvekkilim de yüz yirmi tanık önünde adam öldürmüş zenci bir katil.»

«Şahane. İyimser açıdan görünüş nasıl peki?»

«Bu öğleden sonra bir trafik kazası geçirebilirim.»

⁂

Duruşma yalnızca üç hafta kalmıştı. Jennifer Abraham Wilson'un Riker Adasındaki cezaevine nakledilmesini sağladı. Wilson adanın en eski ve en büyük cezaevine yerleştirildi. Tutuklulardan yüzde doksan beşi cinayet, kundakçılık, ırza geçme, silâhlı soygun ve oğlancılıktan yargılanmalarını bekliyorlardı.

Adaya özel araba giremediği için Jennifer yeşil bir otobüsle tuğladan kontrol binasına gitti, kimliğini gösterdi. Binanın yanındaki yeşil kulübede iki gardiyan vardı. Arkalarındaki kapıdan yetki belgesiz kimse geçemezdi. Jennifer arabayla oradan cezaevi bahçesindeki sokaklardan birinden geçirilerek Wilson'un görüşmek üzere getirildiği Anna. M. Kross Binasına alındı. İçerde avukat müvekkil görüşmeleri için sekiz bölme vardı.

Abraham Wilson'la konuşmak için uzun bir koridordan geçerken: **cehennemin bekleme odası** diye düşünüyordu Jennifer. İnanılmaz bir gürültü vardı içerde. Çelik kapılar sürekli açılıp kapanıyordu. Her blokta, herbiri aynı anda bağıran ve konuşan yüz kişi vardı. Ayrı kanallara ayarlanmış iki televizyon açıktı. Cezaevinin müzik düzeninden de rock müziği yayımlanıyordu. Binanın üç yüz gardiyanının kükremeleri cezaevinin senfonisini de bastırıyordu.

Bir gardiyan Jennifer'e şöyle demişti: «Cezaevi toplumu dünyanın en birbirine saygılı toplumudur. Bir tutuklu kaza ile

bir diğerine sürtünecek olursa hemen, 'Özür dilerim,' der. Tutukluların kafalarında çok şey vardır ve en küçük bir...»

*
**

Jennifer Abraham Wilson'un karşısına oturdu. **Bu adamın yaşamı benim elimde, ölürse benim başarısızlığım yüzünden ölecek.** Wilson'un yüzüne bakınca gözlerindeki umutsuzluğu okudu.

«Elimden gelen her şeyi yapacağım,» diye söz verdi.

*
**

Abraham Wilson'un duruşması başlamadan üç gün önce Jennifer mahkeme heyetine Yargıç Lawrence Waldmann'ın başkanlık edeceğini öğrendi. Moretti davasının yargıcı ve kendisini barodan attırmaya çalışmış olan adam...

7

1970 yılının Eylül ayının sonlarına doğru bir Pazartesi sabahı saat dörtte, yani Abraham Wilson duruşmasının başlayacağı günün sabahı, Jennifer yorgun bir halde uyandı. Çok kötü uyumuş, düşlerinde hep duruşmayı görmüştü. Hele birinde Di Silva kendisini tanık iskemlesine oturtmuş Michael Moretti hakkında sorular soruyordu. Jennifer yanıtlamak için ağzını her açtığında jüri üyeleri **Yalancı! Yalancı!** diye bağırıyorlardı.

Düşlerin hepsi ayrı ama bir bakıma eştiler. Sonuncusunda Abraham Wilson elektrikli sandalyeye bağlanmıştı. Jennifer adamı avutmak için üzerine doğru eğildiğinde Wilson yüzüne tükürdü. Jennifer titreyerek uyandı, artık uyuması olanaksızdı. Bir koltuğa oturup güneşin doğuşunu seyretti. Ağzına bir şey koyamayacak kadar heyecanlıydı. Gece uyumuş olmayı isterdi. Bu kadar gergin olmamayı isterdi. Bu günün sona ermiş olmasını isterdi.

Yıkanıp giyinirken kaderini önceden sezmiş gibiydi. Canı karalar giyinmek istiyordu ama Loehmann'daki ucuzluktan aldığı yeşil Chanel örneği elbisesini giydi.

*
**

Jennifer Parker saat sekiz buçukta Abraham Wilson'a karşı kamu davasında savunmaya girmek üzere Adliye binasının önündeydi. Kapı dışındaki kalabalığı görünce bir kaza olduğunu sandı. Televizyon kameraları mikrofonlar, birden ne olduğunu anlamadan, yüzüne çevrildi.

Bir gazeteci, «Bayan Parker, Michael Moretti davasını düşürttüktn sonra bu ilk kez duruşmaya çıkışınız, değil mi?» diye sordu.

Ken Bailey Jennifer'i uyarmıştı. Baş atraksiyon oydu, müvekkili değil. Gazeteciler tarafsız gözlemciler olarak bulunmuyorlardı orada, yırtıcı kuşlardı hepsi de ve Jennifer de onların avlarıydı.

Blucinli bir genç kadın mikrofonunu Jennifer'in yüzüne soktu. «Savcı Di Silva'nın sizden intikam almak istediği doğru mu?»

«Yorum yok.» Jennifer kapıya doğru yürüdü.

«Savcının dün akşam yayınladığı beyanında sizin New York eyaletinde avukatlık yapmanıza izin verilmemesi gerektiği belirtiliyor. Bu konuda bir şey söylemek ister miydiniz?»

«Yorum yok.» Jennifer kapıya neredeyse varmıştı.

«Geçen yıl Yargıç Waldman sizi barodan attıracaktı. Onun mahkeme heyetinden çekilmesini isteyecek misiniz?»

Jennifer adliyeye girmişti.

***

Duruşma 37 numaralı salonda yer alacaktı. Dış koridor zaten ağzına kadar dolu olan salona girmek isteyenlerle taşıyordu. Bir karnaval havası vardı içerde. Basın için özel sıralar ayrılmıştı. **Di Silva bunu özellikle dikkat etmiştir,** diye düşündü Jennifer.

Abraham Wilson savunma masasının başında, herkese yüksekten bakan bir kötülük dağı gibi oturuyordu. Üzerinde kendisine küçük gelen lâcivert bir takım elbise, Jennifer'in aldığı beyaz gömlekle, mavi kravat vardı. Ama bir yararı olmamıştı bunun. Abraham Wilson lâcivert elbiseli bir katile benziyordu. Cezaevi üniformasıyla gelseydi daha iyiydi, diye düşündü Jennifer.

Wilson çevresine meydan okurcasına bakıyor, kendisiyle gözgöze gelen herkese kaşlarını çatıyordu. Jennifer bunun saldırganlığının korkusunu maskelemek için olduğunu bilecek ka-

dar iyi tanıyordu müvekkilini. Ama herkese, hatta yargıç ve jüriye, bu bir düşmanlık ve nefret belirtisi olarak gelecekti. Bu dev adam bir tehditti kendileri için. Onu korkulacak, yok edilmesi gereken biri olarak göreceklerdi.

Abraham Wilson'un kişiliğinde sevilebilecek bir nokta bile yoktu. Görünüşünde acıma uyandıracak bir şey yoktu. Yalnızca o çirkin, yaralı surat, kırık burun, kırık dişler ve yalnızca korku uyandıran o dev cüsse...

Jennifer Abraham Wilson'un yanına oturdu. «İyi günler, Abraham.»

«Geleceğini sanmıyordum.»

Jennifer gece gördüğü düşü hatırladı. Adamın küçük, çizgi gibi gözlerine baktı.

«Burada olacağımı biliyordun.»

Abraham umursamazca omuzlarını silkti. «Önemi yok. Nasıl olsa suçlu bulacaklar. Beni cinayetten suçlu bulacaklar, sonra yağda kızartmak için bir yasa uydurup kızartacaklar. Bu duruşma falan değil, bir gösteri olacak. Mısır patlağı getirmişsindir umarım.»

Savcı masası çevresinde bir hareket oldu. Jennifer başını kaldırınca Di Silva'nın yardımcıları arasında yerine oturduğunu gördü. Di Silva Jennifer'e bakıp gülümsedi. Jennifer'in içini bir korku kapladı.

Yargıç Lawrence Waldman yargıçların giyinme odasından çıkarken mübaşir, «Ayağa kalkın,» diye seslendi.

«Bu mahkemenin 37 numaralı salonunda işi olan herkes gelsin. Sayın Yargıç Lawrence Waldman heyet başkanıdır.»

Ayağa kalkmayan tek kişi Abraham Wilson'du. Jennifer, «Kalk ayağa!» diye fısıldadı.

«Hepsinin canı cehenneme, yavrum. Kalkmam için gelip kaldırmaları gerek.»

Jennifer adamın iri elini tutup çekti. «Ayağa kalk, Abraham. Yeneceğiz onları.»

Abraham bir an kızın yüzüne baktı, sonra ağır ağır kalktı.

Yargıç Waldman yerini aldı. Seyirciler oturdular. Mübaşir yargıca mahkeme gündemini uzattı.

«Baymond Thorpe'u öldürmekten sanık Abraham Wilson aleyhine kamu davası.»

***

Jennifer'in normal olarak yapması gereken şey jüriyi zencilerle doldurmaktı, ancak Abraham Wilson'u iyi tanıdığından bunu yapmadı. Wilson onlardan biri değildi. Katildi, 'ırklarının yüz karasıydı.' Beyazlardan daha çabuk onu suçlu bulmaya hazır olabilirlerdi. Jennifer'in tek yapabileceği açıkça bağnaz olduklarını gördüğü kişileri elemeye çalışmaktı. Ama bağnazlar da bunu ilân ederek dolaşmazlardı ki. Ön yargıları konusunda hiç ses etmeyip intikam alacakları dakikayı beklerlerdi.

Ikinci günün öğleden sonrasında Jennifer on hakkını da kullanmıştı. Jüri üylerini sorguya çekmede acemice davrandığının farkındaydı. Oysa Di Silva çok ustaydı. Jüri adaylarını rahatlatıyor, güvenlerini kazanıyor, kendileriyle dostluk kurabiliyordu.

Di Silva'nın ne kadar iyi bir oyuncu olduğunu nasıl da unuttum, diye kendi kendine şaştı Jennifer.

*
**

Jennifer aday reddetme hakkının tümünü de kullanana kadar Di Silva kendi haklarını kullanmamış ve Jennifer bunun nedenini anlayamamıştı. Anladığında da iş işten geçmişti. Di Silva üstün çıkmıştı. Son jüri adayları içinde bir özel detektif, bir banka müdürü, bir doktor annesi vardı. Hepsi de Kurulu Düzenin insanları. Jennifer'in onların jüriye girmelerini önleyecek silâhı kalmamıştı. Ilk ravund Savcınındı.

*
**

Robert Di Silva ayağa kalkıp açılış konuşmasını yaptı.

«Sayın mahkeme heyeti ve —jüriye döndü— sayın bayanlar ve baylar, ilk önce değerli zamanlarınızı buraya gelmek için harcadığınızdan hepinize teşekkür etmek isterim. Jüri üyeliğinin insanın yaşantısını nasıl kesintiye uğrattığını bilirim. Hepinizin işleriniz, ilginizi bekleyen aileleriniz vardır.»

Sanki on üçüncü jüri üyesiymiş, onlardan biriymiş gibi konuşuyor, diye düşündü Jennifer.

«Zamanınızı elimden geldiği kadar az almaya çalışacağım. Aslında bu çok basit bir dava. Şurada oturan sanık Abraham Wilson, New York Eyaleti tarafından Sing Sing cezaevinde hükümlü Raymond Thorpe'yi öldürmekle suçlanıyor. Bunu yaptığından kuşku yok. Kendisi suçunu kabul etti. Bay Wilson'un

avukatı kendini savunma iddiasıyla ortaya çıkacak.»

Savcı dönüp Abraham Wilson'a bakınca jüri üyelerinin gözleri de onu izledi. Jennifer yüzlerindeki ifadeyi görüyordu. Di Silva'nın sözlerini dinlemeye verdi kendini.

«Birkaç yıl önce sizlere çok benzediklerine emin olduğum on iki hemşehriniz Abraham Wilson'un cezaevine konulması yolunda oy kullandılar. Bazı hukuksal sorunlar açısından size Abraham Wilson'un işlediği suçun ne olduğunu söylememe izin verilmiyor. Ancak sizlere jürinin Abraham Wilson'un kilit altında bulundurulumasıyla bir daha suç işlemesinin önleneceğini düşündüğünü belirtebilirim. Ne yazık ki yanılıyorlardı. Cezaevinde olduğu halde Abraham Wilson içindeki kanın çağrısına uyarak bir insan öldürdü. Şimdi onu bir daha öldürmeden alıkoyacak tek yol olduğunu biliyoruz. Bu da idam edilmesidir. Bu, Raymond Thorpe'u yaşamına kavuşturamaz, ancak sanığın bundan sonra kurbanları olabilecek kişileri kurtarabilir.»

Di Silva jüri bölmesinin önüne gidip üyelerin gözlerinin içine baktı. «Size bu davanın çok zamanınızı almayacağını söylemiştim. Bunu neden söylediğimi anlatayım. Sanık Abraham Wilson soğukkanlılıkla bir adam öldürmüştür. Öldürdüğünü itiraf etmiştir. Etmeseydi bile, Abraham Wilson'un soğukkanlılıkla cinayet işlediğini gören tanıklarımız var. Hem de yüzden fazla tanık.

«Önce 'soğukkanlılıkla' deyimini inceleyelim. Sizler için olduğuna emin olduğum kadar benim için de cinayet çirkin bir şeydir. Ancak zaman zaman anlayabildiğimiz nedenlerle cinayetler işlenir. Örneğin sevdiğiniz birini, kocanızı ya da çocuğunuzu biri silâhla tehdit ediyor olsun. Tabancanız varsa sevdiğinizin hayatını kurtarmak için tetiği çekebilirsiniz. Biz, siz ve ben, bu tür şeyi kabul edemeyiz, haklı göremeyiz ama hiç olmazsa anlayabiliriz. Ya da başka bir örnek alalım. Gecenin ortasında hayatınızı tehdit eden bir yabancının evinize girmesiyle uyansanız ve kendinizi kurtarmak için onu öldürmek zorunda kalsanız ve öldürseniz, bunu hepimiz anlayabiliriz. Bu bizi hunhar katil ya da kötü insan yapmaz, değil mi? O anın heyecanıyla yaptığımız bir şeydir bu.» Di Silva'nın sesi sertleşti. «Ama **soğukkanlılıkla işlenen cinayet** başka bir şeydir. Duygu ya da tutkuların mazeretine sığınmadan bir insanın yaşamını sona erdirmek, bunu para için, uyuşturucu madde için, ya da öldürme zevkini tatmin için yapmak...»

Di Silva bile bile koşullandırıyordu jüriyi, ama bunu sınırları aşmadan yaptığı için itiraz edilemez, davanın yeniden görülmesi istenemezdi.

Jennifer jüri üyelerinin yüzlerine bakınca Di Silva'nın hepsini avuçları içine aldığını gördü. Söylediği her söze başlarını sallıyorlardı. Adamı alkışlamak dışında her şeyi yapıyorlardı. Di Silva orkestra şefi, jüri de orkestraydı. Jennifer hiç böyle bir şey görmemişti. Savcı Abraham Wilson'un adını her andığında jüri üyeleri dönüp sanığa bakıyorlardı. Jennifer Wilson'a jüriye bakmamasını söylemişti. Jüri bölmesi dışında her yere bakabileceğini, ama oraya bakmaması gerektiğini bin kere söylemişti. Ama Abraham Wilson gözlerini jüri bölmesinden ayırmıyor, üyelerle göz göze bakışıyordu. İçinden saldırganlık boşanır gibiydi.

Alçak bir sesle, «Abraham...» dedi.

Wilson dönmedi.

Savcı açış konuşmasını bitiriyordu.

«İncilde 'dişe diş göze göz' denir. Bu intikamdır. Eyalet intikam istemiyor. Adalet istiyor. Abraham Wilson'un soğukkanlılıkla —soğukkanlılıkla— öldürdüğü zavallı adam için adalet istiyor. Teşekkür ederim.»

Jennifer jüriye hitap etmek için ayağa kalktığında düşmanlıklarını ve sabırsızlıklarını hissedebiliyordu. Avukatların jürinin aklından geçenleri okuyabildiklerini belirten kitapları hep kuşkuyla karşılamıştı. Ama artık hiç bir kuşkusu yoktu. Jüriden çok açık bir mesaj geliyordu kendisine. Müvekkilinin suçlu olduğuna karar vermişlerdi, Jennifer zamanlarını aldığı için sabırsızlanıyorlardı. Sevgili dostları Savcının belirttiği gibi dışarda daha önemli işleri vardı. Jennifer ve Abraham Wilson düşmanlarıydı.

Jennifer derin bir soluk aldı. «İzin verirseniz Sayın Yargıç,» sonra jüri bölmesine döndü. «Sayın bayanlar baylar, mahkeme salonları olmasının nedeni, bugün burada toplanmamızın nedeni hukukun, her davanın iki yanı olduğunu bilmesidir. Savcının müvekkilime saldırısını dinlerken, bir jüri kararını —sizin kararınızı— dahi kendisine çok görerek onu suçlu ilân ettiğini dinlerken, insan bunun böyle olduğunu anlayamaz.»

Jennifer kendisini destekleyip desteklemediklerini anlamak için jüri üyelerinin yüzlerine baktı. Hiç bir sempati belirtisine rastlayamamıştı. Güçlükle devam etti:

«Savcı Di Silva **'Abraham Wilson suçludur'** sözünü durmadan yineledi. Yalan bu. Yargıç Waldman sizlere bir yargıç ya da jüri suçluluğunu ilân edene kadar hiç bir sanığın suçlu olamayacağını anlatacaktır. Biz buraya bunu öğrenmek için toplandık, değil mi? Abraham Wilson Sing Sing'de birlikte bulunduğu bir hükümlüyü öldürmekle suçlanıyor. Ama Abraham Wilson para ya da uyuşturucu madde için adam öldürmedi. Kendi hayatını kurtarmak için öldürdü. Soğukkanlılıkla öldürme ile kan beynine sıçrayarak öldürme arasındaki ayrımı belirtmek için Savcının verdiği o güzel örnekleri hatırlayın. Sevdiğiniz birini korumak ya da kendi kendinizi korumak için öldürürseniz ani olarak, kan beyninize sıçramış olduğu için öldürürsünüz. Abraham Wilson kendini korumak için öldürdü. Size bu salonda bulunan herkesin, hepimizin, aynı durumda aynı şeyi yapacağımızı söylemek isterim.

«Sayın savcı ile bir konuda aynı fikirdeyiz: Her insanın kendi yaşamını korumaya hakkı vardır. Abraham Wilson yaptığını yapmamış olsaydı, şimdi ölmüştü.» Jennifer'in sesi inançla çınlıyordu. İnancının tutkusu içinde heyecanını unutmuştu. «Sizlerden bir şeyi hatırlamanızı rica ediyorum: Bu eyalet yasalarına göre savcılık öldürme hareketinin kendini koruma için işlenmediğini kuşkuya yer vermeyecek biçimde kanıtlamak zorundadır. Bu dava sona ermeden sizlere Raymond Thorpe'un müvekkilimi öldürmesini önlemek için öldürdüğünü gösterecek sağlam kanıtlar sunacağız. Teşekkür ederim.»

Arkadan Kamu, tanıkları boy göstermeye başladılar. Robert Di Silva tek fırsatı bile kaçırmamıştı. Raymond Thorpe'un karakterini ortaya koymak için tanık olarak bir rahip, cezaevi gardiyanları ve tutuklular getirtilmişti. Birbiri ardından hepsi sıra ile kalkıp ölünün barışçı ve sağlam karakterine tanıklık ettiler.

Savcı her tanığın sorgusunu bitirdikçe Jennifer'e dönüp, «Tanık sizin,» diyordu.

Ve Jennifer de her seferinde, «Sorum yok,» diye yanıt veriyordu.

Karakter tanıklarını yalancı çıkarmanın bir anlamı olmadığını biliyordu. Hepsi sıralarını savınca insan Raymond Thorpe'nin haksız yere aziz olmaktan alıkonulduğunu düşüncekti. Robert Di Silva'dan derslerini iyi almış olan gardiyanlar Thorpe'nin Sing Sing'de örnek bir hükümlü olduğunu, yalnız iyilik yaptığını belirttiler. Raymond Thorpe'nin hüküm giymiş bir banka soyguncusu ve bir ırz düşmanı olması kusursuz karakteri-

nin çok küçük pürüzleriydi.

Jennifer'in zaten zayıf olan savunmasını fena halde sarsan şey Raymond Thorpe'nin bedensel tanımıydı. İnce yapılı, bir yetmiş boyundaydı. Robert Di Silva jüri üyelerine bunu unutturmamak için elinden geleni yapıyordu. Abraham Wilson'un kendinden daha ufak yapılı adama nasıl vahşice saldırdığını, avluda başını beton duvara çarparak öldürdüğünü gözler önüne seriyordu. Di Silva konuşurken jüri üyeleri de gözlerini, çevresindekiler üzerinde dev gibi yükselen sanığa çevirip bakıyordu.

***

Savcı, «Abraham Wilson'u bu zararsız, savunmasız ufak tefek adama saldırtan şeyin ne olduğunu büyük bir olasılıkla hiç bilemeyeceğiz...» diyordu.

«... Sanığın saldırısının nedeni hiç bilmeyebiliriz, sayın jüri üyeleri, ancak bildiğimiz bir şey var: o da öldürülen adamın Abraham Wilson için bir tehdit oluşturmadığıdır. Kendini savunma mı?» Di Silva Yargıç Waldman'a döndü. «Sayın Yargıç, sanığın ayağa kalkmasını isteyebilir miyim?»

Yargıç Waldman Jennifer'e baktı. «Savunma avukatının bir itirazı var mı?»

Jennifer neler olacağını biliyordu, ancak itiraz etmesi daha da kötü olacaktı. «Hayır, Sayın Yargıç.»

Yargıç Waldman, «Sanık lütfen ayağa kalksın,» dedi.

Abraham Wilson bir an meydan okur gibi bir ifadeyle oturduğu yerden baktı, sonra ağır ağır doğruldu. Bir doksan boyundaydı.

Di Silva, «Bir yetmiş boyunda olan zabıt kâtibi Bay Galin hemen hemen öldürülen Raymond Thorpe'nin boyundadır,» dedi. «Bay Galin, lütfen sanığın yanında durur musunuz?»

Zabıt kâtibi gidip Wilson'un yanında durdu. İki adam arasındaki ayrım gülünçtü. Jennifer yine oyuna getirildiğini biliyordu, ama elinden hiç bir şey gelmezdi. Gözle edinilen izlenim silinemezdi. Savcı bir an iki adama baktı, sonra fısıldar gibi bir sesle jüriye, «Kendini savunma mı?» dedi.

***

Duruşma Jennifer'in en kötü karabasanlarından bile daha berbat bir yolda ilerliyordu. Jürinin suçlu kararı vermeye can

attıklarını, bunun için duruşmanın bir an önce bitmesini istediklerini görüyordu.

Bir ara verildiğinde, seyirciler arasında oturan Ken Bailey kızla birkaç sözcük konuşma fırsatı buldu.

«Kolay bir dava değil,» dedi. «Keşke müvekkilin yerinde King Kong olmasaydı. Ona bir bakmak insanın ödünü patlatmaya yetiyor.»

«Elinde olan bir şey değil ki bu.»

«Sayın savcı ile aranız nasıl?»

Jennifer neşesizce gülümsedi. «Bay Di Silva bu sabah bana bir mesaj gönderdi. Beni avukatlıktan silip toz etmek niyetindeymiş.»

⁂

Tanıklar geçidi sona erip de Di Silva bütün kanıtları ortaya koyduğunu bildirince Jennifer kalkıp, «Howard Patterson'u tanıklığa çıkarmak istiyorum,» dedi.

Sing Sing Cezaevinin müdür yardımcısı oturduğu yerden isteksizlikle kalkıp tanık sandalyesine yürüdü. Tüm gözler üzerindeydi. Robert Di Silva adam yemin ederken gözlerini üzerinden ayırmadı. Di Silva, bütün olaslıkları hesaplamaya çalışıyordu. Davayı kazandığını biliyordu. Zafer söylevini bile hazırlamıştı.

«Lütfen jüriye geçmişinizi anlatır mısınız, Bay Patterson?» dedi Jennifer.

Savcı Di Silva ayağa fırladı. «Kamu zaman kazanmak için tanığın geçmişini kabul ediyor. Bay Patterson'un Sing Sing Cezaevi müdür yardımcısı olduğunu biliyoruz.»

«Teşekkür ederim,» dedi Jennifer. «Jürinin Bay Patterson'un buraya mahkeme çağrısıyla geldiğini bilmesini istiyorum. Bize karşı bir tanıktır.» Jennifer Patterson'a döndü. «Buraya kendi isteğinizle gelmenizi istediğim zaman müvekkilimin lehinde tanıklık yapmayı reddettiniz. Doğru mu bu?»

«Evet.»

«Sizi buraya getirmek için neden mahkeme çağrısına gerek duyulduğunu jüriye söyler misiniz?»

«Seve seve. Tüm yaşamım boyunca Abraham Wilson gibi insanlarla uğraştım. Doğuştan başbelâsıdır hepsi de.»

Robert Di Silva sırıtarak jüri üyelerinin gözlerinin içine ba-

kıyordu. «Kendi kuyusunu kendi kazıyor,» diye mırıldandı yardımcısına.

«Bay Patterson, Abraham Wilson burada başbelâsı olduğu için yargılanmıyor. Yaşamı için yargılanıyor. Cezası ölüm olan bir suçla haksız yere suçlanan bir insana yardım etmek istemez misiniz?»

«Haksız yere suçlanırsa, isterim elbette.» Haksız sözcüğü üzerine jüri üyleri bilmiş bilmiş başlarını salladılar.

«Cezaevinde daha önce de öldürme vakaları oldu, değil mi?»

«Yüzlerce insanı yapay bir ortama sokarsanız elbette ki ortaya büyük bir düşmanlık çıkar ve...»

«Evet ya da hayır, Bay Patterson.»

«Evet.»

«Bu cinayetlerin sizin deneyimlerinize göre çeşitli nedenlere bağlı olduğunu söyleyebilir miyiz?»

«Sanırım, kimi zaman...»

«Evet ya da hayır, lütfen.»

«Evet.»

«Bu cezaevinde işlenen cinayetlerde kendini koruma bir neden olmuş mudur?»

«Şu halde sizin geniş deneyimlerinize dayanarak konuşursak, Abraham Wilson Raymond Thorpe'yi öldürdüğü zaman kendi hayatını savunuyor olabilirdi, değil mi?»

«Ben sanmıyorum ki...»

«Bunun olası olup olmadığını sordum. Evet ya da hayır.»

«Pek uzak bir olasılık.»

Jennifer Yargıç Waldman'a döndü. «Sayın Yargıç, lütfen tanığa soruyu yanıtlamasını söyler misiniz?»

Yargıç Waldman Patterson'a baktı. «Tanık soruyu yanıtlayacaktır.»

«Evet.»

Ancak tüm davranışıyla hayır demiş olduğu jürinin belleğine yerleşmişti.

«Mahkeme heyeti uygun görürse tanıktan yine mahkeme çağrısı yoluyla aldığım bazı şeyleri kanıt olarak sunmak istiyorum,» dedi Jennifer.

Savcı Di Silva ayağa kalktı. «Ne gibi şeyler?»

«Kendini savunma iddiamızı kanıtlayacak şeyler.»

«İtiraz ediyorum, Sayın Yargıç.»

«Neden itiraz ediyorsunuz?» diye sordu Jennifer. «Daha görmediniz ki?»

Yargıç Waldman, «Mahkeme kanıtları görene kadar itiraz konusunda bir karar vermeyecek,» dedi. «Burada bir insanın yaşamı söz konusu. Sanık her türlü hakkını kullanabilir.»

«Teşekkür ederim, Sayın Yargıç.» Jennifer Howard Patterson'a döndü. «Yanınızda getirdiniz mi?»

«Evet, ama bunu istemeyerek yapıyorum.»

«Bunu yeteri kadar açıkladınız, sanırım, Bay Patterson. üniformalı bir adama baktı. Adam kalkıp elindeki üstü kapalı tahta kutuyu getirdi.

Jennifer kutuyu aldı. «Savunma bunu Birinci Kanıt olarak sunmak istiyor, Sayın Yargıç.»

«Nedir o?» diye sordu Di Silva.

«Öteberi kutusu diyorlar.»

Seyirciler güldüler.

Yargıç Waldman Jennifer'e baktı. «Öteberi kutusu mu dediniz? Kutunun içinde ne var, Bayan Parker?»

«Silâh var, efendim. Sing Sing'de hükümlüler tarafından yapılan ve amaçları...»

«İtiraz ediyorum!» Savcı ayağa fırlamış kükrüyordu. «Sayın Yargıç, meslektaşımın deneysizliğini mazur görebilirim, ama ceza hukuku alanında çalışacaksa, kendisine kanıt sunma kurallarını incelemesini önereceğim. Şu anda burada görülmekte olan dava ile bu **öteberi kutusu** denilen şeyin içindekilerin bir bağlantısı olamaz.»

«Bu kutu şunu kanıtlıyor ki...»

«Bu kutu hiç bir şey kanıtlamaz.» Savcı'nın sesi gürlüyordu. Yargıç Waldman'a döndü. «Kamu bu kanıtın sunulmasına gereksiz olduğu nedeniyle itiraz ediyor.»

«İtiraz kabul edildi.»

Jennifer davanın paramparça oluşunu seyrediyordu. Her şey aleyhineydi: yargıç, jüri, Di Silva, kanıtlar. Müvekkili elektrikli sandalyaye gidecekti, meğer ki...

Jennifer derin bir soluk aldı. «Sayın Yargıç, bu kanıt savunmamız için çok önemlidir. Ben...»

«Bayan Parker,» diye Waldman kızın sözünü kesti. «Mahkeminin size hukuk dersi vermeye zamanı yok, ama Savcılık haklı. Bu duruşmaya çıkmadan önce kanıt sunma kurallarını öğrenmeliydiniz. Daha önce dikkatle hazırlanmamış bir kanıtı sunamazsınız. Zabıtlarda ölenin silâhlı ya da silâhsız olduğu

konusunda bir açıklık yok. Bu yüzden bu silâh sorunu konu dışı kalıyor.»

Jennifer kıpkırmızı kesilmişti. «Özür dilerim, ama konu dışı değil,» dedi.

«Yeter artık! Isterseniz bir ayrıcalık başvurusunda bulunabilirsiniz.»

«Bunu istemiyorum, Sayın Yargıç. Müvekkilime haklarını kullanmasına fırsat tanımıyorsunuz.»

«Bayan Parker, biraz daha ileri giderseniz sizi mahkemeye hakaretle suçlayacağım.»

«Bana ne yaparsanız yapın, ama şunu bilin ki bu kanıtı sunmak için gerekli adımlar atılmıştır. Hatta bunu Savcı yapmıştır.»

«Ben mi? Ne münasebet...»

Jennifer zabıt kâtibine döndü. «Sayın Savcı'nın 'Abraham Wilson'u bu zararsız, savunmasız ufak tefek adama saldırtan şeyin ne olduğunu büyük bir olasılıkla hiç bilmeyeceğiz...' diye başladığı beyanını okur musunuz?»

Savcı Yargıç Waldman'a baktı. «Sayın Yargıç, buna izin verecek...?»

Yargıç Waldman elini kaldırdı. Jennifer'e döndü. «Bu mahkemeye hakaretle suçlanacaksınız. Davada ölüm cezası istendiği için sizi dinleyeceğim.» Zabıt kâtibine döndü. «Devam edebilirsin.»

«Bu kadarı yeter, teşekkür ederim,» diye Jennifer adamın sözünü kesti. Robert Di Silva'ya döndü. «Bunlar sizin sözleriniz, Sayın Savcı. **Abraham Wilson'u bu zararsız, savunmasız ufak tefek adama saldırtan şeyin ne olduğunu büyük bir olasılıkla hiç bilmeyeceğiz...**» Yargıç Waldman'a döndü. «Burada anahtar sözcük **savunmasızdır,** Sayın Yargıç. Savcı jüriye öldürülen kişinin savunmasız olduğunu söylediği için bize onun savunmasız **olmayabileceğini** kanıtlamak, hatta bir silâhı olabileceğini ortaya çıkarmak için açık bir kapı bırakmıştır. Savcının sorgularında ortaya konulan her şey karşı sorgu sırasında da kabul edilebilir.»

Uzun bir sessizlik oldu salonda.

Yargıç Waldman Di Silva'ya döndü. «Bayan Parker'in ileri sürdüğü nokta geçerlidir. Kapıyı açık bıraktınız.»

Robert Di Silva inanmayan bakışlarla bakıyordu adama. «Ama ben yalnızca...»

Jennifer derin bir soluk aldı. «Teşekkür ederim, Sayın Yargıç.» Üstü kapalı kutuyu kaldırıp jüriye döndü. «Bayanlar baylar, son konuşmasında Savcı sizlere bu kutuda göreceğiniz şeylerin doğrudan doğruya kanıt olmadığını belirtecektir. Haklıdır. Bu silâhlarla ölen insanla arasında bağlantı kurulamayacağını söyleyecektir. Bunda da haklı olacaktır. Ben bu kanıtı başka bir nedenle sunuyorum. Günlerdir bir doksan boyundaki bu acımasız ve başbelâsı sanığın yalnızca bir yetmiş boyundaki Raymond Thorpe'ye nasıl vahşice saldırdığını dinlediniz. Size çok dikkatle ama bilerek yanlış olarak, bir hükümlüyü sadistlikten başka bir neden olmadan öldüren bir katil portresi çizildi. Ama kendi kendinize şunu sorun: Her zaman bir neden yok mudur? Açgözlülük, nefret, tutku... ama her zaman bir şey vardır, değil mi? Ben inanıyorum ki, ve müvekkilimin yaşamını bu inanca bağlıyorum, bu cinayetin de bir nedeni vardı. Savcının söylediği gibi bir insanı öldürmeyi haklı gösterecek tek neden kendini savunmadır. Kendi yaşamını korumaya çalışan bir insan. Howard Patterson'un cezaevinde cinayetler işlendiğini, hükümlülerin öldürücü silâhlar yaptıklarını söylediğini duydunuz. Yani Raymond Thorpe'nin de böyle bir silâhı olabilirdi sanığa o saldırıyor olabilirdi. Sanık da, kendini savunurken, onu öldürmüş olabilir. Eğer Abraham Wilson'un hiç bir nedeni olmadan Raymond Thorpe'yi acımasızca öldürdüğüne karar verirseniz 'suçlu' kararını vermelisiniz. Ama bu kanıtı gördükten sonra kafanızda en küçük bir kuşku belirirse o zaman 'suçlu değil' kararını vermek de görevinizdir.» Üstü kapalı kutu giderek ağırlaşıyordu ellerinde. «Bu kutuya ilk baktığımda içinde gördüklerime inanamadım. Siz de buna inanmayı güç bulabilirsiniz. Ama bunun buraya Sing Sing'in müdür yardımcısı tarafından ve istemeyerek getirildiğini de unutmamanızı rica edeceğim. Bayanlar baylar, bunlar Sing Sing'de hükümlü bulunanlar tarafından gizlice yapılmış ve ellerinden alınmış silâhlardır.»

Jennifer jüri bölmesine doğru yürürken birden sendeledi, dengesini kaybeder gibi oldu. Kutu elinden fırladı, kapağı açıldı, içindekiler yere saçıldı. Herkesin soluğu tutulur gibi oldu. Jüri üyleri daha iyi görebilmek için ayağa kalktılar. Kutudan yüze yakın çeşitli boyda, biçimde silâh yayılmıştı yere. Elde yapılmış baltalar, keserler, kasap bıçakları, kamalar, makaslar ve kocaman bir satır. Adam boğmak için tahta tutamaklı ince teller, kayıştan bir cop, ucu sevriltilmiş bir buz baltası, bir pala.

Seyirciler ve gazeteciler yere saçılmış silâh deposunu daha iyi görebilmek için ayağa kalkmışlardı. Yargıç Waldman sessizliği sağlamak için tokmağını indiriyordu.

Bir mübaşir yerdekileri toplamak için koşarak gelirken Jennifer, «Teşekkür ederim, ben toplarım,» dedi.

Jüri üyelerinin ve seyircilerin gözleri önünde diz çöküp silâhları kutuya yerleştirmeye başladı. Ağır ağır çalışıyor, her birini yerine koymadan önce kaldırıp bakıyordu. Jüri üyleri yerlerine oturmuşlardı ama kızın her hareketini dikkatle gözlüyorlardı. Jennifer'in kutuyu doldurması tam beş dakika sürdü. Savcı Di Silva öfkeden kuduracak gibiydi.

Jennifer son silâhı da kutuya yerleştirdikten sonra kalkıp Patterson'a baktı. «Tanık sizindir,» diye Di Silva'ya döndü sonra.

Yapılan hasarı onarmak için çok geçti artık. «Sorum yok,» dedi Savcı.

«Öyleyse Abraham Wilson'u tanıklığa çağırmak istiyorum.»

8

«Adınız?»

«Abraham Wilson.»

«Daha yüksek sesle, lütfen.»

«Abraham Wilson.»

«Bay Wilson, Raymond Thorpe'u öldürdünüz mü?»

«Evet, bayan.»

«Mahkemeye bunun nedenini söyler misiniz?»

«Beni öldürecekti.»

«Raymond Thorpe sizden daha kısa boyluydu. Onun sizi gerçekten öldürebileceğine inanıyor muydunuz?»

«Üstüme kendisini çok uzun boylu gösteren bir bıçakla geliyordu.»

Jennifer öteberi kutusundan iki şeyi ayırmıştı. Biri çok sivri ve keskin bir kasap bıçağı, diğeri de madeni bir maşaydı. Bıçağı gösterdi. «Raymond Thorpe sizi bu bıçakla mı tehdit etti?»

«Başka türlü sorayım. Raymond Thorpe'nin sizi tehdit ettiği bıçak buna benziyor muydu?»

«Evet, bayan.»

«Ya bu maşa?»

«Evet, bayan.»

«Daha önce Thorpe ile başınız derde girmiş miydi?»

«Evet, bayan.»

«Bu iki silâhla üzerinize gelince siz de kendinizi kurtarmak için onu öldürmek zorunda kaldınız, öyle mi?»

«Evet, bayan.»

«Teşekkür ederim.»

Jennifer savcıya döndü. «Tanık sizindir.»

Robert Di Silva ağır ağır tanık bölmesine yaklaştı.

«Bay Wilson daha önce de adam öldürdünüz, değil mi? Yani bu ilk cinayetiniz değildi, öyle mi?»

«Bir yanlışlık yaptım ve cezasını ödüyorum. Ben...»

«Lütfen bize vaaz vermeyin. Evet ya da hayır diye yanıtlayın soruları.»

«Evet.»

«Demek ki insan yaşamının sizce pek önemi yok.»

«Doğru değil bu. Ben...»

«Iki insanın canını almanın insan yaşamına önem vermek olduğunu mu söylüyorsunuz? Eğer insan yaşamına değer vermemiş olsaydınız kaç kişi öldürecektiniz? Beş mi? On mu? Yirmi mi?»

Abraham Wilson'u yemliyor ve Wilson da yemi kapmaya hazırlanıyordu. Çeneleri kasılmış, yüzü öfkeden buruşmuştu. Dikkatli ol!

«Ben yalnızca iki kişi öldürdüm.»

«Yalnızca, ha! Yalnızca iki kişi öldürdünüz demek!» Savcı yalancı bir üzüntüyle başını iki yana salladı. Sanık bölmesine yüzüne baktı. «Böylesine iri olmanın size bir güçlülük duygusu verdiğine eminim. Biraz Tanrı gibi hissetmelisiniz kendinizi. Canınız istediği zaman orada burada bir iki kişinin canını alıp...»

Abraham Wilson ayağa fırladı.

«Seni orospu çocuğu!»

Hayır yapma, diye yalvardı Jennifer.

«Otur!» diye gürledi Di Silva. «Raymond Thorpe'yi öldürdüğün zaman da böyle mi hiddetlenmiştin?»

«Thorpe beni öldürmek istiyordu?»

«Bunlarla mı?» Di Silva bıçakla maşayı havaya kaldırdı. «Bıçağı elinden kolaylıkla alabilirdiniz sanırım.» Maşayı elinde salladı. «Bundan mı korkuyordunuz yoksa?» Jüriye dönüp maşayı gösterdi. «Bu pek öyle tehlikeli bir şeye benzemiyor. Mak-

tul başınıza bununla vurmuş olsaydı küçük bir yumru olurdu, hepsi o kadar. Bu maşa ne işe yarar, Bay Wilson.»

«Taşak ezmek için kullanılır,» dedi Abraham Wilson alçak sesle.

*
**

Jüri sekiz saattir içerdeydi.

Robert Di Silva ile yardımcıları dinlenmek için salondan çıktılar. Jennifer ise bir türlü yerinden kalkamıyordu.

Jüri salondan çıkınca Ken Bailey kızın yanına geldi. «Bir fincan kahveye ne dersin?»

«Ağzıma bir yudum bir şey bile koyamam şu anda.»

Jennifer yerinden kımıldamaya korkarak, çevresindeki insanları ancak farkederek oturuyordu mahkeme salonunda. Her şey sona ermişti. Elinden geleni yapmıştı. Gözlerini kapatıp dua etmeye çalıştı, ama içindeki korku çok güçlüydü. Abraham Wilson'lo birlikte kendisi de ölüme mahkûm edilecek gibiydi.

*
**

Jüri üyleri asık yüzleriyle salona dönmeye başladıklarında Jennifer'in kalbi sıkıştı. Yüzlerinden suçlu kararı verdikleri anlaşılıyordu. Bayılacaktı Jennifer. Kendisi yüzünden bir insan idam edilecekti. Bu davayı üzerine almamalıydı. Bir insanın yaşamını eline almaya ne hakkı vardı? Robert Di Silva gibi deneyimli bir insanı altedeceğine inanması için çıldırmış olmalıydı. Jüri üyeleri kararlarını bildirmeden yanlarına gidip **Durun,** demek geldi içinden. **Adil bir dava olmadı bu. Bırakın başka bir avukat savunsun onu. Benden daha iyi biri.**

Ama artık çok geçti. Jennifer Abraham Wilson'un yüzüne baktı. Bir heykel kadar hareketsiz oturuyordu. Adamdan artık nefret değil, yalnızca umutsuzluk yayılıyordu. Onu rahatlatacak bir şeyler söylemek istedi, ama tek sözcük gelmedi aklına.

Yargıç Waldman konuşuyordu. «Jüri bir karara var mı?»

«Evet, Sayın Yargıç.»

Yargıç başını salladı, zabıt kâtibi jüri sözcüsünden aldığı kâğıdı yargıca verdi. Jennifer'in kalbi göğsünden fırlayacak gibiydi. Soluk alamıyordu. Karar okunmadan hemen önceki

bu anı durdurmak, dondurmak istiyordu. Bundan sonrası hiç olmasındı.

Yargıç Waldman elindeki kâğıda, sonra salona baktı.

«Sanık ayağa kalksın.»

Abraham Wilson sanki tüm enerjisi akıp gitmiş gibi güçlükle doğruldu.

Yargıç Waldman elindeki kâğıdı okudu. «Bu jüri sanık Abraham Wilson'u suçsuz bulmuştur.»

Bir an korkunç bir sessizlik oldu salonda, sonra yargıcın sözleri seyircilerin kopardıkları gürültü içinde kayboldu. Jennifer kulaklarına inanamayarak kalakalmıştı olduğu yerde. Konuşmadan Abraham Wilson'a döndü. O çirkin surat birden Jennifer'in gördüğü en geniş bir gülümsemeyle aydınlandı. Wilson uzanıp kızı kucakladı. Jennifer ağlamamaya çalışıyordu.

Gazeteciler Jennifer'in çevresini sarmışlar bir demeç istiyorlardı.

«Savcıyı mat etmek nasıl bir duygu veriyor insana?»

«Bu davayı kazanacağınızı sanıyor muydunuz?»

«Wilson'u elektrikli sandalyeye gönderselerdi ne yapardınız?»

Jennifer bütün sorulara başını sallıyordu. Onlarla konuşamazdı. Buraya bir gösteri seyretmeye, bir insanın ölüme mahkûm edilmesini görmeye gelmişlerdi. Karar aksi yönde çıksaydı... ama onu düşünemezdi şimdi. Jennifer kâğıtlarını çantasına doldurmaya başladı.

Bir mübaşir yanına yaklaştı. «Yargıç Waldman odasında sizi bekliyor, Bayan Parker.»

Jennifer kendisini bekleyen bir mahkemeye hakaret suçlamasının olduğunu unutmuştu, ama artık önemi yoktu bunun. Önemli olan Abraham Wilson'un hayatını kurtarmış olmasıydı.

Jennifer savcılık masasına baktı. Di Silva kâğıtlarını çantasına doldururken yardımcılarından birini haşlıyordu. Jennifer'in bakışını farketti, gözgöze geldiler. Konuşmasına gerek yoktu.

*
**

Jennifer içeri girdiğinde Yargıç Lawrence, Waldman masası başında oturuyordu. «Oturun Bayan Parker,» dedi kısaca. Jennifer oturdu. «Sizin ya da başka birinin mahkememi gösteri yerine çevirmesine izin veremem.»

Jennifer kızardı. «Ayağım takıldı. Elimde değil...»

Yargıç Waldman elini kaldırdı. «Lütfen, dinlemek istemiyorum.»

Adam sonra koltuğunda öne doğru eğildi. «Mahkememde katlanmayacağım bir şey de küstahlıktır. Bu öğleden sonra sırını aştınız. Bu gayretkeşliğinizi bir insanın hayatını kurtarmak çabanıza bağlıyorum. Bu yüzden de sizi suçlamamaya karar verdim.»

«Teşekkür ederim, Sayın Yargıç.»

«Bir duruşma sona erdiğinde adaletin yerine getirilip getirilmediğini anlarım. Doğrusunu söylemek gerekirse bu davada bundan pek emin değilim.» Jennifer adamın sözlerine devam etmesini bekledi.

«Hepsi bu kadar, Bayan Parker.»

***

Akşam gazeteleri ve televizyon haberleri o gece Jennifer Parker'le doluydu yine. Ancak bu kez kahramandı. Hukukun Cault'u öldürmüş Hazreti Davuduydu. Abraham Wilson, Jennifer ve Di Silva'nın fotoğrafları baş sayfalardaydı. Jennifer her yazıyı keyifle okuyordu. Daha önce çektiklerinden sonra çok tatlı bir zaferdi bu.

Ken Baliye kızı yemeğe Luchow'a götürdü, başgarson ve müşterilerden çoğu kendisini tanımışlardı. Yabancılar kendisine adıyla seslenip kutluyorlardı. Insanın başını döndüren bir şeydi bu.

«Ünlü olmak nasıl bir şey?» diye Ken gülümsedi.

«Kendimi kaybetmiş gibiyim.»

Biri masalarına bir şişe şarap gönderdi.

«Zaten sarhoş gibiyim, içkiye hiç gerek yok,» dedi Jennifer.

Ancak çok susamıştı, Ken'le duruşmayı konuşurken üç kadeh içti.

«Çok korkuyordum. Birinin yaşamını elinde tutmak nasıl bir şey, biliyor musun? Tanrılık oynamak gibi. Bundan daha ürkütücü bir şey düşünebilir misin? Yani, Kelso'dan gelen ben... bir şişe şarap daha içebilir miyiz, Ken?»

«Ne istersen.»

Ken ikisi için de gerçek bir şölen hazırlattı, ancak Jennifer yiyemeyecek kadar heyecanlıydı.

«Abraham Wilson'u ilk gördüğümde bana ne demişti biliyor musun? 'Sen benim derime gir, ben de seninkine, ondan sonra nefretten konuşuruz' demişti. Ken, bugün ben onun derisi içindeydim ve biliyor musun, jürinin beni suçlu bulacağını düşündüm bir an. Sanki idam olacak bendim. Abraham Wilson'u seviyorum. Biraz daha şarap içelim mi?»

«Bir lokma koymadın ağzına.»

«Çok susadım.»

Ken, kız kadehini durmadan doldurdukça huzursuzlanıyordu. «Yavaş ol biraz.»

«California şarabı bu.» Jennifer elini salladı. «İçme suyu gibi.» Bir yudum daha aldı. «En iyi arkadaşımsın benim. En iyi arkadaşım kim değil, biliyor musun? Büyük Robert Di Silva. Di Sivla.»

«Di Silva yani.»

«O işte. Benden nefret ediyor. Bugün yüzünü gördün mü? Çılgın gibiydi. Beni mahkemeden attıracaktı. Ama başaramadı, değil mi?»

«Hayır, o...»

«Ne düşünüyorum, biliyor musun? Gerçekten ne düşünüyorum yani?»

«Ben...»

«Di Sliva benim Ahab, kendisinin de beyaz balina olduğunu sanıyor.»

«Tam tersini söyledin galiba.»

«Teşekkür ederim Ken. Sana her zaman güvenebilirim. Haydi bir şişe daha açtıralım.»

«Bu kadarı yetmez mi?»

«Balinalar çok susarlar.» Jennifer kıkırdadı. «Benim o işte. Büyük beyaz balina. Sana Abraham Wilson'u sevdiğimi söylemiş miydim? Gördüğüm en yakışıklı adam. Gözlerinin içine baktım, Ken, arkadaşım. Gerçekten güzel. Di Sivla'nın gözünün içine hiç bakmadın, değil mi? Buz gibi! Buzdağı o! Ama kötü bir insan değil. Sana Ahab ile büyük beyaz balinadan söz ettim mi?»

«Evet.»

«Yaşlı Ahab'a bayılıyorum. Herkesi seviyorum. Neden bili-

yor musun, Ken? Abraham Wilson bu akşam yaşıyor da ondan. Yaşıyor. Haydi kutlamak için bir şişe daha açalım...»

⁂

Ken Bailey Jennifer'i evine götürdüğünde saat sabahın ikisiydi. Dört kat merdiveni çıkmasına yardım edip eve soktu. Kendisi de soluk soluğa kalmıştı.

«Şarap iyi vurdu,» dedi Ken.

Jennifer acıyarak baktı adama. «İçmesini beceremeyen içmemeli.»

Ve olduğu yere yığılıp kaldı.

⁂

Jennifer telefonun sesiyle uyandı. Kolunu uzatırken en küçük bir hareketin bile vücudunun her yanına korkunç ağrılar gönderdiğini farketti.

«Alo...»

«Jennifer, ben Ken.»

«Merhaba, Ken.»

«Berbat bir haldesin galiba.»

«Sanmıyorum. Saat kaç?»

«Öğle oldu sayılır. Buraya gelsen iyi olacak. Kıyamet kopuyor.»

«Ken... öleceğim sanırım.»

«Iyi dinle beni. Yataktan ağır ağır kalk, iki aspirin iç, soğuk bir duş yap, sıcak şekersiz kahve iç ardından.»

⁂

Jennifer bir saat sonra yazıhanesine geldiğinde biraz daha iyiydi. İyi değil ama iyice diye düşündü.

İçeri girerken her iki telefon da çalıyordu.

«Seni arıyorlar,» diye gülümsedi Ken. «Bir santral memuru gerek sana. Sabahtan beri hiç kesilmedi.»

Gazeteler, büyük dergiler, televizyon ve radyo istasyonları Jennifer'in yaşamı konusunda bilgi istiyorlar, makaleler, hikâyeler yazacaklarını, programlar yapacaklarını söylüyorlardı. Bir gece içinde manşet olup çıkmıştı. Bir de hep düşlerini kurduğu telefonlar vardı. Daha önce kendisini hor gören avukatlık

şirketleri şimdi kendileriyle görüşecek zamanı olup olmadığını soruyorlardı.

*
**

Robert Di Silva baş yardımcısına bağırıyordu. «Jennifer Parker dosyası açılmasını istiyorum. Özel bir dosya. Gizli. Aldığı her davayı, her müvekkili bileceğim, tamam mı?»

«Evet efendim.»

«Haydi yallah öyleyse!»

9

«Ben ne kadar bakireysem, o da o kadar katildir.»

«Eşşoğlu gelip Mike'e kendisi için iyi şeyler söylememi istedi. 'Hey ahbap, ben yalnızca bir askerim, tamam mı?' dedim. Mike kendine bir silâh daha isterse gidip çöplükte arayacak değil ya.»

«Seni işletmeye çalışıyordu, Sal.»

«Canına okudum ben de. Bağlantıları yok, bu işte bağlantın yoksa, havasın hava!»

New Jersey'de üç yüz yıllık eski bir Hollanda çiftliğin mutfağında konuşuyorlardı.

Odada üç kişiydiler: Nick Vito, Joseph Colella ve Salvatore 'Küçük Çiçek' Fiore.

Nick Vito ince dudaklı, ölü yeşil gözlü, kadavra yüzlü bir adamdı. Ayağında iki yüz dolarlık ayakkabılar ve beyaz çoraplar vardı.

'Büyük Joe' Joseph Colella iri yarı, granitten bir anıt gibiydi. Yürüdüğü zaman bir bina ayaklanmış yürüyor sanılırdı. Biri bir zamanlar kendisine 'sebze bahçesi' demişti. «Colella'nın patetes gibi burnu, karnabahar gibi kulakları, bezelye kadar beyni var.»

Colella yumuşak, , ince sesli, kandırıcı kibar davranışlı bir insandı. Bir yarış atı vardı ve yarışlarda birincileri hep önceden kestirirdi. Karısı ve altı çocuğu olan bir aile babasıydı. Uzmanlıkları silâh, asit ve zincirdi. Joe'nun karısı Carmelina gerçek bir Katolikti. Colella çalışmadığı Pazar günleri ailesini yemeğe götürürdü.

Üçüncü adam olan Salvatore Fiore için cüce denilebilirdi. Bir elli sekiz boyunda ve elli beş kiloydu. Bir çocuk kadar masum görünüşü vardı, tabanca ve bıçak kullanmada ustaydı. Kadınlar kendisini çok çekici bulurlardı. Bir karısı, beş altı kız arkadaşı ve güzel bir metresi vardı. Fiore zamanında Pimlico'dan Tijuana'ya kadar tüm yarış alanlarında çalışmış bir jokeydi. Atına doping yaptığı için Hollywood Parkında yarış komiseri tarafından yarışa sokulmamış, bir hafta sonra komiserin cesedi Thoe Gölünde bulunmuştu.

Üç adam da Antonio Granelli'nin ailesinde askerdiler. Ancak kendilerini işe alan Michael Moretti'ydi ve üçü de tüm varlıklarıyla ona bağlıydılar.

Yemek odasında Aile toplantısı yapılıyordu. Masanın başında doğu kıyısının en güçlü Mafia Ailesinin başkanı Antonio Granelli oturmaktaydı. Yetmiş iki yaşında olmasına karşın hâlâ bir işçinin güçlü omuzlarına ve geniş göğsüne sahip iri yarı, beyaz saçlı bir adamdı. Sicilya'da Palermo'da doğmuş, on beş yaşında Amerika'ya gelmiş, Manhattan'ın batısında rıhtımlarda çalışmaya başlamıştı. Yirmi bir yaşındayken rıhtım patronunun baş yardımcısı olmuştu. Iki adam tartışmışlar, patron esrarlı bir biçimde ortalıktan yok olmuş, Granelli onun yerini almıştı. Rıhtımda çalışmak isteyen herkes ona haracını vermek zorundaydı. Parasını iktidara tırmanmak için kullanmış, işlerini genişletmiş, tefecilik, kumar, fahişelik, uyuşturucu maddeler ve adam öldürme işlerine el atmıştı. Yıllar boyunca otuz iki kere suçlanmış, ancak bir kere hüküm giymişti. O da küçük bir suç yüzünden. Granelli bir köylünün sağduyusuna ve tam bir ahlâksızlığa sahip acımasız bir insandı.

Solunda Aile danışmanı olan Thomas Colfax oturuyordu. Yirmi beş yıl önce başarılı bir şirket avukatıydı Colfax. Mafia kontrolunda olan bir zeytinyağı şirketinin savunmasını üzerine almış, sonra Mafia'nın diğer işlerini de yavaş yavaş üstlenmişti. Şimdi tek müşterisi Mafia'ydı. Çok kârlı bu müvekkilden dolayı Thomas Colfax çok zengin olmuştu. Dünyanın her yerinde emlâki ve banka hesapları vardı.

Granelli'nin sağında damadı Michael Moretti oturuyordu. Moretti'nin hırs sahibi bir insan olması Granelli'yi huzursuz kılıyordu. Michael Alie çerçevesine sığmıyordu. Antonio Granelli'nin uzak bir akrabası olan babası Giovanni, Sicilya'da değil Floransa'da doğmuştu. Moretti ailesi bu yüzden kuşku altındaydı. Floransalılara güvenilmeyeceğini herkes bilirdi.

Giovanni Moretti Amerika'ya geldiğinde bir kunduracı dükkânı açmış, namusuyla çalışmıştı. Arka odasında ne kumar oynatır ne de tefeciklik yapardı. Bu da aptallığının kanıtıydı.

Giovanni'nin oğlu Michael babasına benzememişti. Yale ve Wharton İş İdaresi okulunu bitirmişti. Okul bitince babasına tek bir istekle gitmişti: Uzak akrabası Antonio Grannelli ile tanışmak istiyordu. Yaşlı kunduracı kuzenini görmeye gitmiş ve randevu almıştı. Granelli, Michael'in bir işe girmek, ya da aptal babası gibi bir kunduracı dükkânı açmak için borç isteyeceğinden emindi. Ancak karşılaşmaları bir sürprizle sonuçlanmıştı.

«Sizi zengin yapmanın yolunu biliyorum,» diye söze başlamıştı Michael Moretti.

Antonio Granelli bu küstah gence dik dik bakmış, hoşgörüyle gülümsemişti. «Ben zaten zenginim.»

«Hayır, siz yalnızca zengin olduğunuzu sanıyorsunuz.»

Adamın gülümsemesi donmuştu. «Oğlum, sen neden söz ettiğini biliyor musun?»

Michael Moretti düşündüklerini anlatmıştı.

***

Antonia Granelli ilk başlarda çok tedbirli davranmış, Michael'in öğütlerini dikkatle denemişti. Her şey parlak bir başarıyla sonuçlanıyordu. Granelli Ailesi daha önce gayet kârlı yasadışı faaliyetlerde bulunurken Michael Moretti'nin denetiminde iş alanında yayılmaya başlamıştı. Beş yıl içinde Aile bir dizi yasal işe girmişti: et kesimi, otellere yatak çarşaf sağlama, lokantacılık, nakliyecilik ve tıbbi ilâçlar. Michael finansman gereğini duyan şirketleri saptıyor, Aile önce küçük bir ortak olarak işe giriyor, kısa bir süre sonra tüm denetimi ele geçiriyordu. Tertemiz üne sahip eski şirketler birdenbire iflâs durumuna geçiyorlardı. Michael kâr gösteren şirketlere sıkı sıkı sarılıyor, kârları başdöndürücü bir hızla arttırıyordu. Bu işlerde çalışanlar kendi sendikalarının üyeleriydi. Şirket Ailenin sahip olduğu sigorta şirketlerinden biri tarafından sigortalanıyor, arabalarını yine Şirketin otomobil acentelerinden alıyorlardı. Michael tüketicinin sağıldığı ve sütün de sürekli olarak Aile'ye akıtıldığı bir dev yaratmıştı.

Michael Moretti tüm başarısına karşın bir sorunu olduğunu biliyordu. Antonio Granelli'ye yasal girişimciliğin olgun ufukla-

rını göstermişti ve Granelli'nin artık kendisine ihtiyacı yoktu. Başlarda Granelli'den, herkesin pek küçük olarak kalacağına inandığı bir yüzdeyi kendine vermesini sağladığı için çok pahalı bir insandı. Ancak Michael'in fikirleri meyve vermeye başlayıp da kâr oluk gibi akınca Granelli başka şeyler düşünmeye başlamıştı. Michael bir rastlantı sonunda Granelli'nin kendisi konusunda bir Aile toplantısı yaptığını öğrenmişti.

«Bu oğlanın bu kadar para kazanmasından hoşlanmıyorum, onu ortadan kaldırmak gerek,» demişti Grannelli.

Michael bu belâyı da Granelli'nin on dokuz yaşındaki tek kızı Rosa ile evlenip Aile'ye girerek savuşturmuştu. Kızın annesi doğum sırasında ölmüş olduğu için Rosa bir manastırda yetiştirilmiş ve ancak tatillerde evine gelebilmişti. Babası kızına tapıyordu, onun korunması için elinden geleni esirgemezdi. Bir Paskalya tatilinde Michael kızla tanıştı. Tatil sona erdiğinde kız deliler gibi aşıktı gence. Esmer yüzünü hatırladıkça rahibelerin Tanrıya karşı günah dediği şeyleri yapıyordu yalnız kaldığı zamanlar.

Antonio Granelli kızının kendisini başarılı bir iş adamı olarak gördüğünü sanıyordu. Ancak yıllar boyunca Rosa'nın arkadaşları gazetelerden kestikleri makalelerde babasının gerçek işlerinin ne olduğunu kendisine anlatmışlardı. Granelli Ailesinden birinin hükümetçe suçlandığı zamanlarda Rosa bunu hemen haber alırdı. Ama babasıyla bu konuları hiç konuşmadığı için yaşlı adam kızının masum olduğunu ve gerçeğin dehşetinden uzak kaldığını düşünerek sevinirdi.

Gerçeği öğrenseydi Granelli çok şaşırırdı aslında: Rosa babasının işini çok heyecanlı buluyordu. Manastırdaki rahibelerin disiplininden ve böylece de tüm otoriteden nefret eder olmuştu. Babasını bir tür Robin Hood olarak düşünür, onun otoriteye karşı çıkmasını, hükümete meydan okumasını sevinçle karşılardı. Michael Moretti'nin babasının örgütünde önemli bir kişi olması genci gözünde bir kat daha yükseltmişti.

*
* *

Michael daha ilk baştan Rosa'ya karşı davranışını kararlaştırmıştı. Yalnız kaldıkları zamanlar birbirlerini okşarlar, kucaklarlar, öperlerdi ama Michael daha ileri gitmemesine özen gösterirdi. Rosa bakireydi ve kendini sevdiği adama vermek istiyordu. Onu önleyen Michael oluyordu.

«Evlenmeden önce seninle yatmayacak kadar çok saygı duyuyorum sana, Rosa.»

Gerçekte ise saygı duyduğu Antonio Granelli idi. Kafama uçurur, diye düşünüyordu.

Antonio Granelli Michael Moretti'den nasıl kurtulacağını düşünürken Rosa ile Michael gelip birbirlerini sevdiklerini ve evlenmeye kararlı olduklarını bildirdiler. Yaşlı adam kızdı, bağırdı çağırdı ve bunun neden olamayacağı konusunda bin dereden su getirdi. Ama sonunda gerçek üstün çıktı ve Michael ile Rosa görkemli bir törenle dünya evine girdiler.

Törenden sonra yaşlı adam Michael'i yanına çağırdı. «Rosa'dan başka hiç bir şeyim yok, Michael. Ona iyi bakacaksın, değil mi?»

«İyi bakacağım, Tony.»

«Gözlerimi üzerinden ayırmayacağım. Onu mutlu kıl. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi, Mike?»

«Anlıyorum.»

«Orospular metresler falan yok. Tamam mı? Rosa yemek yapmayı sever. Her akşam yemeğe evine geleceksin. Gurur duyulacak bir damat olacaksın.»

«Elimden gelen her şeyi yapacağım, Tony.»

«Bir şey daha var, Mike. Artık, Aileden olduğuna göre sana verdiğim o yüzdeyi değiştirsek iyi olur.»

Michael adamın kolunu okşamıştı. «Teşekkür ederim, Baba, ama ikimize de yeter bu. Rosa'nın istediği her şeyi alabilecek güçteyim.»

Yaşlı adamı öylece bırakıp yürüyüp gitmişti sonra.

*
**

Yedi yıl önce olmuştu bunlar. Bu yedi yıl boyunca Michael çok mutluydu. Rosa iyi bir insandı, kocasına tapıyordu; ancak Michael kız günün birinde ölürse ya da evini terkederse onsuz da yaşayacağından emindi. Karısının yaptıklarını yapacak bir başkasını kolaylıkla bulurdu. Rosa'yı sevmiyordu. Michael bir başka insana sevgi duyabileceğine inanmıyordu, içinde bir şey eksik gibiydi.

İnsanlara değil yalnızca hayvanlara karşı sevgisi vardı. On yaşındayken bir köpek yavrusu armağan verilmişti, o günden sonra birbirlerinden ayrılmaz olmuşlardı. Altı hafta sonra köpek bir trafik kazasında ölünce babası yeni bir köpek almak

istemiş, ama Michael bunu şiddetle reddetmişti. O günden sonra bir daha köpeği olmamıştı.

Michael babasının hep üç beş kuruş için köleler gibi çalıştığını görmüştü. Kendisinin öyle olmayacağına daha küçükten karar vermişti. Unlü kuzenleri Antonio Granelli'den söz edildiğini ilk duyduğunda ne istediğini biliyordu artık. Birleşik Devletlerde yirmi altı Mafia Ailesi vardı, bunlardan beşi New York'ta bulunuyordu, kuzen Antonio ise en güçlüleriydi. Babası kendisine daha çocukluğundan başlamıştı Mafia hikâyelerini anlatmaya. 10 Eylül 1931'de bir gece içinde nasıl bir iktidar değişikliği olduğunu, Mafia içindeki **Genç Türklerin** kanlı bir darbeyle iktidarı Italya'dan gelen eski tüfeklerden alıp kırk tanesini öldürdüklerini Michael çok iyi biliyordu.

Michael yeni kuşaktandı. Eski düşünceleri atmış yerine yenilerini yerleştirmişti. Şimdi tüm Aileleri dokuz kişilik bir ulusal komisyon yönetiyordu ve Michael günün birinde o komisyonun başına geleceğinden emindi.

⁂

Michael yemek masasının başında oturan iki adama dönüp baktı. Antonio Granelli'nin daha birkaç yılı vardı. Ama çok değil.

Düşmanı, Thomas Colfax'tı. Avukat daha ilk baştan Michael'in karşısında yer almıştı. Michael'in yaşlı adam üzerindeki etkisi arttıkça, Colfax'ınki eksilmişti. Michael örgüte kendi adamlarını sokmuştu. Nick Vito, Salvatore Fiore ve Joseph Colella gibi kendisine sadık pek çok adamı vardı. Thomas Calfox bundan da hoşlanmamıştı.

Michael, Ramos kardeşlerin öldürülmesiyle suçlanınca, Camillo Stela'nın da tanıklığa gelmesiyle, yaşlı avukat sonunda Michael'den kurtulacağına inanmıştı.

Ama Michael gece yarısı bir şey düşünmüştü. Sabahın dördünde bir telefon kulübesinden Joseph Colella'yı aramıştı.

«Gelecek hafta Savcılık kadrosuna alınacak yeni yardımcılar yemin edecekler. Bana bunların adlarını öğrenebilir misin?»

«Elbette Mike, kolay iş.»

«Bir şey daha var. Detroit'e telefon et, bana polis tarafından hiç bilinmeyen adamlarından birini uçakla göndersinler.» Michael başka bir şey söylemeyip telefonu kapatmıştı.

⁂

İki hafta sonra Michael Moretti duruşmasında yeni savcı yardımcılarını inceliyordu. Hepsini tek tek değerlendirmişti. Yapmak istediği şey çok tehlikeliydi, ama bu yüzden de başarılabilirdi. Çok soru sormayacak kadar heyecanlı ve yardımcı olmak isteyecek kadar hevesli gençler vardı karşısında. Başarılı olmak istiyorlardı. Eh, içlerinden biri kesinlikle başarılı olacaktı.

Michael sonunda Jennifer Parker'i seçti. Kızın deneyimsiz olmasını, heyecanlı oluşunu saklamaya çalışmasını sevmişti. Ayrıca kızdı ve erkeklerden çok baskı altında hissederdi kendisini. Michael kararını verince seyirciler arasında oturan gri elbiseli birine dönüp başını Jennifer'den yana salladı. Hepsi bu kadar.

Michael Savcının o orospu çocuğu Camillo Stela'nın sorgusunu bitirmesini beklemişti. Savcı sonra Thomas Colfax'a dönüp, «Tanık sizin,» demişti. Thomas Colfax ayağa kalkmıştı. **Sayın Yargıç saat öğleye yaklaşıyor, sorgumun yarıda kesilmesini istemem. Öğle tatiline çıkmamızı ve benim sorguya öğleden sonra başlamamı öneriyorum.**

Tatil kararı alınmıştı. İşte şimdi tam sırasıydı!

Michael adamının Savcının çevresindeki grubun arasına karıştığını görmüştü. Gruptan biriydi sanki. Birkaç dakika sonra Jennifer'in yanına gidip büyükçe bir zarf verdi kıza. Michael soluğunu tutmuş Jennifer'in tanık odasına doğru yürümesini bekliyordu. Kız denileni yaptı. Michael soluğunu ancak kız zarfsız olarak yerine döndüğünde koyverdi.

*
**

Bir yıl önce olmuştu bu olay. Gazeteler kızın canına okumuşlardı ama bu onun sorunuydu. Michael gazeteler son günlerde Abraham Wilson davasına yer verinceye kadar bir daha Jennifer Parker'i düşünmemişti bile. Gazeteler eski Moretti davasını arşivlerden çıkarmışlardı. Kızın resmini basmışlardı baş sayfalarına. Başdöndürücü bir güzelliği vardı. Ama hepsi o kadar değil. İçinde bir şeyler uyandıran bir özgürlük havası da seziliyordu kızda. Michael uzun uzun baktı resme.

Abraham Wilson davasını da ilgiyle izliyordu. Michael'in davası düştükten sonra çocuklar bir yemek vermişler, Salvatore Fiore kadehini kaldırıp, «Dünya bir avukattan daha kur-

Ama dünya ondan kurtulmadı, diye düşündü Michael. Jennifer Parker geri dönmüş ve hâlâ savaşıyordu. Michael bundan pek hoşlanmıştı.

Bir gece önce kızı televizyonda görmüştü, Robert Di Silva üzerinde kazandığı zafer hakkında konuşuyordu. Michael sevinmişti.

«Senin kazıkladığın avukat değil mi bu?» diye sormuştu Antonio Granelli.

«Evet. Ama çok akıllı. Bugünlerde onu kullanabiliriz sanıyorum, Tony.»

10

Abraham Wilson davasının karara bağlandığının ertesi günü Adam Warner telefon etti. «Seni tebrik etmek için aradım.»

Jennifer adamın sesini ilk anda tanımış ve bu kendisini beklediğinden de fazla etkilemişti.

«Ben...»

«Biliyorum.» **Tanrım, neden söyledim bunu,** diye düşündü Jennifer. Son birkaç aydır hep kendisini düşündüğünü Adam'ın bilmesine gerek yoktu.

«Abraham Wilson davasını parlak bir şekilde savunduğunu söylemek istedim. Kazanmayı hak etmiştin.»

«Teşekkür ederim.» **Kapatacak,** diye düşündü Jennifer. **Bir daha görmeyeceğim onu. Kimbilir haremden baş kaldıracak zaman bulamıyordur.**

«Bir akşam benimle yemeğe çıkar mıydın acaba?» diyordu Adam Warner.

Erkekler hevesli kızlardan nefret ederler. «Örneğin bu akşama ne dersin?»

Jennifer erkeğin sesindeki gülümsemeyi hissetti. «Ancak Cuma gecesi boş olacağım ne yazık ki? O gece bir işin var mıydı?»

«Hayır.» Az daha, **elbette ki hayır,** diyecekti.

«Seni evinden alayım mı?»

Jennifer tümsekli divanlı, ütü tahtalı evini düşündü. «Bir yerde buluşsak daha iyi olur sanırım.»

«Lutece'nin yemeklerini sever misin?»

«Yedikten sonra bu sorunu yanıtlayabilir miyim?»

Adam Warner güldü. «Saat sekiz iyi mi?»

«Saat sekiz fevkalâde.»

Jennifer telefonu bıraktığında hiç kıpırdamadan kendinden geçmiş bir halde kaldı oturduğu yerde. **Gülünç bu,** diye düşünüyordu. **Herkesin evlidir ve bir düzine çocuğu vardır.** Birlikte yemek yedikleri akşam ilk dikkat ettiği şey nişan yüzüğünün olmamasıydı. **Yetersiz kanıt,** diye düşündü. Bütün evli erkekleri yüzük takmaya zorlayan bir yasa olmalıydı.

Ken Bailey içeri girdi. «Usta avukat nasıl bakalım bugün?» Dikkatle baktı kızın yüzüne. «Az önce bir müşterini yutmuş gibi bir halin var.»

Jen bir an duraksadı. «Ken, benim için birini araştırabilir misin?»

Ken kızın masasından bir kâğıt kalem aldı. «Başla bakalım. Adı.»

Jennifer Adam'ın adını söyleyecekken birden sustu. Adam Warner'in özel yaşamına karışmaya ne hakkı vardı? **Deli misin nesin,** diye söylendi. Sana yalnızca yemek yemeyi teklif etti, **evlenme değil.**

«Boş ver.»

Ken kalemi bıraktı. «Nasıl istersen.»

«Ken...»

«Efendim?»

«Adı Adam Warner.»

Ken şaşkınlıkla baktı kıza. «Onu araştırmak için bana ihtiyacın yok ki. Gazeteleri oku, yeter.»

«Onun hakkında ne biliyorsun?»

Ken Bailey Jennifer'in karşısındaki iskemleye oturup parmak uçlarını kavuşturdu.

«Bir düşüneyim bakalım. Needham, Finch, Pierce ve Warner'de ortak. Harvard Hukuk Fakültesi. Zengin bir aile. Otuz beş yaşlarında...»

Jennifer ilgiyle baktı arkadaşının yüzüne. «Onun hakkında bu kadar şeyi nereden biliyorsun?»

Ken göz kırptı. «Yüksek sosyetede dostlarım var. Bay Warner'i Birleşik Devletler Senatosuna aday gösterecekleri söyleniyor. Hatta başkanlık bile düşünülmekte ilerisi için.»

Jennifer bir sonraki sorusunu sıradan bir şeymiş gibi sormaya gayret etti. «Özel yaşamı hakkında ne biliyorsun?»

Ken garip garip baktı kızın yüzüne. «Eski bir Denizcilik Bakanının kızıyla evlidir. Kadın Warner'in ortağı Stewart Needham'ın yeğeni.»

Jennifer'in kalbi duracak gibi oldu. Bu iş burada yatardı.

Ken hâlâ yüzünde garip bir ifadeyle kızı seyrediyordu. «Adam Warner'e bu ani ilgi nereden doğru?

«Hiç, merak ettim de.»

Ken Baliye gittikten çok sonra bile Jennifer masasının başında Adam Warner'i düşünüyordu. **Mesleki bir saygı gösterisi olarak yemeğe çağırdı beni. Kutlamak istiyor. Ama bunu telefonda da yaptı. Nedenine kim aldırış ediyor ki? Onu bir kez daha göreceğim ya. Acaba evli olduğunu söyleyecek mi. Söylemez kuşkusuz. Eh ne yapalım, Cuma gecesi Adam'la yemeğe çıkıyorum, bu iş de burada biter, hepsi bu.**

*
**

O gün öğleden sonra Peabody ve Peabody şirketinden telefon edildi. Bu kez arayan baba Peabody'di.

«Uzun zamandır düşünüyordum zaten,» dedi adam. «Acaba bu yakınlarda birlikte bir öğle yemeği yiyebilir miyiz?»

Adamın sakin ses tonu Jennifer'i şaşırtmadı. Abraham Wilson kararını okuyana kadar böyle bir şeyin aklının köşesinden bile geçmediğine emindi. Herhalde mahkeme çağrıları dağıtma işini konuşmak için de buluşmak istemiyordu.

«Yarın olur mu?» dedi adam. «Benim kulübümde.»

*
**

Ertesi gün öğle yemeğinde buluştular. Baba Peabody soluk yüzlü, ince sesli, oğlunun daha yaşlı bir örneğiydi. Yeleği hafif göbeğini örtemiyordu. Jennifer oğlundan ne kadar hoşlanmamışsa babasını o kadar sevdi.

«Bayan Parker, şirketimizde genç bir ceza avukatı için açık bir yer var. Size başlangıç ücreti olarak yılda on beş bin dolar verebiliriz.

Jennifer bir yıl önce bir işe, kendisine inanan birine ihtiyacı olduğu zamanlar bu teklifin ne kadar önemli olacağını düşündü.

«Birkaç yıl içinde şirkette bir ortaklık olasılığının doğacağına da eminim,» diyordu adam.

On beş bin dolar ve ortaklık. Jennifer Ken'le paylaştığı küçük yazıhaneyi, dört dik merdivenle çıkılan yapay şömineli küçücük evini düşündü.

Bay Peabody kızın suskunluğunu kabul anlamında alıyordu. «Çok iyi. Mümkün olduğu kadar çabuk işe başlamanızı istiyoruz. Belki de Pazartesi başlayabilirsiniz. Ben...»

«Hayır.»

«Eh, Pazartesi size uygun değilse...»

«Hayır, Bay Peabody, onu demek istemedim, bu işi kabul edemeyeceğim.» Jennifer kendisi bile şaşmıştı sözlerine.

«Anlıyorum.» Bir duraklama oldu. «Belki de yirmi bin dolarla işe başlatabiliriz.» Adam Jennifer'in yüzündeki ifadeyi gördü. «Ya da yirmi beş bin dolar. Bir kere düşünün hiç olmazsa.»

«Düşündüm bile. Kendi başıma çalışacağım.»

*
**

Müşteriler gelmeye başlamışlardı. Sayıları çok değildi, öyle zengin kişiler de değillerdi, ama müşteriydiler. Yazıhane artık küçük geliyordu.

Jennifer'in bir müşteriyle görüşürken diğer ikisini koridorda beklettiğini gören Ken, ertesi sabah, «Bu iş böyle yürümez,» dedi. «Buradan gidip adam gibi bir yerde büyük bir yer tutmalısın.»

Jennifer başını salladı. «Biliyorum, ben de aynı şeyi düşünüyordum.»

Ken kızla gözgöze gelmemek için önündeki kâğıtlarla uğraşıyormuş gibi göründü. «Seni arayacağım.»

«Neden söz ediyorsun sen? Sen de benimle geleceksin.»

Ken'in bunun anlamını kabul edebilmesi için bir dakika geçmişti. Çilli yüzünü kırıştıran bir gülümsemeyle başını kaldırdı.

«Seninle mi geleceğim?» Daracık, penceresiz odaya baktı. «Bütün bunları bırakacak mıyım yani?»

*
**

Ertesi hafta Beşinci Cadde'de yeni bir yer tuttular. Biri Jennifer'e, biri Ken'e biri de sekreterlerine üç odası vardı basit döşenmiş yeni yazıhanenin.

Sekreter olarak da New York Üniversitesinden yeni mezun olmuş. Cynthia Ellman adında genç bir kız tutmuşlardı.

«Ilk başlarda senin için pek bir iş olmayacak,» diye Jenni-

fer kızdan özür diledi. «Ama zamanla işler artar.»

«Bundan eminim Bayan Parker.» Kızın sesinde kahramanına hayranlığını belirten bir tını vardı.

Benim gibi olmak istiyor, aman Tanrım, diye düşündü Jennifer. Tanrı yazdıysa bozsun!

Ken Bailey o anda içeri girdi.

«Hey, o koca odada tek başıma çok canım sıkılıyor. Bu gece birlikte yemek yeyip tiyatroya gitmeye ne dersin?»

«Korkarım ki...» Jennifer yorgundu, okuyacak evrakları vardı, ama Ken de en iyi arkadaşıydı, onu reddedemezdi.

«Seve seve giderim,» dedi.

*
**

Applause'da Laureen Bacall'ı çok beğendiler. Ardından da Sardi'de bir yemek yediler.

Yemeklerini ısmarladıktan sonra Ken, «Cuma gecesi baleye iki biletim var,» dedi. «Birlikte gideriz diye düşünmüştüm....»

«Özür dilerim Ken, Cumaya verilmiş sözüm var.»

«Öyle mi!» Erkek düş kırıklığına uğramış gibiydi.

Jennifer Ken'in zaman zaman kendisine bakışlarını yakalayınca yüzünde hiç bir anlam veremediği bir ifade buluyordu. Ken'in yapayalnız olduğunu biliyordu. Hem de arkadaşları hakkında hiç konuşmamasına ve özel yaşantısını hiç bir zaman dile getirmemesine karşın. Otto'nun sözlerini unutamıyor, Ken'in yaşamdan ne beklediğini merak ediyordu. Keşke kendisine yardım etmenin bir yolunu bulabilseydi.

*
**

Cuma günü de bir türlü gelmek bilmiyordu. Adam Warner'le buluşması yaklaştıkça Jennifer kendini işine vermesinin güçleştiğini farketmişti. Hep Adam'ı düşünüyordu. Gülünç olduğunu biliyordu. Erkeği yalnızca bir kere görmüştü ve unutamıyordu. Barodan atılmayla yüzyüze iken kendisini kurtardığı, ardından da müşteri gönderdiği için bu duyguları beslediğine kendisini inandırmak istiyordu. Ama açıklayamadığı bir nedeni vardı, buna da emindi. Hiç böylesine bir duyguya kapılmamıştı şimdiye kadar, bir erkeğe karşı böylesine duygular hiç beslememişti. Adam Werner'in karısının neye benzediğini merak

ediyordu. Herhalde her Çarşamba günü tepeden tırnağa kadar bakımını yaptırmak üzere Elizabeth Arden'in kırmızı kapısından giren kadınlardan biriydi. İnce yapılı, hafifçe ukalâ, zengin sosyetiklerin o cilâlı havasına sahip bir kadın olmalıydı.

*
**

O tılsımlı Cuma sabahı saat onda Jennifer Cynthia'nın bütün mankenlerin gittiklerini söylediği yeni İtalyan berberinden randevu almıştı. Saat onbuçukta randevuyu iptal etti. Saat on birde telefon açıp yeni bir randevu istedi.

Ken Bailey Jennifer'i yemeğe çağırdıysa da kız ağzına bir lokma sokamayacak kadar heyecanlıydı. Yemek yerine Bendel mağazasına gidip gözlerine uyan koyu yeşil, kısa bir şifon elbise, bir çift kahverengi ayakkabı ve ona uygun bir el çantası aldı. Bütçesini epey aştığının farkındaydı ama kendine engel olamıyordu.

Mağazadan çıkarken parfüm bölümünün önünden geçmek zorundaydı. Ani bir kararla oraya dalıp bir işe Joy esansı aldı. Adam evliydi, bu yaptığı çılgınlıktı.

Jennifer bürodan saat beşte çıkıp üstünü değiştirmek üzere evine gitti. Adam için yıkanmak ve giyinmek tam ikl saatını almıştı. Aynada görüntüsüne baktı. Beğenmemişti. Kuvaförlü saçlarını bir tarakta bozdu, yeşil bir kordele ile bağlayıp arkasına attı. **Ben bir avukatla yemeğe çıkan bir avukatım, böylesi daha iyi,** diye düşündü. Kapıyı kapattığı zaman arkasında hafif bir gül ve yasemin kokusu bırakmıştı.

*
**

Lutece, Jennifer'in düşlerinin çok ötesinde bir yerdi. Küçük kasaba evinin kapısının üstünde Fransız bayrağı dalgalanıyordu. İçeri girdikten sonra küçük bir koridordan geçilip yine küçük bir bara geçiliyordu. Barın ötesinde parlak ve neşeli renklerle, hasır koltuklar ve kareli örtülerle bezenmiş masalar vardı. Jennifer'i patron Andre Soltner kapıda karşıladı.

«Size yardım edebilir miyim, hanımefendi?»

«Bay Adam Warner'le buluşacaktım, ama biraz erken geldim sanırım.»

Patron eliyle küçük barı gösterdi. «Beklerken bir şeyler içmek ister miydiniz, Bayan Parker?»

«İyi olur. Teşekkür ederim.»

«Hemen garsonu gönderirim.»

Jennifer bir koltuğa oturup içeri yanlarında erkekleriyle giren süslü, takmış takıştırmış, vizon mantolu kadınlara baktı. Lutece hakkında çok şey duymuş ve okumuştu. Jacqueline Kennedy'nin en sevdiği lokantaydı ve yemekleri de çok iyiydi.

Kır saçlı gösterişli bir adam Jennifer'e yaklaştı. «Bir iki dakika yanınıza oturabilir miyim?»

Jennifer birden katılaştı. «Birini bekliyordum,» dedi. «Her an...»

Adam gülümseyerek oturdu. «Size satışmaya çalışmıyorum, Bayan Parker.» Jennifer adamı tanımaya çalışarak şaşkınlıkla başını kaldırdı. «Adım Lee Browning, Holland ve Browning şirketinin ortaklarındanım.» New York'un en ünlü avukatlık şirketlerinden biriydi bu. «Wilson davası için sizi kutlamak istiyordum.»

«Teşekkür ederim, Bay Browning.»

«Çok büyük bir kumar oynadınız. Kazanılması olanaksız bir davaydı.» Bir an kızın yüzüne baktı. «Kazanılması olanaksız bir davayla karşı karşıya kaldığınızda geçerli kural işi reklam etmemektir. Çoğumuzu kandırdınız siz oysa. Bir şey ısmarladınız mı?»

«Hayır, ben...»

«İzin verir misiniz?» Geçen bir garsonu durdurdu. «Victor bize bir şişe şampanya getir. Dom Perignon.»

«Başüstüne, Bay Browning.»

Jennifer gülümsedi. «Beni etkilemeye mi çalışıyorsunuz?»

Adam kahkahayla güldü. «Sizi işe almaya çalışıyorum. Herhalde pek çok teklifle karşılaşıyorsunuzdur.»

«Eh, birkaç tane geldi.»

«Bizim şirketimiz çoğunlukla ticari davaları üstlenir, Bayan Parker. Ancak zengin müvekkillerimizden bazılarının zaman zaman bir ceza davasında savunma avukatına ihtiyaçları olur. Size gayet çekici bir teklifte bulunabileceğimizi sanıyorum. Acaba bu konuyu konuşmak üzere benim büroma gelebilir miydiniz?»

«Çok teşekkür ederim, Bay Browning. Gerçekten benim için büyük bir onur, ama kendi yazıhaneme henüz taşındım. İşlerimi oradan yürütmeye çalışacağım.»

Adam uzun uzun baktı kıza. «Başaracaksınız.» Biri masalarına yaklaşırken ayağa kalkıp elini uzattı. «Nasılsın, Adam?»

Jennifer başını kaldırınca Adam Warner'le Browning'in el sıkıştıklarını gördü. Yüreği daha hızlı atmaya başlamış, yüzü kızarmıştı. **Sersem okullu kız!**

Adam Warner Jennifer'le Browning'e baktı. «Siz birbirinizi tanıyor muydunuz?»

«Daha yeni tanışmaya başlamıştık,» dedi Lee Browning. «Sen biraz erken geldin.»

«Ya da tam zamanında.» Adam Warner Jennifer'i kolundan tuttu. «Gelecek sefere talihin açık olur umarım, Lee.»

Şefgarson Adam'a yaklaştı. «Masaya mı geçeceksiniz Bay Warner, yoksa önce barda bir içki içmek mi istersiniz?»

«Masaya geçeceğiz, Henri.»

*
**

Yerlerine oturunca çevresine bakınan Jennifer en az beş altı ünlü kişi gördü.

«Kim Kimdir gibi bir yer burası.»

Adam kıza baktı. «Aslında şimdi öyle oldu.»

Jennifer yine yüzünün kızardığını hissetti. **Yeter artık, sersem.** Evde karısı kendisini beklerken Adam Warner kimbilir kaç kız getirmişti buraya. Acaba kızlar onun evli olduğunu öğrenebilmişler miydi yoksa bu sırrını hepsinden saklamayı başarmış mıydı. Şimdilik bu üstünlüğü vardı hiç olmazsa. **Çok şaşıracaksın, Bay Warner,** diye düşündü.

İçkilerini ve yemeklerini ısmarladıktan sonra havadan sudan konuşmaya başladılar. Jennifer erkeği dinlemeyi yeğliyordu. Çok sevimliydi, ama kendisi buna karşı silâhlıydı. Kolay değildi. Adamın şakalarına, hikâyelerine gülüyordu.

Hiç bir yararı olmaz bunların ona, diye düşündü. Kendisi gönül eğlendirme peşinde değildi. Annesinin hayâli bir an bile gözlerinin önünden gitmiyordu. Jennifer'in içinde koyvermeye, hâtta araştırmaya korktuğu derin bir tutku vardı.

*
**

Yemekleri bitmiş, Adam hâlâ kötü bir anlama çekilecek bir

söz söylememişti. Jennifer boş yere kendini korumaya çalışıyor, somutlaşmayan bir saldırıya karşı savunmaya geçiyordu. Bütün gece boyunca neler düşündüğünü bilseydi Adam acaba ne derdi? Jennifer kendi saflığına güldü.

«Bana gönderdiğin o müşteriler için sana teşekkür etmeye fırsat bulamadım,» dedi. «Bir iki kere telefon ettim, ama...»

«Biliyorum.» Adam duraksadı. «Seni aramak istemedim.» Jennifer şaşkınlıkla baktı erkeğin yüzüne. «Korkuyordum.»

Işte söylenmişti artık. Adam Jenniferi şaşırtmacaya getirmişti, ama ne demek istediği açıkça belliydi. Jennifer bundan sonra ne söyleyeceğini biliyordu. Ve onu söylemesini istemiyordu. Onun diğer erkeklere, bekâr oldukları izlenimini vermeye çalışan evli erkeklere benzemesini istemiyordu. Onlardan nefret ederdi ve bu adamdan nefret etmek istemiyordu.

«Jennifer, ben evliyim.» Kızın ağzı açık kalmıştı.

«Özür dilerim, bunu daha önce söylemeliydim.» Buruk bir gülümsemeyle baktı kıza. «Ama bundan daha öncesi olamazdı, değil mi?»

Jennifer garip bir şaşkınlıkla ürperdi. «Neden... beni neden yemeğe çağırdın, Adam?»

«Seni bir kez daha görmek istiyordum.»

Jennifer için her şey birden gerçek dışına itilmiş gibiydi. Sanki dev bir anafora kapılmış gidiyordu. Adam'ın duygularını anlatmasını dinliyor ve işittiği her sözün gerçek olduğunu biliyordu. Kendisi de aynı şeyleri duyuyordu çünkü. Ama erkeğin fazla ileri gitmeden susmasını istiyordu. Ve bir de hiç susmamasını...

«Seni incitmediğimi umarım,» dedi Adam.

Erkeğin utanmış gibi duruşu Jennifer'i müthiş etkiledi.

Adam kızın yüzüne baktı, elele bile tutuşmadıkları halde sanki kucak kucağaydılar.

Jennifer titreyerek, «Bana karından söz et,» dedi.

«Mary Beth'le on beş yıldır evliyiz. Çocuğumuz olmadı.»

«Anlıyorum.»

«O... biz yani, böyle kararlaştırdık başında. Evlendiğimizde ikimiz de çok gençtik. Onu çok eskilerden tanıyordum. Maine'deki yazlıkta evlerimiz yanyanaydı. Mary Beth on sekiz yaşındayken annesiyle babası bir uçak kazasında öldüler. Mary Beth nadan çılgına dönmüştü. Kimi kimsesi yoktu... evlendik.»

Kızı acıdığı için evlenmiş ama bunu söylemeyecek kadar da efendi, diye düşündü Jennifer.

«Çok iyi bir kadındır. Çok iyi bir beraberliğimiz vardır.»

Jennifer'in bilmek istediğinden çok şey söylüyordu. Kızın içgüdüsü oradan kaçması için uyarıyordu kendisini. Geçmişte karşısına çıkan evli erkeklerle kolaylıkla baş edebilmesine karşın bunun değişik olduğunu hissediyordu. Bu adama âşık olursa bunun kurtuluşu yoktu. Bir ilişki kurmaya kalkışmak çılgınlık olurdu.

«Adam, senden çok hoşlanıyorum. Ama evli erkeklerle ilişki kuramam.»

Erkeğin gözlüğünün ardındaki gözleri dürüstlük ve sıcaklıkla ışıldadı. «Ben gizli bir ilişki aramıyordum. Senin yanında bulunmak hoşuma gidiyor. Senden gurur duyuyorum. Arada sırada böyle bir görüşmenin iyi olacağı kanısındayım.»

Neye yarar bu? diyecekti az daha Jennifer. Ama, «Çok iyi olur,» dedi.

Aydı bir kere yemek yiyeceğiz, diye düşündü. **Bundan bir şey çıkmaz ki.**

11

Jennifer'in yeni yazıhanesine gelenlerin başında Peder Ryan bulunuyordu. Adam üç küçük odayı dolaştı. «Gerçekten çok güzel, Jennifer. Yükseliyoruz desene.»

Jennifer güldü. «Buna pek yükselmek denmez, Peder. Daha çok uzun bir yol var önümde.»

Rahip dikkatle baktı kızın yüzüne. «Başaracaksın. Geçen hafta Abraham Wilson'u ziyarete gittim.»

«Nasıl, iyi mi?»

«Çok iyi. Cezaevi atelyesinde çalışıyor. Sana selâm söyledi.»

«Bugünlerde ben de bir gün gideceğim ziyaretine.»

Peter Ryan hiç bir şey söylemeden kendisini süzüyordu. «Benden istediğiniz bir şey var mı, Peder?»

Adamın yüzü aydınlandı. «Şey, işin çoktur eminim ama şimdi sen söyleyince aklıma geldi, bir dostumun bir sorunu var da. Bir kaza geçirdi. Senin ona yardım edebileceğinden eminim.»

«Gönderin gelsin, Peder.»

«Senin gitmen gerekecek sanırım. Kolları ve bacakları kesildi de.»

⁂

Connie Garrett Houston Sokağında küçük ama derli toplu bir dairede yaşıyordu. Jennifer'e kapıyı önlüklü, beyaz saçlı yaşlıca bir kadın açtı.

«Adım Martha Steele, Connie'nin teyzesiyim. Birlikte oturuyoruz. Lütfen buyrun, sizi bekliyor.»

Jennifer alçak gönüllü bir biçimde döşenmiş oturma odasına girdi. Connie Garrett çevresi yastıklarla beslenmiş olarak bir koltukta oturuyordu. Jennifer kadının ne kadar genç olduğunu görünce şaşırdı. Her nedense daha yaşlı birini bekliyordu. Oysa Connie Garrett kendisi kadar, yirmi üç yirmi dört yaşlarındaydı. Yüzündeki pırıl pırıl ifadeyle kolsuz ve bacaksız gövdesi çok uyumsuzdu. Jennifer ürpermemek için kendini güç tuttu.

Connie Garrett gülümsedi. «Otur lütfen, Jennifer. Sana Jennifer diyebilirim, değil mi? Peder Ryan senden o kadar çok söz etti ki. Televizyonda da görmüştüm seni zaten. Gelebildiğin için çok sevindim.»

Jennifer genç kadının karşısındaki rahat koltuğa oturdu.

«Peder Riyan birkaç yıl önce bir kaza geçirdiğini söylemişti. Bir de bana anlatmak ister miydin?»

«Korkarım kabahatli olan bendim. Bir kavşaktan geçerken kaldırımdan indim ve bir kamyonun önüne düştüm.»

«Ne zaman?»

«Geçen Aralık ayında üç yıl oldu. Bloomingdale'e Noel alışverişine gidiyordum.»

«Kamyon sana çarptıktan sonra ne oldu?»

«Hiç bir şey hatırlamıyorum. Gözlerimi açtığımda bir hastanedeydim. Oraya bir cankurtaranla getirildiğimi söylediler. Belkemiğim incinmiş. Sonra bir kemik hasarı ortaya çıktı ve giderek yayıldı...» Kız susup omuzlarını silkmeye çalıştı. Acınacak bir hareketti bu. «Yapay kol bacak takmaya çalıştılar ama başaramadılar.»

«Dava açtın mı?»

Kız şaşkınlıkla baktı Jennifer'e. «Peder Ryan anlatmadı mı?»

«Neyi?»

«Avukatım kamyonun sahibi olan şirkete dava açtı, kaybettik. Temyize verdik, orada da kaybettik.»

«Bunu bana söylemeliydi. Temyiz mahkemesi karar verdiğine göre yapacak bir şey yok demektir.»

Connie Garrett başını salladı. «Ben de olduğunu sanmıyordum zaten. Ben yalnızca... şey, Peder Ryan senin mucizeler yarattığını söyledi de.»

«Mucize onun çalışma alanına girer, ben yalnızca bir avukatım.»

Connie Garrett'i boş yere umutlandırdığı için Peder Ryan'a çok kızmıştı. Adamla konuşması gerekecekti.

Yaşlıca kadın arkalarındaydı. «Bir çay içer miydiniz, Bayan Parker?»

Jennifer birden aç olduğunu, öğle yemeği için zaman bulamadığını hatırladı. Ama ağzına lokma verilerek beslenen Connie Garrett'in karşısında kendini yemek yerken göremiyordu.

«Teşekkür ederim ama az önce öğle yemeği yedim,» dedi.

Jennifer'in şimdi tek isteği oradan bir an önce çıkmadı.

«Çok özür dilerim. Şey, keşke elimden bir şey...»

Connie Garrett gülümsedi. «Lütfen üzülme, önemi yok.»

İşte o gülümseme her şeyi bir anda değiştirmişti. Jennifer, Connie Garrett'in yerinde olsaydı gülümseyemeyeceğinden emindi.

«Avukatın kimdi?» diye sordu.

«Melvin Hutcherson. Tanıyor musun?»

«Hayır, ama bir görüşürüm.»

«Ne kadar iyisin.» Sıcak bir sevecenlik vardı Connie'nin sesinde.

Jennifer kızın günlerce, aylarca, yıllarca hiç bir şey yapamadan öyle oturduğunu düşündü.

«Bir şeye söz veremem ama.»

«Hiç kuşkusuz, Jennifer sana bir şey söyleyeyim mi? Sen buraya geldiğinden beri kendimi daha iyi hissediyorum.»

Jennifer ayağa kalktı. El sıkışma zamanı gelmişti ama sıkacak el yoktu.

«Tanıştığımıza çok sevindim, Connie. Seni ararım.»

Jennifer yazıhaneye dönerken bir daha Peder Ryan'ın sözüne kanmayacağına yeminler ediyordu. Zavallı kızcağıza hiç bir şey yapılamazdı ve ona umut ışığı göstermek çok çirkin bir şeydi. Ama Jennifer verdiği sözü tutacak, Melvin Hutcherson'la görüşecekti.

Yazıhaneye döndüğü zaman kendini arayanlar listesinde Adam Warner'in adını aradı. Ama erkek kendisini aramamıştı.

12

Mevlin Hutcherson kısa boylu, çıplak kafalı, açık mavi gözlü, düğme burunlu bir adamdı. Batı Yakasındaki yazıhanesi yoksulluk kokuyordu. Sekreter masası boştu.

«Yemeğe çıktı,» dedi Melvin Hutcherson.

Jennifer adamın sekreteri olduğundan bile emin değildi. Hutcherson Jennifer'i kabul odasından daha büyük olmayan özel odasına aldı.

«Telefonda Connie Garrett hakkında konuşmak istediğinizi söylemiştiniz.»

«Evet.»

Adam omuzlarını silkti. «Konuşacak pek bir şey yok. Dava açtık ve kaybettik.»

«Temyize de siz mi başvurdunuz?»

«Evet. Onu da kaybettik. Boşa çalışıyorsunuz kanımca.» Bir an durup kızın yüzüne baktı. «Neden zamanınızı böyle bir şeye harcıyorsunuz? Şimdi herkes sizden söz ediyor. Büyük paraların döndüğü davalar alabilirsiniz.»

«Bir dostuma yardıma çalışıyorum. Zabıtları görmemde bir sakınca var mı?»

«Buyrun.»

***

Jennifer o akşam Connie Garrett davası zabıtlarını inceledi. Melvin Hutcherson'un gerçeği söylediğini görünce şaşırmıştı: adam gerçekten iyi çalışmıştı. Sanık olarak hem belediyeyi hem Nationwide Motor Şirketini itham etmiş ve jüri davası istemişti. Jüri sanıkların ikisini de suçsuz bulmuştu.

Sağlık Hizmetleri Bölümü o kış kenti kasıp kavuran kar fırtınasıyla başa çıkabilmek için elindeki tüm araçları sefere çıkarmıştı. Belediye fırtınanın Tanrının eseri olduğunu söyleyip, eğer bir savsaklama varsa bunu Connie Garrett'in yaptığını ileri sürmüştü.

Jennifer nakliye şirketine yöneltilen suçlamanın zabıtlarına döndü. Üç görgü tanığı kamyon sürücüsünün kıza vurmamak için fren yaptığını, ancak kamyonun olduğu yerde dönerek Connie'ye çarptığını söylüyorlardı. Temyiz Mahkemesi de

sanıkların lehindeki kararı onaylamış, dava kapanmıştı.

Jennifer zabıtları gece saat üçte bitirdi. Işıkları söndürdü ama bir türlü gözüne uyku girmiyordu. Kâğıt üstünde adalet yerini bulmuştu. Hep Connie Garrett'i görür gibi oluyordu. Yirmi yaşlarında kolsuz bacaksız bir genç kız. Kimbilir ne kadar acı çekmiş, vücudunun her bir organı ayrı ayrı kesildikçe ne üzülmüştü. Melvin Hutcherson'ın ev numarasını çevirdi.

«Zabıtta doktorlar konusunda hiç bir şey yok. Yanlış tedavi açısından olayı ele almış mıydınız?»

Uykulu bir ses, «Kim o be?» diye sordu.

«Jennifer Parker. Yanlış tedavi...»

«Tanrı aşkına! Saat sabahın dördü yahu! Hiç uyumaz mısın sen?»

«Bu nokta çok önemli. Davada hastaneden söz edilmiyor. Connie Garrett'e yapılan ameliyatları kontrol etmiş miydiniz?»

Melvin Hutcherson bir an düşündü. «Kızın yattığı hastanenin sinir ve ortopedi bölüm başlarıyla konuştum. Hayatını kurtarmak için ameliyat olması gerekliydi. Ameliyatları usta operatörler yaptı. Bu yüzden hastaneden söz edilmedi.»

Jennifer düş kırıklığına uğramıştı. «Anlıyorum.»

«Bak, daha önce de dedim, boşuna kürek sallıyorsun. Haydi şimdi ikimiz de uyuyalım biraz, olmaz mı?»

Karşı taraftan kapanmıştı telefon. Jennifer ışığı söndürüp yine yatağa uzandı. Ama hiç uykusu yoktu. Bir süre sonra kalkıp kahve yaptı. Manhattan ufuklarında güneş göründüğünde kahvesini içiyordu.

Jennifer'in canı sıkılmıştı. Yasalarda her haksızlığın bir karşılığı olmalıydı. Connie Garrett davasında adalet yerini bulmuş muydu? Duvar saatına baktı. Altı buçuktu. Yine Melvin Hutcherson'ın numarasını çevirdi.

«Kamyon sürücüsünün geçmişini suç kayıtlarını inceledin mi?»

Uykulu bir ses, «Hey Yarabbim! Deli misin nesin sen?» diye patladı. «Ne zaman uyursun sen?»

«Kamyon sürücüsünü soruyorum. Daha önce kaza yapmış mı?»

«Bak hanım, artık çok olmaya başladın, bana hakaret ediyorsun.»

«Özür dilerim, ama bunu bilmem gerek.»

«Cevabım evet. Kusursuz bir geçmişi var. Bu ilk kazasıydı.»

Bu yol da kapanmıştı. «Anlıyorum.» Jennifer düşünüyordu. «Bayan Parker, bana bir iyilik yapar mısın? Bir daha sorarak bir şeyin olursa, iş saatları içinde arar mısın beni?»

«Özür dilerim. Uyuyun artık.»

«Çok teşekkür ederim!»

Jennifer telefonu kapattı. Giyinip işe gitme saatı gelmişti.

13

Adam ile Lutece'de yemek yediklerinden bu yana üç hafta geçmişti. Jennifer erkeği unutmak için çok uğraşıyor, ancak her şey onu hatırlatıyordu: bir söz, bir insanın arkadan görünüşü, onunkine benzeyen bir kravat. Jennifer'le çıkmak isteyen çok insan vardı. Müşterileri, karşı tarafın avukatları, bir yargıç. Ama Jennifer hepsini geri çeviriyordu. Erkeklere meydan okurcasına takındığı bir bağımsızlığı vardı.

Ken Bailey hep yanındaydı ama onun da Jennifer'in yalnızlığına hiç bir yararı olmuyordu.

Adam Warner bir Pazartesi sabahı telefon etti. «Bugün öğle yemeğine çıkmak için serbest misin acaba?»

Jennifer'in işi vardı. «Elbette,» dedi.

Jennifer Adam bir daha telefon ederse içtenlikli ama uzak olacağına, saygılı ama kesinlikle yumuşak başlı olmayacağına söz vermişti kendi kendine.

Adam'ın sesini duyar duymaz bunların hepsini unutmuş, elbette demişti.

Oysa bu söyleyeceği son şey olmalıydı.

*
**

Chinatown'da küçük bir lokantada yemek yediler ve kendilerine iki dakika gibi gelen iki saat boyunca durmadan konuştular. Hukuktan, politikadan, tiyatrodan söz edip dünyanın tüm karmaşık sorunlarını çözüme kavuşturmuşlardı. Adam parlak zekâlı, insanı kendine hayran bıraktıran bir erkekti. Jennifer'in yaptığı işlerle gerçekten ilgileniyor, başarılarıyla gerçekten gururlanıyordu. Haklı var, diye düşündü Jennifer. O olmasaydı ben şimdi Kelso'ya dönmüştüm.

*
**

Jennifer yazıhaneye döndüğünde Ken Bailey kendisini bekliyordu.

«İyi bir yemek yedin mi?»

«Evet, teşekkürler.»

«Adam Warner müşterin mi olacak?»

«Hayır, Ken, yalnızca arkadaşız.»

Gerçekti bu.

*
**

Ertesi hafta Adam Jennifer'i avukatlık şirketinin özel yemek odasında yemeğe çağırdı. Jennifer'in içiçe geçmiş yazıhaneler karşısında başı dönmüştü. Adam kızı şirketin çeşitli üyeleri ile tanıştırınca Jennifer kendini küçük çapta ünlü biri olarak hissetti: herkes kendi hakkında birşeyler biliyordu. Büyük ortak Steward Needham ile de tanıştı. Jennifer Needham,ın saygılı ama soğuk davranışı karşısında Adam'ın onun yeğeni ile evli olduğunu hatırladı.

Adam ile Jennifer bir aşçı ve iki garson tarafından yönetilen ceviz kaplama duvarlı odada yediler yemeklerini.

«Ortaklar sorunlarını burada ortaya sererler işte.»

Jennifer onun kendisini mi kastettiğini düşündü.

Aklını yemeğe vermesi çok güçtü.

*
**

Jennifer o öğleden sonra hep Adam'ı düşündü. Onu unutması gerektiğini, artık görmemesi gerektiğini biliyordu. Adam başka bir kadının malıydı.

*
**

O gece Ken Bailey ile yeni Richard Rodgers oyunu olan **Two by Two**'yu görmeye gittiler.

Tiyatronun holüne girerlerken kalabalıktan heyecanlı bir mırıltı yükseldi, Jennifer ne olduğunu anlamak için arkasına döndü. Uzun siyah bir araba kaldırıma yanaşmış, içinden bir kadınla bir erkek çıkıyorlardı.

Kalabalık arabanın çevresinde toplanmaya başlarken bir kadın, «İşte o!» diye bağırdı. İriyarı sürücü kenara çekilince Jennifer Michael Moretti ile karısını gördü. Kalabalığın gözleri

Moretti'nin üzerindeydi. Bir halk kahramanıydı, sinema oyuncusu kadar yakışıklı, herkesin hayranlığını kazanacak kadar cüretliydi. Moretti ile karısı geçerlerken Jennifer kenara çekildi. Moretti Jennifer'in üç adım ötesinden geçerken bir an gözleri karşılaştı. Adamın gözleri, göz bebekleri görünmeyecek kadar karaydı. Bir an sonra da tiyatroya girdi.

Jennifer'in canı sıkılmıştı. Michael Moretti kendini küçük düşürten anıları uyandırmıştı. Birinci perdeden sonra Ken'e eve dönmek istediğini söyledi.

***

Adam ertesi gün telefon edince Jennifer onun çağrısını reddetmek üzere hazırlandı. **Teşekkür ederim Adam, ama gerten çok işim var.**

Ama Adam, «Bir süre için yurt dışına gidiyorum,» dedi.

Jennifer'in midesine bir yumruk inmişti sanki. «Ne.. ne kadar kalacaksın?»

«Yalnızca birkaç hafta. Döner dönmez seni ararım.»

«Peki. İyi yolculuklar.»

Sanki biri ölmüş gibiydi. Adam'ı Rio'da bir plajda, yanında yarım düzine yarı çıplak kızla, ya da Mexico City'de ince vücutlu, kara gözlü bir dilberin yanında, ya da bir İsviçre şatosunda sevişirken... **Yeter, kes bunları Jennifer,** diye düşündü. Ona nereye gittiğini sormalıydı. Belki de kadınlara bakacak zamanının bile olmayacağı bir yere iş için gidiyordu. Belki de günün yirmi dört saatını çalışarak geçireceği bir çöle gidiyordu.

Sıradan bir şeymiş gibi girmeliydi konuya. **Uçakla mı gidiyorsun? Yabancı dil bilir misin? Paris'e gidersen bana biraz Vevaine çayı getirir misin? Herhalde aşı olacaksın. Karını da alıyor musun? Aklımı mı kaçırıyorum ben?**

Ken içeri girmiş kendisine bakıyordu. «Kendi kendine konuşuyorsun, Jennifer? Hasta falan mısın?»

Hayır! diye bağırmak istedi Jennifer. **Bir doktora gitmem gerek. Soğuk bir duş yapmam gerek. Bana Adam Warner gerek.**

«Biraz yorgunum, Ken.»

«Bu gece erkenden yatsana.»
Acaba Adam da erken yatacak mıydı?

***

Peder Ryan telefon etti. «Connie Garrett'i görmeye gittim. Birkaç kere kendisine uğradığını söyledi.»
«Evet, öyle.» Jennifer kızcağıza hiçbir yardımda bulunamadığı için suçluluk duygusunu azaltmak amacıyla bir iki kere gitmişti.

***

Jennifer kendini olanca gücüyle işine vermesine karşın haftalar geçmek bilmiyordu. Hemen hemen her gün davaya giriyor, geceleri zabıtlar üzerinde çalışıyordu.
«Yavaş ol biraz, bu gidişle kendini öldüreceksin,» diyordu Ken.
Ancak Jennifer'in bedenen ve ruhen yorulması gerekliydi. Düşünmeye zamanı kalmasını istemiyordu. **Aptalım ben,** diye düşünüyordu.
Adam Warner dört hafta sonra telefon etti.
«Şimdi döndüm,» dedi. Jennifer erkeğin sesini duyunca heyecanlanmıştı. «Birlikte bir öğle yemeği yiyebilir miyiz?»
«Evet, iyi olur, Adam.» İşte bunu becermişti: basit bir **Evet, iyi olur, Adam.**
«Plaza'da Meşe Salonu iyi mi?»
«Çok iyi.»
Burası dünyanın en az romantik yeriydi. Salon zengin orta yaşlı işadamları, bankerler ve borsacılarla doluydu. Kurulduğundan bu yana erkeklerin kalesi olan lokanta kapılarını kadınlara daha yeni yeni açmaya başlamıştı.
Jennifer erken gelip ayrılan yere oturdu. Adam birkaç dakika sonra göründü. Jennifer kendisine doğru gelen erkeği görünce birden ağzının kuruduğunu hissetti. Adam güneşten yanmıştı. Jennifer kızlarla dolu plaj düşünün gerçek olup olmadığını düşündü. Adam Warner gülümseyerek kızın elini tuttuğu anda Jennifer onun ve diğer evli erkeklerin hakkındaki tüm mantığının altüst olduğunu farketti. Kendini tutamıyordu. Sanki bir başka birl kendisine yol gösteriyor. Ne yapması gerektiğini söylüyordu. Jennifer kendisine olanları açıklayamıyordu, o

güne kadar böyle bir şey görmemişti. Adam Warner'in kolları arasında olmaktı bütün istediği. Erkeğin yüzüne bakarken onunla sevişiğini düşünüyor, sert vücudunu üzerinde, içinde hissediyor, yüzü kızarıyordu.

Adam özür dilercesine, «Bu kadar habersiz çağırdığım için özür dilerim, ama bir müvekkilim son anda randevusunu iptal etti de,» dedi.

Jennifer içinden müvekkile dua etti.

«Sana bir şey getirdim.» Yeşilli sarılı şahane ipekten bir eşarp. «Milano'dan.»

Demek oradaymış, diye düşündü Jennifer. **İtalyan kızları.** «Çok güzel bir şey. Çok teşekkür ederim, Adam.»

«Hiç Milano'ya gittin mi?»

«Hayır. Ama katedralinin resmini gördüm. Çok güzeldi.»

«Ben pek turist kafalı değilimdir. Bir kilise gördüm mü hepsini gördüm sayılır bence.»

Jennifer daha sonraları o yemeği düşününce, neler konuştuklarını, neler yediklerini, kimin masalarına yaklaşıp Adam'la selâmlaştığını düşünmeye çalıştıkça aklına yalnızca Adam'ın yakınlığı, dokunuşu, yüzü geliyordu. Sanki erkek kendisini büyülemişti ve Jennifer de bu büyüden kurtulmak istemiyordu.

Bir keresinde şöyle düşündü: **Ne yapacağımı biliyorum. Onunla sevişeceğim. Bir kere. Düşlerimdeki kadar fevkalâde olamaz bu. Ondan sonra bu saplantıdan kurtulurum artık.**

Elleri rastlantıyla dokununca sanki bir kıvılcım çıkmış gibi oluyordu. Herşeyden ve hiçbirşeyden söz ederek konuşuyorlar ve sözleri hiç bir anlama gelmiyordu. Görünmez bir kucaklama içinde birbirlerini okşuyorlar, çıplak ve tutkulu bir sevişmeye dalıyorlardı. Ne yediklerini, ne konuştuklarını ikisi de bilmiyorlardı. İçlerinde giderek artan, büyüyen bir açlık vardı. Sonunda ikisi de dayanamadılar buna.

Yemeğin ortasında Adam elini Jennifer'inkinin üstüne koyup boğuk bir sesle, «Jennifer...» dedi.

«Evet, haydi gidelim buradan,» diye mırıldandı Jennifer.

Adam 58. Sokaktaki Plaza Otelinin eski bölümünde kayıtlarını yaptırırken Jennifer bir kenarda bekledi. Asansör sanki sonu olmayan bir yükselişe başlamıştı.

Jennifer yemek hakkında hiç bir şey hatırlamıyor, buna

karşılık odalarının her şeyini gözleri önünde canlandırabiliyordu. Yıllar sonra perdelerin, örtülerin renklerini, odadaki her parça mobilyayı tek tek söyleyebilecekti. Taksi altlarında kentin gürültülerini de. O öğleden sonrasının görüntüsü tüm yaşamınca aklından çıkmayacaktı. Sanki ağır çekimde bir renk patlamasıydı bu. Adam kendisini soyuyor, Adam'ın ince yapılı güçlü vücudu yatakta, erkeğin sertliği ve yumuşaklığı. Gülme ve tutku. Açlıkları artık doyurulması gereken bir oburluğa dönüşmüştü. Adam'ın sevişmeye başladığı an Jennifer, **kayboldum artık**, diye düşündü.

Bir daha, bir daha seviştiler. Her seferinde duydukları haz katlanılmazdı sanki.

***

Saatler sonra orada sessizce yatarlarken Adam, «Yaşamımda ilk kez canlı olduğumu hissettim,» dedi.

Jennifer erkeğin göğsünü okşadı, güldü.

«Komik bir şey mi var?»

«Bir keresinde kendi kendime ne demiştim biliyor musun? Seninle yalnızca bir kerecik yatarsam, ondan sonra seni unutacağımdan emindim.»

Erkek kızı çevirip yüzüne baktı. «Ve...»

«Yanılmışım. Seni kendimin bir parçası hissediyorum şimdi. Hiç olmazsa... senin bir parçan benim bir parçam sanki.»

Adam kızın ne düşündüğünü biliyordu.

«Bir şeyler düşünürüz,» dedi. «Mary Beth teyzesiyle bir aylığına Avrupaya gidiyor Pazarteslye.»

14

Jennifer ile Adam Warner hemen hemen her gece birlikteydiler.

İlk geceyi Jennifer'in o küçücük rahatsız dairesinde geçirdikten sonra sabahleyin, «Bugün işi bırakıp sana oturacak adam gibi bir yer arayacağız,» dedi.

Birlikte ev aramaya çıktılar. Jennifer öğleden sonra Sutton Alanı civarında yeni bir binanın üst katlarında bir daire kiralamıştı. Binanın kapısında Kiralık Yer Yok tabelası vardı.

«Neden giriyoruz?» diye sordu Jennifer.

«Görürsün.»

Gezdikleri daire iki katlı, beş odalı ve dayalı döşeliydi. Jennifer hiç böylesine lüks bir yer görmemişti. Yukarda büyük bir yatak odasıyla banyo, alt katta banyolu bir konuk yatak odası, Doğu Nehrini ve kenti gören geniş bir salon, bir mutfak, yemek odası ve geniş bir de balkon vardı.»

«Beğendin mi?» diye sordu Adam.

«Beğenmek mi? Bayıldım gitti. Ama iki sorun var, sevgilim. Bir kere benim böyle bir yeri tutacak param yok. İkincisi, olsaydı bile kiralık olmadığı için zaten tutamazdım.»

«Burası bizim şirketin malıdır. Konuk gelen önemli kişiler için saklarız. Onlara başka bir yer bulurum.»

«Ya kirası?»

«Onu ben hallederim. Ben...»

«Olmaz.»

«Çılgınlık etme. Para sözkonusu değil benim için. Hem...»

Jennifer başını salladı. «Anlamıyorum, Adam. Sana kendimden başka verecek hiç bir şeyim yok. Bunu da armağan olarak sunmak istiyorum.»

Erkek kızı kucakladı. Jennifer, «Ne yapacağımı biliyorum,» dedi. «Geceleri çalışırım...»

*
**

Cumartesi günü de alışverişe çıktılar. Adam Jennifer'e Bonwit Teller'den çok güzel bir ipekli sabahlık ve gecelik aldı, Jennifer de Adam'a bir gömlek. Sonra bir satranç takımı, bir pasta, bir kek, kitap ve plak aldılar. Yemeklerini apartmanın yakınlarında bir yerde yediler.

*
**

Akşamları işten sonra apartmanda buluşup günün olaylarını konuşuyorlar, Adam sofrayı kurarken Jennifer de yemek hazırlıyordu. Yemekten sonra okuyorlar, televizyon seyrediyorlar, satranç oynuyorlardı. Jennifer hep Adam'ın sevdiği yemekleri yapıyordu.

«Ben utanmazın biriyim,» dedi Jennifer. «Durmasını bilmem.»

Adam kızı kolları arasına aldı. «Lütfen durma.»

*
**

Çok garip, diye düşündü Jennifer. İlişkiye girmeden önce birbirleriyle açık açık buluşuyorlardı. Ama şimdi sevişmeye başladıklarından bu yana, gözler önünde görülmekten kaçınıyorlar, arkadaşlarına rastlamaları olanağı az olan yerlere, küçük lokantalara, Üçüncü Sokaktaki Müzik Okulunda oda müziği konserlerine gidiyorlardı. 18. Caddedeki Omni Tiyatro Kulübüne gidiyorlar, Broome Sokağındaki Grotta Azzurra'da yemek yiyorlardı. O kadar çok yemişlerdi ki, bir ay süreyle bir daha İtalyan yemeği yemeyeceklerine yemin ettiler. **Ama bir ayımız yok ki,** diye düşündü Jennifer. Mary Beth on dört gün sonra dönüyordu.

Adam sporu seviyordu. Knicks takımını görmesi için Jennifer'i götürdü, Jennifer de sesi kısılana kadar bağırdı maçta.

Pazar günü tembellik yapıyorlar, giyinmeden kahvaltı ediyorlar, yatakta gazete okuyorlar, Manhattan'dan yükselen çan seslerini dinliyorlardı.

Jennifer bir bulmaca çözmeye çalışan Adam'a bakıp, **benim için bir dua et,** diye düşündü. Yaptığı işin yanlış olduğunu biliyordu. Sonu gelmeyeceğini de biliyordu. Ama hiç böylesine mutlu olmamıştı. Aşıklar her duygunun daha keskinleştiği özel bir dünyada yaşarlardı. Jennifer'in Adam'la birlikteyken duyduğu sevinç sonra ödemek zorunda kalacağı her bedele değerdi. Ve bu bedeli ödemek zorunda kalacağını da biliyordu.

*
**

Zaman da yeni bir boyut kazanmıştı. Daha önceleri Jennifer'in yaşamı saatler ve müşterileriyle randevularıyla ölçülürdü. Şimdi ise yalnızca Adam'la birlikte geçirdiği dakikaları sayıyordu. Erkeğin yanındayken yalnız onu düşünüyor, ondan ayrıyken de yine ondan başka hiç bir şeyi düşünemiyordu.

Jennifer metreslerinin kolları arasında kalp krizi geçiren erkekler hakkında yazılar okuduğu için Adam'ın özel doktorunun numarasını yatağının yanındaki telefon rehberine yazmıştı. Bir şey olacak olursa Adam'a güçlük çıkarmadan işi halledebilecekti.

Jennifer'in içinde kendisini farkında bile olmadığı duygu-

lar vardı şimdi. Kendisini bir ev kadını olarak görmemişti o güne kadar, ama şimdi Adam için bir şeyler yapmak istiyordu. Ona yemek yapmak, evi temizlemek, sabahları giyeceklerini çıkarmak istiyordu. Erkeğe bakmak, özen göstermek istiyordu.

Adam birkaç takım elbise getirmiş, çoğu gecelerini Jennifer'in yanında geçiriyordu. Jennifer erkeğin yanında yatıp onun uyumasını bekler, kendisi birlikte geçirdikleri değerli zamanın bir anını bile boşa geçirmemek için uyanık durmaya çalışırdı. Sonunda gözleri kapanırken Adam'ın kolları arasına sokulur, mutlu ve güvenlik içinde, uyurdu. Uzun süredir çektiği uykusuzluk sona ermişti artık. Geceleri kendisine işkence eden şeytanlar yok olup gitmişlerdi. Adam'ın kolları arasına girdiği an sakinliğe kavuşuyordu.

Sırtında Adam'ın gömleği olduğu halde evinde dolaşmaya bayılırdı. Geceleri de erkeğin pijama ceketini giyerdi. Adam gittiğinde, Jennifer hâlâ yatıyorsa, hemen onun yattığı ve sıcacık kokusuyla dolu olan yana gider yatardı.

Jennifer ilk başlarda birbirlerine duydukları bu başdöndürücü duygunun zamanla azalacağını sanmıştı. Ancak aksine giderek artıyordu.

Adam'a kendisi hakkında, o güne kadar hiç kimseye söylemediği şeyleri anlatmıştı. Adam'ın yanında maske takınamazdı. Çırılçıplak Jennifer Parker'di ve erkek kendisini seviyordu. Bir mucizeydi bu.

O da Adam'ı her gün biraz daha seviyordu. Ellerinde olanının hiç sona ermemesini diliyordu. Ama bunun olmayacağının da farkındaydı. Yaşamında ilk kez kör inançlara kapıldı. Adam'ın sevdiği özel bir Kenya kahvesi vardı. Jennifer kahveyi bir iki günde bir ancak bir kutucuk olarak satın alıyordu.

Jennifer'in korkularından biri de Adam'ın başına kendisinden uzaktayken bir şeyler geleceği ve bunu da ancak gazetede okuyacağı ya da televizyon haberlerinde duyacağı idi. Adam'a korkularından hiç söz etmemişti.

Adam geç kalacağı günler evin çeşitli yerlerinde Jennifer'e not bırakırdı. Jennifer bu notları ekmek kutusunda, buzdolabında ya da ayakkabısının tekinde bulur, hepsini saklardı.

***

Son günleri göz açıp kapayana kadar geçti. Mary Beth'in

döneceği günün gecesiydi şimdi. Adam'la Jennifer yemekten sonra müzik dinlediler, seviştiler, Jennifer sabaha kadar uyumadı. Paylaştıkları mutluluktan başka bir şey düşünemiyordu.

Acı daha sonra gelecekti.

Kahvaltıda Adam, «Ne olursa olsun, şunu bilmeni istiyorum — gerçekten sevdiğim tek kadın sensin.»

Acı işte o zaman geldi.

15

Bunun çaresi çalışmaktı ve Jennifer de düşünecek zaman bulmamacasına çalışmaya koyuldu.

Basının sevgilisi haline geldiği için kazandığı davalar gazete sütunlarında geniş yer buluyordu. Kendisinin bakamayacağı kadar çok dava almaya başladı. Ken'in sıkıştırması sonunda ceza davalarından başka davaların soruşturmalarını o yapıyordu ve işinde gerçekten ustaydı. Jennifer onunla diğer sorunları da tartışıyor ve fikrine saygı gösteriyordu.

Jennifer ile Ken bu kez Park Caddesinde daha büyük bir yazıhaneye taşındılar. Jennifer her ikisi de Robert Di Silva'nın kadrosundan olan Dan Martin ile Ted Harris adında iki genç avukatla iki sekreter daha tuttu.

Dan Martin Northern Üniversitesinin eski bir futbolcusuydu, bir atlet vücudu ile bir bilim adamının kafasına sahipti.

Ted Harris kalın camlı gözlüklü genç bir dehaydı.

Martin ile Harris ayak işlerini üstlendiler, Jennifer yalnız davalara girmeye başladı.

Kapıda JENNIFER PARKER VE ORTAKLARI yazıyordu.

***

Davaları havayı kirletmekle suçlanan büyük bir sanayi kuruluşu ile bir meyhaneden kapıdışarı edildiği sırada zarar gören bir sarhoş arasında değişiyordu. Sarhoş, hiç kuşkusuz, Peder Ryan'ın armağanıydı.

«Küçük bir sorunu var,» dedi Peder Ryan. «Aslında iyi bir aile babasıdır ama zavallıcağız arasıra üzerindeki baskıya da-

yanamayıp bir iki yudum içer.»

Jennifer'in elinde değildi gülümsememek. Peder Ryan'a göre cemaatından kimse suçlu değildi ve tek isteği onları dikkatsizlikleri yüzünden düştükleri sıkıntılardan kurtarmaktı. Jennifer'in onu anlamasının asıl nedeni kendisinin aynı duyguları paylaşmasıydı. Kendilerine yardım edecek kimseleri olmayan, paraları ve Kurulu Düzenle savaşacak güçleri olmayan ve sonun tarafından ezilen insanlardı karşılarındakiler.

Adalet yalnızca çiğnendiği zaman ağza alınan bir sözdü. Mahkeme salonunda ne savcı ne de sanık avukatı adalet aramazlardı: Oyunun adı kazanmaktı.

***

Jennifer ile Peder Ryan zaman zaman Connie Garrett'ten söz ederler, Jennifer her seferinde sıkılırdı. Orada bir haksızlık vardı.

***

Tony'nin Yerinin arkasındaki yazıhanesinde Michael Moretti Nick Vito'nun odayı gizli mikrofonlardan temizlemek için elektronik bir aygıtla taramasını seyrediyordu. Polisteki adamları aracılığıyla yetkililerin dinleme aygıtları konması emrini vermediklerini biliyordu, ama yine de gayretkeş bir genç dedektif bilgi alma umuduyla yasadışı bir mikrofon yerleştirebilirdi. Michael dikkatli bir insandı. Yazıhanesi ve evi her sabah ve her akşam taranırdı. Yarım düzine avukatlık şirketinin peşinde olduklarını biliyor ve aldırmıyordu. Kendisi onların ne yaptıklarını biliyordu, ama onlar Moretti'nin ne yaptığını bilmiyorlardı. Bilseler bile bunu kanıtlayamazlardı.

Kimi geceler Michael lokantanın arka kapısındaki gözetleme deliğinden bakınca FBI ajanlarının incelemek için lokantanın çöplerini aldıklarını, yerine başka çöp koyduklarını görürdü.

Nick Vito bir gece, «Patron ya herifler bir şey bulurlarsa?» diye sordu.

Michael güldü. «Umarım ki bulurlar. Onlar gelmeden biz çöplerimizi yandaki lokanta ile değiştiriyoruz.»

Hayır, federal ajanlar kendisine el süremezlerdi. Aile'nin çalışma alanı genişliyordu, Michael'in kimseye açmadığı düşünceleri vardı daha. Önündeki tek engel Thomas Colfax'tı. Michael'e genç ve taze bir beyin gerekiyordu. Yine Jennifer Parker'i düşündü.

⁂

Adam ile Jennifer haftada bir kere öğle yemeğinde buluşuyorlardı. Yalnız kalamadıklarından ikisi için de cehennemdi bu. Her gün şifre adları kullanıp birbirlerini telefonla arıyorlardı. Erkek Bay Adams, Jennifer ise Bayan Jay'di.

«Bu gizlilikten nefret ediyorum,» dedi Adam.

«Ben de.» Ama erkeği kaybetmekten ödü patlıyordu.

⁂

Jennifer özel acılarından mahkeme salonunda kurtuluyordu. Mahkeme bir oyun sahnesi, karşısına çıkarılan en iyi kafalarla boy ölçüşeceği bir yerdi. Jennifer'in okulu mahkemeydi ve burada öğrendiği dersleri unutmuyordu. Bir duruşma belirli katı kuralları olan bir oyundu, iyi oynayan kazanırdı, Jennifer de iyi oyuncu olmaya karar vermişti.

Jennifer'in tanıkları sorguya çekmesi ustalık, iyi zamanlama ve uyum isteyen bir tiyatro oyunu olmaya başlamıştı. Jüri içinde jüriyi etkileyecek kişiyi tanımayı da öğrenmişti. Bir insanın ayakkabılarından karakteri konusunda çok şey söylenebilirdi. Jennifer rahat ayakkabılar giyen jüri üyeleri seçmeye uğraşırdı, bu tipler daha yumuşak başlı olurlardı.

Bir davanın stratejisi, planlanması ve taktiği, günlük manevraları konusunda da çok şey öğrenmişti.

Davaların çoğu duruşma başlamadan kazanılır ya da kaybedilir deyimine aldırmadan her duruşma için saatlerce hazırlanırdı. Mahkeme genellikle saat dörtte tatil olurdu. Jennifer öğleden sonra bir tanığı sorguya çekerken saatın dörde bir iki dakika kala olmasını bekler, sonra tanığa sözlü bir darbe indirip jüri üyelerinin gece bunun üstünde düşünmelerini sağlardı.

İnsan vücudunun dilini de öğrenmişti. İfade veren bir tanık yalan söylediği zaman bu hemen belli olurdu: adam çenesini sıvazlar, dudaklarını birbirine bastırır, ağzını eliyle örter, kulak memelerini çeker, saçlarını bastırırdı. Jennifer bu işaret-

leri okumakta usta olduğu için öldürücü darbesini indirmek üzere hemen harekete geçerdi.

*
**

Jüri üyelerinin çoğu Jennifer'e karşı ön yargıyla yerlerini alırlardı. Jennifer'in davalarından pek çoğu yoksul ve düşkün kişllerinkiler olduğu için müvekkil ile avukat arasında bir yakıştırma yapılırdı. Jane Eyre gibi giyinmesi beklenirdi Jennifer'in. Ancak o, kadınların kıskançlığını uyandırmayacak kadar şık, erkeklerin de kendisini sevici sanmayacakları kadar dişice giyinmek zorundaydı. Eskiden olsa Jennifer bunların hepsine güler geçerdi. Ancak mahkeme hepsinin katı gerçekler olduğunu görmüştü. Erkekler dünyasına girdiği için rakiplerinden iki kere çok çalışmak, onların iki katı kadar iyi olmak zorundaydı.

Jennifer yalnız kendi davasını değil, karşı tarafın stratejisini de hazırlardı. Geceleri yatağında ya da yazıhanesi başında oturur karşı tarafın neler yapabileceğini hesaplardı. Kendisi onların yerinde olsa ne yapardı? Nasıl bir sürpriz yaratırdı? Öldürücü bir savaşın her iki tarafını da planlayan bir general gibiydi.

*
**

Cynthia iç hattan, «Üçüncü hatta sizinle konuşmak isteyen biri var, ama adını ve ne istediğini söylememekte ısrar ediyor,» dedi.

Altı ay önce olsaydı Cynthia telefonu çoktan kapatmıştı. Ama Jennifer kıza hiç kimseyi geri çevirmemesini öğretmişti.

«Bağla bakalım,» dedi.

Bir an sonra bir erkek sesi, «Jennifer Parker'le mi konuşuyorum?» diye sordu.

«Evet.»

Adam duraksadı. «Güvenilir bir hat mıdır bu?»

«Evet. Ne istiyordunuz?»

«Ben değil... bir arkadaşım için arıyordum.»

«Anlıyorum. Arkadaşınızın ne gibi bir sorunu var?»

«Bu aramızda kalacak ama...»

«Elbette.»

Cynthia içeri girip Jennifer'e postayı uzattı. «Bekle,» diye fısıldadı Jennifer.

«Arkadaşımın ailesi kendisini akıl hastanesine kapattı. Oysa kadının aklı başında. Bir oyun bu, yetkililer de aileden yana çıkıyorlar.»

Jennifer yarım kulakla dinliyor, sabah postasını inceliyordu.

«Kadın zengin, ailesi parasını almak istiyor.»

«Sizi dinliyorum,» dedi Jennifer.

«Ona yardım etmek istediğimi öğrenseler beni de oraya atarlar. Durumu tehlikeli Bayan Parker.»

Deli, diye düşündü Jennifer. «Korkarım size yardım edemeyeceğim, arkadaşınız için iyi bir ruh doktoruna başvurmanızı öneririm.»

«Anlamıyorsunuz. Hepsi bu oyuna göz yumuyorlar.»

«Anlıyorum,» dedi Jennifer adamı sakinleştirmek isteyen bir sesle. «Ben...»

«Ona yardım edecek misiniz?»

«Elimden bir şey gelmez ki. Bakın ne söyleyeceğim, bana arkadaşınızın adını ve adresini verin, bir fırsat bulursam araştırırım.»

Uzun bir sessizlik sonunda adam, «Ama bu ikimizin arasında kalacak,» dedi.

Jennifer adamın telefonu kapatmasını istiyordu artık. Günün ilk randevusu bekleme odasında bekliyordu. «Elbette.»

«Cooper. Helen Cooper. Long Island'da büyük bir malikânesi vardı, ama elinden aldılar.»

Jennifer önündeki kâğıda not aldı. «Tamam. Hangi hastanede yatıyordu?» Telefon birden kapandı. Jennifer kâğıdı çöp sepetine attı.

Cynthia ile bakıştılar. «Korkunç bir dünya,» dedi Cynthia. «Bayan Marshall dışarda bekliyor.»

Jennifer Loretta Marshall ile bir hafta önce telefonda konuşmuştu. Bayan Marshall sosyeteden zengin bir kişi olan Curtis Randall III'e karşı bir babalık davası açmak istiyordu.

Jennifer Ken Bailey'e başvurdu. «Curtis Randall III hakkında bilgi istiyorum. New York'ta oturuyor ama anladığım kadarıyla zamanının çoğunu Palm Beach'de geçiriyor. Geçmişini ve Loretta Marshall adında bir kızla yatıp yatmadığını öğrenmek istiyorum.»

Ken'e kadının verdiği Palm Beach otelierinin adlarını da söylemişti. Ken iki gün sonra raporunu verdi.

«Hikâye doğru. Palm Beach, Miami ve Atlantic City'de bu otellerde iki hafta birlikte kalmışlar. Loretta Marshall sekiz ay önce bir kız doğurmuş.»

Jennifer arkasına yaslanıp düşünceli düşünceli baktı adamın yüzüne. «Dayanakları var desene.»

«Sanmıyorum.»

«Neden?»

«Bütün sorun müşterimizde. Yankee takımı dahil herkesle yatmış.»

«Yani çocuğun babası herhangi biri mi olur diyorsun?»

«Dünyanın yarısı olabilir.»

«Peki, diğerleri çocuğu destekleyecek kadar zengin mi?»

«Yankee takımı zengindir ama aslında en zenginleri Curtis Randall III'tür kuşkusuz.»

Ken Jennifer'e uzun bir liste uzattı.

Loretta Marshall içeri girdi. Jennifer nasıl biriyle karşılaşacağını bilmiyordu. Büyük bir olasılıkla güzel ve kafasız bir orospu. Ancak Loretta Marshall tam bir sürpriz oldu. Bayan Marshall'ın romantik ilişkileri gözönüne alınınca Jennifer insanın başını döndüren bir seks güzeli bekliyordu. Oysa Loretta Marshall tam bir ilkokul öğretmeniydi. Üzerinde yünlü bir etek, düğmeli bir bluz, lacivert bir yün hırka ve aklı başında ayakkabılar vardı. Jennifer ilk başta Loretta Marshall'ın kendisini Curtis Randall'dan adamın olmayan çocuğu için para kopartma aracı olarak kullanacağını sanmıştı. Ancak bir saat sonra tüm düşünceleri değişti. Loretta Marshall dürüst bir insandı.

Utançla gülümseyerek, «Curtis'in Melanie'nin babası olduğuna dair elimde kanıt yok,» dedi. «Yalnız Curtis'le yatmadım ki.»

«Peki öyleyse onun kızınızın babası olduğuna nasıl emin olabiliyorsunuz?»

«Bunu anlatması çok güç. Ama Melanie'den gebe kaldığım geceyi bile biliyorum. Bir kadın bazı zamanlar böyle şeyleri hisleriyle bilebilir.»

Jennifer kadının yüzünde boş yere bir hile ifadesi aradı. Kız gerçekten hiç bir yapmacık harekete kaçmıyordu. Belki de erkekler bu yanından hoşlanıyorlar, diye düşündü.

«Curtis Randall'ı seviyor musunuz?»

«Evet. Curtis de beni sevdiğini söyledi. Ama bu olanlardan

sonra sevdiğine emin değilim artık.»

Onu seviyorsun nasıl oldu da bütün diğerleriyle yattın, diye düşündü Jennifer. Bu sorunun yanıtı o kederli ve sevimli yüzde, o gösterişsiz vücutta yatıyor olabilirdi.

«Bana yardım edecek misiniz, Bayan Parker?»

«Babalık davaları genellikle çok güçtür. Son yıl içinde yattığınız sekiz on kişinin adı var elimde. Bunlardan başkaları da vardır kuşkusuz. Eğer ben böyle bir liste yapabilmişsem, Curtis Randall'ın avukatının da aynı şeye sahip olduğundan emin olabilirsiniz.»

Loretta Marshall kaşlarını çattı. «Peki kan testleri falan gibi şeyler...»

«Sanığın baba olamayacağının kanıtlanması durumunda kan testleri kanıt olarak kabul edilebilir. Yasal olarak kesin değildirler.»

«Ben kendimi düşünmüyorum. Korunmasını istediğim kişi Melanie'dir. Curtis'in kızına bakması gerekir.»

Jennifer karar veremiyordu. Loretta Marshall'a söylediği gerçekti. Babalık davaları çok güçtü. Ayrıca çok karmaşık ve kötü. Savunma avukatları kadını tanık iskemlesine oturttuklarında bayram edeceklerdi. Aşıklarını sıralayacaklar ve sözlerini tamamlamadan kadını sıradan bir orospu yapıp çıkacaklardı. Jennifer böyle bir davaya karışmak istemezdi. Diğer yandan, Loretta Marshall'a inanıyordu. Karşısındaki eski bir âşığından para koparmaya çalışan bir fırsatçı değildi. Kız Curtis Randall'ın çocuğunun babası olduğuna inanıyordu. Jennifer kararını verdi.

«Pekâlâ, bir deneyelim bakalım.»

***

Jennifer Curtis Randall'ın avukatı Roger Davis'ten bir randevu aldı. Davis büyük bir Wall Street avukatlık şirketinin ortaklarındandı ve durumunun önemli oluşu köşe odasında oturmasından belli oluyordu. Kendini beğenmiş ve küstahtı. Jennifer adamı görür görmez nefret etti.

«Ne istemiştiniz?» diye sordu Roger Davis.

«Telefonda da söylediğim gibi Loretta Marshall'ı temsil ediyorum.»

«Eee?»

«Bay Curtis Randall III aleyhine bir babalık davası açmamı

istedi. Bunu yapmamayı yeğlerdim.»

«Yaparsanız büyük aptallık etmiş olursunuz.»

Jennifer kendini güçlükle tuttu. «Müvekkilinizin adını mahkemelerde süründürmek istemeyiz. Bildiğiniz gibi bu davalar pek hoş olmaz. Bu yüzden bir anlaşma yapmaya razıyız.»

Roger Davis buz gibi bir gülümsemeyle baktı Jennifer'e. «Bundan hiç kuşkum yok. Elinizde hiç bir savunma yok da ondan.»

«Bence bazı dayanaklarımız var.»

«Bayan Parker, boşuna konuşmayı sevmem. Müvekkiliniz orospunun biridir. Ayakları üstünde hareket eden her şeyle yatar. Yattığı adamların listesi kolumdan daha uzun. Benim müvekkilim mi zarar görecek sanıyorsunuz? Sizinki ortadan silinecek. Öğretmen kendisi sanırım. Ben işini bitirince bir daha ölünceye kadar öğretmenlik yapamayacak. Bir şey daha söyleyeyim. Randall o çocuğun babası olduğuna inanıyor. Ama bir milyon yıl geçse de bunu kanıtlayamayacaksınız.»

Jennifer yüzünde hiç bir ifade olmaden oturmuş dinliyordu.

«Biz sizin müvekkilinizin Üçüncü Ordunun herhangi bir tarafından gebe bırakılabileceğini kanıtlayacağım. Bir anlaşma yapmak istiyorsunuz demek? Pekâlâ. Müvekkilinize bir daha başına böyle bir şey gelmemesi için bir kutu doğum kontrol hapı alalım.»

Jennifer öfkeden yanakları kıpkırmızı olarak ayağa kalktı. «Bay Davis, bu küçük konuşmanız müvekkilinize tam yarım milyon dolara patlayacak.»

Jennifer arkasına bile bakmadan çıkıp gitti.

*
**

Ken Bailey ile üç yardımcı Curtis Randall III'ün aleyhine kullanılabilecek hiç bir şey bulamamışlardı. Duldu, toplumun temel direklerinden biriydi, pek az cinsel ilişkisi vardı.

«Orospu çocuğu doğuştan lekesiz,» diye Ken Bailey söylendi.

Geceyarısı, babalık davasının başlamasından bir gün önce, toplantı odasında oturuyorlardı. «Davis'in yazıhanesindeki avukatlardan biriyle konuştum, Jennifer. Müvekkilimizi yerden yere çalacaklar, blöf yapmıyorlar.»

«Bu kız için neden kendini tehlikeye atıyorsun?» diye Dan Martin sordu.

«Ben onun cinsel yaşantısını yargılıyor değilim, Dan. Kız çocuğun babasının Curtis Randall olduğuna inanıyor. Gerçekten inanıyor buna. Kendisi için bir şey istediği yok. Yalnızca kızı için istiyor. Bunu mahkemede istemeye hakkı var bence.»

«Biz onu düşünmüyoruz,» dedi Ken. «Bizim düşündüğümüz sensin gözü senin üzerinde. Bu da başından kaybedilmiş bir dava. Sana karşı kötü bir puvan olacak.»

«Haydi biraz uyuyalım,» dedi Jennifer. «Sabaha mahkemede görüşürüz.»

***

Duruşma Ken Bailey'in tahminlerinden de kötü gidiyordu. Jennifer Loretta Marshall'a bebeğini de getirmesini de söylemişti, ama şimdi bunun bir taktik hatası olup olmadığını düşünüyordu. Roger Davis arka arkaya tanık çıkartıp da hepsinin ağzından Loretta Marshall ile yattıklarını çıkartınca kız çaresizlik içinde bir kenarda oturmaktaydı. Jennifer bu tanıkları sorguya çekmiyordu. Onların da hepsi kurbanlardı ve zorunlu oldukları için kamu önünde tanıklık yapıyorlardı. Jennifer, müvekkilinin adı paçavra edildikçe durup dinlemekten başka hiç bir şey yapamıyordu. Jüri üyelerinin yüzlerinde düşmanlık ifadeleri görmeye başlamıştı. Roger Davis Loretta'yı orospu olarak nitelemeyecek kadar kurnazdı. Bunu yapmasına da gerek yoktu. Tanıklık edenler bunu onun adına yapmaktaydılar.

Jennifer de Loretta Marshall'ın öğretmen olarak iyi bir insan olduğunu, iyi bir anne olduğunu, kiliseye gittiğini belirten karakter tanıkları getirmişti. Ancak Loretta Marshall'ın ürkütücü âşık dizisi karşısında bunun hiç bir etkisi olmadı. Jennifer zengin bir zampara tarafından kullanılan, sonra da hamile olunca terkedilen genç kadının dramını gözler önüne sürerek sempati kazanmayı ummuşsa da, duruşma bu yönde ilerlemiyordu.

***

Curtis Randall III sanık masasında oturuyordu. Bir rejisör tarafından seçilmiş olabilecek bir tipti: elli beş yaşlarında, kır saçlı, güneş yanığı düzgün yüzlü, kibar tavırlı. İyi bir toplum-

sal geçmişi vardı, en iyi kulüplere devam ediyordu, zengin ve başarılıydı. Jennifer jürideki kadınların adamı zihinlerinde soyduklarından emindi.

Elbette, diye düşündü. **Kendilerini Bay Yakışıklı ile yatmaya değer buluyorlar. Ama kucağında on aylık bebeği ile orada oturan kadınla değil.**

Loretta Marshall'ın bir talihsizliği de çocuğun babasına benzememesiydi. Doğru, annesine de benzemiyordu. Herhangi birinin çocuğu olabilirdi.

Sanki Jennifer'in aklından geçenleri okumuş gibi Roger Davis de o anda jüriye dönerek, «İşte bayanlar baylar, anne ve çocuk karşınızda,» dedi. «Ama kimin çocuğu? Sanığı gördünüz. Bu salonda kimse sanık ile bu çocuk arasında benzer bir nokta gösterebilir mi? Müvekkilim bu çocuğun babası olsaydı bunun herhangi bir işareti olurdu kuşkusuz. Gözleri, burnu, çenesi, bir yeri hiç olmazsa benzerdi. Bu benzerlik nerede? Böyle bir şey yok ve bunun nedeni de çok basit. Sanık bu çocuğun babası değildir. Karşımızda dikkatsizlik edip hamile kalan ve sonra çevresinde âşıklarından hangisinin bu dikkatsizliğinin bedeli ödeyecek kadar zengin olduğunu arayan düşük ahlâklı bir kadının klasik örneği bulunmaktadır.»

Roger Davis sesini yumuşattı. «Biz burada bu kadını yargılamak için bulunmuyoruz. Loretta Marshall'ın özel yaşantısı ancak kendisini ilgilendirir. Öğretmen olması ve küçük çocukların zihinlerini etkileyebilmesi de benim konum değil. Ben burada ahlâk dersi vermek istiyorum. Ben yalnızca masum bir insanın haklarını korumaya çalışıyorum.»

Jennifer jüri üyelerine bakınca hepsinin Curtis Randall'dan yana olduklarını gördü. Jennifer hâlâ inanıyordu Loretta Marshall'a. Bebek bir babasına benzeseydi! Roger Davis haklıydı. Aralarında hiç benzerlik yoktu. Jürinin bu noktayı benimsemesi için elinden geleni yapmıştı.

⁂

Jennifer Curtis Randall'ı tanıklığa çağırdı. Yapılan hasarı onarma fırsatı buydu. Bir an tanık iskemlesinde oturan adama baktı.

«Hiç evlendiniz mi, Bay Randall?»

«Evet. Karım bir yangında öldü.» Jüri üyelerinin güdüsel bir sempati mırıltısı.

Allah belâsını versin, diye düşündü Jennifer. «Bir daha evlenmediniz mi?»

«Hayır. Karımı çok seviyorum ve...»

«Hiç çocuğunuz olmadı mı?»

«Ne yazık ki hayır, karımın çocuğu olmuyordu.»

Jennifer bebeği gösterdi. «Şu halde Melanie sizin ilk...»

«İtiraz ediyorum!»

«Kabul edildi. Davacı avukatı böyle bir şey sormaması gerektiğini bilmelidir.»

«Özür dilerim, Sayın Yargıç, ağzımdan kaçtı.» Jennifer Randall'a döndü. «Çocukları sever misiniz?»

«Evet, çok severim.»

«Kendi şirketinizin yönetim kurulu başkanısınız, değil mi, Bay Randall?»

«Evet.»

«Adınızı sürdürecek bir oğlunuz olmasını ister miydiniz?»

«Her erkek ister bunu.»

«Yani Melanie kız yerine erkek olsaydı...»

«İtiraz ediyorum!»

«Kabul edildi.» Yargıç Jennifer'e döndü. «Bayan Parker, sizden bir daha bunu yapmamanızı rica edeceğim.»

«Özür dilerim, Sayın Yargıç.» Jennifer yine Curtis Randall'a döndü. «Bay Randall, yabancı kadınları sokaktan alıp otellere götürme adetiniz var mıdır?»

Curtis Randall diliyle alt dudağını ıslattı. «Hayır.»

«Loretta Marshall ile ilk kez bir barda karşılaştığınız ve sonra onu bir otele götürdüğünüz doğru mu?»

Adam yine diliyle dudaklarını ıslatıyordu. «Evet. Ama bu... ama bu yalnızca seks içindi.»

Jennifer adama baktı. «'Yalnızca seks için' derken bunu sanki seksi pis bir şeymiş gibi gördüğünüz düşünülüyor.»

«Hayır, efendim,» Dili yine dışarı fırlamıştı.

Jennifer adamın dudaklarını ıslatan diline baktı. Birden bir umut dolmuştu içine. Artık ne yapması gerektiğini biliyordu. Adamı zorlamalıydı. Ama bunu jüriye kendisine düşman etmeden yapmak zorundaydı.

«Barlarda bugüne kadar kaç kadın tavladınız?»

Roger Davis ayağa fırladı. «Gereksiz, Sayın Yargıç. Bu tür sorguya itiraz ediyorum. Bu davada sözkonusu olan tek kadın Loretta Marshall'dır. Sanığın onunla cinsel ilişkide bulunduğu-

nu ortaya çıkarmış bulunuyoruz. Bunun dışında sanığın özel yaşantısının bu mahkeme salonunda yeri yoktur.»

«Ben o fikirde değilim, Sayın Yargıç. Sanık o tür erkeklerden...»

«İtiraz kabul edildi. Lütfen bu tür soruları bırakın, Bayan Parker.»

Jennifer omuzlarını silkti. «Baş üstüne, Sayın Yargıç.» Yine Curtis Randall'a döndü. «Loretta Marshall'ı bir barda tavladığınız geceye dönelim. Burası nasıl bir yerdi?»

«Bilemiyorum.... daha önce oraya hiç gitmemiştim.»

«Tek kişilerin gittikleri bir yerdi, değil mi?»

«Hiç bilmiyorum.»

«O zaman ben size Play Pen'in böyle bir yer olduğunu söyleyeyim. Kadın ve erkekler orada kendilerine yatacak birini bulma umuduyla giderler. Siz de oraya bunun için gitmiştiniz, değil mi, Bay Randall?»

Curtis Randall yine dudaklarını ıslatmaya başladı. «Şey... olabilir. Hatırlamıyorum.»

«Hatırlamıyor musunuz?» Jennifer'in sesindeki alay sezilliyordu. «Loretta Marshall ile o barda hangi tarihte karşılaştığınızı hatırlıyor musunuz?»

«Hayır.»

«Ben sizin belleğinizi tazeleyeyim.»

Jennifer davacı masasına gidip bazı kâğıtları çıkardı. Bir tarih kopya ediyormuş gibi bir kâğıda bir şey yazıp Ken Bailey'e uzattı. Ken kâğıda baktı.

Jennifer tanık bölmesine döndü. «On sekiz Ocak, Bay Randall.»

Ken Bailey yerinden kalkıp salondan çıktı.

«Olabilir. Dediğim gibi hatırlamıyorum.»

Jennifer on beş dakika süreyle sorularına devam etti. Roger Davis Jennifer'in üyeleri etkilemediğini hatta canlarını sıktığını gördüğünden hiç itiraz etmiyordu.

Jennifer gözünün ucuyla Ken Bailey'in gelip gelmediğini kontrol ederek sorgusuna devam etti. Birden elinde küçük bir paketle salona girdiğini gördü.

Jennifer yargıca döndü. «Sayın Yargıç, on beş dakika ara isteyebilir miyim?»

Yargıç duvardaki saate baktı. «Öğle yaklaştığına göre mahkeme saat bir otuza kadar ara verilmiştir.»

***

Saat bir buçukta duruşma başlayınca Jennifer Loretta Marshall ile çocuğunu jüriye daha yakın bir yere oturtmuştu.

Yargıç, «Bay Randall, daha önce yemin ettiğiniz için bir daha yemin etmenize gerek yok, lütfen tanık iskemlesine oturun,» dedi.

Jennifer Randall'ın yanına yürüdü. «Bay Randall, kaç yaşadışı çocuğunuz oldu bugüne kadar?»

Roger Davis ayağa fırlamıştı. «İtiraz ediyorum! Münasebetsizlik bu, Sayın Yargıç. Müvekkilimin böyle alçaltılmasına göz yumamam!»

«İtiraz kabul edildi.» Yargıç Jennifer'e döndü. «Bayan Parker, sizi uyarmıştım...»

«Özür dilerim, Sayın Yargıç.»

Jennifer Curtis Randall'a bakınca istediğini başarmış olduğunu gördü. Adam dudaklarını sinirli bir hareketle yalamayı sürdürüyordu. Jennifer Loretta Marshall ile bebeğine döndü. Bebek dudaklarını yalıyordu. Jennifer bebeğin yanına gidip jürinin dikkatini kendi üstüne çekene kadar önünde durdu.

«Şu çocuğa bakın,» dedi yumuşacık bir sesle.

Jüri üyeleri pembe diliyle alt dudağını yalayan Melanie'ye baktılar.

Jennifer tanık iskemlesine döndü. «Şimdi de şu adama bakın.»

On iki çift göz Curtis Randall'a döndü. O da alt dudağını yalıyordu. İkisi arasında kaçınılmaz bir benzerlik vardı. Loretta Marshall'ın bir sürü adamla yattığı unutulmuştu. Curtis Randall'ın toplumun temel direklerinden biri olduğu unutulmuştu.

«Karşınızda zengin ve başarılı bir adam var. Herkesin örnek aldığı bir insan. Size bir tek soru soracağım: Kendi çocuğunu reddeden bir insan nasıl bir insandır?»

*
* *

Jüri bir saat içinde kararını vermişti. Loretta Marshall iki yüz elli bin dolar ve ayda çocuk için de iki bin dolar alacaktı.

Karar açıklanınca Roger Davis yüzü öfkeden kızarmış bir halde Jennifer'in yanına geldi. «O bebeğe bir şey mi yaptın?»

«Ne demek istiyorsunuz?»

Roger Davis duraksadı. «O dudak hareketi. Juriyi kandıran o oldu. Bunu açıklayabilir misin?»

«Doğrusunu isterseniz, evet. Buna kalıtım denir.» Jennifer yürüdü gitti.

⁂

Jennifer ile Ken Bailey yazıhaneye dönerlerken şekerli şurup dolu şişeyi bir çöp tenekesine attılar.

16

Adam Warner, Mary Beth ile evlenmesinin yanlış olduğunu daha ilk gününden biliyordu. Güdüsel ve idealistçe davranmış, genç kızı konuşmaya kalkışmıştı.

Mary Beth'i incitmemek için her şeyi yapardı, ancak Jennifer'e de çılgın gibi âşıktı. Bunu birine açması gerekiyordu, sonunda Stewart Needham'da karar kıldı. Stewart her zaman anlayışlı davranmıştı kendisine. Adam'ın durumunu anlayacaktı.

Oysa konuşmaları Adam'ın tahmininden çok başka bir yola döküldü. Adam içeri girerken Stewart Needham, «Tam zamanında geldin,» dedi. «Aday komitesi ile telefonda konuştum. Senin Birleşik Devletler Senatörlüğüne adaylığını koymanı resmen istediler. Parti arkanda olacak...»

«Mükemmel...» dedi Adam.

«Yapacak çok şey var, evlât. Hemen örgütlenmeye geçmeliyiz. Ben bir para fonu komitesi kurarım. Bence ilk nokta...»

İki saat süreyle kampanya konusunu tartıştılar.

Konuşma bitince Adam, «Stewart seninle özel bir şey konuşmak istiyorum,» dedi.

«Şu anda yeni bir müvekkil dinleyemeyecek kadar geç kaldım, Adam.»

Adam, Stewart Needham'ın ta baştan beri Adam'ın ne düşündüğünü bildiği izlenimine kapıldı.

⁂

Adam Jennifer'le Batı Yakasında bir lokantada buluşacaktı. Oraya vardığında kız kendisini arka bölmelerden birinde bekliyordu.

Adam'ın yürüyüşünden Jennifer bir şeyler olduğunu anlamıştı.

«Sana haberlerim var. Birleşik Devletler Senatörlüğüne adaylığımı koymam istendi.»

«Adam!» Jennifer heyecanlanmıştı. «Fevkalâde bir haber bu! Öyle esaslı bir senatör olursun ki!»

«Çok şiddetli bir mücadele olacak. New York çok acımasız bir eyalettir.»

«Hiç önemi yok. Kimse duramaz senin önünde.» Jennifer sözlerinin gerçek olduğunu biliyordu. Adam kurnaz ve yürekliydi, inandığı savaşları sonuna kadar götürürdü. Tıpkı bir zamanlar Jennifer'in savaşını yürüttüğü gibi.

Jennifer erkeğin elini tuttu. «Senden gurur duyuyorum, sevgilim.»

«Sakin ol, henüz seçilmedim.»

«Bunun benim senden gurur duymamla bir ilgisi yok, Adam. Seni çok seviyorum.»

«Ben de seni.»

Adam, Jennifer'e Stewart Needham'la konuşmak üzere olduğunu anlatmayı düşündü ama sonra bundan vaz geçti. İşleri yoluna koyana kadar bekleyebilirdi.

«Kampanyaya ne zaman başlayacaksın?»

«Adaylığımı koyacağımı hemen ilan etmemi istiyorlar. Partinin desteğine sahibim.»

«Fevkalâde!»

Ancak Jennifer'in kafasının gerisinde pek fevkalâde olmayan bir şey vardı. Bunu dile getirmek istemiyordu ama er geç bununla yüzyüze geleceğini biliyordu. Adam'ın kazanmasını istiyordu, ama diğer yandan Senato seçimi kendi başının üstünde sallanan bir Demokles kılıcı demekti. Adam seçimi kazanırsa Jennifer onu kaybedecekti. Reform davasını ele alacağı için özel yaşamında herhangi bir rezalet olamazdı. Evli bir erkekti, bir metresi olduğu duyulursa siyasi bir intihar olurdu bu.

Jennifer o gece Adam'a âşık olduğundan bu yana ilk kez uykusuzluk çekti. Sabahın ilk ışıklarına kadar şeytanlarla boğuştu durdu.

***

Cynthia, «Seni o Merihten gelen adam arıyor yine,» dedi.

Jennifer kızın yüzüne baktı.

«Hani o akıl hastanesi hikâyesi anlatan adam.»

Jennifer adamı tümüyle unutmuştu. Herhalde bir ruh doktoruna gitmesi gereken biriydi.

«Söyle de...» İçini çekti. «Bırak peki, ben söylerim.»

Telefonu açtı. «Jennifer Parker.»

«Size verdiğim bilgiyi kontrol ettiniz mi?»

«Henüz fırsat bulamadım.» Jennifer yazdığı notu attığını hatırladı. «Size yardım etmek isterdim. Adınız neydi?»

«Adımı söyleyemem,» diye fısıldadı adam. «Sonra beni de yakalarlar. Siz bir kere kontrol edin. Helen Cooper, Long İsland.»

«Size bir doktor...» Telefon kapanmıştı.

Jennifer bir an düşündü, sonra Ken Bailey'i çağırdı.

«Hayrola, patron?»

«Bir şey değil sanırım. Adını söylemeyen biri ikidir telefon ediyor. Helen Cooper adında biri hakkında biraz bilgi toplayabilir misin? Long İsland'da bir malikânesi varmış.»

«Şimdi neredeymiş?»

«Ya bir akıl hastanesinde ya da Merih'te.»

***

Ken Bailey iki saat sonra Jennifer'i şaşırtan haberlerle dönmüştü. «Senin Merihli yere indi. Westchester'de Heathers Asylum akıl hastanesinde Helen Cooper adında biri var.»

«Emin misin?» Ken Bailey alınmıştı. «Öyle demek istemedim,» dedi Jennifer. Ken tanıdığı en iyi soruşturmacıydı. Bir şeyden emin olmadıkça konuşmazdı.

«Bayanla ilgimiz ne?» diye sordu Ken.

«Birisi onun oraya zorla kapatıldığını sanıyor. Kadının ailesi hakkında bilgi istiyorum.»

***

Jennifer'in istediği bilgi ertesi sabah masasının üzerindeydi. Helen Cooper'e ölen kocasından dört milyon dolar miras kalmıştı. Kızı oturdukları binanın yöneticisiyle evlenmiş, düğünden altı ay sonra kız ve damat mahkemeye başvurarak kadının hacir altına alınmasını, mirasın da kendi kontrollarına verilmesini istemişlerdi. Helen Cooper'in ehliyetsiz olduğunu söyleyen üç ruh doktoru da bulmuşlar, sonunda mahkeme kadının akıl has-

tanesine kapatılmasına karar vermişti.

Jennifer raporu bitirince Ken Bailey'e baktı. «Biraz garip, değil mi?»

«Garip mi? Garip de söz mü, neresinden tutsan kopacak bir hikâye. Ne yapacaksın şimdi?»

Güç bir soruydu. Jennifer'in müvekkili yoktu. Bayan Cooper'in ailesi kadını akıl hastanesine tıkmışlarsa herhalde kendi müdahalesini hoşgörüyle karşılamayacaklardı. Kadın da yasal olarak deli ilân edildiğinden Jennifer'i tutamazdı. İlginç bir sorundu. Ancak Jennifer müvekkili olsun olmasın aklı başında birisinin zorla akıl hastanesinde tutulmasına razı olamazdı.

«Bayan Cooper'i gidip bir göreceğim,» dedi.

***

Heathers Akıl Hastanesi Westchester'de geniş ormanlık bir arazinin içindeydi. Jennifer henüz ailenin ne yaptığını bilmesini istemiyordu. Bu yüzden hastanede bir tanıdığı olan dostlarından birini bulana kadar epey zaman harcamıştı. Dostu Jennifer'in Bayan Cooper'i ziyaret edebilmesini sağlamıştı.

Hastanenin müdürü Bayan Franklin asık yüzlü bir kadındı.

«Doğrusunu isterseniz sizi Bayan Cooper'le görüştürmemem gerek,» dedi. «Ancak buna resmi olmayan bir ziyaret diyelim, kayıtlara geçmeyecektir.»

«Teşekkür ederim.»

***

Helen Sooper altmış beş - yetmiş yaşlarında ince yapılı, çekici yüzlü bir kadındı. Zekâ ile parıldayan canlı mavi gözleri vardı. Jennifer'i kendi evinde ağırlıyormuş gibi rahattı.

«Buraya gelip beni görmek istediğinize sevindim, amc doğrusunu isterseniz neden geldiğinizi anlayamadım.»

«Ben bir avukatım, Bayan Cooper. Kimliğini belirtmeyen biri iki kez telefon ederek sizin burada isteğinize karşın tutulduğunuzu söyledi.»

Bayan Cooper gülümsedi. «Albert olmalı bu.»

«Albert mi?»

«Yirmi beş yıllık uşağım. Kızım Dorothy evlenince onu kov-

du.» Kadın içini çekti. «Zavallı Albert. Geçmişini, başka bir dünyanın insanıdır o. Bir bakıma ben de öyleyim ya. Kızım sen çok gençsin, bu yüzden her şeyin ne kadar çok değiştiğini bilemezsin. Bugün eksik olan ne biliyor musun? Incelik. Korkarım onun yerini gözüdoymazlık aldı şimdi.»

«Kızınız mı?» diye sordu Jennifer.

Bayan Cooper'in gözlerinde bir keder bulutu dolandı. «Dorothy'yı suçlamıyorum. Kocası hiç de çekici biri değildir, ahlâk bakımından. Kızım da doğrusu güzel sayılamaz. Herbert Dorothy ile parası için evlendi ve paranın benim elimde olduğunu öğrendi. Bundan hiç hoşlanmadı.»

«Bunu size söyledi mi?»

«Elbette. Damadım bu konuda çok açıksözlüydü, ölmemi bekleyeceği yerde mal mülkümü hemen kızıma devretmemi istiyordu. Kendisine güvenmediğim için yapmadım bunu. Parayı eline geçirir geçirmez ne yapacağını çok iyi biliyordum.»

«Hiç akıl hastalığı geçirdiniz mi, Bayan Cooper?»

«Doktorlara bakılırsa paranoya ve şizofreni var bende.»

Jennifer yaşamı boyunca bundan daha aklı başında biriyle konuşmamış hissediyordu kendini.

«Üç doktorun sizin ehliyetsiz olduğunuza karar verdiğini biliyor musunuz?»

«Cooper mirası dört milyon dolardır, Bayan Parker. Bu kadar paranın söz konusu olduğu yerde etkilenmeyecek pek az doktor vardır. Ama korkarım zamanınızı boşa harcıyorsunuz. Paranın denetimi damadımın elinde şimdi. Beni buradan çıkarmamak için her şeyi yapar.»

«Damadınızla bir kere tanışmak isterdim.»

***

Plaza Towers, New York'un en güzel yerleşim alanlarından olan Doğu 72. Sokaktaydı. Helen Cooper'in çatı katı oradaydı. Kapıda şimdi Bay ve Bayan Herbert Hawthorne yazmaktaydı.

Jennifer daha önceden kadının kızı Dorothy'ye telefon ettiği için eve vardığında Dorothy de kocası da kendisini bekliyorlardı. Helen Cooper kızı konusunda haksız değildi. Güzel bir kız değildi. Zayıftı, çenesizdi, sağ gözü hafifçe şaşıydı. Kocası ise Dorothy'den en az yirmi yaş büyüktü.

«İçeri girin,» diye homurdandı adam.

Jennifer'i duvarları Fransız ve Hollandalı ressamların eser-

leriyle kaplı büyük bir salona aldı.

«Ne demek oluyor bunlar?» diye kaba bir sesle sordu sonra.

Jennifer kıza döndü. «Anneniz hakkında.»

«Ne olmuş ki?»

«Delilik belirtilerini ne zaman göstermeye başladı?»

«Şey...»

Herbert Hawthorne araya girdi. «Dorothy ile benim evlenmemden az sonra. Moruk beni göremiyordu.»

Eh, bu da akıllılığının bir kanıtı, diye düşündü Jennifer.

«Doktor raporlarını okudum,» dedi Jennifer. «Bana epey yanlı göründüler.»

«Yanlı da ne demek?»

«Yani raporlarda toplumun akıllılık diye nitelendirdiği durumun kesin hatlarla belirlenmiş sınırları olmadığı alanlarda çalışıldığı belirtiliyordu. Kararları büyük bir ölçüde sizin ve karınızın sözlerinize dayandırılmıştı.»

«Ne demek istiyorsunuz yani?»

«Kanıtların kesin olmadığını söylüyorum. Üç başka doktor bambaşka bir sonuca varabilirlerdi.»

«Hey bana bak,» dedi Herbert Hawthorne. «Ne yapmak istediğini bilmiyorum ama moruk kaçığın tekidir, tamam mı? Doktorlar da öyle dediler, mahkeme de.»

«Mahkeme tutanaklarını okudum. Kararda kadının durumunun belirli aralıklarda gözden geçirilmesi önerisi de yer alıyordu.»

Herbert Hawthorne'un yüzü allak bullak olmuştu. «Yani onu salarlar mı demek istiyorsun?»

«Bayan Cooper'i hastaneden çıkartmaları için elimden geleni yapacağım.»

«Hey, dur bir dakika! Neler dönüyor burada yahu?»

«Ben de bunu öğrenmek istiyordum.» Jennifer kıza döndü. «Annenizin geçmiş hastalık tarihçesini inceledim. Bugüne kadar sinirlerinde hiçbir bozukluk görülmemiş...»

«Bu hiç bir şey ifade etmez!» diye Hawthorne sözünü kesti, «Bu hastalıklar birden gelirler. Hem...»

«Ayrıca kendisini hastaneye yatırmanızdan önceki toplum çalışmalarını da inceledim,» diye Jennifer devam etti. «Tümüyle normal bir yaşantısı varmış.»

«Kim ne derse desin kaçığın biridir o!» diye bağırdı Herbert Hawthorne.

Jennifer dönüp adamın yüzüne baktı. «Bayan Cooper'der servetini size vermesini istediniz mi?»

«Seni ilgilendirmez bu!»

«Bundan böyle ilgilendirecektir. Şimdilik bu kadar yeter.» Jennifer kapıya doğru yürüdü.

Herbert Hawthorne koşup kızın yolunu kesti. «Hey, dur bir dakika! istenmediğin yere burnunu sokuyorsun. Bir iki kuruş kazanmaya çalışıyorsun, tamam mı? Bunu anlıyorum. Bak ne yapalım, sana zahmetlerin için hemen bin dolarlık bir çek yazayım şimdi, sen de artık bu işi bırak, tamam mı? Ha?»

«Kusura bakmayın, olmaz.»

«Yani moruktan daha fazlasını mı koparacağını sanıyorsun?»

«Hayır,» dedi Jennifer. Adamın gözlerinin içine baktı. «Bu işten para kazanmayı ikimizden yalnız biri istiyor.»

***

Dört eyalet kuruluşuyla altı hafta süren psikiyatrik konsültasyonlar ve toplantılar sona ermişti. Jennifer kendi ruh doktorlarını da getirmişti. Doktorlar bulgularını açıkladıktan sonra Jennifer bütün gerçekleri mahkeme heyetine sundu, yargıç eski kararını bozarak Helen Cooper'i akıl hastanesinden çıkarttı ve servetinin denetimini de yine kendisine verdi.

***

Bayan Cooper taburcu edildiği sabah Jennifer'e telefon etti.

«Seni Yirmi Bir'e öğle yemeğine götürmek istiyorum.»

Jennifer takvimine baktı. Epey kalabalık bir günü, öğle yemeğine randevusu, öğleden sonra da duruşması vardı. Ancak bunun yaşlı kadın için ne demek olacağını biliyordu. «Orada buluşuruz,» dedi.

Helen Cooper sevinmişti. «Küçük bir kutlama töreni yaparız.»

***

Yemek çok başarılıydı. Bayan Cooper düşünceli bir evsahibiydi, ayrıca 21'de de iyi tanınıyordu.

Jerry Berns kendilerini üst katta bir masaya götürdü. Yemek ve servis kusursuzdu.

Helen Cooper, kahvelerini içerken. «Sana minnettarım, kızım,» dedi. «Benden ne kadar para isteyeceğini bilmiyorum ama ben sana istediğinden fazlasını vermek istiyorum.»

«Benim ücretim yeteri kadar yüksektir.»

Bayan Cooper başını salladı. «Önemi yok.» Öne eğilip Jennifer'in elini avuçları içine aldı, «Sana Wyoming'i vereceğim, »diye fısıldadı.

17

New York Times'ın baş sayfasında yanyana iki ilginç haber yer almıştı. Birinde Jennifer Parker'in kocasını öldürmekle suçlanan bir kadın için beraat kararı çıkarttığı anlatılıyordu. Diğeri ise Birleşik Devletler Senatörlüğüne adaylığını koyan Adam Warner hakkındaydı.

Jennifer Adam hakkındaki makaleyi birkaç kere okudu. Yazıda Adam'ın geçmişi, Viet Nam savaşında pilot olarak hizmeti, kahramanlığı yüzünden madalya aldığı belirtiliyordu. Ünlü kişiler Adam Warner'in senatörlüğünün ülkenin yararına olacağını söylemekteydiler. Makalenin sonunda Adam kampanyasında başarılı olursa, bunun Birleşik Devletler başkanlığı için bir atlama taşı olabileceği de imâ edilmekteydi.

**
*

New Jersey'de Antonio Granelli'in çiftliğinde Michael Moretti ile Granelli kahvaltılarını bitirmekteydiler. Moretti Jennifer Parker hakkındaki yazıyı okuyordu.

Kayınpederine baktı. «Kız yine başardı, Tony.»

Antonio Granelli yumurtasına ekmeğini batırdı. «Kim neyi başardı?»

«O avukat. Jennifer Parker. Müthiş biri.»

Antonio Granelli homurdandı. «Bir kadın avukatın bizim için çalışmasını istemem. Kadınlar zayıf kişilerdir. Ne yapacaklarını önceden kestiremezsin.»

«Çoğu gerçekten öyledir, Tony.»

Kayınpederini karşısına almak işine gelmezdi. Antonio Granelli yaşadığı sürece tehlikeliydi. Ancak Michael artık çok bek-

lemesi gerekmeyeceğini düşünüyordu. Yaşlı adam bir dizi kriz geçirmişti, elleri titriyordu. Güçlükle konuşuyor, bastonla yürüyordu. Derisi kurumuş parşömen gibi sapsarıydı. Vücudunda su kalmamıştı. Federal suçlu listesinin başında olan bu adam dişleri dökülmüş bir kaplandan başka bir şey değildi artık. Adı sayısız mafiosi'nin yüreğine dehşet salmış, dul eşlerinin yüreklerini nefret doldurmuştu. Şimdi Antonio Granelli'yi pek az insan görebilirdi. Michael, Thomas Colfax ve güvendiği birkaç kişinin ardına saklanıyordu.

Michael, Aile başkanlığına getirilmemişti, ama bu yalnızca bir zaman sorunuydu. 'Üç Parmak' Lucchese beş doğulu Mafia liderinin en güçlüsüydü, ondan sonra Antonio Granelli yakında da... Michael sabırlı olabilirdi. New York'taki Mafia şeflerinin önünde elinde yanan bir kâğıt parçası tutup 'Cosa Nostra sırlarını açıklarsam ben de böyle yanacağım' diye yemin etmesinden bu yana çok yol aşmıştı.

Şimdi kahvaltı masasına yaşlı adama dönüp, «Bu kadını küçük şeylerde kullanabiliriz,» dedi. «İşe yarayıp yaramadığını anlarız bari.»

Granelli omuzlarını silkti. «Dikkatli ol, Mike. Aile sırlarının yabancılara açıklanmasını istemem.»

«Ben bunu hallederim, sen merak etme.»

Michael o öğleden sonra telefon etti.

***

Cynthia Michael Moretti'nin telefonda olduğunu söylediğinde Jennifer hepsi de kötü olan bir sürü şey hatırladı. Michael Moretti'nin kendisini arama nedenini düşünemiyordu.

Merakından aldı telefonu. «Ne istiyorsunuz?»

Kızın sesinin sertliği Michael Moretti'yi şaşırtmıştı. «Sizi görmek istiyorum. Konuşacağımız bazı şeyler var.»

«Ne hakkında, Bay Moretti?»

«Bunu telefonda söyleyemem. Şu kadarını söyliyeyim, Bayan Parker, çok ilgileneceksiniz.»

«Ben de size şunu söyleyeyim, Bay Moretti, sizin söyleyeceğiniz ya da yapacağınız şeylerin hiç biri beni ilgilendirmez.» Jennifer telefonu adamın yüzüne kapattı.

***

Michael Moretti masasının başında oturmuş elindeki sessiz telefona bakıyordu. İçinde öfke olmadığını bildiği bir duygu vardı. Kesin olarak ne olduğunu bilmiyordu ama hoşuna gidiyordu bu. Tüm yaşamı boyunca kadınları kullanmıştı. Esmer ve yakışıklı yüzü, doğuştan acımasız olması kendisine hatırlayabildiğinden çok yatak arkadaşı sağlamıştı o güne kadar.

Aslında Michael Moretti kadınlardan nefret ederdi. Kadınlar yumuşak yaratıklardı. Ruhsuzdular. **Rosa, örneğin. Söylenen her şeyi yapan bir ev köpeği gibi,** diye düşündü Michael. **Evimi temiz tutar, yemek yapar, isteyince altıma yatar, konuş deyince konuşur, sus deyince susar.**

Michael kendisine meydan okuyacak yüreğe sahip bir kadın tanımamıştı şimdiye kadar. Jennifer Parker telefonu yüzüne kapatabilmişti. Ne demişti? **Söyleyeceğiniz ya da yapacağınız şeylerin hiç biri beni ilgilendirmez.** Michael Moretti bunu düşününce gülümsedi. Yanılıyordu kız. Ona ne kadar yanıldığını gösterecekti.

Arkasına yaslanıp kızı gözlerinin önüne getirmeye çalıştı. Yatakta nasıl olduğunu düşündü. Vahşi bir kedi gibi kuşkusuz. Kızın çıplak vücudunu kendi ağırlığı altında, karşı koymak için çırpınırken düşündü. Telefonu açıp bir numara çevirdi.

Telefona bir kız çıktı. «Soyun,» dedi Michael Moretti. «Geliyorum.»

***

Jennifer öğle yemeğinden sonra yazıhaneye dönerken Üçüncü Caddeden geçtiğinde az daha bir kamyonun altında kalıyordu. Sürücü frene bastığı halde, kamyonun arkası savruldu ve Jennifer'in birkaç santim yanından geçti.

«Hey hanım hanım! Önüne baksana biraz,» diye bağırdı sürücü.

Jennifer adamı dinlemiyordu bile. Kamyonun arkasındaki tabelaya bakıyordu. **Nationwide Motor Şirketi.** Kamyon gözden kaybolduktan sonra bile uzun bir süre ardından baktı. Sonra koşar adımlarla yazıhaneye döndü.

***

«Ken içerde mi?» diye sordu Cynthia'ya.

«Evet.»

Jennifer Ken'in yanına girdi. «Ken, Nationwide Motor Şirketi hakkında bir araştırma yapmanı istiyorum. Son beş yılda şirket kamyonlarının yaptığı tüm kazaların listesi gerek.»

«Bu biraz uzun sürer ama.»

«LEXİS'i kullan.» Ulusal hukuk bilgisayarıydı bu.

«Ne olduğunu bana söyleyecek misin?»

«Henüz emin değilim, Ken. Bir içgüdü şimdilik, bir şey çıkarsa söylerim.»

Connie Garrett davasında bir şeyi gözden kaçırmıştı. Kıza çarpan kamyon sürücüsü o güne kadar hiç kaza yapmış olmayabilirdi, ama **kamyonlar?** Belki de sonunda bir sorumlu bulabilecekti.

Ken Bailey ertesi sabah raporunu Jennifer'in önüne bıraktı. «Aradığın nedir bilmiyorum ama gördüğüm kadarıyla tam isabet kaydettin. Nationwide Motor Şirketi son beş yıl içinde on beş kaza yapmış, kamyonlarından bazıları da fabrikaca geri alınmış.»

Jennifer heyecanlanmıştı. «Ne kusurları varmış?»

«Fren sistemindeki bir bozukluk yüzünden frene sert basılınca kamyonun arkası savruluyor.»

Connie Garrett'e de kamyonun arkası çarpmıştı.

Jennifer Dan Martin, Ted Harris ve Ken Bailey'le toplantıya oturdu.

«Connie Garrett davasını yeniden açacağız.»

Ted Harris kalın camlı gözlükleri ardından baktı kıza. «Jennifer, ben o işi iyice incelemiştim. Kız temyizden geri çevrilmiş. **Res judicata** kararı çıkartırlar aleyhimize.»

«**Res judicata** nedir?» diye Ken Bailey sordu.

«Aynı suç için iki kere yargılanmama,» diye Jennifer açıkladı.

Ted Harris, «Bir dava konusunda kanıtlara dayanılarak bir karar verilmişse, bu davaya bir daha ancak çok özel koşullar altında bakılabilir,» diye Ted Harris ekledi. «Bizim davayı yeniden açabilmek için bir neden yok elimizde.»

«Var. **Yeni kanıt saptanması** fıkrasını kullanacağız.»

Bu ilke şöyleydi: **Davanın kurallarına göre sürdürülmesi için her iki tarafça toplanmış gerekli gerçeklerin iki tarafça bilinmesi gerekir.**

«Burada gizli davalı Nationwide Motor Şirketidir. Connie Garrett'in avukatına her bilgiyi vermediler. Kamyonlarının fren düzenindeki bozukluğu tutanağa geçirtmediler.»

Jennifer iki avukata baktı. «Bence şunları yapmamız gerekir...»

***

Jennifer iki saat sonra Connie Garrett'in evindeydi.

«Yeni bir dava açmak istiyorum. Bu kez elimizde iyi dayanaklar var sanırım.»

«Hayır.»

«Neden?»

«Yeni dava açılmasını istemiyorum.»

«Connie...»

«Bana bak, Jennifer. Alıcı gözüyle bak bana. Bir hilkat garibesiyim. Aynaya her baktığımda insanların beni nasıl gördüklerini görebiliyorum.» Başını salladı. «Hayır, bir daha yaşayamam o günleri.»

Jennifer utançla oturuyordu sakat kızın karşısında. Nasıl da bu kadar duygusuz olabilmişti? **Ama ne olursa olsun bu davayı kazanacağım,** diye düşündü.

«Peki dava açmadan anlaşmaya çalışsam? Elimdeki kanıtları öğrenince anlaşmaya yanaşacaklarından eminim.»

***

Nationwide Motor Şirketini temsil eden Maguire ve Guthrie avukatlık şirketinin yazıhanesi Beşinci Caddede, önünde bir çeşme olan cam ve krom karışımı bir binadaydı. Jennifer kabul masasına adını yazdırınca memur beklemesini rica etti. On beş dakika sonra da Patrick Magurie'ın yazıhanelerine alındı. Maguire şirketin kıdemli ortağıydı, sert bakışlı, keskin gözlü bir İrlandalıydı.

Jennifer'in oturması için koltuğu gösterdi. «Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Parker. Doğrusu kentte iyi bir ün yaptınız kendinize.»

«Pek kötü değildir umarım.»

«Sert bir insan olduğunuz söyleniyor, oysa hiç öyle görünmüyorsunuz.»

«Dediğiniz gibi olmasını umut ederim.»

«Kahve mi içerdiniz yoksa iyi bir İrlanda viskisi mi?»

«Kahve, lütfen.»

Patrick Maguire'ın sekreteri gümüş bir tepsi içinde iki fin-

can kahve getirdi.

«Ne istiyordunuz?» diye sordu Maguire.

«Connie Garrett davası hakkında konuşmak istiyorum.»

«Hatırladım, temyize başvurmuş ve kaybetmişti.»

Hatırladım, ha! Jennifer Patrick Maguire'ın davada sözü edilen her istatistik bilgiyi ezbere söyleyebileceğinden emindi.

«Yeni bir dava açmak istiyorum.»

«Öyle mi? Dayanağı nedir?»

Jennifer çantasını açıp hazırladığı raporu uzattı.

«Bazı bilgilerin açıklanmamış olduğunu ileri sürerek davaya yeniden bakılmasını isteyeceğim.»

Maguire hiç etkilenmemiş gibi raporu şöyle bir gözden geçirdi. «O fren konusu.»

«Bunu biliyor muydunuz?»

«Elbette. Bayan Parker, bununla hiç bir yere varamazsınız. Kazayı yapan kamyonun fren düzeninin bozuk olduğunu kanıtlamanız gerek. Oysa kamyon kazadan bu yana belki de on kere elden geçirilmiştir. O günkü durumunun ne olduğunu kanıtlamazsınız..» Raporu kıza doğru itti. «Böylece dava açma olanağınız da ortadan kalkar.»

Jennifer kahvesini yudumladı. «Benim bu kamyonların güvenlik açısından çok kötü bir geçmişe sahip olduklarını kanıtlamam yeter. Müvekkiliniz bunların bozuk olduğunu bilmek zorundaydı.»

«Öneriniz nedir?» diye sordu Maguire.

«Yirmi yaşlarında bir müvekkilim var, ne kolu ne de bacağı olmadığı için yaşamının sonuna kadar bir koltukta oturmak zorunda. Çektiği acıları az da olsa hafifletecek bir şey istiyorum.»

Patrick Maguire da kahvesinden bir yudum aldı. «Kaç para almayı düşünüyordunuz?»

«İki milyon dolar.»

Maguire gülümsedi. «Dava açma olanağı olmayan biri için büyük para.»

«Mahkemeye başvurursam bunun dayanaklarının olacağından emin olabilirsiniz Bay Maguire. Ve bundan daha fazlasını kazanacağım. Dava açtırırsanız sizden beş milyon dolar isteyeceğiz.»

Adam yine güldü. «Beni gerçekten korkutuyorsunuz. Biraz daha kahve ister miydiniz?»

«Teşekkür ederim, hayır.» Jennifer ayağa kalktı.

«Bir dakika! Oturun lütfen, olmaz demedim ki.»
«Olur da demediniz.»
«Bir kahve daha için, burada kendimiz kavuruyoruz.»
Jennifer Adam ile Kenya kahvesini düşündü.
«Iki milyon dolar büyük para, Bayan Parker.»
Jennifer yanıt vermedi.
«Daha az bir miktardan söz ediyor olsaydık... belki de...»
Jennifer yine sustu.
«Gerçekten iki milyon dolar istiyorsunuz, değil mi?»
«Ben aslında beş milyon istiyorum, Bay Maguire.»
«Pekâlâ. Sanırım bir şeyler yapabilecek durumdayım.»
Ne kadar da kolay olmuştu!
«Yarın sabaha Londra'ya gidiyorum ama haftaya döneceğim.»
«Bu işi bitirmek istiyorum. Müvekkilinizle mümkün olduğu kadar çabuk konuşursanız sevinirim. Müvekkilime çekini haftaya vermek istiyorum.»
Patrick Maguire başını salladı. «Bir şeyler yaparız sanıyorum.»
Jennifer yazıhanesine dönerken huzursuzdu. İş çok basit çözümlenmişti.
O gece evine dönerken yolda Ken Bailey'i sarışın bir gencin yanında gördü. Bir an duraksadı, sonra kendisini görmemeleri için bir ara sokağa saptı. Ken'in özel yaşantısı ancak kendisini ilgilendirirdi.

**
*

Jennifer Patrick Maguire'la buluşacağı günün sabahı adamın sekreteri telefon etti.
«Bay Maguire çok özür diliyor, ama bütün gün toplantısı var, efendim. Sizinle yarın istediğiniz saatte buluşabileceğini söyledi.»
«Teşekkür ederim,» dedi Jennifer.
Ancak birden kafasında tehlike zilleri çalmaya başlamıştı. İçindeki ses haklıydı. Patrick Maguire bir şeyler çeviriyordu.
«Bana hiç bir telefon bağlama,» dedi Cynthia'ya.
Jennifer odasının kapısını kilitleyip aşağı yukarı yürümeye başladı. Patrick Maguire kendisine önce hiç bir dayanağı olmadığını söylemişti. Sonra Connie Garrett'e iki milyon doları ödemeye razı gelmişti. Jennifer o anda ne kadar huzursuz olduğu-

nu hatırlıyordu. O günden sonra bir daha ortaya çıkmamıştı adam. Eğer gerçekten gitmişse önce Londra'daydı, sonra da sürekli olarak toplantıda. Jennifer kendisini bir hafta telefonla aramış ama bir kere bile Maguire kalkıp kendisine bir yanıt vermemişti. Şimdi bir erteleme daha.

Neden ama? Bunun tek nedeni... Jennifer hemen iç telefona gidip Dan Martin'i aradı.

«Connie Garrett'in kaza tarihine bir bakar mısın, Dan. Zamanaşımına ne zaman uğrayacağını öğrenmek istiyorum.»

Yirmi dakika sonra yüzü bembeyaz kesilmiş bir Dan Martin Jennifer'in yanına giriyordu.

«Şiştik,» dedi. «Sen haklıymışsın. Zamanaşımı süresi bugün doluyor.»

Jennifer'in birden midesi bulandı. «Yanılmış olamaz mısın?»

«Hayır. Özür dilerim, Jennifer. Birimiz bunu daha önce düşünmeliydik. Şey... doğrusu hiç aklıma gelmedi.»

«Benim de.» Jennifer telefonu açıp bir numara çevirdi. «Ben Jennifer Parker. Bay Maguire'la konuşmak istiyorum.»

Bir sonsuzluk kadar uuzn birkaç dakika sonra Maguire telefona çıktı.

«İyi günler, Bay Maguire, Londra nasıldı?... Hayır, ben hiç gitmedim. Eh, belki... Bakın sizi arayışımın nedeni Connie Garrett'le görüştüm az önce. Gerçekten dava açmak istemiyor, zorunlu kalmadıkça tabii. Eğer bugün bu işi halledebilirsek...»

Patrick Maguire'ın kahkahası kulaklarında gürledi. «Elinizden geleni yaptınız, Bayan Parker. Zamanaşımı süresi bugün doluyor. Kimse kimseyi dava edemeyecek. Eğer bir yemeğe fitseniz bir gün oturur kaderin ne kadar fingirdek olduğunu konuşuruz.»

Jennifer öfkelenmemeye çalıştı. «Bu çok pis bir oyun oldu, dostum.»

«Dünya böyle ne yaparsın,» diye Maguire bir daha güldü.

«Oyunun oynanışı önemli değil de, kazanıp kaybetmek önemli, öyle mi?»

«Sen gerçekten usta bir avukatsın yavrum, ama ben senden daha eskiyim. Müşterine bir daha sefer için daha iyi şanslar dilerim.»

Maguire telefonu kapattı.

Jennifer elindeki telefona bakarken evinde haberleri bekleyen Connie Garrett'i düşündü. Birden başı zonklamaya başlamış, alnı terlemişti. Çekmecesinden bir aspirin alırken duvarda-

kl saata baktı. Tam dörttü. Mahkemeye dosyayı vermek için bir saatleri vardı.

Yanıbaşında kendisiyle birlikte acı çeken Dan Martin'i, «Dosyayı sunman ne kadar sürer?» diye sordu.

«En az üç saat. Dört saat belki. Olanaksız.»

Bir yolu olmalı ama, diye düşündü Jennifer.

«Nationwide'ın tüm Birleşik Devletlerde temsilcilikleri yok mu?»

«Var.»

«San Francisco'da saat bir şimdi. Dosyayı orada sunar ve sonra yetki dairesi değişikliği isteriz.»

Dan Martin başını salladı. «Jennifer bütün belgeler burada. San Fransisco'da bir avukat bulup durumu anlatsak ve onlar gerekli dosyayı hazırlamaya kalksalar yine de saat beşe yetişemeyiz.»

Jennifer pes etmeyi reddediyordu. «Hawaii'de saat kaç şimdi?»

«Sabahın on biri.»

Jennifer'in başağrısı bir anda geçmişti, heyecanla fırladı yerinden.

«Oldu! Nationwide'ın orayla iş yapıp yapmadığını öğren. Bir fabrikaları, satış büroları, garajları falan bir şeyleri vardır nasıl olsa. Böyle bir şey bulabilirsen ora mahkemesine başvuracağız.»

Dan Martin bir an kızın yüzüne baktı, birden gözleri parladı. «Anladım!» Kapıya koşmaya başlamıştı bile.

Yarım saat sonra Jennifer'in iç telefonu çaldı. Dan Martin heyecanla, «Nationwide Motor Oahu adasında vites kutusu üretiyor,» dedi.

«Yakaladık öyleyse! Hemen orada bir avukat bulup gerekeni yaptır. Dosyayı mahkemeye verir vermez bize haber versinler, ben burada bekleyeceğim.»

«Yapabileceğim başka bir şey var mı?»

«Dua et.»

***

Hawaii'den telefon o gece saat onda geldi. Yumuşacık bir ses, «Bayan Jennifer Parker'le konuşmak istiyorum,» dedi.

«Benim, dinliyorum.»

«Oahu'da Gregg ve Hoy avukatlık şirketinden Bayan Sung

konuşuyor. İstediğiniz tebligatı on beş dakika önce Nationwide Motor Şirketinin buradaki avukatına yaptığımızı bildiriyorum, efendim.»

Jennifer tuttuğu soluğunu bıraktı. «Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim.»

***

Cynthia Joey La Guardia'yı içeri gönderdi. Jennifer adamı daha önce hiç görmemişti. Adam telefon edip bir tecavüz davasında kendisini savunmasını istemişti. Kısa boylu, geniş yapılı, üzerinde pahalı ve ısmarlama bir takım elbise olan biriydi. Küçük parmağında iri bir pırlanta yüzük vardı.

La Guardia sapsarı dişleri göstererek gülümsedi. «Yardıma ihtiyacım var onun için size geldim. Herkes yanlışlık yapar, değil mi Bayan Parker? İki kişiyi biraz okşadım diye polisler beni enselediler. Ama sokak karanlıktı, ben de onları düşmanlarım sanmıştım, bilmem anlatabildim mi? Onlardan önce ben davrandım.»

Jennifer adamdan hiç hoşlanmamıştı.

La Guardia cebinden bir tomar para çıkardı.

«Alın, bin dolar şimdi, bin dolar da duruşma başlayınca, tamam mı?»

«Önümüzdeki birkaç ay için hiç bir dava kabul edemem. Size başka bir avukat salık verebilirim ama.»

Adam ısrara başladı. «Hayır, ben başkasını istemem. En iyisi sizsiniz.»

«Basit bir olay için en iyisine gerek yok.»

«Daha çok istersen daha çok veririm.» Adamın sesinde bir umutsuzluk seziliyordu. «İki bin kaparo ve...»

Jennifer masasının altındaki zile bastı. Cynthia içeri girdi. «Cynthia, Bay La Guardia çıkıyor.»

Joey La Guardia bir süre Jennifer'in yüzüne baktı, parasını toplayıp cebine tıktı ve hiç bir şey söylemeden odadan çıktı. Jennifer iç telefon düğmesine bastı.

«Ken, bir dakika gelebilir misin?»

Ken Bailey'in Joey La Guardia hakkında tam bir rapor hazırlaması otuz dakikasını aldı.

«Kolum kadar uzun bir suç listesi var. On altı yaşından beri cezaevine girip çıkıyor. Şu anda kefaletle bırakılmış. Geçen

hafta adam dövmekten yakalanmış. Mafia'ya borçlu olan iki yaşlı adamı dövmüş.»

Birden her şey yerli yerine oturmuştu.» «Joey La Guardia Mafia hesabına mı çalışıyor?»

«Michael Moretti'nin adamlarından biri.»

Jennifer öfkeden yerinde duramıyordu. «Bana Michael Moretti'nin numarasını bulabilir misin?»

Beş dakika sonra Moretti karşısındaydı.

«Bu ne beklenmedik bir zevk böyle, Bayan Parker, ben...»

«Bay Moretti, ben oyuna getirilmekten hoşlanmam.»

«Neden söz ettiğinizi anlamadım.»

«Beni dinleyin. Satılık değilim ben. Ne şimdi ne de gelecekte. Sizin hesabınıza çalışan kimseyi de savunmam. Beni rahat bırakın. Anlaşıldı mı?»

«Bir şey sorabilir miyim?»

«Sorun bakalım.»

«Benimle bir öğle yemeği yer miydiniz?»

Jennifer telefonu adamın yüzüne kapattı.

***

İç telefonda Cynthia'nın sesi duyuldu. «Bayan Parker, Bay Patrick Maguire adında biri sizinle görüşmek istiyor. Randevusu yok ama kendisi...»

Jennifer gülümsedi. «Beklesin.»

Telefondaki konuşmalarını unutmamıştı. **Oyunun oynanışı değil de kazanıp kaybetmek önemli, öyle mi? Sen gerçekten usta bir avukatsın yavrum, ama ben senden daha eskiyim. Müşterine bir dahaki sefer için daha iyi şanslar dilerim.**

Jennifer Patrick Maguire'ı kırk beş dakika beklettikten sonra Cynthia'nın zilini çaldı.

«Bay Maguire'ı gönder lütfen.»

Patrick Maguire'ın o güler yüzü yoktu şimdi. Kendisinden üstününe çatmıştı ve öfkesini saklamaya gerek duymuyordu.

Jennifer'in yanına gelip, '«Başıma dert oluyorsun, dostum,» dedi.

«Öyle mi dersiniz?»

Adam oturdu. «Oyunu bırakalım. Nationwide Motorun baş danışmanından bir telefon aldım. Sizi gereği gibi değerlendiremediğim anlaşılan. Müvekkilim anlaşmaya hazır.» Adam cebinden bir zarf çıkartıp Jennifer'e uzattı. Zarfta Connie Garrett

adına düzenlenmiş yüz bin dolarlık bir çek vardı.

Jennifer çeki zarfa koyup Patrick Maguire'a verdi.

«Yeterli değil. Beş milyon dolarlık dava açıyoruz.»

Maguire sırıttı. «Bunu yapamayacaksın işte. Müvekkilin mahkemeye gelmeyecek de ondan. Az önce yanındaydım. O kızı hiç bir şekilde mahkemeye götüremeyeceksin. Ödü patlıyor... ve o olmadan da sen kazanamazsın.»

«Connie Garret'le ben yanında olmadan konuşmaya hakkınız yoktu.»

«Ben bir iyilik yapmaya çalışıyordum. Parayı al ve kaç, dostum.»

Jennifer ayağa kalktı. «Çıkın dışarı! Midemi bulandırıyorsunuz!»

Patrick Maguire kalktı. «Doğrusu midenin bulanabileceğini hiç sanmıyordum.»

Çekiyle birlikte çıkıp gitti.

Jennifer adamın arkasından bakarken müthiş bir hata işleyip işlemediğini düşünüyordu. O yüz bin dolar Connie Garett için büyük paraydı. Ama yeterli değildi. O kızın yaşamı boyunca çekecekleri karşısında hiç de yeterli değildi.

Jennifer Partick Maguire'ın bir konuda haklı olduğunu biliyordu. Connie Garrett'i duruşmaya çıkartamazsa jürinin beş milyon dolara evet demesi olanaksızdı. Sözlerle kızın çektikleri anlatamazdı. Jennifer'in jürinin gözleri önünde bulunacak Connie Garrett'e ihtiyacı vardı. Ama onu da mahkemeye gitmeye zorlayamayacağını biliyordu. Başka bir çözüm bulmalıydı.

***

Adam telefon etti.

«Daha önce arayamadığım için özür dilerim, ama Senato için toplantılar...»

«Önemi yok, anlıyorum, sevgilim.» **Anlamam gerek,** diye düşündü Jennifer.

«Seni çok özledim.»

«Ben de seni, Adam.» **Hem de hiç bilemeyeceğin kadar.**

«Seni görmek istiyorum.»

Jennifer **Ne zaman?** diye sormak isterdi ama bekledi.

«Bu öğleden sonra Albany'ye gideceğim,» diye Adam devam etti. «Döndüğümde seni ararım.»

«Peki.» Jennifer'in söyleyeceği başka bir şey yoktu. Yapabileceği bir şey de.

***

Jennifer sabah saat dörtte korkunç bir düşün etkisiyle uyandığı zaman Connie Garrett'e beş milyon doları kazandırmanın yolunu bulmuştu.

18

«Eyalet boyunca para toplamak için şölenler düzenledik. Yalnızca büyük kentlere uğrayacağız. **Face the Nation, Today** ve **Meet the Press** gibi televizyon programlarında da birkaç küçük kasabaya gireriz... dinliyor musun, Adam?»

Adam Stewart Needham'la odadaki öteki üç kişiye döndü. Needham bunların çok yetenekli kamu uzmanları olduklarını söylemişti. «Dinliyorum, Stewart.»

Oysa bambaşka bir şey düşünüyordu. Jennifer. Onu yanında, kampanya heyecanını paylaşırken, şu anını, yaşamını paylaşırken istiyordu.

Adam durumu birkaç kere Stewart Needham'a açmaya çalışmış ama ortağı her seferinde konuyu değiştirmeyi başarmıştı.

Adam şimdi de Jennifer ile Mary Beth'i düşünüyordu. Onları kıyaslamanın haksızlık olacağını biliyordu, ama kıyaslamamak da olanaksızdı.

Jennifer insanı canlandırıyor. Her şeye karşı ilgi duyar, bana yaşadığımı hissettirir, Mary Beth kendi özel küçük dünyası içinde yaşar...

Jennifer ile ortak bir şeyimiz var. Mary Beth'le evliliğimizden başka ortak hiç bir şeyimiz yok...

Jennifer'in şakadan anlamasına bayılıyorum. Kendisiyle alay etmesini biliyor. Mary Beth ise her şeyi ciddiye alıyor...

Jennifer bana kendimi genç hissettiriyor. Mary Beth ise olduğundan yaşlı sanki...

Jennifer başına buyruk bir insan. Mary Beth her yapacağını bana danışır...

Sevdiğim kadınla karım arasında beş önemli fark var... Mary Beth'i terkedemeyeceğimin beş nedeni.

19

Eylül başlarında bir sabah **Connie Garrett — Nationwide Motor Şirketi** davası başladı. Genellikle gazetelerde bir iki paragrafla geçiştirilecek olan dava, davacı Jennifer Parker'in temsil etmesi yüzünden büyük ilgi görmüştü.

Patrick Maguire, tutucu gri giysiler içindeki yardımcıların arasında savunma masasında oturuyordu.

Jüri seçimi başladı. Connie Garrett'in mahkemeye gelmeyeceğini bildiği için Maguire jüri üyeleri konusunda ilgisizdi. Kolsuz ve bacaksız güzel kızın bir jüriden büyük paralar koparmak için güçlü bir dayanak olduğunu biliyordu. Ancak kız gelmeyeceği için böyle bir dayanakları da olmoyacaktı.

Bu kez Jennifer Parker kendinden akıllısına çattı, diye düşündü.

Jüri seçildi, duruşma başladı. Patrick Maguire açış konuşmasını yapınca Jennifer onun gerçekten usta olduğunu kabul zorunda kaldı. Adam uzun uzun Connie Garrett'in tallfsizliği üzerinde durmuş, Jennifer'in söyleyeceği şeyleri daha önceden söylemiş, jürinin duygularını çalmıştı. Connie Garrett'in buzda kaydığını ve kamyon sürücüsünün kusuru olmadığını söylemişti.

«Davacı sizden beş milyon dolar vermenizi istiyor bayanlar baylar.» Maguire başını iki yana salladı. «**Beş milyon dolar!** Hiç içinizde bu kadar parayı bir arada görmüş biri var mı? Ben görmedim. Çalıştığım şirketin zengin müvekkilleri vardır ama bu kadar yıllık avukatım, daha bir milyon dolar bile bir arada görmedim. Hatta yarım milyon dolar bile.»

Maguire jüri üyelerinin yüzlerinden onların da bu kadar parayı görmediklerini okuyabiliyordu.

«Savunma buraya kazanın nasıl olduğunu anlatacak tanıklar getirecektir. Ve bu gerçekten bir kazaydı. Sözümüz bitmeden size bu işte Nationwide'ın bir kusuru olmadığını göstereceğiz. Davayı açan Connie Garrett bugün burada yok. Avukatı Yargıç Silverman'a müvekkilinin mahkemeye hiç gelmeyeceğini bildirdi. Connie Garrett bugün bulunması gereken bu salonda değil, ama ben size nerede olduğunu söyleyebilirim. Şu anda, ki bun-

dan sizinle konuşmakta olduğumdan emin olduğum kadar eminim, Connie Garrett evinde sizin kendisine vereceğinizi sandığı paraları saymakla uğraşıyordur. Telefonun çalıp da avukatının onun hesabına sizden kaç milyon kopardığını söylemesini bekliyor.

«Büyük bir şirketin karıştığı bir kaza olduğunda pek çok kimsenin 'Şirket zengin, ne koparabilirsek kârdır,' dediklerini iyi biliriz.»

Patrick Maguire durakladı.

«Connie Garrett sizinle yüzleşmekten korktuğu için gelmedi buraya. Yaptığının doğru olmadığını biliyor. İlerde aynı şeylere başkalarının da kalkışmalarını önlemek için bugün onu buradan eli boş göndereceğiz. Bir insanın hareketlerinin sorumluluğunu yüklenmesi gerekir. Sokakta buza basıp da kayarsanız bundan başkasını suçlayamazsınız. Ve hiç bir şekilde ondan beş milyon dolar sızdırmamaya kalkışmamalısınız. Teşekkür ederim.»

Jennifer kalkıp jüri bölmesine doğru yürüdü.

«Saygıdeğer meslektaşım sizlere Connie Garrett'in bugün burada olmayacağını söyledi. Evet, haklıdır.» Jennifer davacı masasındaki boş iskemleyi gösterdi. «Gelmiş olsaydı Connie Garrett orada oturacaktı. O iskemlede değil, özel bir tekerlekli koltukta. İçinde yaşadığı koltukta. Connie Garrett bu salonda bulunmayacak ama duruşma sona ermeden hepiniz kendisini benim kadar tanıyacaksınız.»

Patrick Maguire şaşkınlıkla yüzünü buruşturdu. Yardımcılarından birine bir şey fısıldadı.

«Bay Maguire'ın sözlerinden benim de etkilendiğimi söylemek isterim,» diye Jennifer devam etti. «Bu milyoner şirkete, kolsuz ve bacaksız yirmi dört yaşındaki kızın saldırısına uğrayan bu şirkete ben de çok acıdım doğrusu. Şu anda telefon başında zengin olduğunun haberini bekleyen kadın...» Jennifer'in sesi yumuşadı.

«Zengin olup da ne olacak acaba? Olmayan ellerine yüzükler mi alacak? Olmayan ayaklarına ayakkabılar mı olacak? Hiç giyemiyeceği süslü giysiler mi alacak? Çağırılmadığı davetlere gitmek için bir Rolls Royce mu alacak? O kadar parayla ne eğlenceli bir yaşamı olacağını düşünün bir kere.»

Jennifer konuşurken tek tek jüri üyelerinin yüzlerine bakıyordu. «Bay Maguire beş milyon doları bir arada hiç görmemiş. Ben de görmedim. Ama size şu kadarını söyleyeyim: içinizden

herhangi birine beş milyon dolar teklif etsem ve karşılığında kollarınızı ve bacaklarınızı keseceğimi söylesem beş milyon hiç de çok para gelmeyecektir...

«Bu konuda yasalar çok kesin. Davacının davayı kaybettiği daha önceki bir davada, davalı taraf kamyonlarının fren düzeninde bir aksaklık olduğunu biliyordu ve bunu davalıdan ve mahkemeden sakladılar. Böylece yasadışı bir harekette bulundular. Bu yeni davanın dayanağı budur. Yeni bir hükümet araştırmasına göre kamyon kazalarının en büyük nedenleri tekerlek, lastik, ve fren düzeninde olan bozukluklardır. Bir kere şu rakamları dinleyecek olursanız...»

Patrick Maguire jüriye bakıyordu. Jennifer rakamları sıraladıkça jürinin sıkıldığı açıkça görülüyordu. Dava artık sakat bir kız hakkında değildi. Fren mesafeleri, çatlak kampanalar hakkındaydı. Jüri tümüyle ilgisizleşiyordu.

Maguire Jennifer'e bakıp, **söylendiği kadar zeki değil**, diye düşündü. Kızı kendisi savunuyor olsaydı rakamları, istatistikleri bir yana bırakır jürinin duygularıyla oynardı. Jennifer Parker ise bunun tam tersini yapmaktaydı.

Patrick Maguire arkasına yaslandı.

Jennifer yargıcın önüne gelmişti. «Sayın Yargıç, mahkemenin izni olursa bir kanıt sunmak istiyorum.»

«Nasıl bir kanıt?»

«Duruşma başlarken jüriye Connie Garrett'i tanıyacaklarını söyledim. Kendisi buraya gelemediğine göre birkaç resmini göstermek istiyorum.»

«Kabul edilebilir.» Yargıç Patrick Magulre'a döndü. «Savunma avukatının buna bir itirazı var mı?»

Patrick Magulre düşünmeye çalışarak ayağa kalktı. «Ne gibi resimler?»

«Connie Garrett'in evinde çekilmiş resimleri.»

Patrick Maguire resimlerin gösterilmemesini yeğlerdi, ama diğer yandan tekerlekli koltukta oturan sakat bir kızın resimleri kendisinin salonda bulunması kadar dramatik olamazdı. Sonra bunu reddedecek olursa jürinin gözünde kötü bir duruma düşebilirdi.

«Gösterebilirsiniz,» dedi.

«Teşekkür ederim.»

Jennifer Dan Martin'e dönüp başını salladı. Arka taraftan iki kişi portatif bir perde ile bir film göstericisi çıkartıp kurmaya başladılar.

Şaşıran Patrick Maguire ayağa fırladı. «Durun bir dakika! Ne oluyor burada?»

«Az önce göstermeme izin verdiğiniz resimler,» dedi Jennifer.

Patrick Maguire öfkeden kendi kendini yiyerek hiç bir şey söylemeden durdu olduğu yerde. Jennifer sinema filminden söz etmemişti. Ama artık bir şey diyemezdi. Yerine oturdu.

Jennifer perdeyi jüri ile yargıcın iyice görebilecekleri bir yere yerleştirmişti.

«Odayı karartabilir miyiz, Sayın Yargıç?»

Yargıç mübaşire işaret etti, perdeler indirildi. Jennifer 16 mm.lik makinenin düğmesine bastı.

Bundan sonraki otuz dakika boyunca çıt bile çıkmadı koca salonda. Jennifer profesyonel bir kameraman ile bir reklâm film yönetmeni tutmuştu filmi çektirmek için. Connie Garrett'in bir günlük yaşamını tam olarak çekmişlerdi. İnsanın hayâline hiç bir şey bırakmamışlardı. Genç ve güzel kolsuz bacaksız kız sabah yatağından çıkarılıyor, tuvalete taşınıyor, küçük bir bebek gibi temizleniyor... yıkanıyor... yemek yedirilip giydiriliyor... Jennifer filmi çok seyretmişti, ancak şimdi yine boğazına bir top oturmuş gibiydi, gözleri dolmuştu. Yargıç ile jüri ve seyircilerin de aynı şeyleri duyduklarından emindi.

Film sona erince Jennifer Yargıca döndü. «Bu kadar, Sayın Yargıç.»

***

Jüri odaya kapanalı on saat olmuştu. Her geçen saat Jennifer'in umutlarını biraz daha söndürüyordu. Çabuk karar vereceklerinden emindi. Film kendilerini etkilemiş olsaydı karar vermeleri bir saatı aşmazdı.

***

Jüri odaya gitmek üzere ayağa kalktığında Patrick Maguire davayı kaybettiğini ve Jennifer Parker'i yine küçümsediğini düşünüyordu. Ama aradan saatler geçince umutlanmaya başladı. Jürinin duygusal bir karara varması bu kadar uzun sürmezdi. «İçerde ne kadar çok kalırlarsa, duyguları o kadar soğuyacak,» diye seviniyordu.

***

Geceyarısından az önce jüri sözcüsü Yargıç Silverman'a bir kâğıt gönderdi. Yasal bir konuda fikrini istiyordu. Yargıç her iki tarafın avukatlarını yanına çağırdı.

«Jüri sözcüsünden bir not aldım. Jüri Connie Garrett'e avukatının istediği beş milyon dolardan daha fazla para verilmesini isteyip isteyemeyeceğini öğrenmek istiyor.»

Jennifer'in başı dönmüştü. Patrick Maguire'a döndü. Adamın yüzü bembeyaz kesilmişti.

Yargıç Silverman, «Jüriye istedikleri miktarı takdir edebileceklerini bildiriyorum,» dedi.

Yarım saat sonra jüri salona döndü. Sözcüleri davacıyı haklı bulduklarını bildirdi. Altı milyon dolar tazminat almasını kararlaştırmışlardı.

New York Eyaleti tarihinde en büyük kaza tazminatıydı bu.

20

Jennifer ertesi sabah yazıhanesine girince masasının üstünde sırayla dizili gazeteler gördü. Hepsinin baş sayfasında kendi resmi vardı. Bir köşedeki vazoda da dört düzüne kırmızı gül duruyordu. Jennifer gülümsedi. Adam çiçek gönderecek zaman bulabilmişti.

Çiçeklerin üstündeki kartı aldı. **Tebrikler. Michael Moretti.**

Cynthia, «Bay Adams telefonda,» dedi.

Jennifer telefona koştu. Sakin olmaya çalışıyordu. «Günaydın, sevgilim.»

«Yine yaptın numaranı.»

«Talihim varmış.»

«Müvekkilinin talihi varmış. Avukatı sen olduğun için. Kendini havalarda hissediyorsundur.»

Dava kazanmak iyiydi, Adam'la olmak havalara uçuruyordu Jennifer'i. «Öyle.»

«Sana önemli bir şey söylemek istiyorum. Bu öğleden sonra birlikte bir içki içebilir miyiz?»

Jennifer'in kalbi duracak gibi oldu. Adam'ın kendisine söyleyeceği tek şey olabilirdi: Bir daha Jennifer'i hiç görmeyecekti.

«Peki. Olur.»

«Saat altıda Mario'da, tamam mı?»

«Tamam.»

Jennifer gülleri Cynthia'ya verdi.

**
*

Adam lokantada arkalarda bir masaya oturmuştu: **Ağlamaya falan kalkarsam güç duruma düşmemek için**, diye düşündü Jennifer. Ama ağlamayacaktı. Hiç olmazsa Adam'ın önünde.

Erkeğin yorgun ve gergin yüzünden neler çektiği anlaşılıyordu. Jennifer onun işini güçleştirmeyecekti. Yanına oturunca Adam kızın elini avuçları arasına aldı.

«Mary Beth beni boşuyor,» dedi. Jennifer dilini yutmuştu.

**
*

Konuyu açan Mary Beth olmuştu. Adam'ın konuşmacı olduğu bir yemekten dönmüşlerdi. Çok başarılı bir geceydi. Mary Beth dönüşte sakindi.

Adam, «İyi geçti, değil mi?» diye sordu.

«Evet, Adam.»

Eve varana kadar bir daha konuşmadılar.

«Bir içki ister misin?» diye sordu Adam.

«Hayır, teşekkür ederim. Biraz konuşmamız gerek sanıyorum.»

«Öyle mi? Ne hakkında?»

Kadın kocasının gözlerinin içine baktı. «Seninle Jennifer Parker hakkında.»

Adam Warner bir yumruk yemiş gibi olmuştu. Bir an durakladı, inkâr etse miydi...

«Bir süredir biliyorum bunu. Ne yapacağıma karar veremediğim için bir şey söylemedim.»

«Mary Beth, ben...»

«İzin ver de sözümü tamamlıyayım. İlişkimizin... ikimizin de umduğumuz gibi olmadığını biliyorum. Belki de ben gerektiği gibi iyi bir eş olamadım.»

«Olanlarda senin hiç bir suçun yok. Ben...»

«Lütfen, Adam. Bu zaten çok güç benim için. Bir karar verdim. Sana engel olmayacağım.»

Adam kulaklarına inanamayarak baktı karısına. «Ama ben...»

«Seni üzmeyecek kadar çok seviyorum. Önünde çok parlak bir siyasal gelecek var. Bunu lekelemek istemem. Seni mutlu kılmadığımı biliyorum. Eğer Jennifer Parker'le mutlu olacaksan,

ona sahip olmanı istiyorum.»

Bu olup bitenler gerçek değildi sanki, su altındaymış gibiydiler. «Peki sana ne olacak?»

Mary Beth gülümsedi. «Ben kendime bakarım, Adam. Beni düşünme. Benim de planlarım var.»

«Ne.. ne diyeceğimi bilemiyorum.»

«Bir şey söylemene gerek yok. Ben her ikimiz için de konuştum. Seni tutup da huzursuz kılsaydım ikimizin de huzuru kaçacaktı, değil mi? Jennifer'in çok güzel olduğuna eminim, yoksa böyle olmazdın...» Mary Beth kocasını kolları arasına aldı. «Böyle darbe yemiş gibi durma, Adam. Herkes için en iyi olanı yapıyorum ben.»

«Şaşırtıcı bir insansın.»

«Teşekkür ederim.» Kadın parmaklarını erkeğin yüzünden geçirdi. «Sevgili Adam. En iyi dostun olacağım ben senin. Her zaman.» Başını erkeğin omzuna yasladı. «Beni kollarının arasına almayalı o kadar çok oldu ki, Adam. Beni sevdiğini söylemene gerek yok... ama bir kez daha kucaklayıp sevebilir misin... son olarak?»

«Boşanma Mary Beth'in fikriydi,» derken Adam bunları düşünüyordu.

Jennifer erkeğin sözlerini duymuyordu bile, kendini sesinin müziğine kaptırmıştı. Havalarda uçuyor gibiydi. Adam'ın kendisini bir daha göremeyeceğini söylemesine göre hazırlanmışken birden... bu... Hayır, bu kadarını hazmedemezdi. Mary Beth'le konuşmanın Adam için ne kadar acı verici olduğunu tahmin ede biliyorcu. Jennifer Adam'ı bu andaki kadar sevmemişti. Yüreğinden ağır bir yük kalkmış gibiydi, şimdi yeniden soluk alabiliyordu.

«Mary Beth çok inanılmaz bir kadın,» diyordu Adam. «Her ikimiz için de seviniyor.»

«inanılmaz bir şey bu.»

«Anlamıyorsun. Bir süredir... kardeş gibi yaşıyoruz. Bunu sana daha önce hiç söylemedim ama Mary Beth'in... güdüleri pek güçlü değildir.»

«Anlıyorum.»

«Seninle tanışmak istiyor.»

Bunun düşüncesi bile Jennifer'in keyfini kaçırmaya yeterliydi. «Bunu yapabileceğimi sanmıyorum, Adam.»

«Bana güven.»

«Eğer istiyorsan, giderim.»

«Çok iyi, çaya gideriz. Ben seni götürürüm.»
Jennifer bir an düşündü. «Yalnız gitsem daha iyi olmaz mı?»

***

Jennifer ertesi sabah kentin yukarılarına doğru yola çıktı. Hava açıktı. Arabanın radyosunu açmış giderken heyecanını bastırmaya çalışıyordu.

Warnerlerin evi yemyeşil çimenler arasında çok eskilerden korunarak gelmiş bir Hollanda eviydi. Jennifer insanı etkileyen ön kapı önünde durup kapıyı çaldı. Bir an sonra kapıda otuz beş kırk yaşlarında alımlı bir kadın belirdi. Bu çekingen güneyli kadın kendisine ılık bir gülümsemeyle bakıp, «Ben Mary Beth'in. Doğrusu Adam senin bu kadar güzel olduğunu söylememişti. İçeri gel,» demesini hiç beklemiyordu.

Adam'ın karısının üstünde bej rengi bir yün etek, olgun ama hâlâ çok güzel göğüslerini hafifçe gösterecek kadar açık ipekli bir bluz vardı. Açık kahve saçları yüzü çevresinde bukleler oluşturuyordu. Boynundaki incilerin gerçek olduğundan kuşku duyulamazdı. Mary Beth Warner'in bir eski dünyalı havası vardı.

Bir uşak gümüş takımla çay servisi yaptı.

Uşak odadan çıkınca Mary Beth, «Adam'ı çok sevdiğinden eminim,» dedi.

«Bayan Warner, ne ben ne de...»

Mary Beth elini Jennifer'in koluna dayadı. «Bana bir şey söylemen gerekmez. Adam'ın sana söyleyip söylemediğini bilmiyorum ama bizim evliliğimiz bir saygı evliliğine dönüştü artık. Adam'la birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanırız. Adam'ı ilk gördüğümde âşık oldum sanırım. Aynı partilere gittik ve bir gün evleneceğimiz de kaçınılmazdı. Sakın yanlış anlama. Hâlâ ona hayranım ve onun da bana hayran olduğunu sanıyorum. Ama insanlar değişir, değil mi?»

«Evet.»

Jennifer Mary Beth'e bakınca içinin derin bir minnet duygusuyla dolduğunu hissetti. Çirkin ve kötü olabilecek bir sahne şimdi dostça bir yaklaşıma dönüşmüştü. Adam haklıydı. Mary Beth şahane bir hanımefendiydi.

«Size minnettarım,» dedi Jennifer.

«Ben de sana.» Mary Beth utançla gülümsedi. «Ben de çok seviyorum da ondan. Hemen boşanmak için başvuracaktım ama

Adam'ın geleceği için seçim sonrasını beklemek daha iyi olacak diye düşündüm.»

Jennifer kendi duygularına öylesine dalmıştı ki seçimi unutmuştu bile.

«Herkes Adam'ın senatörümüz olacağından emin,» diye Mary Beth devam etti. Şimdi bir boşanma seçilme şansını etkileyebilir. Seçime altı ay kaldığı için bunu ertelemenin kendisi için iyi olacağını düşündüm.» Jennifer'e baktı. «Ama özür dilerim, sen de bu fikirde misin?»

«Elbette.»

Jennifer düşüncelerini değiştirmek zorunda kalacaktı. Geleceği Adam'a bağlıydı artık. Senatör olursa onunla Washington'da yaşayacaktı. Buradaki avukatlığını bırakması demekti bu, ama önemli değildi. Birlikte olabildikten sonra...

«Adam mükemmel bir senatör olacak,» dedi.

Mary Beth başını kaldırıp gülümsedi. «Adam Warner bir gün mükemmel bir Başkan olacak.»

***

Jennifer eve döndüğünde telefonu çalıyordu. Arayan Adam'dı. «Mary Beth'le anlaştınız mı?»

«Adam, şahane bir kadın!»

«O da senin için aynı şeyi söyledi.»

«İnsanın ancak kitaplarda okuduğu o güneyli çekiciliği var Mary Beth'de. Tam bir hanımefendi.»

«Sen de öylesin, sevgilim. Nerede evlenmek istiyorsun?»

«Times Alanında. Ama sanırım biraz beklememiz gerekecek, Adam.»

«Ne için?»

«Seçimi. Mesleğin çok önemli. Şu anda boşanman seçimi etkileyebilir.»

«Benim özel yaşamım...»

«...bundan sonra kamu yaşamın olacak. Seçimi etkileyebilecek bir şey yapmaktan kaçınmalıyız. Altı ay bekleyebiliriz.»

«Ben beklemek istemiyorum.»

«Ben de istemiyorum sevgilim,» dedi Jennifer. «Ama aslında beklemeyeceğiz, değil mi?»

21

Jennifer ile Adam hemen hemen her gün birlikte yemek yiyorlar, haftada iki gece de Adam Jennifer'in yanında geceliyordu. Adam'ın kampanyası başladığı için her zaman olduğundan daha dikkatli davranıyorlardı. Adam politik toplantılarda, yardım yemeklerinde konuşmalar yapıyor, sözleri sık sık basında tekrarlanıyordu.

***

Adam ile Stewart Needham sabah çaylarını içiyorlardı.

«Seni bu sabah **Today** programında gördüm,» dedi Needham. «Çok iyi konuştun, Adam, Anladığım kadarıyla programa bir daha çağırılmışsın, öyle mi?»

«Stewart, bu programlardan nefret ediyorum. Kendimi sahnede oyuncuya benzetiyorum.»

«Politikacılar da oyuncudur, Adam. Halkın istediği rolü oynarlar. Politikacılar kamu önünde kendi istedikleri rolü oynasalar bu ülke monarşiye geçiverirdi.»

«Ben bir kamu hizmeti seçiminin kişilik yarışmasına dönüştürülmesinden hoşlanmıyorum.»

Stewart Needham gülümsedi «Kişiliğin olduğu için sevinmelisin, evlât. Istatistiklerde her hafta biraz daha yükseliyorsun.» Bir fincan daha çay doldurdu. «İnan bana bu yalnızca başlangıç. Önce Senato, ardından da bir numaralı hedef.» Bir yudum içti. «Yani bir saçmalık yapmazsan...»

Adam başını kaldırdı. «Ne demek istiyorsun?»

Stewart Needham dudağını ipekli peçeteyle sildi.

«Rakibin tam bir sokak dövüşçüsü. Şu anda yaşantını mikroskop altında incelediğine eminim. Ama işine yarar cephane bulamayacak, değil mi?»

«Hayır.»

«Çok iyi. Mary Beth nasıl bakalım?»

***

Jennifer ile Adam, Adam'ın bir arkadaşının Vermont'daki evinde hafta sonunu geçiriyorlardı. Kusursuz bir hafta sonuydu.

Gündüzün uzun yürüyüşlere çıkıyorlar, geceleri şöminenin önünde oturup çene çalıyorlardı.

Pazar gazetelerinin tümünü okumuşlardı. Adam her istatistikte başta gidiyordu. Bir ikisi dışında tüm iletişim araçları Adam'ı tutmaktaydılar. Adam'ın stilini, dürüstlüğünü, açık sözlülüğünü ve zekâsını beğeniyorlar, onu John Kennedy ile kıyaslıyorlardı.

Adam şöminenin önüne yatmış Jennifer'in yüzüne düşen gölgeleri seyrediyordu.

«Başkan karısı olmaya ne dersin?»

«Kusura bakma ama halen bir senatöre âşığım.»

«Kazanmazsam düş kırıklığına uğrar mısın, Jennifer?»

«Hayır. Ben yalnızca sen istiyorsun diye istiyorum bunu, sevgilim.»

«Kazanırsam Washington'da oturmamız gerekecek.»

«Birlikte olduktan sonra önemi yok.»

«Ya avukatlığın ne olacak?»

Jennifer gülümsedi. «Son duyduğumda Washington'da da avukat vardı.»

«Ya senden mesleğini bırakmanı istersem?»

«Bırakırım.»

«Böyle bir şey istemiyorum. Çok iyisin.»

«Ben seninle olmaktan başka bir şey istemiyorum. Seni çok seviyorum, Adam.»

Adam kızın yumuşacık saçlarını okşadı. «Ben de seni çok seviyorum.»

Yattılar, bir süre sonra da uyudular.

Pazar gecesi New York'a döndüler. Jennifer'in arabasını bıraktıkları garajdan aldılar. Adam evine döndü. Jennifer de New York'taki apartman dairelerine.

***

Jennifer'in günleri inanılmaz derecede dolu geçiyordu. Şimdi uluslararası şirketleri, para yiyen senatörleri, başları belâya giren sinema yıldızlarını savunuyordu. Banka müdürleri ile banka soyguncuları, politikacılarla işçi sendika liderleri müvekkilleri arasındaydılar.

Para yağıyordu ama Jennifer için hiç önemli değildi bu. Yazıhanede çalışanlara sık sık ödüller, armağanlar veriyordu.

***

Jennifer'in karşısına çıkan şirketler artık ikinci sınıf avukatlarını çıkarmıyorlardı davalara, Jennifer şimdi dünyanın en usta avukatlarıyla karşı karşıya kalıyordu.

Amerika Ceza Avukatları Birliğine kabul edilince Ken Bailey bile etkilenmişti.

«Vay canına, oraya ülkenin avukatlarının ancak yüzde biri girebilir,» diye söylendi.

«Ben onların maskot kadınıyım,» diye güldü Jennifer.

***

Jennifer'in Manhattan'da davası olduğu zaman karşısına Robert Di Silva'nın çıkacağı ya da onun yetiştirdiği birinin çıkarılacağı kaçınılmaz bir şeydi. Jennifer'in kazandığı her başarıyla adamın nefreti bir kat daha artıyordu.

Jennifer Di Silva ile karşı karşıya bulunduğu bir davada Savcı kendi adına bir düzüne uzman tanık çıkardı.

Jennifer ise hiç uzman çağırmamıştı. Jüriye dönerek, «Bir uzay gemisi yapmak ya da bir yıldızın uzaklığını ölçmek istersek uzmanları çağırırız,» dedi. «Ama gerçekten önemli bir iş yapmak istediğimizde halk arasından on iki kişi seçeriz. Hatırladığım kadarıyla Hıristiyanlığın kurucusu da böyle yapmıştı.»

Jennifer o davayı kazandı.

***

Jennifer'in jüriyi etkilemek için seçtiği bir yol da şöyle konuşmaktı: «'Yasa' ve 'Mahkeme' sözcüklerinin sizlerin yaşamınızdan uzak ve biraz da ürkütücü olduklarını biliyorum. Ama şöyle bir düşünürseniz biz burada kendimiz gibi insanlara yapılan eğriler ve doğrularla uğraşıyoruz. Mahkeme salonunda olduğumuzu unutalım, dostlarım. Benim oturma odamda oturmuş, bu zavallı insanın başına gelenleri konuştuğumuzu düşünelim.»

Jüri üyeleri kızın çekiciliğine kapılmış gerçekten onun odasında oturuyormuşlar gibi olurlardı.

Bu oyun bir gün Di Silva'ya karşı birisini savunana kadar çok iyi yürüdü. Savcı ayağa kalkıp jüriye açış konuşmasına başladı:

«Bayanlar baylar, bir an için mahkeme salonunda olduğunuzu unutmanızı istiyorum. Benim oturma odamda oturmakta olduğunuzu düşünün bir an. Sanığın yaptığı korkunç şeylerden

söz ediyor olalım...»

Ken Bailey Jennifer'e, «Orospu çocuğuna bak senin satırlarını çalıyor,» diye fısıldadı.

«Sen hiç merak etme.»

Sıra Jennifer'e geldi:

«Bayanlar baylar, Savcının sözleri kadar küstahça bir şey yaşamım boyunca duymamıştım. Bir an kulaklarıma bile inanmadım, yanlış duyduğumu sandım. Size mahkeme salonunda oturduğunuzu unutmanızı ne hakla söyleyebiliyor? Burası ülkemizin en değerli varlıklarından birisidir. Özgürlüğümüzün temelidir burası. Sizin, benim ve sanığın! Savcının size nerede olduğunuzu unutturma çabasını, sizin yeminli görevinizi unutturma çabasını iğrenç olarak niteliyorum. Bayanlar baylar, lütfen nerede olduğunuzu çok iyi hatırlayın, ve hepimizin buraya adaletin yerine getirilmesi için geldiğimizi ve sanığın hakkının verilmesi için çalışmakta olduğumuzu hiç aklınızdan çıkarmayın.»

Jüri üyeleri başlarını sallayarak onayladılar Jennifer'i.

Jennifer Robert Di Silva'nın oturduğu masaya baktı. Adam dimdik önüne bakıyordu, gözleri cam gibi parlamaktaydı.

Jennifer'in müvekkili suçsuz bulundu.

❦

Mahkemede kazandığı her davadan sonra Jennifer'in masasında Michael Moretti'den dört düzüne gül bulunurdu. Jennifer kartları yırtar, gülleri Cynthia'ya verip attırırdı. Ondan gelince çiçek bile çirkin görünüyordu gözüne. Sonunda Michael Moretti'ye bir not yazıp artık çiçek göndermemesini istedi.

Jennifer bundan sonra ilk davasını kazanıp döndüğünde yazıhanesinde beş düzine gül buldu.

22

Yağmurlu Gün Soygunu Jennifer'i yeniden baş sayfalara geçirmişti. Suçlanan adamı Peder Ryan getirmişti.

«Bir dostumun küçük bir sorunu var...» diye söze başladığında ikisi birden kahkahayı bastılar.

Rahibin dostu yüz elli bin dolarlık banka soygunundan sanık Paul Richards'tı. Üzerinde siyah bir yağmurluk olan bir soyguncu bankaya girmişti. Yağmurluğun yakası yüzünün yarısını gös-

termeyecek biçimde kalkıktı. Yağmurluğun altında da dipçiği kesilmiş bir tüfek taşıyordu. Adam bankaya girdikten sonra silâhı çıkarmış, kasadan bütün paraları alıp bekleyen bir otomobille kaçmıştı. Tanıklardan çoğu kaçtığı yeşil arabayı görmüşlerdi. Ancak plakası çamurla sıvandığı için numarasını okuyamamışlardı.

Banka soygunları federal bir suç olduğu için işe FBI karışmıştı. Soygunun yapılış biçimini bilgisayara verince karşılarına Paul Richards adı çıkmıştı.

Jennifer adamı Rikers Adasındaki cezaevinde görmeye gitti.

«Yemin ederim ki ben yapmadım,» dedi Paul Richards. Elli elli beş yaşlarında, melek gibi mavi gözlü, kırmızı yanaklı, banka soygunu yapamayacak kadar yaşlıca bir adamdı.

«Suçlu ya da suçsuz olman beni ilgilendirmez,» dedi Jennifer. «Benim kesin bir kuralım vardır. Bana yalan söyleyen kimseyi temsil edemem.»

«Anamın başı üzerine yemin ederim ki ben yapmadım.»

Jennifer yeminlere çok uzun zamandır inanmıyordu artık. Müvekkilleri analarının, karılarının, çocuklarının başlarına yemin ederlerdi suçsuzluklarını kanıtlamak için. Tanrı bunları ciddiye alsaydı yeryüzü nüfusu epeyce azalacaktı.

«FBI seni neden tutukladı dersin?» diye sordu.

Paul Richards bir an bile düşünmeden yanıtladı bunu. «On yıl önce bir banka soydum ve hıyarlık edip yakalandım da ondan.»

«Yağmurluğun altında dipçiği kesilmiş tüfek mi kullanmıştın?»

«Evet. Yağmur yağmasını bekleyip soymuştum bankayı.»

«Ama bu bankayı sen soymadın, değil mi?»

«Hayır. Parlak zekâlı biri kalkmış benim oyunumu kopya etmiş.»

***

İlk sorguyu çok sert bir disiplinci olan Yargıç Fred Stevens yapacaktı. Bütün suçluları yaşamlarının sonuna kadar kalacakları insan ayağı değmeyen uzak bir adaya sürmek istediği söylenirdi. Yargıç ilk kez hırsızlık yapan birinin sağ elinin kesilmesini, ikinci kez yakalandığında da sol elinin kesilmesini isterdi.

Jennifer istese bundan kötü bir yargıç bulamayacaktı. Hemen Ted Harris'i çağırttı.

«Ted, Yargıç Stevens hakkında ne bulabilirsen istiyorum.»

«Yargıç Stevens mi? Ok gibi düzdür o. Hem...»

«Biliyorum, ama lütfen bir araştır.»

Savcı olarak da Carter Gifford adında epey eski bir hukukçu vardı.

Gifford, «Suçu kabul edecek misiniz, yoksa etmeyecek misiniz?» diye sordu.

Jennifer saf saf baktı adamın yüzüne. «Kabul etmeyeceğiz tabii ki.»

Savcı güldü. «Yargıç Stevens buna pek sevinecek. Herhalde jüri de isteyeceksin, öyle mi?»

«Hayır.»

Gilford kuşkuyla baktı Jennifer'e. «Yani müvekkilini o adam asma heveslisi yargıcın insafına mı bırakacaksın?»

«Evet.»

Gifford sırıttı. «Jennifer, günün birinde çizmeden yukarı çıkacağını bekliyordum zaten. Bunu kaçırmak istemem doğrusu.»

***

«Birleşik Devletler — Paul Richards davası. Sanık salonda mı?»

Mübaşir, «Evet, sayın Yargıç,» dedi.

«Avukatlar gelip kendilerini tanıtsınlar.»

Jennifer ile Carter Gifford Yargıç Stevens'in yanına yaklaştılar.

«Davalıyı temsil eden Jennifer Parker.»

«Birleşik Devletlerini temsilen Carter Gifford.»

Yargıç Stevens Jennifer'e döndü. «Ününüzün farkındayım, Bayan Parker. Onun için size daha baştan bu mahkemenin zamanını boşa harcatmayacağımı belirtmek isterim. Hiç bir geciktirme kabul etmiyeceğim. İlk sorguyu hemen bitirip suçlamayı yapmak istiyorum. Duruşma tarihini yakına alacağım. Sanırım jüri ile yargılanma isteyeceksiniz, onun için...»

«Hayır, Sayın Yargıç.»

Yargıç Stevens şaşkınlıkla baktı kıza. «Jüri ile yargılanmasını istemiyor musunuz?»

«Hayır. Çünkü müvekkilim aleyhinde bir suçlama kararına varılacağını sanmıyorum.»

Carter Gifford kulaklarına inanamıyordu. «Ne? Ne?»

«Benim kanıma göre müvekkilimi yargılamak için yeterli kanıt bulamayacaksınız.»

«Saçma!» Carter Gifford yargıca döndü. «Sayın Yargıç, hükümetin sağlam bir savunması vardır. Sanık aynı biçimde bir suçu işlemekten hüküm giymiştir. Bilgisayarımız iki bin kuşkulu kişi arasından seçti kendisini. Bu salonda bir suçlu vardır ve savcılık onun hakkındaki davayı düşünmek niyetinde değildir.»

Yargıç Stevens Jennifer'e döndü. «Mahkeme heyeti yargılanma için yeterli ilk kanıtlar bulunduğu fikrindedir. Söyleyecek başka bir şeyiniz var mı?»

«Evet, Sayın Yargıç. Paul Richards'ı teşhis edecek bir tek tanık bile yoktur. FBI çalınan parayı bulamamıştır. Doğrusunu isterseniz sanığı bu suça bağlayan tek şey savcının geniş hayâl gücüdür.»

Yargıç Jennifer'e bakıp kötülük dolu bir yumuşaklıkla, «Ya onu seçen bilgisayar?» diye sordu.

Jennifer göğüs geçirdi. «İşte bütün sorun da bu, Sayın Yargıç.»

«Evet öyle. Canlı bir tanığın aklını karıştırmak kolaydır, ama bir bilgisayarı karıştırmak pek kolay olamaz.»

«Doğru, Sayın Yargıç,» dedi Gifford.

Jennifer Gifford'a döndü. «FBI, IBM'in 370/168 ini kullandı, değil mi?»

«Evet. Dünyanın en gelişmiş aygıtıdır.»

Yargıç Stevens Jennifer'e döndü. «Savunma bilgisayarın yanıldığını mı iddia edecek?»

«Aksine, Sayın Yargıç. Bugün mahkemede 370/168 bilgisayarlarını üreten firmada çalışan bir bilgisayar uzmanı var. Müvekkilimin adının verildiği programı makineye kendisi uyguladı.»

«Nerede bu adam?»

Jennifer dönüp bir iskemlede oturan uzun boylu zayıf adama işaret etti. Adam kalkıp yanlarına geldi.

«Bay Edward Monroe,» dedi Jennifer.

«Benim tanığımı ele geçirip...» diye savcı patladı.

«Ben Bay Monroe'ya bilgisayara başka sanık olup olmadığını sormasını istedim. Müvekkilime benzeyen on kişi seçtim. Teşhis için Bay Monroe yaş, boy, kilo, göz rengi, doğum yeri gibi müvekkilimi ortaya çıkartan bilgileri verdi makineye.»

«Bütün bunlarla nereye varmak istiyorsunuz, Bayan Parker?» diye yargıç sabırsızlıkla sordu.

«Bilgisayar bu on kişiden birini banka soygunun sanıklarından biri olarak belirtti.»

Yargıç Stevens Edward Monroe'ya döndü. «Doğru mu bu?»

«Evet, Sayın Yargıç.» Monroe çantasından bir bigisayar döküm kâğıdı çıkardı.

Zabıt katibi kâğıdı alıp yargıca uzattı. Yargıç Stevens kâğıda bakınca yüzü kıpkırmızı kesildi.

«Bu bir şaka mı?» diye sordu Edward Monroe'ya.

«Hayır, efendim.»

«Yani bilgisayar benim bu soygundan sanık olabileceğimi mi söylüyor?»

«Evet, efendim.»

Jennifer durumu açıkladı. «Bilgisayarın mantığı yoktur. Makine yalnızca kendisine verilen bilgiyi değerlendirir. Siz müvekkilimle aynı kilo, boy ve yaştasınız. Her ikinizin de yeşil bir arabası var ve aynı eyaletten geliyorsunuz. Sayın savcının elindeki kanıtlar aslında bunlardır. Diğer bir husus da suçun işleniş biçimi. Paul Richards on yıl önce o bankayı soyduğu zaman milyonlarca kişi okudu bunu. Bu insanlardan herhangi biri bu çalışma biçimini kopya edebilirdi. Ve birl de etti.» Jennifer Yargıç Stevens'in elindeki kâğıdı gösterdi. «O kâğıt da Savcılığın kanıtlarının ne kadar sudan olduğunu gösteriyor.»

«Sayın Yargıç...» diye kekeledi Gifford. Sustu. Ne diyeceğini bilemiyordu.

Yargıç Stevens bir elindeki kâğıda, bir Jennifer'e baktı.

«Peki yargıç olarak benden daha genç, daha zayıf ve mavi arabalı biri olsaydı ne yapacaktınız?»

«Bilgisayar bana sanık olabilecek on kişinin adını vermişti. Sizden sonraki seçenekde New York Savcısı Robert Di Silva'ydı.»

**
*

Jennifer yazıhanesinde gazetelerin başlıklarını okurken Cynthia, «Bay Paul Richards geldi,» dedi.

«İçeri gönder, Cynthia.»

Richards'ın üstünde siyah bir yağmurluk, elinde de kırmızı kordelalı bir şeker kutusu vardı.

«Teşekkür etmeye geldim.»

«Gördün mü? Bazı zamanlar adalet de yerini bulabiliyor.»

«Kentten gidiyorum. Biraz tatile ihtiyacım var.» Adam kutuyu Jennifer'e verdi. «Size minnetarlığımın bir işareti.»

«Teşekkür ederim, Paul.»

Adam hayranlıkla baktı kıza. «Müthiş bir avukatsınız.»

Çıkıp gitit sonra.

Jennifer masasının üstündeki şeker kutusuna bakıp gülümsedi. Peder Ryan'ın dostlarından bu kadarcık bir şey almadığı da çok olmuştu.

Kurdeleyi kesip kutuyu açtı. İçinde kullanılmış banknotlardan on bin dolarlık bir demet vardı.

**
*

Jennifer bir gün öğleden sonra mahkemeden çıkarken kaldırım kenarında sürücülü bir siyah Cadillac gördü. Arabanın yanından geçerken Michael Moretti dışarı çıktı.

«Sizi bekliyordum.»

Yakından bakılınca adamda insanı kendinden geçiren bir canlılık vardı.

«Yolumdan çekilin.» Jennifer'in yüzün kızarmıştı. Öfkeli haliyle Michael Moretti'nin hatırladığından da güzeldi.

«Sakin olun. Sizinle yalnızca konuşmak istiyorum. Yalnızca dinleyin beni. Zamanınızın bedeli neyse öderim.»

«Bunun için paranız yetmez.»

Jenifer adamın yanından geçmek isterken Michael Moretti kolunu tuttu. Kıza dokunmak bile heyecanını arttırmıştı.

«Mantıklı olun canım. Sözlerimi dinlemeden neyi reddettiğinizi bilemezsiniz ki. On dakikacık. Hepsi bu kadar. Sonra sizi yazıhanenize bırakırım. Yolda konuşuruz.»

Jennifer bir an adamın yüzüne baktı. «Bir şartla. Bir soruma cevap vermenizi istiyorum.»

Michael başını salladı. «Kabul.»

«Bana o ölü kanaryayı vermek fikri kimindi?»

Michael hiç duraksamadan, «Benim,» dedi.

Jennifer şimdi biliyordu artık. Onu öldürebilirdi. Yüzünü asarak arabaya bindi, Michael Moretti de yanına oturdu. Jennifer adamın sürücüye yazıhanenin adresini verdiğini duydu.

Michael Moretti, «Baş ağrılarınıza seviniyorum,» dedi.

Jennifer cevap zahmetine katlanmadı.

«Bunu inanarak söylüyorum.»

«Ne istediğinizi söylemediniz.»

«Sizi zengin yapmak istiyorum.»

«Teşekkür ederim, yeteri kadar zenginim ben.» Jennifer'in sesinde adama duyduğu nefret okunuyordu.

Michael Moretti'nin yüzü kızardı. «Size bir iyilik yapmak istiyorum, siz ise durmadan bana karşı çıkıyorsunuz.»

Jennifer adamın yüzüne baktı. «Sizden iyilik falan istediğim yok benim.»

Michael sesini yumuşattı. «Pekâlâ. Belki de size yapmış olduğum hareketi affettirmek istiyorum. Size çok müşteri gönderebilirim. Önemli kişiler. Büyük para. Bilemezsiniz...»

«Bay Moretti, her ikimize de bir iyilik yapıp sussanız artık.»

«Ama ben...»

«Ne sizi ne de arkadaşlarınızı temsil etmek istemiyorum.»

«Neden?»

«Sizlerden birini temsil edecek olsam, ondan sonra bana sahip çıkarsınız.»

«Çok yanılıyorsunuz. Arkadaşlarım yasal işlerle uğraşmaktadırlar. Bankalar, sigorta şirketleri...»

«Boşuna zahmet ediyorsunuz, ben Mafia hesabına çalışmam.»

«Mafia'dan söz eden kim?»

«Buna ne ad verirseniz verin. Benim kendimden başka sahibim yoktur. Ve böyle kalacağım.»

Araba trafik işareti önünde durmuştu.

«Yeteri kadar yaklaştık,» dedi Jennifer. «Teşekkür ederim. «Kapıyı açıp dışarı çıktı.

«Sizi bir daha ne zaman görebilirim?»

«Hiç bir zaman, Bay Moretti.»

Michael uzaklaşan kızın arkasından baktı.

Tanrım, tam bir kadın, diye düşündü. Birden erkekliğinin kabardığını farketti, gülümsedi. Nasıl olsa ona sahip olacaktı.

23

Ekim sonuydu, seçime iki hafta kalmış senatörlük yarışı iyice kızışmıştı. Adam eski bir politikacı olan Senatör John Trowbridge'e karşı adaylığını koymuştu. Uzmanlar çok sıkı bir savaş olacağında birleşmekteydiler.

Jennifer bir gece evinde oturmuş Adam ile rakibinin televizyon tartışmalarını seyrediyordu. Mary Beth haklıydı. Şu anda boşanması Adam'ın tüm kazanma şansını sıfıra indirebilirdi.

***

Jennifer uzun bir öğle yemeğinden sonra yazıhanesine döndüğünde Rick Arlen'i acele araması gerektiğini öğrendi.

«Son yarım saat içinde üç kere telefon etti,» dedi Cynthia.

Rick Arlen hemen hemen bir gece içinde dünyanın en tutulan şarkıcısı oluveren bir rock müziği yıldızıydı. Jennifer rock yıldızlarının inanılmaz gelirlerinden söz edildiğini duymuştu ama Rick Arlen'in işlerine girinceye kadar bunun ne demek olduğunu kestirememişti. Plaklar, konserler, reklâm ve şimdi de filimlerden son Rick Arlen'in yıllık geliri on beş milyon dolardan fazlaydı. Rick yirmi beş yaşındaydı henüz. Alabama'lı bir çiftçinin boğazında altın madeniyle doğmuş oğluydu.

«Hemen bul,» dedi.

Beş dakika sonra telefon bağlanmıştı. «Seni saatlerdir arıyorum,» dedi Rick.

«Kusura bakma Rick, bir toplantıdaydım.»

«Bir iş var, seni görmem gerek.»

«Bu öğleden sonra yazıhaneye gelebilir misin?»

«Sanmıyorum. Monte Carlo'dayım. Prens ve Grace için bir yardım konseri veriyorum. Buraya en çabuk ne zaman gelebilirsin?»

«Şu anda olanaksız. Masamın üstünü bir görsen...»

«Sana ihtiyacım var diyorum. Bu öğleden sonra uçağa binmelisin.»

Rick Arlen telefonu kapattı.

Jennifer düşündü. Rick Arlen telefonda konuşmak istememişti. Esrar, kız hatta oğlan bile olabilirdi. Ted Harris ya da Dan Martin'i gönderebilirdi. Ancak Jennifer Rick Arlen'den hoşlanıyordu. Kendisi gitmeliydi.

Çıkmadan Adam'ı aramak istedi, ama o da yazıhanesinde değildi.

Cynthia'ya, «Bana Nis'e Air France'a bilet al,» dedi. «Orada bir araba beni karşılasın ve Monte Carlo'ya götürsün.»

Yırmi dakika sonra saat yedi uçağında yeri ayırtılmıştı.

Cynthia, «Nis'ten doğru Monte Carlo'ya helikopter var, yerin ayrıldı,» dedi.

«Mükemmel. Teşekkür ederim.»

***

«Bu herif de kendini kim sanıyor?» dedi Ken Bailey Jennifer'in gideceğini duyunca.

«Kendisinin kim olduğunu iyi biliyor, Ken. En büyük müşterilerimizden biridir.»

«Ne zaman döneceksin?»

«Üç dört günden fazla kalmam sanıyorum.»

«Sen yokken hiç de hoş bir yer değil burası. Seni özleyeceğim.»

Jennifer onun hâlâ o sarışın gençle birlikte olup olmadığını düşündü.

«Ben gelene kadar dükkâna sahip ol.»

***

Jennifer genellikle uçak yolculuğuna bayılırdı. Havada geçen saatlerini yerde kendisini saran sıkıntılarından bir kaçış olarak görürdü. Ancak bu kez uçuş pek o kadar rahat olmamıştı. Uçak sık sık sarsılıyordu, Jennifer'in de midesi altüstü olmuştu.

Ertesi sabah Nis'e inerlerken ancak kendini toparlayabildi. Helikopter bekliyordu. Jennifer daha önce helikoptere hiç binmediği için heyecanla bindi uçağa. Ancak helikopterin ani kalkışı döne döne gitmesi yine midesini bulandırdığı için aşağıdaki şahane manzaraya dikkat bile edemedi.

Monte Carlo göründü ve birkaç dakika sonra helikopter kıyıdaki modern beyaz yazlık gazinonun önüne kondu.

Cynthia daha önceden telefon ettiği için Rick Arlen kendisini karşılamaya gelmişti.

Şarkıcı kızı kucakladı. «Yolculuğun nasıl geçti?»

«Biraz sallantılı.»

Rick kıza dikkatle baktı. «Hiç de iyi görünmüyorsun. Seni daireme götüreyim de bu geceki eğlenceye kadar biraz dinlen.»

«Ne eğlencesi?»

«Gala. Onun için geldin buraya.»

«Nee?»

«Evet. Grace bana kimi istersem çağırabileceğimi söyledi. Ben de seni çağırdım.»

«Rick!»

Jennifer seve seve boğabilirdi onu. Yaşantısını altüst etmişti. Adam'dan üç bin mil uzaktaydı. Kendisine ihtiyacı olan müvekkilleri, duruşmalar... ve Monte Carlo'ya bir balo için gelmişti ha!

«Rick, bunu nasıl...»

Gencin sırıtan yüzüne bakınca kahkahalarını tutamadı.

Eh, gelmişti bir kere. Üstelik balodaeğlenme olasılığı da vardı.

***

Gala çok görkemli geçti. Prens Rainier Grimaldi ve Prenses Grace tarafından öksüzler yararına verilen konser yazlık gazinonun açık tarafında yer aldı. Hava da çok güzeldi. Akdenizden esen hafif rüzgâr uzun palmiyeleri nazlı nazlı sallıyordu. Jennifer Adam'ın da yanında olmasını istedi. Çağrılı bin beş yüz kişi yarım düzüne uluslararası sanatçıyı çılgınlar gibi alkışlıyordu. Ancak bunların en başında üç kişilik orkestrası ve kadife geceyi boyayan renkli ışıklarıyla Rick Arlen'di. Konseri bitince herkes kendisini ayakta alkışladı.

***

Daha sonra Hotel de Paris'in altındaki yüzme havuzu kenarında özel bir parti verildi. Havuzda nilüferler üzerinde yanan mumlar vardı.

Jennifer orada üç yüz kişiden fazla olduğunu tahmin etti. Gece giysisi getirmediği için aralarında çok sönük kalıyordu. Rick Jennifer'i düklere, düşeslere, prenseslere tanıştırdı. Jennifer Avrupanın krallık ailelerinin yarısının orada olduğundan emindi. Kartellerin yöneticileri ve ünlü opera şarkıcılarıyla da tanıştı. Moda çizimcileri, mirasyediler ve ünlü futbolcu Pele de oradaydı. Jennifer iki İsviçreli bankerle konuşurken birden başı dönmeye başladı.

«Özür dilerim,» deyip Rick Arlen'i bulmaya gitti. «Rick, ben...»

Rick kıza bakınca, «Yüzün bembeyaz kesilmiş sevgilim, çabuk gidelim buradan,» dedi.

Yarım saat sonra Jennifer Rick Arlen'in kiraladığı villada yatağındaydı.

«Doktor geliyor.»

«Doktor falan istemem. Üşüttüm herhalde.»

«Olabilir, ama buna o karar versin, olmaz mı?»

Dr. Andre Monteux seksen yaşlarında ince uzun bir adamdı. Bembeyaz bir sakalı, siyah doktor çantası vardı.

Doktor Rick Arlen'e döndü. «Bizi yalnız bırakın lütfen.»

«Elbette. Dışarda beklerim.»

Doktor yatağa yaklaştı. «Neyiniz var bakalım?»

«Bilseydim keşki...»

Adam yatağın kenarına oturdu. «Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?»

«Vebaya tutulmuş gibi.»

«Dilinizi çıkarın, lütfen.»

Jennifer dilini çıkarınca kusacak gibi oldu. Dr. Monteux nabzına baktı, ateşini ölçtü.

«Nedir acaba?» diye sordu Jennifer.

«Pek çok şeyden biri olabilir, güzel hanım. Yarın kendinizi iyi hissediyorsanız muayenehaneme gelirseniz daha ayrıntılı olarak bilebiliriz.»

Jennifer karşı koyamayacak kadar hastaydı. «Pekâlâ, gelirim,» dedi.

Sabah Rick Arlen Jennifer'i Monte Carlo'ya doktora götürdü.

«Mikrop falan, değil mi?» diye sordu Jennifer.

«Burada falcılık yapmayız,» dedi yaşlı doktor. «Hastalığınızın ne olduğunu öğrenmek isterseniz laboratuvar raporları gelene kadar sabretmeniz gerek.»

«Rapor ne zaman gelir?»

«Genellikle iki üç gün içinde.»

Jennifer iki üç gün orada kalamazdı. Adam'ın kendisine ihtiyacı olabilirdi. Kendisinin ona ihtiyacı olduğu kuşkusuzdu.

«Bu arada yatıp istirahat etmelisiniz.» Jennifer'e bir şişe hap uzattı. «Bunlar sizi rahat ettirir.»

«Teşekkür ederim.» Jennifer bir kâğıt parçasına bir şeyler yazdı. «Beni bu numaradan arayabilirsiniz.»

Jennifer gittikten sonra Dr. Monteux kâğıda baktı. Üstünde bir New York telefonu yazılıydı.

***

Jennifer Paris'te De Gaulle Havaalanında doktorun verdiği haplardan ikisiyle bir de uyku ilâcı aldı. New York'a kadar sı-

kıntılı bir şekilde uyumuş ama uçaktan indiğinde kendini daha iyi hissetmiyordu. Kendisini kimsenin karşılamasını istemediği için evine taksiyle gitti.

Öğleden sonra Adam telefon etti.

«Jennifer! Nerelerdeydin?»

Jennifer sesine canlılık vermeye çalıştı. «Kusura bakma, sevgilim. Bir müvekkilimi görmek için Monte Carlo'ya gittim, seni aradım ama bulamadım.»

«Seni çok merak ettim. İyi misin?»

«İyiyim. Biraz fazlaca konuşturdum da yoruldum işte.»

«Tanrım, benim de aklıma öyle kötü şeyler gelmişti ki.»

«Üzülecek hiç bir şey yok. Kampanya nasıl gidiyor?»

«Çok iyi. Seni ne zaman göreceğim? Washington'a gitmem gerekiyor ama daha sonra da...»

«Hayır, sen işine bak.» Adam'ın kendisini böyle görmesini istemiyordu. «Benim de işim var, hafta sonu birlikte oluruz.»

«Peki.» Erkeğin bunu istemeye istemeye söylediği belliydi. «Saat on birde boşsan CBS televizyonunda beni seyredebilirsin.»

«Seyrederim, sevgilim.»

Jennifer telefonu kapattıktan beş dakika sonra derin bir uykuya daldı.

***

Sabah Cynthia'ya telefon edip o gün yazıhaneye gelmeyeceğini bildirdi. Pek huzursuz bir gece geçirmiş, uyandığında hâlâ düzelmemişti. Kahvaltı etmeye çalıştıysa da yediklerini çıkarıyordu. Bedenen bitkin hissediyordu kendini, düşününce üç gündür hiç bir şey yemediğini farketti.

Bir yandan da nesi olabileceğini korkuyla düşünüyordu. İlk aklına gelen kanser oldu. Ancak memelerini kontrol edince eli öyle sert yumrulara falan rastlamamıştı. Ama kanser vücudunun herhangi bir yerinde olabilirdi. Bir mikrop olabilirdi öte yandan, ama doktorun bunu hemen anlaması gerekirdi. Jennifer çaresizlik içinde hissediyordu kendini. Hastalık hastası değildi, ancak ne var ki, o güne kadar çok sağlıklı yaşamıştı. Şimdi vücudu kendisine ihanet etmişti sanki. Her şey böylesine iyi giderken böyle bir şeye katlanamazdı.

İyileşecekti. Elbette iyileşecekti.
Birden yeni bir bulantıyla sarsıldı.

***

O sabah saat on birde Dr. Andre Monteux Monte Carlo'dan telefon etti. Bir ses, «Bir dakika, doktoru bağlıyorum,» dedi.

Bir dakika yüz yıl gibiydi, Jennifer beklemeye dayanamıyor, telefonu parçalayacakmış gibi sıkıyordu.

Sonunda Dr. Monteux'nun sesi duyuldu. «Nasılsınız?»

«Bir değişiklik yok. Test sonuçları geldi mi?»

«İyi haberler var. Veba değil.»

Jennifer daha fazla dayanamadı. «Ne peki? Nem varmış?»

«Bir bebeğiniz olacak, Bayan Parker.»

Jennifer kulaklarına inanamayarak baktı telefona. Sesini toparlayınca, «Şey... emin misiniz?» diye sordu.

«Tavşanlar hiç yalan söylemezler. Bu ilk çocuğunuz sanırım?»

«Evet.»

«İlk fırsatta bir doğum hastalıkları uzmanına görünmenizi salık veririm. İlk belirtilerin şiddetli olmasına bakılırsa önünüzde epey güç günler bekliyor sizi.»

«Olur,» dedi Jennifer. «Teşekkür ederim, Dr. Monteux.»

Jennifer telefonu kapatıp karmakarışık kafayla bir süre oturdu oracıkta. Bunun ne zaman olabileceğini bir türlü kestiremiyordu. Aklını başına toplayamıyordu bir türlü.

Adam'ın çocuğunu doğuracaktı. Jennifer birden neler hissettiğini anladı. Şahâne bir şeydi bu; tanımlanması olanaksız bir armağan verilmiş gibiydi.

Zamanlama da kusursuzdu, tanrılar onlardan yanaydılar. Seçim kısa bir süre sonra sona erecek, hemen evleneceklerdi. Bir oğlan olacaktı kuşkusuz. Jennifer emindi buna. Bir an önce Adam'a söylemesi gerekirdi.

Yazıhanesine telefon etti.

«Bay Warner'i evinden arayın bir kere,» dedi sekreteri.

Jennifer eve telefon etmek istemiyordu, ama haberi de vermezse patlayacak gibiydi. Telefona Mary Beth çıktı.

«Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Ben Jennifer Parker. Adam'la biraz konuşmak istiyordum.»

«Bizi aradığına çok sevindim,» dedi Mary Beth. Sesindeki sıcaklık güven vericiydi. «Adam işi olduğunu söylüyordu ama

akşama gelecek. Neden yemeğe gelmiyorsun, hep birlikte yerdik. Saat yedi iyi mi?»

Jennifer bir an duraksadı. «Evet, teşekkür ederim.»

***

Jennifer'in Croton on Hudson'a giderken kaza yapmaması bir mucizeydi. Aklını yola veremiyor, hep geleceği düşünüyordu. Adam'la sık sık çocuk sahibi olmayı düşlemişlerdi. Sözlerini çok iyi hatırlıyordu: **tıpkı sana benzeyen iki çocuk isterim.**

Jennifer yolda giderken karnında bir kıpırdanma hisseder gibi oldu, ama saçmaydı bu. Çok erkendi. Ama az kalmıştı. İçinde Adam'ın çocuğunu taşıyordu. Canlıydı ve yakında tekme atmaya başlayacaktı... Ürkütücü bir şeydi, şaşırtıcı bir şeydi. Jennifer...

***

Warner'lerin evi önünde durduğunda karanlık çökmek üzereydi. Hafiften bir de kar başlamış, ağaçlar beyaz örtülere bürünmüşlerdi. Sırtında uzun bir mavi brokar elbise olan Mary Beth kapıyı açtı, Jennifer'i kolundan tutup içeri aldı.

Mary Beth çok mutlu görünüyordu. Havadan sudan söz ediyor, konuğunu rahat ettirmeye çalışıyordu. Şöminede neşeli bir ateşin yandığı kitaplığa girdiler.

«Adam'dan bir haber yok,» dedi Mary Beth. «Herhalde son anda işi çıkmıştır. Bu arada biz de uzun uzun konuşuruz. Telefonda çok heyecanlıydın.» Mary Beth fesat bir tavırla öne eğildi. «Senin büyük haberin ne bakalım?»

Jennifer karşısındaki dost kadına baktı. «Adam'ın çocuğunu taşıyorum.»

Mary Beth arkasına yaslanıp gülümsedi. «Sahi mi? Bak şu işe! Ben de!»

Jennifer kadına bakakaldı. «Şey... anlamıyorum.»

Mary Beth güldü. «Çok basit, yavrum. Adam ile ben evliyiz, biliyorsun.»

«Ama.. ama siz Adam'dan boşanacaktınız.»

«Sevgili kızım, Adam'ı neden boşayayım? Ben ona hayranım.»

Jennifer'in başı dönmeye başlamıştı. Çok saçma bir konuşma oluyordu bu.

«Siz... siz birini seviyordunuz. Siz demiştiniz ki...»

«Aşık olduğumu söylemiştim. Âşığım. Adam'a âşığım. Sana söylemiştim, Adam'a ilk gördüğüm gündenberi âşığım.»

Mary Beth başka bir şey söylüyor olmalıydı. Jennifer'le alay ediyordu, saçma sapan bir oyun oynuyordu.

«Yeter!» diye bağırdı Jennifer. «Siz kardeş kızkardeş gibisiniz birbirinizle. Adam sizinle sevişmi...»

Mary Beth bir kahkaha attı. «Zavallı yavrucak. Senin kadar akıllı birinin...» Ilgiyle öne eğildi. «Ona inandın demek! Çok üzgünüm. Gerçekten çok üzüldüm.»

Jennifer kendini tutmak için güç harcıyordu. «Adam beni seviyor. Evleneceğiz.»

Mary Beth başını salladı. Mavi gözlerindeki çıplak nefret Jennifer'in bir anda kalbini dondurdu.

«Adam iki karılı olur sonra. Ben onu hiç bir zaman boşamayacağım. Adam'ı boşayıp seninle evlenmesine izin verseydim seçimi kaybederdi. Oysa şimdi kazanacak. Sonra da birlikte Beyaz Saray'a gideceğiz. Onun yaşamında senin gibisine ihtiyaç yok. Hiç de olmadı. O sana âşık olduğunu sanıyor. Ama karnımda çocuğunu taşıdığımı öğrenince bunu çabuk unutacaktır. Adam oldum olası bir çocuk isterdi.»

Jennifer başındaki zonklamayı hafifletmek için gözlerini yumdu.

«Bir ilâç ister misin?» diye sordu Mary Beth.

Jennifer gözlerini açtı. «Çocuğunuz olacağını söylediniz mi kendisine?»

«Daha söylemedim.» Mary Beth gülümsedi. «Bu gece yatakta söylemeyi düşünüyorum.»

Jennifer kadından iğreniyordu. «Bir canavarsın sen...»

«Bir görüş açısı bu yavrum, değil mi? Ben Adam'ın karısıyım. Sen de orospusu.»

Jennifer ayağa kalktı. Başının zonklamasına dayanamıyordu. Kulakları uğulduyordu, her an bayılabilirdi. Sendeleyerek kapıya doğru yürüdü. Kapıya dayanıp düşünmeye çalıştı. Adam kendisini sevdiğini söylemişti, ama bu kadınla yatmış, onu gebe bırakmıştı.

Jennifer dönüp buz gibi gece ayazına çıktı.

24

Adam eyalet çapında son kampanyasını sürdürüyordu. Jennifer'e birkaç kere telefon etmiş ama çevresi hep kalabalık olduğu için konuşamamıştı.

Jennifer Bary Beth'in gebeliğinin açıklamasını biliyordu: Adam'ı kendisiyle yatması için oyuna getirmişti. Ancak Jennifer bunu Adam'ın ağzından duymak istiyordu.

«Birkaç güne kadar döneceğim, o zaman konuşuruz,» dedi Adam.

Seçime beş gün kalmıştı. Adam'ın kazanmak hakkıydı, adayların en üstünü oydu. Mary Beth haklıydı; bu seçim Birleşik Devletler başkanlığına bir atlama taşı olabilirdi. Ne olacağını bekleyip görecekti.

Adam senatör seçilirse Jennifer kendisini kaybedecekti. O zaman Mary Beth'le Washington'a gidecekti. Boşanma olasılığı yoktu. Taze bir senatörün gebe karısını boşayıp gebe metresiyle evlenmesi rezaletinin üstesinden gelinemezdi. Ama seçimi kaybedecek olursa özgürlüğüne kavuşacaktı. Avukatlığa dönecek, Jennifer'le evlenebilecek, kimin ne düşündüğü umurunda bile olmayacaktı. Yaşamlarının sonuna kadar birbirlerinden ayrılmayacaklardı.

*
**

Seçim günü soğuk ve yağmurluydu. Senatö seçimlerine karşı büyük ilgiden dolayı havaya rağmen büyük bir katılma oranı bekleniyordu.

Ken Bailey, «Oyunu verecek misin?» diye sordu.

«Evet.»

«Çok başabaş bir mücadele gibi görünüyor, değil mi?»

«Evet, öyle.»

*
**

Jennifer öğlene doğru seçmin bölmesine girerken **Adam Warner lehine bir oy Jennifer Parker aleyhine bir oy**'dur diye düşündü. Oyunu Adam'a verip çıktı bölmeden. Yazıhaneye dönmeyi aklına bile getirmek istemiyordu. Bütün öğleden sonra sokak-

larda dolaşıp düşünmemeye, hissetmemeye çalıştı. Bir yandan da bundan sonraki birkaç saatın tüm yaşamını etkileyeceğini düşünüyordu.

25

Televizyonda spiker, «Son yılların en çekişmeli seçimi,» diyordu.

Jennifer evde tek başına haberleri izlemekteydi. Ekmek kızartmış, yumurta haşlamış ama sonra yemek yiyemeyecek kadar heyecanlı olduğunu farketmişti. Sırtına kalın bir şey almış, kaderinin milyonlarca insana açıklanmasını dinliyordu. Her izleyicinin kendi özel izleme nedeni vardı, adaylardan birinin kaybetmesini ya da kazanmasını isterdi. Jennifer hiçbirinin bu seçimin sonucundan kendisi kadar etkilenmeyeceğinden emindi. Adam kazanırsa ilişkilerinin sonu demek olacaktı bu... ve de karnında taşıdığı bebeğin sonu.

Ekranda Adam ve Mary Beth göründü. Jennifer insanları anlamakla övünürdü, onları iten nedenleri bilirdi, oysa bu bal gibi tatlı sesli karı kendisini faka bastırmıştı. Adam'ın o kadınla yattığı, onu gebe bıraktığı görüntüsünü kafasından silip atmaya çalıştı.

Spiker Edwin Newman,» John Trowbridge ile Adam Warner seçiminin sonuçlarını okuyorum,» diyordu. «Manhattan'da Trowbridge 221.375, Adam Warner 214.895.

«Queens'in 45.ci seçim bölgesinde John Trowbridge yaklaşık olarak yüzde 5 ilerde.»

Jennifer'in yaşamı yüzdelerle ölçülmekteydi.

«Bronx, Brooklyn, Queens, Richmond, Nassau, Rockland, Suffolk ve Westchester toplamları da şöyle: John Trowbridge 2.300.000; Adam Warner, 2.120.000. New York kuzeyi sonuçları henüz gelmeye başladı. Adam Warner, senatörlükte üçüncü dönemini sürdüren Trowbridge'e karşı çok güçlü bir rakip oldu. Daha ilk baştan anketler oyların yarı yarıya bölüneceğini gösteriyordu. Son sonuçlara göre, oyların yüzde 62'si sayılmış durumda ve Senatör Trowbridge sıçrama eğilimi gösteriyor. Bir saat önceki sonuçlarda Trowbridge yüzde iki ilerdeydi. Şimdiki sonuçlar bu yüzdeyi dörde çıkardığını gösteriyor. Eğer bu yükselme devam edecek olursa NBC bilgisayarı seçimi Trowbridge'in kazanacağını belirtmektedir.»

Jennifer heyecanla bakıyordu ekrana. Sanki milyonlarca insan Adam ile Jennifer, ya da Adam ile Mary Beth için kullanıyorlardı oylarını. Jennifer'in başı dönüyordu. Bir şeyler yemeliydi. Adam şimdi olmazdı. Şu anda önündeki ekran dışında hiç bir şey önemli değildi. Dakika dakika, saat saat artıyordu heyecanı.

Geceyarısında Senatör Trowbridge yüzde üç ilerdeydi. Sabahın ikisinde oyların yüzde yetmiş sekizi sayılmıştı ve Trowbridge hâlâ yüzde iki buçukluk farkını koruyordu. Bilgisayar Trowbridge'in seçimi kazandığını bildirdi.

Jennifer tüm duyguları akıp gitmiş gibi kalmıştı televizyonun başında. Adam seçimi kaybetmişti. Jennifer kazanmıştı. Adam'ı da çocuklarını da kazanmıştı. Adam'a artık bebekten ve gelecek için planlarından söz edebilirdi.

Jennifer Adam'ın yanında olmayı isterdi, seçimin kendisi için ne demek olduğunu biliyordu. Ama gün gelir yenilgisini unuturdu. Gençti henüz. Önlerinde koskoca bir dünya vardı. Üçünün de önünde.

*
**

Jennifer televizyon önünde uyuya kalmış, düşünde Adam'ı, seçimi ve Beyaz Sarayı görüyordu. Üçü birlikte Başkanlık odasındaydılar. Adam ilk konuşmasını yapıyordu. Mary Beth içeri girip sözünü kesti. Adam kadına bağırmaya başladı, sesi giderek yükseliyordu. Jennifer uyandı. Bağıran Edwin Newman'dı. Televizyon açıktı. Dışarda şafak söküyordu.

Bitkin görünen Edwin Newman seçimin kesin sonuçlarını okuyordu. Jennifer yarı uykulu bir halde dinlemeye başladı.

«Ve işte New York Senato seçimleri sonucu. Son yılların en şaşırtıcı sonucu bu! Adam Werner yüzde birden az bir farkla senato seçimini kazanmıştır.»

Her şey bitmişti. Jennifer kaybetmişti.

26

O sabah geç bir saatte Jennifer yazıhaneye gitti. «Bay Adams telefonda, Bayan Parker,» dedi Cynthia. «Sabahtan beri sizi arıyor.»

Jennifer bir an duraksadı. «Pekâlâ, odamdan konuşurum.»

Odasına girip telefonu açtı. «Günaydın Adam. Tebrik ederim.»

«Teşekkürler. Konuşmamız gerek. Öğlen serbest misin?»

Jennifer yine duraksadı. «Evet.»

Nasıl olsa bir gün gerçekle yüzyüze gelmek zorundaydı.

⁂

Jennifer Adam'ı üç haftadır ilk kez görüyordu. Yüzü epey süzülmüştü. Kazandığı zaferin sevincini yansıtacağı yerde garip bir heyecan ve huzursuzluk içindeydi. Ismarladıkları yemeği ikisi de yemediler. Seçimden söz ediyorlardı. Oysa sözleri düşündüklerini maskelemek için kullanmaktaydılar.

Sonunda Adam, «Jennifer...» dedi, derin bir soluk aldı. «Mary Beth hamile.»

Bunu onun ağzından duymak katlanılmaz bir gerçeklik kazandırmıştı. «Çok üzgünüm, sevgilim. Oldu işte... Açıklaması çok güç.»

«Açıklamana gerek yok.» Jennifer sahneyi oradaymış gibi görüyordu: Mary Beth çok açık bir gecelik içinde ya da çıplak... ve Adam...

«Kendimi enayi gibi hissediyorum,» diyordu Adam. Huzursuz bir sessizlikten sonra devam etti. «Ulusal Komite başkanından bir telefon aldım bu sabah. Beni gelecek başkan seçimlerinde aday göstermekten söz ediliyormuş.» Duraksadı. «Mary Beth'in hamileliği durumunda boşanma için elverişli bir zaman değil şimdi. Ne yapacağımı bilemiyorum. Üç gecedir uyumadım.» Jennifer'in yüzüne baktı. «Senden bunu istemem doğru değil biliyorum, ama işler yoluna girene kadar biraz bekleyebilir miyiz dersin »

Jennifer Adam'a bakınca öylesine derin bir acı, öylesine büyük bir kayıp hissine kapıldı ki, birden artık dayanamayacağını anladı.

«Bu arada sık sık görüşürüz,» dedi Adam «Hem...»

«Hayır, Adam. Her şey bitti.»

Adam kızın yüzüne baktı. «Bunu söyleme. Seni seviyorum. Bir yolunu bulup...»

«Hiç bir yolu yok bunun. Karın ve çocuğun ortadan yok olacaklar değil. Aramızdaki ilişki bitti. Bunu seviyordum. Hem de her dakikasını.»

Jennifer ayağa kalktı. Lokantadan bir an önce çıkmazsa bağırıp çağırmaya başlayacağını biliyordu. «Birbirimizi bir daha

hiç görmemeliyiz.»

Erkeğin acı dolu gözlerine bakamıyordu.

«Jennifer! Yapma! Lütfen yapma bunu! Biz...»

Jennifer sözün sonunu duymadı. Kapıya doğru koşuyordu. Adamın yaşamından dışarı...

27

Adam'ın telefonlarına ne çıkıyor ne de kendisi arıyordu. Mektupları açılmadan geri gönderiliyordu. Jennifer aldığı son mektubun üstüne 'Oldü' diye yazıp tekrar kutuya attı. **Doğru,** diye düşündü. **Ölüyüm ben.**

İnsanın böylesine acı çekeceğini bilemezdi. Yalnız kalmak istiyordu ama yalnız değildi. İçinde yarısı Adam olan bir başka insan vardı. Ve onu yok edecekti.

Çocuğu nerede aldıracağını düşündü. Birkaç yıl öncesi olsaydı kürtaj gizli bir yerde, pis bir arka odada sahtekâr bir doktorun eline düşmek demekti, ama şimdi buna gerek yoktu artık. Bir hastaneye gidip ünlü bir operatöre çocuğu aldırabilirdi. New York City dışında bir yerde. Jennifer'in fotoğrafları basında çok yer almış, televizyonda çok görülmüştü. Kimsenin bir şey sormayacağı bir yer gerekliydi. İdam Werner'le arasında bir bağlantı kurulmamalıydı. **Birleşik Devletler Senatörü** Adam Werner. Çocuk adı bilinmeden ölmeliydi.

Jennifer bebeğin doğsaydı nasıl olacağını düşündü, soluk alamayacak bir şiddetle ağlamaya başladı.

Yağmur yağmaya başlamıştı. Jennifer gökyüzüne baktı: Tanrı da kendisi için ağlıyor muydu acaba?

⁂

Jennifer'in yardımına güveneceği tek kişi Ken Bailey'di.

Hiç bir başlangıca gerek duymadan, «Kürtaj yaptırmam gerek,» dedi. «Bildiğin iyi bir doktor var mı?»

Ken şaşkınlığını saklamaya çalıştıysa da Jennifer erkeğin yüzündeki çeşitli ifadeleri görebiliyordu.

«Kent dışında bir yerde olmalı, Ken. Beni tanımadıkları bir yerde.»

«Fiji adalarına ne dersin?» Ken'in sesi öfkeliydi.

«Ciddi konuşuyorum.»

«Özür dilerim. Beni şaşırttın.» Ken Jennifer'e tapardı. Kızı sevdiğini biliyordu, bir iki kere ona âşık olduğunu bile sanmıştı. Ama emin olamıyordu ve bu da işkencelerin en kötüsüydü. Jennifer'e karısına yaptığını yapamazdı. **Tanrım, neden Benim ne olacağım hakkında bir karara varamadın**, diye düşündü.

Ellerini kızıl saçlarının arasına soktu. «New York'ta istemiyorsan Kuzey Carolina'yı salık veririm. Çok uzak değildir.»

«Benim için araştırır mısın?»

«Elbette. Ben...»

«Evet?»

Ken bakışlarını kaçırdı. «Bir şey yok.»

⁂

Ken Bailey üç gün ortalıktan yok oldu. Sonunda Jennifer'in odasına girdiğinde sakalı bir karış uzamış, gözlerinin altı morarmıştı.

«Bir şey mi oldu, Ken?»

«Sanırım.»

«Yardım edebilir miyim?»

«Hayır.» **Tanrı bana yardım etmedikten sonra sen hiç bir şey yapamazsın.**

Jennifer'e bir kâğıt uzattı. Üzerinde **Dr. Eric Linden, Memorial Hastanesi, Charlotte, Kuzey Carolina** yazıyordu.

«Teşekkür ederim, Ken.»

«Bir şey değil. Ne zaman gideceksin?»

«Bu hafta sonu giderim.»

«Ben de seninle geleyim mi?»

«Teşekkür ederim, gerek yok.»

«Ya dönüşünde?»

«Bir şey olmaz.»

Ken bir an duraksadı. «İşine karışmak gibi olmasın ama bunu yapmak istediğinden emin misin?»

«Eminim.»

Jennifer'in başka seçeneği yoktu. Adam'ın çocuğuna sahip olmak dünyada en çok istediği şeydi, ama çocuğu tek başına yetiştirmeye kalkışmak çılgınlık olurdu.

Ken'e bakıp, «Eminim,» dedi bir daha.

⁂

Hastane Charlotte'un dışında iki katlı, tuğladan hoş bir binaydı.

Kayıt masasındaki kadın altmış yaşlarında kır saçlıydı.

«Size yardım edebilir miyim?»

«Adım Bayan Parker. Dr. Linden'le randevum vardı. Şey için... şey...» Sözün sonunu getiremedi.

Kadın anlayışla başını salladı. «Doktor sizi bekliyor Bayan Parker. Birini çağırayım da size yolu göstersin.»

Genç ve becerikli bir hemşire Jennifer'i muayene odasına alırken, «Dr. Linden'e geldiğinizi söylüyeyim,» dedi. «Siz bu arada soyunun isterseniz. Askıda bir hastane önlüğü vardır.»

Jennifer gerçekle ilgisi olmayan bir iş yapıyormuş gibi ağır ağır soyunup beyaz önlüğü giydi. Sanki bir kasap önlüğü giyiyormuş gibi hissediyordu. İçindeki yaşamı öldürecekti. Hayâlinde önlüğü kanlar içinde görür gibi oldu. Kendi çocuğunun kanı. Titremeye başladı.

«Sakin olun,» dedi biri.

Jennifer başını kaldırınca kalın çerçeveli gözlüğü yüzüne bir baykuş ifadesi veren iri yarı çıplak başlı bir adam gördü.

«Ben Dr. Linden'im.» Adam elindeki tabelâya baktı. «Siz de Bayan Parker.»

Jennifer başını eğdi.

Doktor sakinleştirici bir sesle, «Oturun,» diyerek Jennifer'in kolunu tuttu. Musluktan bir bardak su doldurdu. «İçin bunu.»

Jennifer denileni yaptı. Dr. Linden iskemleye oturup kadının titremesinin geçmesini bekledi.

«Demek çocuğunuzu aldırmak istiyorsunuz?»

«Evet.»

«Bunu kocanızla konuştunuz mu, Bayan Parker?»

«Evet... ikimiz de istiyoruz.»

Doktor Jennifer'i süzdü. «Sağlıklı görünüyorsunuz.»

«İyiyim.»

«Ekonomik bir sorun mu?»

«Hayır.» Neden kendisini sorguya çekiyordu bu adam? «Şey... istemiyoruz işte.»

Dr. Linden cebinden piposunu çıkardı. «Rahatsız eder mi?»

«Hayır.»

Doktor piposunu yaktı. «Kötü bir alışkanlık.» Arkasına yaslanıp dumanını havaya üfledi.

«Bu işi bir an önce bitiremez miyiz?»

Sinirleri kopma noktasına gelmişti. Her an kendini tutamayıp çığlık çığlığa bağıracağını hissediyordu.

Doktor Linden piposundan derin bir nefes daha çekti. «Birkaç dakika konuşsak iyi olacak.»

Jennifer sinirlerini güçlükle zaptetti. «Pekâlâ.»

«Çocuk aldırma çok kesin bir şeydir. Şu anda fikrinizi değiştirebilirsiniz, ama kürtajdan sonra buna olanak yoktur.»

«Ben fikrimi değiştirmek niyetinde değilim.»

Doktor başını sallayarak bir nefes daha çekti, piposundan. «Çok iyi.»

Tütünün tatlı kokusu Jennifer'in midesini kaldırıyordu. Şu piposunu söndürse ne iyi olacaktı. «Dr. Linden...»

Adam istemeyerek ayağa kalktı. «Pekâlâ, genç hanım. Bil bakalım şimdi...»

Jennifer muayene masasına yattı. Adamın parmaklarını içinde hissediyordu. Yumuşak ve usta parmaklar... Jennifer utanmıyordu, yalnızca derin bir acı, karşı konulmaz bir kayıp hissi vardı içinde. Çocuğunun, ki erkek olacağından emindi, koşuşunu, oynamasını, gülmesini görür gibi oluyordu. Tıpkı babasına benzeyecekti büyüdükçe.

Dr. Linden muayenesini bitirmişti. «Artık giyinebilirsiniz, Bayan Parker. İsterseniz bu gece burada kalın, ameliyatı yarın sabah yaparız.»

«Hayır!» Jennifer'in sesi niyet ettiğinden daha sert çıkmıştı. «Şimdi istiyorum. Lütfen.»

Dr. Linden Jennifere garip bir ifadeyle bakıyordu.

«Sizden önce iki hastam var. Hemşireye gerekli laboratuvar muayenelerini yaptırıp sizi odanıza götürmesini söyleyeceğim. Dört saata kadar da ameliyatı yaparız. Tamam mı?»

«Tamam,» diye fısıldadı Jennifer.

Daracık hastane yatağında gözleri kapalı yatmış Dr. Linden'in dönmesini bekliyordu. Duvardaki eski model saatın tıkırtıları odayı dolduruyordu sanki: **Küçük Adam. Küçük Adam, oğlumuz, oğlumuz, oğlumuz.**

Jennifer hayâlinden bebeğin görüntüsünü silemiyordu. Şu anda bebek içindeydi, rahat ve canlı, tüm dünyaya karşı güvenlik içinde. Acaba olacaklar konusunda güdüsel bir korkusu var mıydı? Bıçağı yediği zaman bir şey hissedecek miydi? Saatın tıkırtılarını duymamak için elleriyle kulaklarını tıkadı. Güçlükle soluk alıyordu, ter içinde kalmıştı. Bir ses duyunca gözlerini açtı.

Dr. Linden yüzünde endişeli bir bakışla baş ucunda duruyordu. «Iyi misiniz, Bayan Parker?»

«Evet. Bir an önce bitmesini istiyorum.»

Dr. Linden başını salladı. «Biz de bunu yapacağız.» Yatağın yanındaki masadan bir şırınga alıp Jennifer'e doğru yürüdü.

«Nedir o?»

«Demerol ve Phenergan, sakinleştirmek için. Birkaç dakikaya kadar ameliyathaneye alınacaksınız.» Jennifer'e iğneyi yaptı. «Bu ilk kürtajınız mı?»

«Evet.»

«Şu halde olayı anlatayım size. Ağrısız ve basittir. Ameliyathanede genel bir anestezi yapılacak, oksijen maskesinden soluyacaksınız. Bayılınca rahime yaptığımız müdahaleyi görebilmemiz için aynalı bir spekulum sokulacak, rahim boynunu deni disklerle genişletip, bir aletle rahmi kazıyacağız. Bir sorunuz var mı?»

«Hayır.»

Jennifer'in gözleri kapanıyordu. Sanki üzerinden tılsımlı bir el geçmiş gibi gerginliği azalıyor, odanın duvarları bulanıklaşıyordu. Doktora bir şey sormak istiyordu ama ne soracağını hatırlıyamıyordu... bebek hakkında bir şey... ama artık hiç bir şey önemli değildi. Önemli olan yapması gereken şeydi. Birkaç dakika içinde sona erecekti ve yaşamına yeni baştan başlayabilecekti.

Odaya birtakım insanların girdiğini, kendisini tekerlekli madeni bir masaya koyduklarını... ince hastane önlüğünden madenin soğukluğunu hissettiğini sanki düş görüyormuş gibi farkedliyordu. Koridordan geçerken başı üstündeki lambaları saydı. Sayıyı tam olarak bilmek önemliydi, ama bunun da neden önemli olduğunu kestiremiyordu. Beyaz duvarlı ameliyat odasına alındı sonra. **Bebeğim burada ölecek,** diye düşündü. **Üzülme küçük Adam. Senin canını acıtmalarına izin vermeyeceğim.** Sonra hiç de istemediği halde ağlamaya başladı.

Dr. Linden Jennifer'in kolunu okşadı. «Canınız acımayacak, merak etmeyin. Duymayacaksınız bile.»

Ağrısız ölüm, diye düşündü Jennifer. **Ne kadar iyi.** Bebeğini seviyordu. Canının acımasını istemiyordu.

Biri yüzüne bir maske geçirdi. «Derin soluk alın.»

Jennifer birilerinin ellerinin hastane önlüğünü kaldırıp bacaklarını ayırdığını hissetti.

Oluyordu İşte. Şimdi olacaktı. Küçük Adam, Küçük Adam, Küçük Adam.

«Sakin olun, dedi Dr. Linden.

Jennifer başını salladı. **Elveda, bebeğim.** Bacakları arasında içine doğru ilerleyen soğuk çeliği hissetti. Adam'ın çocuğunu öldürecek o yabancı ölüm aracı.

Garip bir çığlık duydu. «Durun! Durun! Durun!»

Jennifer üstüne eğilmiş bakan şaşkın yüzleri görünce çığlıkları atanın kendisi olduğunu anladı. Maske yüzüne daha kuvvetle bastırıldı. Oturmaya çalıştı, ama masaya sıkı sıkı bağlıydı. Giderek hızla dönen bir girdaba kapılmış boğuluyordu.

Son hatırladığı tavanda dönen, dönen ve beynine kadar inen büyük beyaz ışıktı.

***

Jennifer uyandığında odasında hastanedeki odasında yatağında yatıyordu. Pencereden dışarsının karanlık olduğunu gördü. Vücudu ağrı sızı içindeydi. Ne kadardır baygın yattığını bilemiyordu. Yaşıyordu, ama bebeği...?

Yatağın yanındaki zile uzanıp bastı. Bir daha, bir daha bastı.

Kapıda bir hemşire göründüğü gibi kayboldu. Birkaç dakika sonra Dr. Linden koşarak geldi. Hemen Jenniferin yanına gelip parmağını zilden çekti.

Jennifer doktorun elini tutup boğuk bir sesle, «Bebeğim!» dedi. «Öldü!»

«Hayır, Bayan Parker. Yaşıyor. Umarım oğlan olur. Hep Adam diye sayıklıyordunuz.»

28

Noel de geçmiş 1973 yılı gelmişti. Şubat karları yerini Martın soğuk rüzgârlarına bırakınca Jennifer artık çalışmama zamanı geldiğini anladı.

Yazıhane personelini topladı.

«Ben beş ay gelmeyeceğim. İzin alıyorum.»

Odada şaşkınlık mırıltıları yükseldi.

Dan Martin, «Seni aradığımız zaman bulacağız, değil mi?» diye sordu.

«Hayır, Dan.»

Ted Harris kalın gözlük camlarının ardından baktı. «Jennifer, bizi böyle bırakıp..»

«Bu hafta sonunda gidiyorum.»

Sesindeki kesinlik başka soru istemediğini gösteriyordu. Toplantı sonuna kadar eldeki davaları konuştular.

Herkes odadan çıktıktan sonra Ken Bailey, «Bu işi iyice düşündün mü?» diye sordu.

«Başka seçeneğim yok, Ken.»

«O orospu çocuğunun kim olduğunu bilmiyorum ama ondan nefret ediyorum.»

Jennifer arkadaşının koluna dokundu. «Teşekkür ederim. Her şey yoluna girecek,»

«Çok güç olacak ama. Çocuklar büyürler. Sorular sorarlar. Babasının kim olduğunu bilmek isteyecek.»

«Bir çaresini bulurum.»

«Sen bilirsin.» Ken'in sesi yumuşadı. «Yapabileceğim bir şey varsa... ne olursa olsun... her zaman yanındayım.»

Jennifer Ken'i kucakladı. «Teşekkür ederim, Ken. Çok teşekkür ederim.»

***

Herkes gittikten sonra Jennifer karanlık yazıhanesinde tek başına kalıp uzun uzun düşündü. Adam'ı ölene kadar sevecekti. Bunu hiç bir şey değiştiremezdi, onun da kendisini sevdiğinden emindi. **Sevmeseydi çok daha kolay olurdu,** diye düşündü. Birbirlerini böylesine sevmeleri ve birlikte olamamaları kaderin kat'lanılmaz bir oyunuydu. Yaşamları giderek uzaklaşacaktı. Adam Mary Beth ve çocuğuyla Washington'da yaşayacaktı. Belki de bir gün Beyaz Saraya da girerdi. Jennifer kendi oğlunun babasının kim olduğunu bilmek isteyerek büyüyeceğini düşündü. Ona bunu söyleyemezdi. Adam da kendisine bir çocuk doğurduğunu bilmemeliydi. Bu onu mahvederdi.

Ve bunu bir başkası öğrenecek olursa bambaşka bir yoldan mahvederdi Adam'ı.

***

Jennifer Manhattan dışında, oğluyla birlikte kendi dünyalarında yaşayacağı bir ev almaya karar verdi.

Evi bir rastlantı sonunda bulmuştu. Long Island'a bir müşterisini görmeye gittiğinde yolunu şaşırmış birden kendini Sands Point'de bulmuştu. Sakin ve ağaçlıklıydı, evler sokaktan epey içerde bahçeler arasındaydı. Sands Point Caddesinde beyaz boyalı bir evin önünde Satılık tabelâsı gördü. Bahçesi parmaklıklıydı, önündeki geniş araba yolunun başında çok sevimli bir demir kapı vardı. Eve kadar olan yol direklere asılı lambalarla aydınlanıyor, evin önündeki büyük ağaçlar binayı gizliyordu. Jennifer emlâkçının adresini not edip ertesi gün öğleden sonra gitmeye karar verdi.

⁂

Emlâkçı Jennifer'in nefret ettiği işgüzar tipli biriydi. Ama Jennifer onun kişiliğini değil, bir ev alıyordu nasıl olsa.

«Gerçekten güzel bir evdir. Tam yüz yıllık. Üstelik yepyeni.»

Yepyeni sözü biraz abartmaydı. Odalar geniş ve havadar, ama onarıma gerek gösteriyorlardı. Bu evi onarıp süslemek zevk olacak diye düşündü Jennifer.

Yukarda büyük yatakodasının karşısında çocuk odası yapılabilecek bir oda vardı. Onu maviye boyatıp...

«Bahçeyi gezmek ister misiniz?»

Jennifer'i kandıran ağaç evi oldu. Kalın ve yaşlı bir meşe ağacının üst dallarına oturtulmuştu. Oğlunun ağaç evi. Üç dönümlük arazi hafif bir eğimle göle kadar iniyordu. Bir de iskelesi vardı. Oğlu için mükemmel bir yerdi. Büyüyünce ona küçük bir kayık alacaktı. Burada bütün gözlerden uzak yaşayabileceklerdi. Jennifer dünyasının yalnızca kendisi ile oğluna ait olmasına karar vermişti.

Ertesi gün evi satın aldı.

⁂

Jennifer Adam ile paylaştığı Manhattan'daki dairesinden çıkmanın bu kadar acı vereceğini tahmin etmiyordu. Bornozu ve pijamaları, terlikleri, traş takımı hâlâ oradaydı. Her odada Adam'ın anıları, güzel fakat ölü bir geçmişin anıları yer alıyordu. Jennifer eşyalarını aceleyle toplayıp ayrıldı daireden.

⁂

Yeni evinde sabahtan akşama kadar çalışıyor, Adam'ı düşünecek zamanı kalmamasını istiyordu. Sands Point ve Port Washington'daki mağazalardan mobilya ve perdelerini ısmarladı. Çarşaf takımları, gümüş ve mutfak çinilerini aldı. Bozuk muslukları, akan damı ve eskimiş elektrik tesisatını yeniletti. Sabahın köründen akşam karanlık basana kadar ev boyacılar, marangozlar, elektrikçiler ve duvar kâğıtçılarıyla dolup taşıyordu. Jennifer her yere yetişiyor, en küçük ayrıntıyı gözden geçiriyordu. Geceleri uyuyabilme umuduyla gündüzün ölesiye yorulmasına karşın korkunç karabasanlar yine başlamıştı.

Antikacı dükkânlarını dolaşıp lambalar, masalar, sanat eserleri topladı. Evin içi günden güne güzelleşmeye başlamıştı.

Karnı da giderek büyüyordu. Köye inip hamile giysileri aldı. Rehbere kaydedilmeyen bir de telefon taktırmıştı. Numarasını kimseye vermemiş, kimseden de telefon beklemiyordu. Yalnızca acil durumlarda kullanılacak bir eşyaydı o da. Nerede olduğunu tek bilen Ken Bailey'di, o da bunu kimseye söylemeyeceğine yemin etmişti.

Ken bir öğleden sonra gelince Jennifer dostuna evi, bahçesini gösterdi. Erkeğin sevinci kadını mutlu etmişti.

«Jennifer, inanılmaz bir güzellik. Gerçek güzellik. Müthiş bir iş yapmışsın.» Ken Jennifer'in şişkin karnına baktı. «Daha ne kadar kaldı?»

«Iki ay falan.» Jennifer Ken'in elini alıp karnının üstüne koydu. «Hissediyor musun?»

Ken çocuğun tekmesini hissetmişti.

«Her gün biraz daha güçleniyor,» dedi Jennifer.

O akşam Ken'e yemek hazırladı. Ken konuyu açmak için yemeğin bitmesini bekledi.

«Işlerine karışmak istemem ama gururlu baba her kimse, kalkıp bir şey yapması...»

«Konu kapanmıştır.»

«Peki. Özür dilerim. Yazıhanede seni çok arıyoruz. Yeni bir müşteri...»

Jennifer elini kaldırdı. «Bilmek istemiyorum.»

Ken'in gitme saatı gelene kadar konuştular. Jennifer onun gidişine üzülmüştü, iyi ve candan bir dosttu.

*
**

Jennifer dünyayla ilişkisini tümden kesmişti. Gazete oku-

muyor, televizyon seyretmiyor, radyo dinlemiyordu. Tüm dünyası bu dört duvar arasıydı. Burası yuvası, oğlunu doğuracağı yerdi.

Çocuk yetiştirme konusunda bulabildiği bütün kitapları ikişer üçer kere okudu.

Çocuk odasının dekorasyonu bitince içersini oyuncak doldurmuştu. Bir spor mağazasına gidip futbol toplarına, beyzbol sopalarına, eldivenlerine baktı. Sonra güldü kendisine. **Komiklik bu benim yaptığım. Daha doğmadı bile.** Ama beyzbol sopasıyla eldivenini aldı. Futbol topunu da alacaktı ama, **o da beklesin bakalım,** diye düşündü.

Mayıs, sonra da Haziran geldi.

Ustalar gitmiş, ev sakinliğe kavuşmuştu. Jennifer haftada iki kere köye süpermarkete iniyor, iki haftada bir de doğum doktoru Dr. Harvey'e gidiyordu. Canının çektiğinden çok süt içiyor, vitamin alıyor, sağlığı için gerekli her şeyi ses çıkarmadan yiyordu. Şimdi artık vücudu iyice hantallaşmıştı, hareket etmesi epey güç oluyordu.

Çok hareketli bir insan olduğu için hantallaşmaktan nefret edeceğini sanmasına karşın doğrusu hiç de aldırış etmemişti. Artık acele etmek için nedeni yoktu ki, Günler uzun, düşlerle dolu ve sakin geçiyordu. İçinde bir saat sanki temposunu ağırlaştırmış gibiydi. Enerjisini koruyor, içinde yaşayan diğer vücuda aktarıyordu.

*
* *

Dr. Harvey muayeneden sonra, «İki hafta daha kaldı, Bayan Parker,» dedi.

Jennifer korkacağını sanmıştı. Ağrı, kaza, sakat doğan çocuklar hikâyeleri dinlemişti ama içinde hiç korku yoktu. Yalnızca oğlunu görmek için bir sabırsızlık, onu bir an önce kolları arasına alabilmek için doğumun olup bitmesini istemek...

Ken Bailey artık hemen hemen her gün geliyor, her seferinde kucak dolusu bebek kitabı getiriyordu.

«Bunları çok sevecek,» dedi Ken.

Birlikte bahçede dolaşıyorlar, su kenarında yemek yiyorlardı. **Benim gibi sirkere yaraşan bir şişkonun yanında işi ne,** diye düşünüyordu Jennifer.

Ken ise Jennifer'e baktıkça, **gördüğüm en güzel kadın**, diye geçiriyordu aklından.

⁂

İlk sancılar sabahın saat üçünde başladı. Jennifer bir an soluksuz kalmıştı. Birkaç dakika sonra sancı tekrarlayınca sevinçle, **başladı**, diye düşündü.

İki sancı arası on dakikaya inince doktoruna telefon etti. Sonra arabasına atlayıp hastaneye gitti. Sancı geldikçe arabayı yol kenarına çekip geçmesini bekliyordu. Kapıda kendisini bekliyorlardı, bir iki dakika sonra da muayene masasındaydı.

«Kolay bir doğum olacak Bayan Parker,» dedi Dr. Harvey. «Sakin olup işi doğaya bırakın.»

Kolay olmadı, ama katlanılmaz da değildi. Jennifer fevkalâde bir şey olmakta olduğu için acıya katlanıyordu. Yaklaşık olarak sekiz saat sancı çekti. Sonra birden vücudu kasıldı, bir daha kasıldı, ani bir rahatlama ve boşalma, sonra da inanılmaz bir sakinlik hissetti.

Dr. Harvey ağlayan bebeğini kaldırmış gösteriyordu. «Oğlunuza bakmak istemez misiniz Bayan Parker?»

Jennifer'in gülümsemesi odayı aydınlatmıştı.

29

Joshua Adam Parker tam dört buçuk kilo geliyordu ve hiç bir kusuru yoktu. Jennifer yeni doğan çocukların çirkin olduklarını duymuştu. Kıpkırmızıydılar, bumburuşuktular, maymuna benzerlerdi. Ama Joshua Adam öyle değildi. Güzeldi. Hastanedeki hemşireler hep Joshua'nın güzelliğinden söz ediyorlar, Jennifer de bunu dinlemekten sıkılmıyordu. Adam'a da çok benziyordu. Babasının gri mavi gözlerine ve biçimli başına sahipti. Jennifer oğluna bakınca Adam'a bakmış gibi oluyordu. Sevinç ve keder karışımı garip bir duyguydu bu. Adam yakışıklı oğlunu görseydi ne kadar mutlu olurdu!

⁂

Joshua iki günlükken gülümseyince Jennifer heyecanla hemşireyi çağırdı.

«Bakın! Gülüyor!»

«Gazı var, Bayan Parker.»

«Başka çocukların gazı olabilir ama benim oğlum gülümsüyor,» diye inat etti Jennifer

Jennifer iyi bir anne olup olamayacağını merak ediyordu. Bebekler zamanla sıkıcıydılar kuşkusuz, altlarını kirletirler, durmadan beslenmek isterler, ağlarlar ve uyurlardı. Bir bebekle ilişki kurulamazdı.

Dört beş yaşına gelene kadar ona karşı gerçek bir duygu beslemeyeceğim, diye düşünmüştü Jennifer. Ne kadar yanılmıştı oysa. Joshua doğduğu andan başlayarak Jennifer oğlunu sahip olduğunu bilmediği bir sevgiyle sevmeye başladı. Korkunç bir koruyucu sevgiydi bu. Joshua o kadar küçük, dünya ise o kadar büyüktü ki.

Jennifer hastaneden eve dönerken kendisine verilen bir sürü talimat kadını ürkütmekten başka bir işe yaramamıştı. İlk iki hafta bir hemşire evden dışarı çıkmadı. Jennifer ondan sonra yalnız kaldı. Bebeği öldürecek yanlış bir şey yaparım korkusundan ödü patlıyordu. Çocuğun her an soluğunun kesilip ölmesini bekliyordu.

Jennifer Joshua'nın ilk mamasını yaptığında biberonun emziğini sterilize etmediğini hatırladı. Mamayı boşaltıp yeniden işe başladı. Bu kez de şişeyi sterilize etmeyi unutmuştu. Bir daha hazırlamaya koyuldu. Joshua'nın maması hazır olduğunda bebek öfkesinden çılgınlar gibi ağlıyordu.

***

Jennifer gün gece dinlemeden doktora telefon ediyordu.

«Çok hızlı soluk alıyor.» ... «Çok yavaş soluk alıyor» ... «Joshua öksürüyor»... «Akşam mamasını yemedi» ... «Joshua kustu.»

Doktor sonunda dayanamayıp eve geldi.

«Bayan Parker, oğlunuz kadar sağlıklı bir bebek görmedim diyebilirim. Zayıf görünebilir ama bir öküz kadar güçlüdür. Üzülmeyi bırakın da çocuğunuzun keyfini çıkarın. Ve şunu unutmayın: ikimizden de uzun yaşayacaktır o!»

Jennifer bundan sonra biraz rahatladı. Çocuğunu yıkayıp altını yapmaktan zevk alıyordu. Sık sık yeni pırıl pırıl arabasıyla yürüyüşe çıkarıyordu. Durmadan konuşuyordu çocukla. Jos-

hua dört haftalıkken annesini bir gülümsemeyle ödüllendirdi. **Gaz değil,** diye düşündü Jennifer. **Gülümseme bu!**

***

Ken Bailey bebeği ilk gördüğüne uzun uzun baktı yüzüne. **Eyvah, tanıyacak,** diye düşündü Jennifer. **Adam'ın çocuğu olduğunu anlayacak.**

Ama Ken yalnızca, «Gerçekten güzel bir bebek,» dedi. «Annesine çekmiş.»

Jennifer Ken'in oğlanı kucağına almasına izin verdi. Erkeğin beceriksizliğine gülüyordu bir yandan. **Joshua'nın kendisini kucağına alacak bir babası olmayacak,** diye düşünüyordu bir yandan da.

***

Altı hafta daha geçmiş, işe dönme zamanı gelmişti. Jennifer günde birkaç saatlığına da olsa oğlundan ayrılmayı güç buluyordu. Ama işe dönmek de heyecanlandırıyordu kendisini. Her şeyde o kadar uzun süre uzak kalmıştı ki. Artık diğer dünyasına girme zamanıydı.

Aynaya bakınca ilk işinin vücudunu eski haline sokmak olduğuna karar verdi. Doğumdan bu yana rejim ve jimnastik yapıyordu zaten. Biraz daha kendini bu işe verince kısa zamanda eski Jennifer oluverdi.

Bu kez de eve bir bakıcı almaya karar vermişti. Kadınları sanki jüri üyesiymişler gibi inceliyordu. Sonunda beğenip güvendiği birini bulana kadar yirmi kişiyle görüştü. Bayan Mackey bir ailenin yanında on beş yıl çalışmış, çocuklar büyüyüp okula gidince oradan ayrılmıştı.

Jennifer kadının geçmişini Ken'e de araştırttı. Ken Bayan Mackey'in gerçek bir kişi olduğunu söyleyince Jennifer kadını tuttu.

Bir hafta sonra da işine döndü.

30

Jennifer'in ansızın ortadan kayboluşu, Manhattan avukatlık şirketlerinde çeşitli söylentilere yol açmıştı.

Döndüğü duyulunca gösterilen ilgi de müthiş oldu. Jennifer döndüğü sabah yazıhane kendisini görmeye gelen diğer şirketler avukatlarıyla doldu taştı.

Cynthia, Dan ve Ted odaya büyük bir **Hoşgeldin** yaftası asmışlardı. Ortada pasta ve şampanya vardı.

«Sabahın dokuzunda mı?» diye itiraz edecek oldu Jennifer.

Ama arkadaşları ısrar ettiler.

«Sen yokken burası tımarhaneden beterdi,» dedi Dan Martin. «Bir daha böyle bir şey yapmayacaksın, değil mi?»

«Hayır. Bir daha böyle bir şey yapmayacağım.»

Hiç beklenmedik konuklar gelip Jennifer'in iyi olduğunu gözleriyle görmek, kendisine sağlıklar dilemek istiyorlardı.

Jennifer soruları, «Söyleyemeyiz,» diye geçiştiriyordu.

Bütün gün arkadaşlarıyla toplantı halindeydi. Yüzlerce telefon mesajı birikmişti.

Ken Bailey kadınla yalnız kaldığında, «Biri seni bulmak için bizi az daha delirtiyordu,» dedi.

Jennifer'in kalbi duracak gibi oldu. «Kim?»

«Michael Moretti.»

«Oh!»

«Korkunç bir adam. Nerede olduğunu söylemeyince iyi olduğuna dair yemin ettirdi bize.»

«Unut Michael Moretti'yi.»

Jennifer şirketin elindeki işleri tek tek inceledi. İşler çok iyiydi. Bir sürü yeni önemli müşterileri vardı. Eski müşterilerden bir kısmı Jennifer'den başkasına güvenmediklerinden onun dönüşünü beklemişlerdi.

«İlk fırsatta hepsini arayacağım,» dedi Jennifer.

Bütün telefon mesajlarını tek tek gözden geçirdi. Bay Adams sekiz on kere aramıştı. Adam'a iyi olduğunu söylemeliydi belki de. Ama onun sesini duymaya dayanamayacaktı. Ona dokunamamak, görememek, kucaklayamamak ve yakında olduğunu bilmek... olacak şey miydi bu? Joshua'dan söz edememek...

Cynthia Jennifer'i ilgilendireceğini sandığı haberleri gazetelerden kesmişti. Michael Moretti hakkında bir dizi yazıda kendisinde ülkenin en önemli Mafia lideri olarak söz ediliyordu. Gazetede bir fotoğrafı, fotoğrafın altında da bir satır yazı vardı: **Ben bir sigortacıdan başka bir şey değilim.**

*
* *

Jennifer'in birikmiş davaları inceleyip üstlenmesi tam üç ayını aldı. Bunu daha kısa zamanda da bitirebilirdi ama ne işle uğraşıyor olursa olsun her gün saat tam dörtte yazıhaneden çıkmakta ısrar ediyordu. Joshua kendisini beklemekteydi.

Jennifer sabahları da işe gitmeden önce çocuğun kahvaltısını kendi eliyle hazırlıyor, evden çıkmadan oğlu ile oyunlar oynamayı hiç unutmuyordu.

Öğleden sonra geldiğinde de tüm zamanını oğluna ayırıyordu. İş konularını yazıhanede bırakıyor, kendisini oğlundan ayıracak davaları reddediyordu. Özel dünyasına kimseyi sokmamaya kararlıydı.

Joshua'ya yüksek sesle okumaya bayılıyordu.

«Daha çocuk,» diye Bayan Mackey söylenirdi. «Söylediklerinizin hiç birini anlamıyorki.»

Ama Jennifer, «Joshua anlar,» der ve okumasını sürdürürdü.

⁂

Joshua hiç bitip tükenmek bilmeyen bir mucizeler dizisiydi. Üç aylık olunca Jennifer'le konuşmaya çalışmaya başladı. Beşiğinde Ken'in getirdiği büyük bir çıngıraklı top ve tavşanla oynuyordu. Altı aylıkken beşikten dışarı tırmanıp dünyayı keşfe hazırdı. Jennifer çocuğu kucağına alınca Joshua minicik elleriyle parmaklarını tutar, uzun uzun konuşurlardı.

⁂

Jennifer'in günleri de çok yüklü geçiyordu. Bir sabah büyük bir petrol şirketinin müdürü Philip Redding telefon etti.

«Bir sorunum var, acaba bir yerde buluşabilir miydik?»

Jennifer sorunun ne olduğunu sormaya gerek duymadı. Adamın şirketi Orta Doğuda iş yapabilmek için rüşvet vermekle suçlanıyordu. Davayı alırsa büyük bir ücret isteyebilecekti ama Jennifer'in hiç zamanı yoktu.

«Özür dilerim ama hiç zamanım yok,» dedi. «Size çok iyi birisini salık verebilirim.»

«Olumsuz cevabınızı kabul etmememi söylediler bana.»

«Kim söyledi?»

«Bir dostum. Yargıç Lawrence Waldman.»

Jennifer kulaklarına inanamadı. «Yargıç Waldman size be-

ni aramanızı mı söyledi?»

«Piyasanın en iyi avukatınız olduğunu söyledi. Ama bunu ben de biliyordum.»

Jennifer bir an Yargıç Waldman'la geçmişini, adamın kendisinden nasıl nefret ettiğini ve ortadan kaldırmaya kararlı olduğunu düşündü.

«Pekâlâ, yarın sabah birlikte kahvaltı edelim.»

Jennifer daha sonra Yargıç Waldman'ı aradı.

«Çoktandır seninle konuşamadık, küçük hanım.»

«Philip Redding'e bana telefon etmesini önerdiğiniz için size teşekkür etmek istiyorum.»

«Dostumun iyi ellerde olmasını istedim.»

«Teşekkür ederim, Sayın Yargıç.»

«Yaşlı bir adamla bir akşam yemeğine ne dersin?»

Jennifer şaşırmıştı. «Sizinle birlikte yemek benim için bir onurdur.»

«Çok iyi. Seni kulübüme götürürüm. Oradaki moruklar güzel ve genç kadınlara hiç alışık değillerdir, biraz sarsılırlar belki de.»

⁂

Yargıç Lawrence Waldman 43. Sokaktaki Century Association kulübünde Jennifer'le buluşunca Jennifer onun kendisiyle alay ettiğini anladı. Yemek salonu yazarlar, oyuncular ve avukatlarla doluydu.

Yargıç Waldman, «Buranın geleneğinde birini tanıştırmak yoktur,» dedi. «Herkesin tanındığı kabul edilir.»

Jennifer çevresindeki masalarda oturan bir çok kişi arasında Louis Auchincloss'u, George Plimpton'u ve John Lindsay'i hemen farketmişti.

Lawrence Waldman toplum içinde bambaşka bir insandı. Kokteyllerini içerlerken, «Mesleğimizi lekelediğini sandığım için istemiştim senin barodan atılmanı,» dedi. «Ama yanılmış olduğumu anladım. Seni dikkatle izliyorum. Mesleğe onur getirdin.»

Jennifer sevinmişti. Kötü, aptal ya da yeteneksiz yargıçlarla çok karşılaşmıştı. Lawrence Waldman'a saygı beslerdi. Hem çok zeki bir hukukçu hem de kişilik sahibi bir insandı.

«Teşekkür ederim, Sayın Yargıç.»

«Mahkeme dışında birbirimize Lawrence ve Jennifer desek daha iyi olmaz mı?»

«Sevinirim, Lawrence.»

Yiyecekler pek nefisti. O akşam yedikleri yemek bundan böyle ayda bir kere tekrarlanacak ve her ikisinin de çok hoşla, rına giden bir geleneğin temeli oldu.

31

1974 yazı gelip çatmıştı. Joshua Adam Parker doğduğundan bu yana bir yıl inanılmaz bir hızla geçmiş bulunuyordu. Çocuk ilk adımlarını atmıştı; baş, burun ve ağız sözcüklerini anlıyordu.

«Bir dahi,» dedi Jennifer Bayan Mackey'e.

Joshua'nın ilk doğum günü partisi sanki Beyaz Sarayda veriliyormuş gibi planlandı. Jennifer Cumartesi günü armağanlarını aldı. Joshua'ya giyecek, kitap, oyuncak ve daha en az bir iki yıl kullanamayacağı bir üç tekerlekli bisiklet almıştı. Partiye çağırdığı komşu çocuklara da çeşitli armağanlar almış, öğleden sonrasını balonları ve konfetileri hazırlamakla geçirmişti. Doğum günü pastasını da kendisi pişirip mutfak masası üzerinde bıraktı. Joshua bir yolunu bulup pastayı avuçlamış ve konuklar gelmeden berbat etmişti.

Jennifer komşulardan beş altı çocukla annelerini çağırmıştı. Tek erkek konuk Ken Bailey'di. O da Joshua'ya Jennifer'in aldığı bisikletin tıpatıp eşini getirmişti.

Jennifer güldü. «Çok gülünçsün, Ken. Joshua o kadar büyümedi ki daha. »

Parti iki saat sürdü ama çok iyi geçti. Çocuklar çok yediler, halılara kustular, balonları patlayınca ağladılar, oyuncak kavgası ettiler, ama Jennifer memnundu. Joshua kusursuz bir ev sahibiydi, bir iki küçük kaza dışında, çok onurlu davranmıştı.

O gece konuklar gittikten ve Joshua da yatırıldıktan sonra Jennifer oğlunun yatağının yanına oturup Adam Warner ile kendisinin yarattığı bu şahane yaratığa baktı. Adam oğlunun bugünkü davranışından nasıl gurur duyacaktı. Ne var ki, bu sevinç yalnız kendisinin olunca değerini epey kaybediyordu.

Jennifer gelecekteki doğum günlerini düşündü. Joshua iki yaşında olacaktı, sonra beş, sonra on, yirmi. Bir erkek olacak ve kendisini terkedecekti. Kendi yaşamını kuracaktı.

Sus, diye azarladı kendini Jennifer. Kendine acıyorsun! O gece yatağında uyumadan yatıp partinin bütün ayrıntılarını düşündü, yeniden yaşadı.

Belki de bir gün Adam'a anlatırdı.

32

Bundan sonraki aylarda Senatör Adam Warner'den artık her evde söz edilmeye başlanılmıştı. Geçmişi, yetenek ve çekiciliği Senatoda daha ilk baştan sivrilmesine neden olmuştu. Önemli komitelere seçilmiş, önerdiği bir yasa tasarısı hemen ve kolaylıkla kabul edilmişti. Adam Warner'in Kongrede güçlü dostları vardı. Çok kimse babasını tanıyor ve sayıyordu. Adam'ın bir gün başkanlığa aday olacağından kimsenin kuşkusu yoktu. Jennifer acı bir gurur duyuyordu yazılanları okuyunca.

⁂

Jennifer müvekkillerinden, iş arkadaşlarından ve dostlarından sık sık yemeğe, tiyatroya ve çeşitli yardım derneklerinin ziyafetlerine çağrılar alıyor ama hemen hemen hepsini reddediyordu. Arada sırada Ken'le birlikte bir gece geçirmekteydi. Ken'le birlikte olmaktan çok mutluydu. Erkek kendi kendini küçümseyen alaycı bir insandı, ancak Jennifer bu maskenin altında duygulu ve acı çeken bir insan olduğunu biliyordu. Ken bazı bazı haftasonları eve yemeğe gelir, saatlarca Joshua ile de oynardı. Birbirlerini çok seviyorlardı.

Bir keresinde Joshua yattıktan sonra mutfakta yemek yerlerken Ken öylesine bir ısrarla Jennifer'e baktı ki, kadın sonunda, «Bir şey mi var?» diye sormak zorunda kaldı.

«Evet var,» diye homurdandı Ken. «Özür dilerim. Çok kötü bir dünya bu.»

Başka bir şey söylemedi.

⁂

Adam dokuz aya yakındır Jennifer'i aramamıştı. Jennifer ise gazetelerde ona ilişkin haberleri hiç kaçırmadan okuyor, televizyona çıktığı zamanlar mutlaka izliyordu. Hep onu düşünü-

yordu. Nasıl düşünmesin? Oğlu Adam'ın canlı bir kopyasıydı. İki yaşına basmış ve giderek babasına benzemeye başlamıştı. Aynen onun igibi ciddi mavi gözleri, aynı el kol hareketleri vardı.

Jennifer bir gün kendisini otomobille gezintiye çıkardığında Joshua'nın ilk sözü araba oldu.

Artık düzgün cümleler de kuruyor, lütfen ve teşekkür ederim diyordu. Bir keresinde Jennifer yüksek iskemlesinde yemeğini yedirmeye çalışırken, «Anne git oyuncaklarınla oyna,» dedi.

Ken Joshua'ya bir boya takımı almıştı, çocuğun ilk işi oturma odasının duvarlarını boyamak oldu.

Bayan Mackey oğlanı dövmek isteyince Jennifer, «Yapma,» dedi. «Boya yıkanınca çıkar. Joshua kendini anlatmak istiyor.»

«Ben de ona kendimi anlatacaktım,» diye kadın söylendi. «Çocuğu şımartıyorsunuz.»

Ama Joshua şımarmıyordu. Yaramazdı, istekleri bitmiyordu, ne var ki bunlar iki yaşındaki bir çocuk için normal davranışlardı. Elektrikli süpürgeden, vahşi hayvanlardan trenlerden ve karanlıktan korkuyordu.

Jennifer kendisini Joshua'dan ayırıp kent dışına çıkartacak davaları almıyordu. Ancak bir gün büyük bir fabrikatör olan müşterisi Peter Fenton kendisini aradı.

«Las Vegas'ta bir fabrika satın alıyorum, senin oraya gidip karşı tarafın avukatlarıyla konuşmanı istiyorum.»

«Dan Martin'i göndereyim,» dedi Jennifer. «Kent dışına çıkmaktan hoşlanmadığımı bilirsin, Peter.»

«Jennifer, işi yirmi dört saatte bitirirsin. Şirketin uçağıyla gideceğiz, ertesi gün dönersin.»

Jennifer duraksadı. «Peki.»

Daha önce de Las Vegas'a gitmişti, kente karşı özel bir ilgi duymuyordu. Las Vegas'ı sevmek de olanaksızdı, nefret etmek de. Bir olgu, kendi dili, yasaları ve ahlâkı olan yabancı bir uygarlık olarak görmek gerekirdi. Dünyada bir eşi yoktu. Dev neon lambaları sabaha kadar yanar, koyun gibi kırpılmaya gelen turistleri cüzdanlarını boşaltmak için kurulmuş sarayların görkemini ilân ederdi.

Jennifer Bayan Mackey'e Joshua için uzun bir liste ha-

«Ne kadar kalacaksınız, Bayan Parker?»
«Yarın döneceğim.»
«Ah şu analar!»

⁂

Peter Fenton'un jet uçağı ertesi sabah Jennifer'i erkenden Las Vegas'a götürdü. Jennifer öğleden sonra ve akşam çalışıp kontratın ayrıntılarını hazırladı. İşleri bitince Peter kadını yemeğe çağırdı.

«Teşekkür ederim Peter, ama erkenden yatacağım. Yarın sabah New York'a dönüyorum.»

Jennifer gün içinde Bayan Mackey'le üç kere konuşmuş ve küçük Joshua'nın keyfinin yerinde olduğuna güven getirmişti. Çocuk yemeklerini yemişti, ateşi yoktu ve mutlu görünüyordu.

«Beni özledi mi?» diye sordu Jennifer.

«Bir şey söylemedi o konuda,» diye kadın göğüs geçirdi.

Jennifer Bayan Mackey'in kendisini ne gözle gördüğünü biliyordu ama umurunda bile değildi.

«Yarın geleceğimi söyleyin.»

«Mesajınızı kendisine iletirim, Bayan Parker.»

Jennifer odasında sakin bir yemek yemeyi düşlemişti, ancak birden duvarlar üstüne kapanır gibi oldu, içi sıkıldı. Adam'ı aklından çıkaramıyordu.

Mary Beth'le nasıl sevişip onu hamile bırakabildi benimle...

Sanki Adam bir iş gezisine çıkmış da yakında dönecekmiş gibi davranarak kendi kendine oynadığı oyun bu kez sökmedi. Hep ince geceliği içinde Mary Beth'i ve Adam'ı...

Çıkmalıydı buradan. Kalabalık gürültülü bir yere gitmeliydi. Belki bir şov bile görürüm diye düşündü. Acele duş aldı, giyindi, aşağı indi.

Büyük salonda Marty Allen'in şovu vardı. Ancak giriş kapısında bekleyenler bir kuyruk oluşturmuşlardı. Jennifer Peter Fenton'dan kendisine yer ayırtılmasını istemediğine pişman oldu.

Sıranın başındaki şefgarsona, «Bir masa için ne kadar bek-

lemek gerekecek?» diye sordu.

«Kaç kişisiniz?»

«Yalnızım.»

«Özür dilerim bayan, ama korkarım ki...»

Jennifer'in yanında biri, «Benim masamı göster, Abe...» dedi.

Şefgarson gülümseyerek eğildi. «Başüstüne, Bay Moretti. Bu taraftan lütfen.»

Jennifer dönünce Michael Moretti'nin kapkara gözleriyle karşılaştı.

«Teşekkür ederim ama ben...»

«Yemek yemeniz gerek.» Michael Moretti Jennifer'in kolunu tutup garsonun ardından yürüdü. Jennifer Michael Moretti ile yemek yeme düşüncesinden nefret ediyordu, ancak şu andan sonra bir sahne yaratmadan kurtulması olanaksızdı. Keşke Peter Fenton'la yeseydi...

Sahnenin hemen karşısında bir masaya oturmuşlardı. Şef garson, «Afiyet olsun,» dedi.

Jennifer Michael Moretti'nin bakışlarından huzursuzluk duyuyordu. Adam hiç konuşmadan oturuyordu. Michael Moretti sessizlikler insanıydı, sanki bir iletişim aracı değil de tuzakmış gibi sözden nefret ederdi. Başka insanların konuşmayı kullandıkları gibi kullanırdı sessizliği.

Sonunda konuştuğu zaman Jennifer gafil avlandı.

«Köpeklerden nefret ederim,» dedi Michael Moretti. «Ölürler.»

Sanki derin bir kuyudan kendi özel bir yanını çıkartıp açıklamış gibiydi. Jennifer ne söyleyeceğini bilemedi.

İçkilerini yudumlarken yine konuşmadılar. Jennifer sessizce sürdürdükleri konuşmayı dinliyordu.

Adamın sözlerini düşündü. **Köpeklerden nefret ederim. Ölürler.** Michael Moretti'nin ilk gençlik yıllarını, çocukluğunu düşündü. Elinde olmadan adamın yüzüne dikkatle baktı. Heyecan verici, hatta tehlikeli bir çekiciliği vardı. Patlamak üzere bir şiddet havası seziliyordu üzerinde.

Jennifer nedenini bilmiyordu ama bu adamın yanında kadınlığını hissediyordu. Belki de dikkatle kendisine bakan ama sonra çok şey açıklamış olmaktan korkarmış gibi başka yana çevrilen kara gözlerindendi bu. Jennifer kendini bir kadın olarak düşünmeyeli çok uzun zaman geçmiş olduğunu düşündü. Adam'ı kaybettiği günden beri. **Bir kadına kendisinin dişi oldu-**

ğunu hissetirmek için erkek gerek, diye düşündü. Kendini güzel hissetmesi, arzulanır hissetmesi için.

Jennifer erkeğin aklından geçenleri okuyamamasından mutluydu.

Çeşitli kişiler bulundukları bölmeye gelip Michael Moretti'ye saygılarını sunuyorlardı: iş adamları, aktörler, bir yargıç, bir Birleşik Devletler senatörü. Gücün güce saygısıydı bu. Jennifer adamın ne kadar güçlü olduğunu anlamaya başlamıştı.

«Yemeği ikimiz için de ben ısmarlarım,» dedi Michael Moretti. «Burada menüyü sekiz yüz kişi için hazırlarlar. Uçakta verilen yemeklerden farksız olur.»

Elini kaldırdığı anda şefgarson yanındaydı. «Buyrun, Bay Moretti. Bu gece ne arzu ediyorsunuz, efendim?»

«Az pişmiş bir **Chateubriand.**»

«Baş üstüne, Bay Moretti.»

«**Pommes souffles** ve bir salata.»

«Elbette, Bay Moretti.»

«Tatlıyı da sonra ısmarlarız.»

Masalarına müdüriyetten bir şişe de şampanya gönderilmişti.

Jennifer rahatlamıştı, istememesine karşın hoşuna gidiyordu bu durum. Yakışıklı bir erkekle bir gece geçirmeyeli o kadar çok olmuştu ki. Birden **Michael Moretti'yi yakışıklı olarak nasıl niteleyebilirim**, diye düşündü. **Bir katil o, duygusuz bir hayvan.**

Jennifer korkunç suçlar işlemiş çok adam tanımış ve savunmuştu ama hiçbirinin bu adam kadar tehlikeli olduğuna inanmıyordu. Moretti Mafia'nın en üstüne yükselmişti. Ve Antonio Granelli'nin kızıyla evlenmekten çok daha başka şeylerle başarmıştı bunu.

«Size birkaç kere telefon ettim ama yoktunuz,» dedi Michael. Ken Bailey'in söylediğine göre her gün telefon etmişti. «Neredeydiniz?»

«Uzaklarda.»

Uzun bir sessizlik. «Size yaptığım öneriyi hatırlıyor musunuz?»

Jennifer şampanyasından bir yudum aldı. «Lütfen yine başlamayın buna.»

«İstediğiniz her...»

«İlgilenmediğimi söylemiştim. Reddedilemeyen bir teklif

diye bir şey olamaz. Bu yalnızca romanlarda bulunan bir şeydir, Bay Moretti. Reddediyorum.»

⁂

Michael Moretti birkaç hafta önce kayınbabasının evinde yer alan sahneyi hatırladı. Aile toplantısı yapılmış, Thomas Colfax Michael'in önerdiği her şeye karşı çıkmıştı.

Colfax gidince Michael kayınbabasına, «Colfax yaşlı bir kadından farksız oldu,» demişti. «Onu otlağa salma zamanı geldi bence, Baba.»

«Tommy iyi adamdır. Bizi yıllarca belâdan korumuştur.»

«Bunlar tarih oldu şimdi. Artık bir şey yaptığı yok.»

«Yerini kim alabilir ki?»

«Jennifer Parker.»

Antonio Granelli başını sallamıştı. «Sana söyledim, Michael, bizim işimize kadın karıştırmak iyi olmaz.»

«Bu bir kadın değil yalnızca, şu anda çevredeki en iyi avukatlardan biri.»

«Göreceğiz,» demişti Antonio Granelli. «Göreceğiz.»

⁂

Michael Moretti istediğini elde etmeye alışmış bir insandı. Jennifer kendisine karşı koydukça onu elde etme isteği de o kadar artıyordu. Şimdi yanında oturan kadına bakıp **sana sahip olacağım** diye düşündü. **Hem de her şeyine.**

«Ne düşünüyorsunuz?»

Michael Moretti yüzüne bakıp gülümseyince Jennifer sorduğuna pişman oldu. Gitme zamanı gelmişti.

«Yemek için teşekkür ederim, Bay Moretti. Sabah erken kalkmam gerek...»

Işıklar sönmeye başlamıştı, orkestra bir uvertüre geçti.

«Şimdi gidemezsiniz, şov başlıyor. Marty Allen'i çok seveceksiniz.»

⁂

Jennifer yalnız Las Vegas'ın sunabileceği eğlenceden çok hoşnut kalmıştı. Şovdan hemen sonra kalkmayı kararlaştırmıştı, ancak Michael Moretti dans etmeyi önerince reddetmenin

kabalık olacağını düşündü. Üstelik eğlendiğini kabul zorundaydı. Michael Moretti çok ustaca dansediyordu, Jennefir adamın kolları arasında rahatlamıştı. Bir kere başka bir çifte tosladıkları sırada birbirlerine yaklaşmışlar, Jennifer erkeğin sertliğini hissetmişti. Moretti hemen geri çekilmiş, dansa öyle devam etmişti.

*
**

Daha sonra kumarhaneye geçtiler. Michael Jennifer'i zar atılan masalardan birine götürüp eline birkaç fiş verdi.

«Talih için,» dedi.

Krupiyeler Michael'e Bay M. diyorlar ve aşırı saygı gösteriyorlar, kendisinden para yerine imzalı kâğıdını alıp yüz dolarlık fişleri yığınla veriyorlardı. Michael büyük oynuyor ve hep kaybetmesine karşın umursamaz görünüyordu. Jennifer onun verdiği fişlerle üç yüz dolar kazandı ve parayı erkeğe vermekte ısrar etti. Ona karşı borçlu olmak istemiyordu.

Gece boyunca Michael'in yanına hepsi de genç ve güzel olan kadınlar gelmişlerdi. Michael hepsine saygıyla davranmıştı ama yalnızca Jennifer'le ilgilendiği de görülüyordu. Jennifer akşam yorgun ve sıkılmıştı ama Michael Moretti'nin canlılığı sonunda ona da bulaştı.

Michael kadını küçük bir caz grubunun çaldığı bir bara götürdü, oradan yeni bir şarkıcı grubunun geldiği başka bir otele gittiler. Michael gittiği her yerde krallar gibi karşılanıyordu. Herkes onun dikkatini çekmeye çalışıyor, ona selam vermek, kendilerinin de orada bulunduklarını göstermek istiyorlardı.

Birlikte oldukları sürece Michael Jennifer'in alınacağı bir tek söz söylememişti. Ama yine de erkekten öylesine bir cinsellik yayılıyordu ki dalgalar altında eziliyor gibiydi Jennifer. Hiç böyle bir şey görmemişti. Heyecan verici bir şeydi bu.

*
**

Michael Jennifer'i odasına bıraktığında saat sabahın dördüydü. Kapıda kadının elini tutan erkek, «İyi geceler,» dedi. «Sana bu gecenin yaşamımın en mutlu gecesi olduğunu söylemek isterim.»

Sözleri Jennifer'i ürkütmüştü.

33

Washington'da Adam giderek ün kazanmaktaydı. Gazeteler ve dergiler sık sık kendisinden söz ediyorlardı. Adam getto okulları konusunda bir soruşturma başlattı, rejime karşı çıkanlarla görüşmek üzere Moskova'ya giden heyetin başına geçti. Yüzleri asık Rus yetkilileri tarafından Sheremetyevo Havaalanında karşılanırken çekilmiş fotoğrafları gazetelerde yayınlandı. Adam on gün sonra döndüğünde gazeteler yolculuğunun başarılı olduğuna dikkati çektiler.

Kamuoyu Adam Warner hakkında yazılan her şeyi okumak istiyordu. Adam Senato'da reform hareketinin de öncüsü oldu. Federal cezaevlerindeki durumu araştıran bir komite başkanlığına getirildi, ülkenin çeşitli cezaevlerini ziyaret etti. Suçlularla, gardiyanlarla ve cezaevi yetkilileriyle görüşmeler yaptı. Raporunu senatoya sunar sunmaz geniş kapsamlı reformlara girişildi.

Haber dergilerinin yanısıra kadın dergileri de onun hakkında yazılar yayınlıyorlardı. Jennifer **Cosmopolitan**'da Adam, Mary Beth ve küçük kızları Samantha'nın fotoğraflarını gördü. Yatakodasındaki şöminenin önünde oturup uzun uzun baktı resme. Mary Beth o güneyli sevimliliğiyle kameraya bakıp gülümsemişti. Kız ise annesinin burnundan düşmüştü sanki. Jennifer Adam'ın resmine baktı. Yorgun görünüyordu. Gözlerinin kenarlarında daha önce olmayan küçük kırışıklıklar vardı, favorileri de kırlaşmıştı. Jennifer bir an büyümüş bir Joshua'nın resmine baktığı izlenimine kapıldı. İnanılmaz bir benzerlik vardı ikisinin arasında. Fotoğrafçı Adam'ı kameraya baktırdığı için şimdi sanki Jennifer'in gözlerinin içine bakıyor gibiydi. Jennifer onun gözlerindeki ifadeyi okumaya çalıştı, kendisini aklına getirip getirmediğini düşündü.

Jennifer bir kere daha baktı Mary Beth ile kızının resmine. Sonra dergiyi şömineye alevler arasına attı.

***

Adam Warner yemek masasının başında, Stewart Needham ile beş altı konuğu ile konuşuyordu. Mary Beth ise tam karşısında Oklahoma senatörü ve karısıyla konuşmaktaydı.

Washington canlandırıcı bir etki yapmıştı Mary Beth'in üzerinde. Artık kendi sularında yüzen bir balık gibiydi. Adam'ın giderek artan önemliliği yüzünden Mary Beth de Washington'un ünlü ev sahibelerinden biri haline gelmişti ve bundan zevk alıyordu. Washington'un sosyal yaşantısı Adam'ı sıkıyor ve işin bu yanını seve seve Mary Beth'e bırakıyordu.

Stewart Needham, Washington'da yemek sofralarında Senato'dan çok iş başarılır,» diyordu.

Adam çevresine bakıp bu gecenin bir an önce sona ermesini diledi. Dışardan bakıldığında her şey kusursuzdu. Oysa altüst olmayan tek şey yoktu yaşamında. Bir kadınla evliydi ve bir diğerini seviyordu. Kaçması olanaksız bir evlilik bağıyla bağlıydı. Mary Beth hamile kalmasaydı Adam karısını boşayacaktı. Şimdi artık çok geçti. Mary Beth çok sevdiği sevimli bir kız doğurmuştu kendisine. Ama diğer yandan da Jennifer'i bir an bile unutamıyordu.

Valinin karısı kendisiyle konuşuyordu.

«Ne kadar talihlisin, Adam. Bir erkeğin isteyebileceği her şeye sahipsin, öyle değil mi?»

Adam buna cevap vermeye cesaret edemedi.

34

Mevsimler gelip geçiyor, her şey Joshua'nın çevresinde dönüyordu. Oğlan Jennifer'in dünyasının merkeziydi. Jennifer oğlunun her gün biraz daha büyümesini, yürümeye ve mantık yürütmeye başlamasını hiç eksilmeyen bir şaşkınlıkla izliyordu. Çocuk kâh vahşi ve saldırgan, kâh utangaç ve sevecen oluyordu. Jennifer gece kendisini bıraktığı zamanlar huzuru kaçıyordu. Hâlâ karanlıktan korktuğu için Jennifer bir ışığı hep açıp bırakıyordu.

Joshua iki yaşına girince müthiş yıkıcı, inatçı ve şiddetli bir çocuk oldu. Her şeyi 'onarmaya' bayılıyordu. Bayan Mackey'in dikiş makinesini kırdı, iki televizyon parçaladı, Jennifer'in kol saatını paramparça etti. Şekere tuz katıyor, yalnız olduğunu sandığı zamanlar cinsel organlarıyla oynuyordu. Ken Bailey Jennifer'e bir Alman çoban köpeği yavrusu getirmişti. Joshua hayvanı ısırdı.

O yıl Jennifer Joshua'yı kapıyı ilk çalan yabancıya seve seve verebilirdi.

Üç yaşında birdenbire melek gibi bir çocuk oluverdi. Babasının beden yapısına sahipti, eliyle bir şeyler yapmayı seviyordu. Artık hiç bir şey kırmıyordu. Dışarda oynamayı çok seviyor, ağaçlara tırmanıyor, koşuyor, bisikletine biniyordu.

Jennifer çocuğu Bronx hayvanat bahçesine, kukla tiyatrolarına götürmeye başladı. Gıyı boyunca geziyorlar, Manhattan'da Üç Ahbap Çavuşlar filimlerine gidiyorlar, sinemadan sonra da Bonwit Teller mağazasının dokuzuncu katındaki lokantada dondurma yiyorlardı.

Joshua bir dost olmuştu artık. Anneler Günü armağanı olarak Jennifer'in babasının çok sevdiği **Shine On, Harvest Moon** şarkısını öğrenmiş ve Jennifer'e okumuştu. Jennifer'in yaşamının en dokunaklı anıydı bu.»

Gerçekmiş, diye düşündü Jennifer, **dünyayı ona babamızdan miras almazmışız, çocuklarımızdan ödünç alınmışız.**

*
* *

Joshua ana okuluna başlamıştı. Jennifer akşamları eve geldiğinde, birlikte şöminenin önünde oturup kitap okurlardı. Jennifer kendi meslek dergilerini, Joshua da resimli kitaplarını. Jennifer halının üstüne yatıp kaşlarını çatarak resimlere bakan oğlanı görünce hep Adam'ı hatırlardı. Açık bir yara gibiydi hâlâ. Adam'ın nerede olduğunu ve neler yaptığını düşünürdü. Adam, Mary Beth ve Samantha ne yapıyorlardı?

*
* *

Jennifer özel yaşamı ile meslek dünyasını hâlâ ayrı tutuyordu. Bu ikisinin arasındaki tek bağ Ken Bailey'di.

Ken Joshua'ya oyuncaklar, kitaplar getiriyor, onunla oyunlar oynuyordu. Bir bakıma babası gibiydi.

Bir Pazar öğleden sonrası Jennifer'le Ken Bahçede durmuşlar Joshua'nın ağaçtaki oyun evine tırmanmasını seyrediyorlardı.

«Oğlanın neye ihtiyacı var biliyor musun?»

«Hayır,» dedi Jennifer.»

«Bir babaya.» Ken Jennifer'e döndü. «Babası çok değerli bok herifin biri olmalı.»

«Lütfen, Ken.»

«Özür dilerim. Beni ilgilendirmez biliyorum. Her şey geç-

mişte kaldı. Ama ben geleceği düşünüyorum. Böyle yapayalnız yaşaman doğru...»

«Yalnız değilim, Joshua var.»

«Ben ondan söz etmiyordum.» Ken Jennifer'i kolları arasına alıp hafifçe öptü. «Hay Allah cezasını versin, Jennifer! Özür dilerim...»

*
**

Michael Moretti sekiz on kere telefon etmişti. Jennifer telefonlarına cevap vermedi. Bir keresinde bir duruşmada seyirciler arasında adamı görür gibi oldu ama bir daha dönüp baktığında gitmişti.

35

Jennifer bir gün öğleden sonra yazıhaneden çıkmaya hazırlanırken Cynthia, «Telefonda Bay Clark Holman diye biri seni istiyor,» dedi.

Jennifer duraksadı. «Ben bakarım.»

Clark Holman Hukuk Yardım Derneğinin avukatlarından biriydi.

«Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Jennifer. Kentte kimsenin el sürmek istemediği bir dava var, bize yardımcı olursan çok sevinirim. Ne kadar işin olduğunu biliyorum ama...»

«Sanık Kim?»

«Jack Scanlon.»

Bu ad son iki gündür gazete başlıklarından inmiyordu. Jack Scanlon dört yaşındaki bir kızı kurtarmalık istemek için kaçırmak suçuyla yakalanmıştı. Çocuğun kaçırılma sırasındaki görgü tanıklarının ifadelerine göre çizilmiş robot resimden yararlanılmıştı yakalanmasında.

«Neden ben, Clark?»

«Scanlon seni istedi.»

Jennifer saata baktı. Joshua'ya geç kalacaktı. «Nerede şimdi?»

«Metropolitan Cezaevinde.»

Jennifer ani karar verdi. «Gidip görüşürüm. Sen gerekli işleri tamamla, olur mu?»

«Tamam. Çok teşekkür ederim. «Bir gün bu borcumu öderim sana.»

Jennifer Bayan Mackey'e telefon etti. «Ben biraz geç kalacağım, Joshua'ya yemeğini yedirip beni beklemesini söyleyin.»

On dakika sonra kente doğru yola çıkmıştı.

⁂

Jennifer için adam kaçırma işlenebilecek suçların en kötüsüydü. Hele savunmasız küçük bir çocuğun kaçırılması. Ancak suç ne kadar korkunç olursa olsun her sanığın bir de kendi hikâyesinin dinlenilmesi gerekliydi. Hukukun temeli buydu: en yüksek için olduğu kadar en alçağa da adalet.

Jennifer kabul masasındaki yetkiliye kendini tanıştırınca Avukat Görüşme Odasına alındı.

Gardiyan, «Scanlon'u getireyim,» dedi.

Birkaç dakika sonra otuz beş kırk yaşlarında, sarışın, sarı sakallı zayıf bir adam içeri girdi. Tıpkı Isa'ya benziyordu.

«Geldiğiniz için teşekkür ederim, Bayan Parker,» dedi. Sesi yumuşak ve saygılıydı.

«Oturun.»

Adam Jennifer'in karşısına oturdu.

«Beni görmek istemişsiniz.»

«Evet. Aslında bana ancak Tanrının yardımcı olduğuna inanıyorum. Çok aptalca bir şey yaptım.»

Jennifer yüzünü buruşturarak baktı adama. «Küçük bir kızı kurtarmalık almak için kaçırmaya 'aptalca bir iş' mi diyorsunuz?»

«Ben Tammy'yi kurtarmalık için kaçırmadım.»

«Öyle mi? Neden kaçırdınız peki?»

Jack Scanlon konuşmadan önce bir süre düşündü. «Karım Evelyn çocuk doğururken öldü. Her şeyden çok severdim onu. Yeryüzünde bir aziz varsa, o Evelyn'di işte. Güçlü sağlıklı bir kadın değildi. Doktorumuz çocuğu olmaması gerektiğini söylemişti ama söz dinlemedi.» Genç adam utanarak yere baktı. «Sizin için anlamak belki güç olacak ama, benden bir parça olacağı için çocuğu doğurmak istediğini söyledi.»

Jennifer bunu çok iyi anlardı.

Jack Scanlon dalmıştı.

«Peki çocuğu doğurdu mu?»

Jack Scanlon başını salladı. «Ikisi de öldüler.» Sözünü sürdürmesi çok güç oluyordu. «Bir süre ben... ben... Onsuz yaşayamayacağımı hissettim. Çocuğumuz yaşasaydı kime benzeyeceğini düşündüm. Ya da ikisi birden yaşasalardı ne iyi olurdu diye... Hep geçmişi düşünüyordum... Sonunda kurtuluş yolunu Incil'de buldum: **Işte, sana hiç kimsenin kapayamayacağı bir kapı açtım.** Birkaç gün sonra sokakta oynayan küçük bir kız gördüm. Evelyn yeniden dünyaya gelmiş gibiydi. Aynı gözler, aynı saçlar. Kız bana bakıp gülümsedi. Belki çılgınlık gibi gelecek ama yüzüme bakıp gülen Evelyn'di. Aklımı kaçırmış olmalıyım. Kendi kendime, **Işte Evelyn'in doğuracağı kız,**» dedim. **Bizim çocuğumuz bu.**»

Jennifer adamın tırnaklarını etine batırdığını görebiliyordu.

«Yanlış bir şey yaptığımı bile bile aldım kızı.» Scanlon Jennifer'in gözlerinin içine baktı. «O kızın kılına bile dokunmadım.»

Jennifer herhangi bir yalanını farketme umuduyla dikkatle dinliyordu. Ama böyle bir şey yoktu. Karşısında acı çeken bir insan vardı.

«Ya kurtarmalık notu?» diye sordu.

«Ben not falan göndermedim. Para istemek dünyada aklıma gelecek son şeydi. Ben yalnızca küçük Tammy'yi istiyordum.»

«İyi ama biri aileye bir kurtarmalık isteyen mektup göndermiş.»

«Polis bunu benim gönderdiğimi söylüyor, ama ben değildim.»

Jennifer olayı düşündü bir an. «Çocuğun kaçırılması hikâyesi sizin polis tarafından yakalanmanızdan önce mi sonra mı çıktı gazetelerde?»

«Önce. Kendi kendime yazmamalarının daha iyi olacağını düşündüğümü hatırlıyorum. Tammy ile kaçmak istediğim için birinin bizi önleyeceğinden korkuyordum.»

«Şu halde herhangi biri gazeteden olayı öğrenip kurtarmalık isteyebilirdi?»

Jack Scanlon çaresizlik içinde ellerini sıktı. «Bilmiyorum. Ölmekten başka bir isteğim yok.»

Jennifer adamın gerçek ızdırabından etkilenmişti. Gerçeği söylüyorsa —ki bu yüzünden okunuyordu— o zaman yaptı-

ğı şey için ölmesi gerekmezdi. Ceza görmeliydi, evet, ama öldürülmemeliydi.

«Teşekkür ederim. Artık bana olacaklar benim için hiç önemli değil.»

«Benim için önemli ama.»

«Şey... korkarım size verecek param yok.»

«Bunun için üzülmeyin. Şimdi bana kendinizden söz etmenizi istiyorum.»

«Bilmek istediğiniz nedir?»

«Baştan başlayın. Nerede doğdunuz?»

«Otuz beş yıl önce Kuzey Dakota'da. Yoksul bir çiftlikte. Aslında pek bir şey yetiştirilemeyen bir toprak parçası diyebilirsiniz. Yoksulduk. On beş yaşımdayken evden ayrıldım. Annemi çok severdim ama babamdan nefret ederdim. İncilde insanın ana babasından kötü bir şekilde söz etmesinin günah olduğunun yazılı olduğunu biliyorum ama babam kötü bir insandı. Beni kırbaçlamaktan zevk alırdı.»

Jennifer vücudunun kasıldığını hissetti.

«Bundan gerçekten zevk alırdı ama. Kendisinin yanlış saydığı en küçük bir şeyi bile yaptığımda büyük bakır tokalı deri kemeriyle kırbaçlardı beni. Sonra dizüstü çöktürür Tanrıdan af diletirdi. Uzun bir süre babam kadar nefret ettim Tanrıdan da.»

«Evinizden kaçtınız yani?»

«Evet. Otostopla Chicago'ya gittim. Okula pek devam edememişsem de evde çok kitap okurdum. Babam beni okurken yakalarsa yine kırbaçlardı. Chicago'da bir fabrikada iş buldum. Evelyn'le orada tanıştım. Torna tezgâhında elimi kestiğim için beni dispansere götürmüşlerdi. Evelyn de orada hemşire olarak çalışıyordu.» Scanlon Jennifer'e bakıp gülümsedi. «Yaşamım boyunca gördüğüm en güzel kadındı. Elimin iyileşmesi iki hafta sürdü, her gün pansumana gidiyordum. Ondan sonra da birlikte çıkmaya başladık. Evlenmekten söz etmeye başladığımız sırada şirket büyük bir siparişi kaçırdı ve ben de benim bölümümdekilerle birlikte işten çıkarıldım. Evelyn buna aldırmıyordu. Evlendik, bir süre bana o baktı. Tartıştığımız tek konu bu oldu. Ben bir erkeğin kadını geçindirmesi gerektiği öğretilerek yetiştirilmiştim. Kamyon sürücülüğüne başladım, iyi para da kazanıyordum, ama kimi zaman bir hafta Evelyn'den uzak kalıyordum. Tek sevmediğim yanı buydu. Bunun dışında çok mutluydum. Ikimiz de mutluydum. Sonra da Evelyn hamile kaldı.»

Adam titremeye başladı, birden ürpermişti.

«Evelyn ile kızımız öldü.» Adam şimdi ağlıyordu. «Tanrının bunu neden yaptığını bilmiyorum. Bir nedeni olmalı, ama ben bilmiyorum.» Ne yaptığının farkında olmadan iskemlede ileri geri sallanıyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Elektrikli sandalye işte bunu olmayacak, diye düşündü Jennifer.

«Yarın gelip sizi göreceğim,» dedi.

***

Kefalet parası iki yüz bin dolar olarak kararlaştırılmıştı. Jack Scanlon'un parası olmadığı için Jennifer ona bu miktarı bulup yatırdı. Scanlon Jennifer'in bulduğu küçük bir motele yerleşti. Jennifer adama yüz dolar da harçlık vermişti.

«Nasıl olacak bilmiyorum ama aldığım her kuruşu size ödeyeceğim,» dedi Jack Scanlon.» Hemen bir iş aramaya başlayacağım. Ne iş olursa olsun.»

Jennifer yanından çıkarken ilân sayfalarına bakıyordu.

***

Federal savcı Earl Osborne yuvarlak yüzlü, insanı kandıran saf ifadeli, iri yarı bir adamdı. Osborne'un yazıhanesinde Di Silva'yı gören Jennifer çok şaşırdı.

«Bu davayı aldığını duydum,» dedi Di Silva. «Hiç bir işi ele almayacak kadar pis bulmazsın, değil mi?»

Jennifer Earl Osborne'a döndü. «İşi ne burada? Federal dava değil mi bu?»

«Jack Scanlon küçük kızı ailenin arabasıyla kaçırdı.»

«Oto hırsızlığı,» dedi Di Silva.

Jennifer davayı kendisi üstlenmeseydi Di Silva'nın orada olmayacağından emindi. Yine Earl Osborne'a döndü.

«Bir anlaşma yapalım,» dedi. «Müvekkilim...»

«Earl Osborne elini kaldırdı.» Olanaksız. Bu işte sonuna kadar gideceğiz.»

«Ama bazı durumlar...»

«Onları bize ilk sorguda anlatırsınız.»

Di Silva sırıtarak bakıyordu Jennifer'e.

«Pekâlâ,» dedi Jennifer. «Mahkemede görüşürüz.»

***

Jack Scanlon motelinin yanındaki bir benzin istasyonunda iş bulmuştu. Jennifer onu görmeye gitti.

«Ilk sorgu öbür gün. Hükümeti anlaşmaya razı edip seni daha hafif bir suçla suçlamasına çalışacağım. Hapiste yatman gerekecek Jack, ama bunun mümkün olduğu kadar az olması için uğraşacağım.»

Adamın yüzündeki minnet yeterli bir ödüldü.

⁂

Jennifer'in önerisi üzerine Jack Scanlon ilk sorguda giymek üzere sade bir takım elbise almış, saçını kestirmiş, sakalını düzelttirmişti. Jennifer adamın görünüşünden memnun kaldı.

Önce usûl işlemlerini tamamladılar. Savcı Di Silva da oradaydı. Earl Osborne kanıtlarını sunup suçlunun cezalandırılmasını istedikten sonra Yargıç Barnard Jennifer'e döndü.

«Söylemek istediğiniz bir şey var mı, Bayan Parker?»

«Evet, Sayın Yargıç. Hükümeti bir dava masrafından kurtarmak istiyorum. Burada, sözü edilmeyen bazı hafifletici nedenler vardır. Müvekkilimin daha hafif bir suçu kabul etmesini isteyeceğim.»

«Olamaz,» dedi Earl Osborne. «Hükümet buna razı olmayacaktır.»

Jennifer yargıca döndü. «Bunu Sayın Yargıcın odasında tartışabilir miyiz?»

«Pekâlâ, avukatın söyleyeceklerini dinledikten sonra duruşma tarihini saptayacağım.»

Jennifer şaşkın bir halde bekleyen Jack Scanlon'a döndü.

«Sen işinin başına git, ben dönerken olanları sana anlatırım.»

«Teşekkür ederim, Bayan Parker.»

Jennifer adamın dönüp salondan çıkmasını seyretti.

⁂

Jennifer, Earl Osborne, Robert Di Silva ve Yargıç Barnard yargıcın odasındaydılar.

«Anlaşmaya nasıl çalışabilirsin?» diyordu Osborne. «Adam kaçırma ağır bir suçtur. Müvekkilin suçlu ve yaptığının cezasını çekecek.»

«Gazetede her okuduğuna inanma, Earl. Jack Scanlon'un kurtarmalık mektubuyla ilgisi yok.»

«Benimle dalga mı geçiyorsun? Kurtarmalık için değilse neden kaçırdı kızı?»

«Anlatayım.»

Jennifer çiftliği, dayakları, Jack Scanlon'un Evelyn'e âşık olup evlenmesini, doğum sırasında hem karısını hem kızını kaybettiğini anlattı.

Sözü bitince Di Silva, «Demek Jack Scanlon kızı kendi doğacak kızını andırdığı için kaçırmış?» dedi. «Ve karısı da çocuk doğururken ölmüş, öyle mi?»

«Evet.» Jennifer Yargıç Barnard'a döndü. «Sayın Yargıç, böyle bir insanı idam etmek doğru değil sanırım.»

«Ben de aynı fikirdeyim,» dedi Di Silva.

Jennifer şaşkınlıkla adamın yüzüne baktı.

Di Silva çantasından bir takım kâğıtlar çıkarıyordu. «Sana bir şey soryam, şöyle bir adamı idam için ne düşünürsün?» Dosyadan yüksek sesle okumaya başladı. «Frank Jackson, otuz sekiz yaşında. San Francisco'da Nob Hill'de doğmuş. Babası doktor, annesi kendini sosyal işlere adamış bir kadın. Jackson on dört yaşında esrara başlamış. Evinden kaçmış, Haight Ashbury'de yakalanıp ailesine teslim edilmiş. Üç ay son-Jackson on dört yaşında esrara başlamış. Evinden kaçmış, Seattle'da esrar bulundurmaktan yakalanmış ve ıslahevine konulmuş. On sekiz yaşında bırakıldıktan bir ay sonra silâhlı soygundan yakalanmış...»

Jennifer'in karnı kasılıyordu. «Bunun Jack Scanlon'la ne ilgisi var?»

Earl Osborne buz gibi bir gülümsemeyle Jennifer'e baktı. «Jack Scanlon Frank Jackson'dur.»

«Inanmıyorum!»

«Bu sarı kâğıt bir saat önce FBI'dan geldi,» dedi. «Jackson bir dolandırıcı ve psikopatik bir yalancı. Son on yıl içinde kundakçılıktan silâhlı soyguna kadar pek çok suçtan tutuklanmış. Joliet'de yatmış bir süre. Hiçbir zaman sürekli bir işi olmamış ve hiç evlenmemiş. Beş yıl önce adam kaçırma suçundan FBI tarafından yakalanmış. Üç yaşında bir kızı kaçırıp kurtarmalık istemiş. Kızın cesedi iki ay sonra bir ormanda bulundu. Otopsi

raporuna göre ceset çürümüş olmasına karşın vücüdun çeşitli yerlerinde bıçak izleri görülüyordu. Irzına geçilmişti.»

Jennifer'in midesi bulanıyordu.

«Jackson bir avukatın bulduğu teknik bir kaçamak noktası yüzünden beraat ettirildi.» Di Silva'nın sesi nefret doluydu. «Sokaklarda özgürce dolaşmasını istediğin adam bu mu?»

«O dosyayı bir görebilir miyim?»

Jennifer Di Silva'nın verdiği dosyayı okumaya başladı. Kuşkulu bir yanı yoktu. Polisin çektiği resimde sakalsızdı, daha gençti ama yine de Jack Scanlon'du. Her söylediği yalandı. Kendisine bir yaşam hikâyesi uydurmuş ve Jennifer de her sözüne inanmıştı. Hem öylesine inandırıcı olmuştu ki Jennifer Ken Bailey'in araştırmasına bile gerek duymamıştı.

«Bir de ben bakabilir miyim?» dedi Yargıç Barnard.

Jennifer dosyayı uzattı. Yargıç şöyle bir inceledikten sonra kadına baktı. «Eee?»

«Avukatlığını kabul etmeyeceğim.»

Di Silva şaşırmış gibi alayla kaşlarını kaldırdı. «Beni şaşırtıyorsunuz, Bayan Parker. Herkesin bir avukata hakkı olduğunu söylerdiniz.»

«Öyledir. Ama benim bir kuralım var: Bana yalan söyleyen bir insanın avukatlığını almam. Bay Jackson kendisine başka bir avukat arayacak.»

«Mahkeme bunu sağlar,» dedi Yargıç Barnard.

Osborne, «Kefaletinin hemen kaldırılmasını istiyorum, Sayın Yargıç,» dedi. «Sokaklarda başıboş dolaşmasına izin verilmeyecek kadar tehlikeli bir insan.»

Yargıç Jennifer'e döndü. «Şu anda avukatı hâlâ sizsiniz, Bayan Parker. Buna bir itirazınız var mı?»

«Yok. Hayır.»

«Kefaletin kaldırılmasına karar verdim,» dedi Yargıç Barnard.

⁂

Yargıç Lawrence Waldman Jennifer'i o gece bir hayır kurumu yemeğine davet etmişti. Jennifer günün olaylarından sonra çok bitkindi, evinde oturmayı yeğlerdi ama diğer yandan yargıcı da düş kırıklığına uğratmak istemiyordu. Yazıhaneye dönüp üstünü değiştirdi ve Waldorf Astoria'da yargıçla buluştu.

Hollywood yıldızlarının da katıldığı çok neşeli bir geceydi.

Ancak Jennifer tadını çıkaramıyordu, aklı hep başka yerlerdeydi. Bu durumu yargıç Waldman'ın da dikkatini çekmişti.

«Bir şey mi var, Jennie?»

Jennifer gülümsemeye çalıştı. «Yalnızca bir iş sorunu, Lawrence.»

İnsanlığın en sefil kesimiyle uğraşan ne biçim bir işteyim, diye düşünüyordu Jennifer. Irza geçenler, katiller, adam kaçıranlar...

Şefgarson yanlarına gelip Jennifer'in kulağına, «Özür dilerim, Bayan Parker, sizi telefondan istiyorlar,» dedi.

Jennifer birden korkuya kapıldı. Nerede olduğunu bilen yalnızca Bayan Mackey'di. Mutlaka kötü bir şey olmuştu.

«Özür dilerim,» diyerek yerinden kalktı.

Şefgarsonun ardından küçük telefon kulübesine doğru yürüdü.

Telefonu kulağına götürdüğü anda bir erkek sesi, «Seni orospu seni! Beni kandırdın!» dedi.

Jennifer titremeye başladı. «Kimsiniz?»

«Polislere gelip beni almalarını söyledin.»

«Doğru değil bu! Ben...»

«Bana yardım edeceğine söz vermiştin.»

«Sana yardım edeceğim. Şimdi nerde...»

«Seni yalancı orospu seni!» Adam sesini alçalttı. «Bunu ödeteceğim sana!»

«Dur bir...»

Telefon kapandı. Jennifer ürperdi. Bir şey olmuştu. Frank Jackson, ya da diğer adıyla Jack Scanlon, her nasılsa kaçmıştı ve olanlardan Jennifer'i suçluyordu. Nerede olduğunu nasıl öğrenmişti? Buraya kadar izlemiş olmalıydı. Şu anda dışarıdaydı belki de.

Jennifer titremesini önlemeye çalışıyordu. Düşünmeye, olayların nedenini çıkarmaya çalışıyordu. Belki de polisin geldiğini görmüştü, ya da yakalandıktan sonra kaçmıştı. Nasıl olduğu önemli değildi. Önemli olan olanlardan kendisini sorumlu tutmasıydı.

Frank Jackson daha önce de öldürmüştü, şimdi de öldürebilirdi. Jennifer tuvalete gidip sakinleşene kadar bekledi. Kendini toparlayınca masaya döndü.

Yargıç Waldman kadının yüzüne bakar bakmaz, «Ne oldu?» diye sordu.

Jennifer olayı kısaca anlattı. Adam dehşete kapılmıştı.

«Aman Tanrım! Seni evine bırakmamı ister misin?»

«Gerek yok, Lawrence. Arabama kadar götür, yeter.»

Büyük salondan sessizce çıktılar. Arabası getirilene kadar Yargıç Waldman Jennifer'in yanından ayrılmadı.

«Seninle gelmemi gerçekten istemiyor musun?»

«Teşekkür ederim ama gerek yok. Polis onu sabaha kadar yakalar nasıl olsa. Sokaklarda ona benzeyen çok insan yoktur. İyi geceler.»

Jennifer kimsenin kendisini izlemediğine emin olduktan sonra yola koyuldu. Yalnız olduğuna inanınca da Long Island otoyoluna girdi.

Yol boyunca dikiz aynasından arkasına bakıyordu. Bir keresinde arabayı yol kenarına çekip arkasındakilerin geçmeleri için bekledi. Yol boşalınca daha rahat etti. Polisin Frank Jackson'u yakalaması uzun sürmezdi. Şu anda tüm kuvvetler genel bir alarma geçmiş olmalıydı.

*
**

Jennifer evinin önündeki araba yoluna girdi. Pırıl pırıl aydınlatılmış olması gereken bahçe ve ev karanlıktı. Bir an inanmayan gözlerle baktı eve. Sonra çıldırmış gibi kendini dışarı atıp kapıya koştu. Kapı aralıktı Jennifer yine bir an korkudan donakaldı, sonra içeri daldı. Ayağı yumuşak ve sıcak bir şeye çarpmıştı. Işıkları yaktı. Köpek Max kanlar içinde halının üstünde yatıyordu. Boynu kesilmişti.

«Joshua!» diye bağırdı. «Bayan Mackey!»

Jennifer odadan odaya koşuyor, ışıkları yakıyor, olanca gücüyle bağırıyordu. Soluk alamayacak kadar daralmıştı yüreği. Joshua'nın yatakodasına koştu. Yatak bozulmuştu ama şimdi boştu.

Jennifer bütün odaları aradıktan sonra aşağı indi. Frank Jackson nerede oturduğunu daha ilk baştan biliyor olmalıydı. Belki de bir gece yazıhaneden çıktıktan sonra izlemiş, öğrenmişti. Joshua'yı kaçırmıştı ve Jennifer'i cezalandırmak için çocuğu öldürecekti.

Çamaşırlıktan geçerken dolaptan hafif bir tıkırtı işitti. Ağır ağır gidip kapıyı açtı. İçersi karanlıktı.

«Ne olur yapmayın artık,» diye biri inledi.

Jennifer ışığı yaktı. Elleri ve ayakları telle sımsıkı bağlanmış Bayan Mackey yerde yatıyordu. Yarı yarıya baygındı.

Jennifer kadının yanına çömeldi. «Bayan Mackey!»

Yaşlı kadın başını kaldırdı.

«Joshua'yı aldı.» Ağlamaya başladı.

Jennifer kadının ellerini ve ayaklarını kesen teli çözüp ayağa kaldırdı.

«Ona engel olamadım... çalıştım ama...»

Tam o anda telefon çaldı. İki kadın da aynı anda sustular. Telefon bir daha, bir daha çaldı. Jennifer gidip açtı.

«Eve sağ salim geldiğinden emin olmak istedim,» dedi ses.

«**Oğlum nerede?**»

«Güzel bir oğlan, değil mi?»

«Lütfen! Ne istersen yaparım! Ne istersen?»

«Yapabileceğin her şeyi yaptın zaten, Bayan Parker!»

«Hayır! Lütfen!»

«Ağlaman hoşuma gidiyor,» dedi ses. «Oğlunu geri alacaksın. Yarınki gazeteleri oku.»

Telefon kapandı.

Jennifer düşünmeye çalışarak duruyordu telefonun yanında. «Güzel bir çocuk, değil mi?» demişti Frank Jackson. Yani Joshua hâlâ yaşıyordu. Yoksa 'çocuktu' derdi. Jennifer çıldırmamak için sözcüklerle oynadığını biliyordu. Hemen bir şey yapmalıydı.

İlk aklına gelen Adam'a telefon edip yardım istemekti. Kaçırılan, öldürülecek olan onun da oğluydu. Ama Adam'ın elinden bir şey gelemeyeceğini biliyordu. İki yüz elli kilometre uzaktaydı. Jennifer'in elinde iki seçenek vardı. Biri Robert Di Silva'yı aramak, olanları anlatmak ve Jackson'u yakalaması için harekete geçmesini istemekti. **Ama bu çok uzun sürerdi.**

İkinci seçenek de FBI'dı. Onlar adam kaçıranlara alışkındılar. Ancak bu başka kaçırma olaylarına benzemiyordu. İz arayacakları bir kurtarmalık mektubu olmayacaktı. FBI kendi katı kuralları içinde çalışırdı. Bu durumda hiç bir yardımda bulunamazdı. Joshua henüz yaşıyorken kararını vermesi gerekiyordu... Robert Di Silva ya da FBI.

Jennifer derin bir soluk alıp kararını verdi. Bir telefon numarası aradı rehberde. Elleri öylesine titriyordu ki istediği numarayı ancak üç kerede çevirebildi.

Karşısına bir adam çıkınca, «Michael Moretti ile konuşmak istiyorum,» dedi.

36

«Kusura bakmayın hanım, burası Tony'nin Yeri. Mike Moretti diye birini tanımıyorum.»

«Durun!» diye bağırdı Jennifer. «Kapatma!» Sakinleşmeye çalıştı. «Çok acele bir iş var. Ben.. ben onun arkadaşıyım. Adım Jennifer Parker. Kendisiyle hemen görüşmem gerek.»

«Bak, hanım, ben...»

«Adımı ve telefon numaramı verin kendisine.»

Jennifer numarasını yazdırdı. Kekelemeye başlamıştı. «O.. o.. ama...»

Telefon kapandı.

Jennifer de kapattı telefonu. Ilk iki seçeneğiyle başbaşa kalmıştı yine. Ya da her ikisiyle. Robert Di Silva ile FBI küçük Joshua'yı bulabilmek için işbirliği yapabilirlerdi. Ancak Jennifer'i çıldırtan şey her iki örgütün de Frank Jackson'u bulmakta çok güçlük çekecekleriydi. Zamanı yoktu. **Yarının gazetelerini oku.** Adamın sözlerinde öyle bir kesinlik vardı ki, Jennifer onun bir daha telefon etmeyeceğinden arkasında bulunabileceği bir iz bırakmayacağından emindi. Ama bir şey yapması gerekiyordu Di Silva'yı deneyecekti. Telefona uzanırken birden zil çalmaya başladı.

«Michael! Oh, Michael, ne olur yardım et bana! Ben...» Jennifer elinde olmadan ağlamaya başladı. Telefon elinden kayıp düştü, kapanmıştır korkusuyla hemen kaptı. **«Michael!»**

«Buradayım.» Erkek sakindi. «Kendini topla ve bana olanları anlat.»

«Ben... ben...» Jennifer titremesini durdurmak için derin soluklar aldı. «Oğlum Joshua! Kaçırıldı! Öldürecekler!»

«Kaçıranı biliyor musun?»

«E.. evet. Adı... Frank Jackson.»

«Bana olanları anlat.» Moretti'nin sesi sakin ve güven vericiydi.

Jennifer kendini ağır ağır konuşup olayları sırasıyla anlatmaya başladı. «Çok iyi gidiyoruz,» dedi Michael. «Hangi cezaevinde yattığını biliyor musun?»

«Joliet'de. Bana öldüreceğini...»

«Hangi benzin istasyonunda çalışıyordu?»

Jennifer adresi verdi.

«Kaldığı motelin adını biliyor musun?»

«Evet. Hayır.» Hatırlayamıyordu. Tırnaklarını alnına bastırdı, az sonra alnı kanamaya başlamıştı. Michael sabırla bekledi.

Jennifer birden hatırladı. «Onuncu Caddede Travel Welt Moteli. Ama şimdi orada olmadığından eminim.»

«Göreceğiz.»

«Oğlumu sağ salim istiyorum.»

Michael Moretti cevap vermedi. Jennifer bunun nedenini anladı.

«Jackson'u bulursak...?»

Jennifer derin ve vücudunu sarsan bir soluk aldı. **«Öldür onu!»**

«Telefonun yanından ayrılma.»

Hat kesilmişti. Jennifer kulaklığı yerine bıraktı. Şimdi garip bir sakinlik hissediyordu. Sanki bir şey başarılmış gibi. Michael Moretti'ye güvenmesi mantıklı değildi. Hatta mantıklı düşünüş açısından yaptığı delilikti. Ama mantığın yeri yoktu burada. Oğlunun yaşamı söz konusuydu. Bir katili yakalamak için başka bir katili arkasına salmıştı. Eğer bu da olmazsa... ırzına geçilmiş küçük kızın cesedini düşündü.

⁂

Jennifer Bayan Mackey'in yaralarını sardı, kadını yatağına yatırdı. Bir uyku ilâcı vermek istedi ama kadın ilâçları itti.

«Uyuyamam ki, Bayan Parker. Adam bebeğe verdi uyku ilâcını.»

Jennifer dehşetle baktı kadının yüzüne.

⁂

Michael Moretti masasının başında oturuyordu. Karşısında çağırttığı yedi adamı vardı. İlk üçüne talimatlarını vermişti.

Thomas Colfax'a döndü. «Tom, bütün dostluklarını kullanmanı istiyorum. Git Yüzbaşı Notaras'la görüş ve Frank Jackson hakkında her şeyi öğren. Bildikleri her şeyi istiyorum.»

«İyi bir dostluğu boşa harcıyoruz, Mike. Bence...»

«Benimle tartışma! Ne dersem onu yap!»

«Pekâlâ.»

Michael Nick Vito'ya döndü. «Jackson'un çalıştığı benzin-

ciye git. Oralardaki barlarda kimseyle arkadaşlık etmiş mi öğren.»

Salvatore Fiore ve Josep Colella'ya, «Siz de Jackson'un kaldığı motele gidin,» dedi. «Oradan çoktan kaçmıştır kuşkusuz, ama kimseyle ahbaplık edip etmediğini öğrenin. Arkadaşlarının kim olduklarını öğrenmek istiyorum.» Saatına baktı. «Geceyarısı oldu. Jackson'u bulmanız için sekiz saat size.»

Adamlar çıktılar.

«Çocuğa bir şey olmasını istemiyorum,» diye Michael arkalarından seslendi. «Sürekli telefon edin. Burada bekleyeceğim.»

Adamlar çıktıktan sonra Michael Moretti masasındaki telefonlardan birini açtı.

Saat 01.00

Motel odası büyük değildi ama derli topluydu. Frank Jackson düzenden hoşlanırdı. İyi yetiştirilmiş olmanın bir parçasıydı bu. Venedik tipi pancurlar indirilmiş ve odanın içi görülmeyecek biçimde eğim verilmişti. Kapı kilitli ve zincirliydi, ayrıca arkasına br iskemle sıkıştırmıştı. Joshua'nın yattığı yatağa yaklaştı. Frank Jackson çocuğa zorla üç uyku hapı yutturmuştu. Çocuk hâlâ kendinden geçmiş halde uyuyordu. Yine de Jackson kumar oynamaya alışkın bir insan olmadığından çocuğun el ve ayaklarını kadını bağladığı telle sıkı sıkı bağlamıştı. Jackson uyuyan çocuğa bakınca içi acıyla doldu.

Neden insanlar kendisini bu kötü şeyleri yapmaya zorluyorlardı? Oysa o sakin, iyi yürekli bir insandı. Ama her şey sona kurşuyken, herkes sona saldırırken kendini savunmak zorundaydı. Kendisini hep değerinden aşağı görmüşlerdi. En son ana kadar onun kendilerinden kurnaz olduğunu anlayamıyorlardı.

*
**

Polisin gelmesinden yarım saat önce geleceklerini biliyordu. Bir arabaya benzin verirken patronunun çalan telefona cevap vermek üzere içeri girdiğini görmüştü. Jackson konuşmayı duymamıştı ama buna gerek de yoktu zaten Telefonda konuşurken patronun gizli gizli kendisine baktığını farketmiş ne olduğunu hemen anlamıştı. Polis kendisini enselemeye geliyor-

du. O Parker orospusu ihanet etmiş, polise kendisini deliğe tıkmalarını söylemişti. Onun da diğerlerinden farkı yoktu. Frank Jackson ceketini alıp oradan toz olduğunda patronu hâlâ telefonda konuşuyordu. Sokakta kapısı açık bir araba bulup düz kontak yapması üç dakikasını almıştı. Ondan sonra da ver elini Jennifer Parker'in evi...

Jackson doğrusu kurnazlığına hayrandı. Kadını izleyip de nerede oturduğunu öğrenmek kimin aklına gelirdi? Kendisini kefaletle çıkardığı gün yapmıştı bunu. Kadının evinin karşısındaki kaldırıma park edip beklemiş , Jennifer'i kapıda küçük bir oğlan karşılayınca çok şaşırmıştı. Daha o günden çocuğun günün birinde işe yarayacağını düşünmüştü.

Jackson yaşlı kadının ne kadar korktuğunu hatırlayınca gülümsedi. El ve ayaklarını bağlarken keyifle sıkmıştı teli. Hayır hayır, keyif denemezdi buna. Gerekliydi. Kadın ırzına geçeceğini sanmıştı. Kendisinden nefret etmişti. Sevgili annesi dışında bütün kadınlar Jackson'dan nefret ederlerdi. Kadınlar kirli yaratıklardı, hatta o kızkardeşi olacak orospu bile. Temiz olan yalnızca çocuklardı. Elde ettiği son kızı düşündü. Uzun sarı bukleli saçları vardı. Ama onun da annesinin günahlarının cezasını çekmesi gerekmişti. Annesi Jackson'u işinden kovdurmuştu. Insanın namusuyla geçimini sağlamasına engel oluyorlar, sonra da aptal yasalarını çiğnedin diye cezalandırıyorlardı. Erkekler kötüydü, ama kadınlar bin beterdi. Vücudunu kirletmek isteyen domuzlar. Kanada'ya götüreceği garson kız Clara gibi. Clara kendisine âşıktı. Hiç elini sürmediği için efendi biri olarak görüyordu Jackson'u. Bir bilseydi! Onunla sevişmek fikri bile iğrenç geliyordu Jackson'a. Ama polis yalnız bir erkek arayacağı için onu da birlikte alacaktı yurt dışına çıkarken. Sakalını kesecek, saçını iyice kısaltacak, sınırı geçer geçmez de Clara'yı ortadan kaldıracaktı. İşte bu çok zevkli olacaktı.

Frank Jackson kenarda duran karton bavulundan bir alet takımı çıkardı, içinden çekiçle birkaç çivi aldı, uyuyan çocuğun yanına yerleştirdi. Sonra banyodan iki galonluk benzin bidonunu getirip yatakodasına bıraktı. Joshua yanacaktı. Ama bu çarmıha gerildikten sonra olacaktı.

Saat 02.00

New York ve çevresinde haber kulaktan kulağa yayılıyordu.

Önce barlarda başlamış, ucuz lokantalara, gürültülü diskoteklere ve bütün gece açık gazetecilere yayılmıştı. Taksi sürücüleri ve gece geç saatlarda sokakları arşınlayan kadınlar duymuşlardı sonra. Sanki karanlık bir göle atılan bir çakıltaşı giderek genişleyen bir dalga oluşturuyordu. İki saat sonra sokaktaki herkes Michael Moretti'nin çok acele bilgi istediğini haber almıştı. Michael Moretti'ye bir yardımda bulunmak öyle herkese nasip olacak bir fırsat değildi. Moretti takdirini göstermesini bildiği için altın değerinde bir fırsattı bu. Isa'ya benzeyen sarışın bir adam aradığı duyulmuştu. İnsanlar belleklerini karıştırmaya başladılar.

Saat 02.15

Joshua Adam Parker uykusu arasında kıpırdanınca Frank Jackson yanına gitti. Çocuğun pijamasını çıkarmamıştı daha. Çekici ile çivilerinin yerli yerinde durduğundan emin olmak için baktı. Bu konularda çok titiz olmak gerekliydi. Odayı ateşe vermeden önce çocuğu elleri ve ayaklarından döşemeye çivileyecekti. Bunu çocuk uyurken de yapabilirdi ama doğru olmazdı. Çocuğun cezalandırıldığını görebilmesi için uyanık olması önemliydi. Annesinin günahları için cezalandırıldığını bilmeliydi. Frank Jackson saatına baktı. Clara yedi buçukta kendisini almak üzere motele gelecekti. Beş saat on beş dakikası kalmıştı. Çok vardı daha.

Frank Jackson oturup sevecenlikle çocuğa baktı, hatta uzanıp saçlarını bile okşadı.

Saat 03.00

Telefonlar gelmeye başlamıştı.

Michael Moretti'nin masasındaki telefonların ikisi de artık sürekli olarak çalıyordu.

«Mike, birini buldum. İki yıl önce Kansas City'de Big Joe Zlegler ve Mel Cohen'le çalışıyormuş.»

«İki yıl önce ne yaptığını bırak. Şimdi neredeymiş?»

«Big Joe altı aydır haber almadığını söyledi. Mel Cohen'i bulmaya çalışıyorum.»

«Çabuk ol!»

*
**

İkinci telefon da birincisi kadar verimsizdi.

«Jackson'un motel odasına gittim. Oradan ayrılmış. Elinde kahverengi bir bavulla içinde benzin olabilecek iki galonluk bir bidon varmış. Motel kâtibi nereye gittiğini bilmiyor.»

«Çevre barlarına baktın mı?»

«Barmenlerden biri adamı tanıdı ama devamlı müşteri değilmiş. İşten sonra bir iki kere gitmiş.»

«Yalnız mı?»

«Barmene göre öyle. Kızlarla ilgili görünmüyormuş.»

«Homoseksüel barlarını araştır.»

⁂

Michael kapadığı anda telefon bir daha çaldı. Salvatore Fibre'ydi.

«Colfax Yüzbaşı Notaras'la konuştu. Polis eşya müdürlüğünde Frank Jackson'un eşyaları arasında çıkan bir rehin pusulasının kaydı var. Rehineciyi buldum. Gus Stavros adında çalınmış mücevher ile uğraşan bir Yunanlı.»

«Kontrol ettin mi?»

«Sabaha kadar bir şey yapamam, Mike. Dükkân kapalı. Ben de...»

Michael Moretti patladı. «Sabaha kadar zamanımız yok! Çabuk git!»

⁂

Joliet'den de bir telefon geldi. Arayan boğaz ameliyatı geçirdiği ve sesi çok derinden geldiği için Michael Moretti adamın dediklerini güçlükle anlıyordu.

«Jackson cezaevinde Mickey Nicola adında biriyle kalmış. Çok yakın dostmuşlar.»

«Nicola şimdi neredeymiş?»

«Son duyduğumda doğuda bir yerdeydi. Jackson'un kızkardeşinin arkadaşıdır. Kızkardeşin adresini bilmiyoruz.»

«Nicola ne suçtan girmiş içeri?»

«Mücevher hırsızlığından.»

⁂

Saat 03.30

Rehinci dükkânı İkinci Cadde ile 124. Sokak arasında İspanyol Harleminde bulunuyordu. Altı dükkân üstü ikametgâh olan çirkin bir binaydı.

Gus Stavros yüzünü aydınlatan el fenerinin ışığıyla uyandı. Güdüsel bir hareketle yatağının yanındaki imdat ziline uzandı.

«Senin yerinde olsam yapmazdım,» dedi biri.

Fener ışığı yüzünden çekildi, Gus Stavros yatakta doğruldu. Her iki yanında duran adamlara bakınca iyi bir öğüt verdiklerini anladı. Bir devle bir cüce. Birden astım krizinin gelmekte olduğunu farketti.

Kısık bir sesle, «Aşağı inip ne isterseniz alın,» dedi. «Yerimden bile kımıldamam.»

Joseph Colella, dev olanı, «Ayağa kalk! Yavaş yavaş,» dedi.

Gus Stavros ani bir hareket yapmamaya dikkat ederek kalktı.

Salvatore Fiore burnunun dibine bir kâğıt uzattı. «Rehine bırakılan bir eşyanın numarası bu. Malı görmek istiyoruz.»

«Peki efendim.»

Gus Stavros ardında iki adam olduğu halde aşağı indi. Daha birkaç ay önce çok hassa bir alarm düzeni kurmuştu dükkânına. Önlerinden geçerken eliyle basacağı düğmeler, ayağını üzerine basınca çok uzakta polisi alarma geçirecek tertibat vardı. Ama bunların hiçbirini yapmadı, içgüdüsü yardımına kimse yetişemeden öleceğini söylüyordu. Tek kurtuluş şansı iki adama istediklerini vermekti. Adamlar gitmeden astımdan ölmezse talihli sayılırdı.

Aşağıda ışıkları yakınca hep birlikte dükkânın ön tarafına yürüdüler. Gus Stavros ortalıkta neler döndüğünü bilmiyordu, tek bildiği çok daha kötü şeylerin olabileceğiydi. Bu adamlar kendini soymaya gelselerdi şimdiye kadar dükkânda eşya bırakmazlardı. Bir tek şey ilgilendiriyordu kendilerini. Kapı ve pencerelerdeki o hassas alarm düzeninden nasıl geçtiklerini merak etti, ama sormadı.

«Çabuk ol be!» dedi Colella.

Gus rehin kâğıdı numarasına bir daha bakıp defterlerini

açtı. Az sonra aradığını bulmuştu. Bir kenardaki kalın kapıy açıp odaya girdi. Adamlar da arkasından. Aradığı raftaki küçük bir zarftaydı. Zarfın içinden pırlanta bir yüzük çıkmıştı.

«Bunun için kendisine beş yüz dolar verdim,» dedi Gus Stavros. Yüzük en az yirmi bin dolar değerindeydi.

«Beş yüzü kime verdin?» diye sordu Salvatore Fiore.

Gus Stavros omuzlarını silkti. «Günde yüz müşteri gelir buraya. Zarfın üstünde John Doe yazıyor.

Fiore bir yerlerden bir kurşun boru çıkartıp Stavros'un burnuna indirdi. Adam acı bir çığlık koparıp kanlar içinde yere yuvarlandı.

«Kim getirdi demiştin?» diye sordu Fiore.

«Adını bilmiyorum. Yemin ederim ki söylemedi.»

«Nasıl biriydi?»

Burnundan akan kan Stavros'un boğazını tıkamıştı, güçlükle konuşuyordu. Bayılacak gibiydi, ancak konuşmadan bayılırsa bir daha uyanamayacağını biliyordu.

«Bir düşüneyim,» diye yalvardı.

Dükkândan içeri girip yüzüğü kutudan çıkartan adamı hatırlamaya çalıştı. Hayâl meyâl bir şeyler canlanıyordu gözünde.

«Zayıf ve sarışındı...» boğulur gibiydi. «Yardım edin de kalkayım.»

Salvatore Fiore adamın kaburgalarını tekmeledi. «Konuş.»

«Sarı bir sakalı vardı...»

«Yüzükten söz et bize. O nereden geldi?»

Gus Stavros çektiği bunca acıya karşın duraksadı. Konuşursa ilerde öldürülürdü. Konuşmazsa şimdi ölecekti. Ölümünü elinden geldiğince geciktirmeye karar verdi.

«Tiffany soygunundan.»

«Sarışın heriften başka kim vardı o işte?»

Stavros giderek daha güçlükle soluk alıyordu. «Mickey Nicola.»

«Nicola'yı nerede bulabiliriz?»

«Bilmiyorum. Brooklyn'de bir kızla birlikte yaşıyor.»

Fiore ayağını kaldırıp Stavros'un burnuna dokundu. Stavros acıyla bağırdı.

«Karının adı ne?» diye sordu Joseph Colella.

«Jackson. Blanche Jackson.»

Saat 04.30

Ev sokaktan biraz geride, beyaz bir çitle çevrili bahçenin ortasındaydı. Salvatore Fiore ve Joseph Colella çiçeklere basa basa yürüyüp arka kapıya gittiler. Kapıyı açmaları beş saniyelerini aldı. İçeri merdiveni çıktılar. Yukardaki bir yatakodasından yatak gacırtısı ve bir kadınla erkeğin sesleri geliyordu. İki adam silâhlarını çektiler.

Kadın, «Mickey, şahane bu Mickey! Daha hızlı, daha hızlı!» diyordu.

«Her şey senin için, yavrum. Kendini biraz daha tut...»

«Tutamıyorum,» diye inledi kadın. «Haydi birlik...»

Kadın başını kaldırınca bir çığlık attı. Erkek döndü. Elini yastığın altına uzatacakken vazgeçti.

«Pekâlâ,» dedi. «Cüzdanım iskemlede pantolonumun cebinde. Alın ve defolun. İşim var.»

«Cüzdanını istemiyoruz, Mickey,» dedi Salvatore Fiore.

Mickey Nicola'nın yüzündeki öfke hemen başka bir ifadeye dönüşmüştü. Ağır hareketlerle dönüp oturdu, durumu değerlendirmeye çalışıyordu. Kadın çarşafla göğüslerini örtmüştü.

Nicola yerinden fırlamaya hazır olarak yatağın kenarına oturdu. İki adamı dikkatle gözlüyor, bir fırsat arıyordu.

«Ne istiyorsunuz?»

«Frank Jackson'la mı çalışıyorsun?»

«S...tirin gidin buradan«»

Joseph Colella arkadaşına döndü. «Uçur şunun erkekliğini bakalım.»

«Hey! Durun bir dakika!» diye bağırdı Mickey. «Deli misiniz siz?» Ufak tefek adamın gözlerinin içine baktı. «Evet, Jackson'la çalıştım.»

Yataktaki kadın öfkeyle, «Mickey!» diye bağırdı.

Adam vahşi bir ifadeyle ona döndü. «Sus be! Hadım olmak istediğimi mi sanıyorsun?»

Salvatore Fiore kadına, «Sen Jackson'un kızkardeşisin, değil mi?» diye sordu.

«Adını bile duymadım.»

Fiore silâhını doğrultup yatağa yaklaştı. «Ya iki saniyede ötersin ya da duvara yapışırsın.»

Adamın sesinde kadının iliklerini donduran bir şey vardı. Silâhını kaldırınca kadının yüzü bembeyaz kesildi.

«İstediklerini söyle,» diye bağırdı Mickey Nicola.

Tabanca kadının göğsüne dayandı.

«Dur! Evet! Jackson ağabeyimdir.»

«Nerede şimdi?»

«Bilmiyorum. Görüşmeyiz. Yemin ederim ki bilmiyorum! Ben...»

Fiore'nin tetiği tutan parmağı kasıldı.

«Clara!» diye bağırdı kadın. «Clara bilebilir. Clara'ya sorun!»

«Clara da kim?» diye sordu Joseph Colella.

«Frank'ın tanıdığı bir garson.»

«Onu nerede bulabiliriz?»

Bu kez duraksamadı kadın. «Queens'de Shakers adında bir barda çalışıyor.» Titremeye başladı.

Salvatore Fiore ikisine birden bakıp, «Haydi bıraktığınız yerden başlayın şimdi,» dedi.

İki adam çıktılar.

Saat 05.30

Clara Thomas (doğumu Thomaçevski) yaşamının düşünü gerçekleştirmek üzereydi. Karton bavulunu Kanada'da ihtiyacı olacak şeylerle doldururken mutlulukla bir şarkı mırıldanıyordu. Daha önce de beyefendilerle yolculuğa çıkmıştı ama bu başkaydı. Bu balayı yolculuğu olacaktı. Frank Jackson gibisine rastlamamıştı şimdiye kadar. Bara gelen erkekler kalçalarını mıncıklar, vücudunda ellenmedik yer bırakmazlardı. Hepsi de hayvandı. Frank Jackson ise başkaydı. Gerçek bir efendiydi. Clara adamı yalnızca dört kere görmüştü ama ona âşık olduğundan emindi. Erkek daha ilk baştan kendisine tutulmuş olmalıydı ki hep kendisinin servis yaptığı masaya oturuyordu. İkinci gelişinde, bar kapandıktan sonra Clara'yı evine kadar götürmüştü.

Böyle yakışıklı bir genç adam bana baktığına göre güzelliğimi hâlâ kaybetmemiş olmalıyım, diye düşündü. Işini bırakıp aynada kendine baktı. Belki biraz şişmancaydı, saçları da fazlaca kırmızıydı. Ama rejime girip birkaç kilo verebilirdi, saçlarını da bir daha boyadığında rengini açardı. Aynada gördüğü pek kötü sayılmazdı. **Kan hâlâ akıyor,** diye düşündü. Frank Jackson'un kendisine elini bile sürmediği halde aklının fikrinin

yatağa atmak olduğunu biliyordu. Ama çok apayrı bir kişiliği vardı. Hatta... Clara aradığı sözcüğü bulmak için kaşlarını çattı... hatta ruhsal bir nitelik... Clara iyi bir Katolik olarak yetiştirildiği için böyle bir şeyi düşünmenin bile günah olduğunu biliyordu ama Frank Jackson kendisine biraz da İsa'yı hatırlatmıyor değildi. Acaba yatakta nasıldı? Eğer utangaçsa Clara ona bir iki şey öğretirdi. Kanada'ya gider gitmez evleneceklerinden söz etmişti. Düşleri gerçek oluyordu işte. Clara saatına baktı, acele etmesi gerektiğini düşündü. Frank'ı saat yedi buçukta motelinden alacaktı.

*
**

Adamları aynadan gördü. Birdenbire çıkıvermişlerdi ortaya. Bir dev ve bir cüce. Clara üstüne doğru gelen iki adama baktı.

Ufak tefek olanı bavulu gördü. «Nereye gidiyorsun, Clara?»

«Seni ilgilendirmez. Ne istiyorsan al ve defol. Burada on dolardan fazla eden bir şey bulursan, her neyse olduğu gibi yemeye hazırım.»

«Sana yedirecek bir şey var bende,» dedi Colella.

«Yürü taş arabası! Eğer ırzıma geçmeyi düşünüyorsunuz frengi tedavisi gördüğümü söyleyebilirim.»

«Sana bir şey yapacak değiliz,» dedi Salvatore Fiore. «Frank Jackson'un nerede olduğunu öğrenmek istiyoruz.»

Kadının birden değiştiğini gördüler. Vücudu birden kasılmış, yüzü bir maskeye dönüşmüştü.

«Frank Jackson mu?» Sesinde gerçek bir şaşkınlık vardı. «Böyle birini tanımıyorum.»

Salvatore Fiore cebinden kurşun bir boru çıkartıp kadına doğru bir adım attı.

«Beni korkutamazsın,» dedi Clara. «Ben...»

Fiore'nin kolu savruldu. Clara tüm bedenini saran acı dalgası içinde dişlerinin ağzına döküldüğünü hissetti. Konuşmak için dudaklarını aralayınca dışarı kan boşandı. İri adam boruyu bir daha kaldırdı.

«Hayır! Ne olur, hayır!»

«Bu Frank Jackson'u nerede bulabiliriz?»

«Frank...»

Clara o iyi yürekli tatlı adamı bu iki hayvanın elinde düşündü. Canını acıtacaklardı. Frank'ın acıya dayanamayacağını düşündü. Çok duyarlı bir insandı. Onu kurtarmanın bir yolunu bulabilse yaşamının sonuna kadar kendisine minnettar kalırdı.

«Bilmiyorum.»

Salvatore Fiore bir adım ileri çıktığı anda Clara dizinin parçalandığını hissetti. Ağzına dolan kan yüzünden sesini çıkaramayarak yere yığıldı.

Clara adama inanıyordu. Frank Jackson bir daha yüzüne bakmayacaktı. Düşleri uçup gitmişti artık. Evlenemeyecekti. Ufak tefek olanı kurşun boruyla üstüne geliyordu.

«Hayır, yapmayın, hayır! Frank Prospect Caddesinde Brookside Motelinde...»

Clara bayıldı.

Joseph Collela telefona gidip bir numara çevirdi.

Michael Moretti, «Evet?» dedi.

«Prospect Caddesinde Brookside Moteli. Herifi yakalayalım mı?»

«Hayır. Orada sizi bulurum. Elinizden kaçırmayın.»

«Bir yere gidemez, patron.»

Saat 06.30

Oğlan yine kıpırdanmaya başlamıştı. Frank, Joshua'nın gözlerini açmasını seyretti. Çocuk el ve ayaklarındaki tellere baktı, başını kaldırıp Frank Jackson'u gördü, her şeyi hatırladı.

O ilâçları kendisine zorla yutturan ve kendisini kaçıran adamdı bu. Joshua televizyondan biliyordu kaçırma olaylarını. Polis gelip kendisini kurtaracak, adamı da cezaevine koyacaktı. Joshua, annesine ne kadar yürekli olduğunu söylemek istediği için adama korktuğunu göstermemek niyetindeydi.

«Annnem parayı getirecek, canımı acıtma,» dedi adama.

Frank Jackson yatağın yanına gidip çocuğa gülümsedi. Gerçekten çok güzel bir çocuktu. Keşke Clara yerine onu götürebilseydi Kanada'ya. Frank istemeye istemeye saatına baktı. Hazırlık yapma zamanı gelmişti.

Çocuk bağlı bileklerini kaldırdı. Kanı kurumuştu.

«Bunu çıkartır mısın lütfen. Kaçmayacağım.»

Frank Jackson çocuğun «lütfen' demesine çok sevinmiş-

ti. Terbiyeli olduğunu gösteriyordu. Bugünlerde terbiyeli çocuğa rastlamak olanaksızdı. Vahşi hayvanlar gibi sokağa salınmıştı hepsi.

Frank Jackson çocuğu kaldırıp yerdeki benzin bidonunun yanına yerleştirdi. Sonra çekiçle iki büyük çiviyi alıp yanına çömeldi.

Joshua Parker irileşmiş gözlerle kendisini seyrediyordu. «Ne yapacaksın onunla?»

«Seni mutlu edecek bir şey. Hiç İsa'dan söz edildiğini işittin mi?» Joshua başını eğdi. «Nasıl öldüğünü biliyor musun?»

«Çarmıhta.»

«Aferin. Akıllı bir çocuksun. Burada çarmıh olmadığı için elimizden geleni yapacağız.»

Çocuğun gözleri korkuyla dolmuştu.

«Korkacak bir şey yok. Isa korkmamıştı. Sen de korkmamalısın.»

«Ben Isa olmak istemiyorum,» diye fısıldadı Joshua. «Evime gitmek istiyorum ben.»

«Ben de seni evine göndereceğim. İsa'nın yanına.»

Frank Jackson arka cebinden bir mendil çıkartıp Joshu'anın yanına yürüdü. Joshua dişlerini kastı.

«Kızdırma beni.»

«Jackson parmaklarıyla çocuğun yanaklarını sıkıp ağzını açtı. Mendili sokup düşmemesi için bir parça bant geçirdi üstünden. Joshua el ve ayaklarını bağlayan tellerden kurtulmak için kıvranmaya başlamıştı. Yaraları kanıyordu yine. Frank Jackson elini yaraların üzerinde gezdirdi.

«İsa'nın kanı,» diye mırıldandı.

Çocuğun elini aldı, yere dayadı. Sonra bir çivi aldı. Bir eliyle çiviyi Joshua'nın avcu üzerinde tutan Frank Jackson diğer eliyle çekici alıp çiviye vurdu.

Saat 07.15

Michael Moretti'nin siyah arabası Brooklyn — Quens otoyolunda devrilmiş bir sebze kamyonu yüzünden tıkanmış kalmıştı. Trafik kıpırdamıyordu bile.

«Yolun karşı tarafına geç ve oradan sür,» dedi Moretti, Nick Vito'ya.

«Ama ilerde polis arabası var, Mike.»

«Oraya gidip başta kim varsa kendisiyle görüşmek istediğimi söyle.»

«Başüstüne, patron.»

Nick Vito polis arabasına doğru yürüdü. Az sonra bir polis çavuşuyla döndü. Michael Moretti camını indirip elini dışarı uzattı. Avcunda beş tane yüz dolarlık vardı.

«Alecem var, memur bey.»

İki dakika sonra kırmızı ışıkları yanan polis arabası Moretti'nin arabasını devrilen kamyonun yanından geçiriyordu. Düzlüğe çıktıklarında çavuş inip arabaya doğru yürüdü.

«Yanınıza bir refakat arabası ister misiniz, Bay Moretti?»

«Teşekkür ederim, istemem. Pazartesi gelip beni görün. Haydi Vito, yürü!»

Saat 7.30

Motelin önünde neon ışıklı bir tabelâ vardı:

BROOKSIDE MOTELI
Tek Yataklı — Çift Yataklı Odalar
Günlük ve Haftalık Fiyatlar
Individuales — Dobles
Precios Ispeciales

Joseph Colella ile Salvatore Fiore 7 numaralı bungalovun karşısında araba içinde oturuyorlardı. Birkaç dakika önce içeriden bir çığlık duymuşlardı. Frank Jackson içerde olmalıydı.

İçeri dalıp herifi susturmalıyız, diye düşünüyordu Fiore. Ancak Moretti talimat vermişti. Arkalarına yaslanıp beklemeye devam ettiler.

Saat 07.45

Frank Jackson son hazırlıklarını yapıyordu. Çocuk kendisini düş kırıklığına uğratmış, bayılmıştı. Jackson diğer çivileri çakmadan çocuğun kendisine gelmesini beklemek istiyordu ama zamanı da kalmamıştı. Benzin bidorunu alıp çocuğun pijamasını ıslattı. Yüzüne damlamaması için özen göstermişti. Bir an pijamanın altındaki vücudu düşündü, keşke biraz zaman olsaydı... hayır, hayır, delilik olurdu bu. Clara her an gelebilirdi. Kadın gelir gelmez yola çıkmak üzere hazır olmalıydı. Ce

binden bir paket kibrit çıkartıp benzin bidonunun çekiç ve çivilerin yanına bıraktı. İnsanları düzenin ne denli önemli olduğunu bilmiyorlardı.

Frank Jackson saatına bir daha bakıp Clara'nın neden böyle geç kaldığını merak etti.

Saat 07.50

Bungalovun önünde duran arabadan dışarı atladı Michael Moretti. Diğer arabadaki iki adam patronun yanına koştular.

«İçerde,» dedi Joseph Colella.

«Çocuk?»

İri yarı adam omuzlarını silkti. «Bilmiyorum. Perdeler çekili.»

«Gidip yakalayalım mı?» diye Salvatore Fiore sordu.

«Burada durun.»

İki adam şaşkınlıkla baktılar patronlarına. Moretti bir **capo regime** idi, kendisi güvenlik içinde otururken işini yaptıracağı adamları vardı. Oysa şimdi içeri giriyordu. Doğru değildi bu.

Colella, «Patron, Sal ile ben...» diyecek oldu.

Ancak Michael Moretti elinde susturuculu tabancasıyla bungalovun kapısına doğru yürüyordu bile. Bir an durup içersini dinledi, sonra geriledi, güçlü bir tekmeyle kapıyı parçalayıp açtı.

Moretti gördüğü sahne karşısında bir an donup kalmıştı: yerde yatan çocuğun üzerine eğilmiş sakallı adam; çocuğun yere çivilenmiş eli, benzin kokan oda.

Sakallı adam da kapıya dönmüş Michael'e bakıyordu. Son sözleri, «Sen Cla....» oldu.

Michael'in ilk kurşunu adamın alnını bulmuştu, ikincisi boğazını, üçüncüsü de kalbini.

Michael Moretti kapıya dönüp eliyle iki adamını çağırdı. Sonra çömelip çocuğun nabzını yokladı. Çok hafif atıyordu. Joseph Colella'ya döndü.

«Doktor Petrone'ye telefon et. Gelmekte olduğumuzu söyle.»

Saat 9.30

Telefon çaldığı anda Jennifer kavrayıp açtı.

«Alo?»

«Oğlunu eve getiriyorum,» dedi Michael Moretti.

*
* *

Joshua uykusunda sayıklıyordu. Jennifer oğlunu kocakladı. Michael oğlanı eve getirdiğinde de uyuyordu. Jennifer Joshua'nın baygın olduğunu, el ve ayaklarının sargılar içinde olduğunu görünce aklını kaçıracaktı neredeyse. Michael yanında doktoru da getirmişti. Joshua'nın iyileşeceğine ancak yarım saatte inandırabilmişlerdi Jennifer'i.

«Eli iyileşecek,» dedi doktor. «Küçük bir iz kalacak ama neyse ki sinirler hasar görmemiş. Benzin yanıkları pek hafif. Vücudunu madeni yağ ile yıkadım. Bir iki gün daha gelip kontrol edeceğim. Inanın, hiç bir şeyi kalmayacak.»

Doktor gitmeden Jennifer Bayan Mackey'i de göstermişti. Joshua'nın yanından ayrılmamış, gözlerini açtığında ilk kendisini görmesini istemişti Jennifer. Joshua'nın gözleri hafifçe aralandı, annesini görünce, «Geleceğini biliyordum, anne,» dedi. «Parayı verdin mi adama?»

Jennifer sesine güvenemeyerek başını salladı.

Joshua güldü. «Umarık parayla çok şeker alıp yer de karnı ağrır. Çok komik olur, değil mi?»

«Öyle yavrum. Haftaya seninle ne yapacağız biliyor musun? Seni alıp...»

Joshua uyumuştu bile.

*
* *

Jennifer ancak birkaç saat sonra döndü oturma odasına. Michael Moretti'nin hâlâ orada olduğunu görünce şaştı. Bir anda Adam Warner'in o küçük dairesinde kendisini ilk geldiğinde beklemesini hatırladı.

«Michael...» Söyleyecek söz bulamıyordu. «Sana.. ne kadar minnettar olduğumu anlatamam.»

Michael kadının gözlerinin içine bakıp başını eğdi.

«Ya... ya Frank Jackson?» diye güçlükle sordu Jennifer.

«Bir daha kimseyi rahatsız edemeyecek.»

Demek sona ermişti. Joshua güvenlik içindeydi. Başka hiç bir şeyin önemi yoktu.

Jennifer Michael Moretti'ye baktı. **Ona o kadar çok şey borçluyum ki. Borcumu nasıl ödeyeceğim?**

Michael de hiç konuşmadan kendisine bakıyordu.

İKİNCİ KİTAP

37

Jennifer lanca Körfezine kuşbakışı bakan geniş pencerenin önünde çırılçıplak durmuştu. Güzel bir sonbahar günüydü, deniz beyaz yelkenliler ve güçlü motorlarıyla doluydu. Yedi sekiz yat demir atmıştı limanda. Jennifer erkeğin varlığını hissedince arkasına döndü.

«Manzarayı sevdin mi?»

«Hem de nasıl!»

Michael kadının çıplaklığına baktı. «Ben de.» Elleriyle göğüslerini okşamaya başlamıştı. «Haydi yatağa.»

Dokunuşuyla titriyordu Jennifer. Hiç bir erkeğin kendisinden istemeye cesaret etmediği şeyleri istiyor ve kendisine hiç yapılmayan şeyleri yapıyordu.

«Peki, Michael.»

Yatakodasına döndüler. Jennifer bir an Adam Warner'i hatırlar gibi oldu, sonra o anda olanlar dışında her şeyi unuttu.

Jennifer Michael Moretti gibi birine hiç rastlamamıştı. Doymak bilmiyordu erkek. Vücudu atletik yapılı, sert ve inceydi. Seviştikten sonra Jennifer soluk soluğa doymuş olarak yatarken Michael bir daha başlardı. Jennifer onun temposuna uyar ve taşınması güç zevk doruklarında uçardı.

Erkek şimdi de üstünde yatarken kadının kızarmış ve mutlu yüzüne bakıyordu.

«Çok hoşlanıyorsun, değil mi?»

«Evet.»

«Jennifer erkeği, onun kendisini sevmesini ne kadar istediğini düşündükçe utanıyordu.

İlk günü hatırladı.

*
**

Michael Moretti'nin Joshua'yı eve getirdiği sabahtı. Jennifer Frank Jackson'un öldüğünü ve onu Michael Moretti'nin öldürdüğünü biliyordu. Önünde duran adam oğlunu kurtarmış, oğlu için adam öldürmüştü.

«Sana nasıl teşekkür edebilirim?» diye sormuştu Jennifer.

Michael Moretti kadının yanına gelmiş, kolları arasına alıp öpmüştü. Adam'a duyduğu eski bağlılık yüzünden Jennifer bu işin orada kalacağına inandırmaya çalışmıştı kendisini. Ancak bir başlangıçtı bu. Michael Moretti'nin ne olduğunu biliyordu, ne var ki, yaptıkları karşısında önemsizdi bütün onlar. Jennifer düşünmeyi bırakıp kendisini duygularına terketti.

Yukarı yatakodasında Jennifer Michael'e yaptıklarının karşılığını ödemekte olduğunu düşünmüştü. Sonra yatmışlardı ve Jennifer düşlerinde bile göremediği bir deneyle karşılaşmıştı.

Adam Warner kendisiyle sevişmişti, ama Michael Moretti vücuduna sahip olmuştu. Vücudunun her noktasını inanılmaz duygularla doldurmuştu. Sanki parıl parıl ve sürekli değişen renkler arasında sevişiyorlar gibiydi. Bir an incelikli, duyguyla seviyordu kendisini, bir an sonra vahşi ve istekli oluyordu. Jennifer bu ani değişim karşısında çılgına dönüyordu. Erkek içinden çekiliyor, alay ediyor, kendini arzulatıyor, Jennifer doygunluk noktasına varacağı anda kaçıyordu.

Jennifer artık dayanamayacağını hissedince, «Al beni! Ne olur, al beni, sahip ol bana,» diye yalvarmaya başladı.

Sonra zevkten çığlıklar attı. Artık borcunu ödeyen bir kadın değildi. Daha önce hiç bilmediği bir şeyin kölesiydi. Michael dört saat kaldı yanında. Sonunda çıkıp gittiğinde Jennifer yaşamının değiştiğini anlamıştı.

Yatağında yatmış, olanları düşünüyor, anlamaya çalışıyordu. Adam'ı nasıl böylesine sevebilir ve aynı zamanda Michael Moretti kendisini nasıl böylesine çekip götürebilirdi? Thomas Aquinas kötülüğün tam ortasına vardığınızda orada hiç bir şey bulamayacağınızı söylemişti. Jennifer bunun aşk için de geçerli olup olmadığını düşündü. Yaptığı şeyin bir ölçüde büyük bir yalnızlıktan olduğunu biliyordu. Çok uzun zamandır bir düşle, hiç göremeyeceği ve sahip olamayacağı bir erkekle yaşıyordu. Ama Adam'ı hep seveceğini de biliyordu. Yoksa o coşkun bir anısı mıydı bu sadece?

Jennifer Michael'e karşı duygularından emin değildi. Min-

net, evet. Ama bu pek azıydı. Daha başka şeyler vardı. Çok daha fazla. Michael Moretti'nin kim ve ne olduğunu biliyordu. Kendisi için adam öldürmüştü, ama başkaları için de öldürmüştü. Para için, iktidar için, intikam için insan öldürmüştü. Böyle bir adama o duyguları nasıl besleyebilirdi? Kendisini sevmesine ve onun tarafından heyecanlandırılmaya nasıl razı olabilirdi? Utançla doldu içi. **Ne biçim insanım ben?** diye düşündü.

Cevap bulamadı.

*
**

Öğleden sonra gazetelerinde Queens'de bir motelde çıkan bir yangın haberi vardı. Yıkıntılar arasında kimliği tesbit edilemeyen bir erkek cesedi bulunmuştu. Kundakçılıktan kuşkulanıyorlardı.

*
**

Joshua'nın eve dönüşünden sonra Jennifer çocuğun yaşamını normale çevirmeye çalıştı, bir gece öncesinin dehşetinin izlerini taşıyacağından korkuyordu. Joshua uyanınca Jennifer yemeğini yatağa götürdü. Çocuğun sevdiği şeyleri doldurmuştu tepsiye.

«Adamı bir görecektin anne,» dedi oğlan. «Deliydi.» Elini gösterdi. «Beni gerçekten İsa mı sandı dersin, ha?»

Jennifer titremesini güçlükle önledi. «Bil... bilmiyorum, yavrum.»

«İnsanlar neden başka insanları öldürmek isterler?»

«Şey...» Jennifer birden Michael Moretti'yi düşündü yine. Adamı yargılamaya hakkı var mıydı? Onun yaşamını oluşturan, onu bu hale dönüştüren güçleri biliyor muydu? Onun hakkında daha çok şey öğrenmesi, onu anlamaya çalışması gerekliydi.

«Yarın okula gidecek miyim, anne?» diye soruyordu Joshua.

Jennifer oğlunu kucakladı. «Hayır oğlum, bu hafta hiç evden çıkmayacağız. Hep...

Telefon çaldı.

Arayan Michael'di. «Joshua nasıl?»

«Çok iyi.. teşekkür ederim.»

«Sen nasılsın?»

Jennifer utançla sesinin kısıldığını hissetti. «Şey.. ben de.. iyiyim.»

Michael güldü. «Çok iyi. Yarın öğlen yemekte görüşürüz. Mulberry Caddesinde Donato'da. Yarımda.»

«Pekâlâ, Michael. Yarımda.»

Jennifer, sözler ağzından çıkar çıkmaz artık dönüşü olmadığını anlamıştı.

⁂

Donato'daki şefgarson Michael'i tanıdığı için en iyi masayı ayırmıştı. Otururlarken herkes yine merhaba demek için yanlarına gelince Jennifer milletin Michael'e nasıl yaranmak istediğini görüp yine şaştı. Adam Warner'i hatırlatıyordu bu durum kendisine. Iki odam da kendilerine göre güç sahibiydiler.

Jennifer, Michael'e geçmişini sormaya başladı. Onun bu yaşantıya nasıl ve neden girmek zorunda kaldığını öğrenmek istiyordu.

«Yani sen benim ailem yüzünden ya da birinin baskısıyla mı bu işe girdiğimi sanıyorsun?» diye erkek sözünü kesti.

«Şey... evet, Michael. Elbette.»

Michael güldü. «Ben bulunduğum yere varmak için çok çalıştım, yavrum. Şimdi de işimi çok seviyorum. Güçlü olmayı seviyorum. Bir kralım ve kral olmaktan hoşlanıyorum.»

Jennifer anlamaya çalışarak erkeğin yüzüne baktı. «Ama sen...»

«Dinle!» Sessizliği birden sözcüklere dönmüştü. Sanki yıllardır bunu anlatacak, paylaşacak birini beklemiş gibi. «Babam bir Coca Cola şişesiydi.»

«Coca Cola şişesi mi?»

«Evet. Dünyada milyarlarcası vardır ve birini diğerinden ayırt edemezsin. Kunduracıydı. Soframıza birkaç lokma yiyecek koymak için ölesiye çalışırdı. Hiç bir şeyimiz yoktu. Yoksulluk yalnızca romanlarda romantik bir durumdur. Gerçek yaşamda fareler, hamam böcekleri ile dolu pis kokulu odalar, yeterli olmayan bayat yemeklerdir. Ben daha çocukken bir iki dolar kazanmak için yapmadığım şey kalmadı. Büyük adamların getir götür işlerini yaptım, onlara kahve sigara taşıdım, hatta kadın da buldum... yaşayabilmek için her şeyi yaptım. Bir yaz Mexico City'ye gittim. Param yoktu, hiçbir şeyim yok-

tu. Tanıştığım bir kız bir gece beni lüks bir lokantada bir partiye davet etti. Yemeğin sonunda özel bir Meksika pastası çıkardılar ortaya. Biri oranın adetini anlattı: Pastanın içine seramikten küçük bir bebek yerleştirilmiş, bebek kime gelirse parayı o ödermiş. Bebek bana çıktı.» Duraksadı. «Yuttum ben de.»

Jennifer elini erkeğin eli üzerine koydu. «Michael, başka insanlar da yoksulluk içinde büyümüşlerdir...»

«Beni başkalarınla kıyaslama.» Sesi sert ve ödünsüzdü. «Ben, benim. Kim olduğumu biliyorum. Sen kim olduğunu biliyor musun acaba?»

«Sanırım ki biliyorum.»

«Oyleyse neden yattın benimle?»

Jennifer duraksadı. «Şey... minnettardım sana... ve...»

«Palavra! Beni istiyordun da ondan.»

«Michael, ben...»

«Ben kadınlarımı satın almam. Ne parayla ne de minnetle.»

Jennifer kendi kendine adamın haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Onu istemişti, tıpkı onun kendisini istediği gibi. **Ama yine de bu adam bir keresinde beni bilerek ve isteyerek mahvetmeye çalıştı. Bunu nasıl unutabilirim?**

Michael öne eğilip Jennifer'in elini aldı, avcunu çevirdi. Parmaklarını tek tek okşamaya başladı. Gözlerini bir an bile gözlerinden ayırmadan.

«Benimle oyun oynamaya kalkışma, Jennifer. Asla.»

Jennifer kendini güçsüz hissetti. Aralarındaki her neyse, geçmişi çoktan aşmış, geride bırakmıştı.

*
* *

Tatlılarını yerken Michael, «Sana vermek istediğim bir davam var,» dedi.

Jennifer bir tokat yemiş gibi sarsılmıştı.

«Nasıl bir dava?»

«Benim çocuklardan biri, Vasco Gambotti, bir polisi öldürdüğü için tutuklandı. Senin onu savunmanı istiyorum.»

Jennifer, erkeğin hâlâ kendisini kullanmak istemesinden dolayı kırılmış olarak öfkeyle kaldı oturduğu yerde.

«Özür dilerim, Michael. Daha önce de söylemiştim. Senin... senin arkadaşlarınla iş yapamam.»

Michael tembel tembel sırıttı.

«Afrika'daki küçük aslan yavrusunun hikâyesini duydun mu? Nehire kadar gidip su içmek için ilk kez annesinin yanından ayrıldığında bir goril yavruyu yere yıkar. Ayağa kalkarken büyük bir leopar bir vuruşta yolundan atar hayvancağızı. Arkadan gelen bir fil sürüsü ayakları altında ezerler. Küçük aslan yavrusu anasının yanına dönünce, 'Anne orada vahşi hayvanlar var,' der.»

Uzun bir sessizlik girmişti aralarına. Evet, vahşi hayvanların bulunduğu bir cangıldı orası, diye düşündü Jennifer. Ama kendisi hep kıyısında, her zaman kaçmaya hazır olarak durmuştu. Kurallarını kendi koymuştu ve müşterileri bunlara uymak zorundaydılar. Ama Michael Moretti şimdi hepsini değiştirmişti. Bu onun vahşi ormanıydı. Jennifer bundan korkuyordu. Ama Michael'in kendisine yaptığını düşününce istediğinin küçük bir şey olduğuna karar verdi.

Michael'e bu bir tek iyilikte bulunacaktı.

38

«Vasco Gabbatti davasını alıyoruz,» dedi Jennifer Ken Bailey'e.

Ken kulaklarına inanamamıştı. «Ama Mafia'dır o! Michael Moretti'nin katillerinden biri. Biz öylelerinin davalarını almayız ki.»

«Jennifer Mafiayla ilişkiye giremeyiz.»

«Gambatti'nin de herkes kadar adil bir yargılanmaya hakkı var.» Sözlerine kendisi bile inanmıyordu.

«Bu yazıhane benim olduğu sürece kararları ben veririm.» Jennifer erkeğin gözlerine dolan acı ve şaşkınlığı görüyordu.

Ken başını eğip dışarı çıktı. Jennifer bir an onu çağırıp durumu anlatmak istedi. Ama nasıl? Kendisi bile anlamış değildi ki.

*
**

Jennifer Vasco Gambatti ile ilk karşılaşmasında adamı herhangi bir müvekkili gibi görmeye çalıştı. Bundan önce de cinayet sanığı müvekkilleri olmuştu ama bu, başkaydı. Bu adam büyük bir suç örgütünün, ülkenin milyarlarca dolarını sağan bir örgütün, kendini savunmak gerektiğinde adam öldürmek-

ten kaçınmayan bir çetenin üyesiydi.

Gambotti aleyhindeki kanıtlar da çoktu. Bir kürkçü dükkânı soygununda yakalanmış ve kendisini önlemek isteyen polisi çatışma sırasında öldürmüştü. Sabah gazeteleri Jennifer Parker'in savunma avukatlığını üstlendiğini yazıyorlardı.

Yargıç Lawrence Waldman telefon etti. «Doğru mu, Jennie?»

Jennifer onun ne demek istediğini anladı. «Evet doğru, Lawrence.»

Bir sessizlik. «Şaşırdım. Kim olduğunu biliyorsun tabii.»

«Biliyorum.»

«Tehlikeli bölgeye giriyorsun.»

«Aslında öyle bir şey yok. Bir tanıdığıma bir iyilik yapıyorum.»

«Anlıyorum. Dikkatli ol.»

«Olacağım.»

Jennifer telefon kapandıktan sonra adamın birlikte yemek yemeleri hakkında bir şey söylemediğini farketti.

*
**

Jennifer toplanan bilgilere göz gezdirince savunacak hiç bir şey olmadığını gördü.

Vasco Gambotti bir soygun sırasında suçüstü yakalanmış ve cinayet işlemişti. Hafifletici bir durum da yoktu. Ayrıca öldürülen polis olduğu için jüri üyeleri güçlü bir duygusal önyargıya sahiptiler.

Jennifer Ken Bailey'i çağırıp talimat verdi.

Ken bir şey demiyordu ama Jennifer onun durumu onaylamadığını anlıyor ve buna üzülüyordu. Michael'e bundan başka iş yapmayacağına karar verdi.

Özel telefonu çaldı. Michael, «Selâm bebeğim,» dedi. «Senin için açlık duyuyorum. Yarım saat sonra buluşalım.»

Jennifer erkeğin sesini duyduğu anda vücudunu vücudu üzerinde hisseder gibi oldu.

«Tamam,» dedi.

Kendi kendine verdiği sözü unutmuştu bile.

*
**

Gambotti davası on gün sürdü. Basın, savcı Di Silva ile

Jennifer Parker'i savaş alanında görmek için tüm gücüyle oradaydı. Di Silva bu kez iyi çalışmış, bilerek fazla ileri gitmemiş, jüri üyelerinin hayâl güçlerine dayanmış, ortaya koyduğu dehşetli sahnelerden daha korkunçlarını düşünmelerini sağlamıştı.

Jennifer ise çoğu kez itiraz hakkını bile kullanmayarak sessiz oturmuştu.

Duruşmanın son günü hamlesini yaptı.

Hukukta geçerli bir kurala göre savunman zayıfsa karşı tarafın yargılanmasını sağlardın. Jennifer Vasco Gambotti'yi savunamayacağına göre öldürülen polis Scott Norman'ı yargılatmak zorundaydı. Ken Bailey, Scott Norman konusunda öğrenebilecek her şeyi bulup çıkarmıştı. Geçmişi pek temiz değildi, Jennifer ele alınca da olduğundan on kere daha kötü görünmesini sağladı. Norman yirmi yıllık polisti, bu süre içinde gereksiz şiddete başvurduğundan üç kere görevden alınmıştı. Bir keresinde silahsız bir sanığa ateş etmiş ve ağır yaralamıştı. Barda bir sarhoşu dövmüş, aile kavgasına karışan birini hastanelik etmişti. Bu olaylar yirmi yıl gibi bir süre içinde yer aldığı halde Jennifer sanki bunları kesintisiz bir dizi gibi göstermeyi başarmıştı. Tanıklığa çağırdığı bir dizi insan ölü polis memurunu kötülemişlerdi ve Robert Di Silva'nın yapacağı hiç bir şey yoktu.

Di Silva son konuşmasında, «Sayın jüri üyeleri, burada yargılanan polis memuru Scott Norman değildir,» demişti. «Bunu aklınızdan çıkarmayın. Ccott Norman kurbandı, öldürüldü. Ve sanık Vasco Gambotti tarafından öldürüldü.»

Ama Savcı konuşmasını yaparken bile bunun boşuna olduğunu biliyordu. Jennifer Scott Norman'ı Vasco Gambotti kadar değersiz bir insan olarak göstermeyi başarmıştı. Bir suçluyu yakalamak için canını veren soylu bir polis değildi artık. Jennifer tabloyu öylesine çarpıtmıştı ki, katille maktul aynı düzeydeydiler şimdi.

Jüri kararını taammüden adam öldürme yerine yalnızca adam öldürme olarak verdi. Bu Savcı Di Silva için büyük bir yenilgiydi. Basın Jennifer Parker'in yengisini büyültmekte gecikmedi.

***

«Şifon elbiseni giy, kutlamaya gidiyoruz,» dedi Michael.

Village'da bir deniz ürünleri lokantasında yemek yediler.

Lokanta sahibi bir şişe nadide şampanya ikram etti.

«Çok memnun oldum,» dedi Michael Jennifer'e.

Michael'in ağzından bunu duymak çok önemliydi.

Kadının avuçlarına kırmızı beyaz kâğıtlarla sarılı küçük bir kutu yerleştirdi.

«Aç bakalım.»

Jennifer'in yaldızlı ipi söküp kutunun kapağını açmasını seyretti. Kutuda pırlantalarla çevrili iri bir zümrüt vardı.

Jennifer yüzüğe baktı. «Michael!» diye itiraz edecek oldu ama erkeğin yüzündeki gurur ve sevinci görünce sustu.

«Michael, ne yapacağım ben seninle?»

Jennifer, asıl seninle ne yapacağım, diye düşündü.

«O üzerindeki elbiseye ancak bu gider.» Michael yüzüğü kadının sol elinin üçüncü parmağına geçirdi.

«Şey.. ne diyeceğimi bilemiyorum. Teşekkür ederim. Gerçek bir kutlama değil mi?»

Michael gülümsedi. «Kutlama daha başlamadı. Bu açılışı daha.»

*
**

Michael'in apartmanına gidiyorlardı. Michael sürücüyü kendilerinden ayıran cam bölmeyi kaldıran düğmeye bastı.

Kendi küçük dünyamıza kapandık işte, diye düşündü Jennifer. Michael'in yakınlığı kendisini heyecanlandırıyordu.

Dönüp erkeğin kara gözlerinin içine bakınca Michael kadına yaklaşıp bacaklarını okşamaya başladı. Jennifer'in vücudu bir anda alev alev yanmaya başlamıştı.

Michael'le dudakları ve vücutları birleşti. Erkeğin sertliğini hissedince arabanın yerine kaydı. Erkeği okşamaya, sevmeye, öpmeye başladı. Michael inliyordu şimdi. Jennifer de onunla birlikte inliyor, onun vücudunun kasılmalarına uyuyordu.

*
**

Jennifer Tanca'daki otel odasında yatarken geçmişi düşünüyordu. Banyodan Michael'in duş sesi geliyordu. Jennifer doygun ve mutluydu. Tek özlediği kişi oğluydu. Joshua'yı da bu yolculuklara almak istemiş ama sonra güdüsel olarak Michael ile oğlunu bir araya getirmekten kaçınmıştı. Joshua yaşamının o bölümüne hiç bir zaman girmemeliydi. Jennifer'e ya-

şamı bölüm bölümmüş gibi geliyordu: Adam, oğlu ve Michael Moretti. Her biri diğerinden ayrı tutulmalıydı.

Michael yalnızca bir havluya sarınmış olarak banyodan çıktı. Vücudunun kılları parlıyordu. Güzel ve heyecan verici bir hayvandı.

«Giyin haydi, çok işimiz var.»

39

Her şey öylesine ağır ağır olmuştu ki, olduğunu bile anlayamamıştı Jennifer. Vasco Gambotti ile başlamış, kısa bir süre sonra Michael bir davayı daha üstlenmesini istemişti, sonra bir daha. Sonunda davaların ardı arkası kesilmez olmuştu.

Michael Jennifer'e telefon edip, «Çocuklardan birinin başı dertte, yardımına ihtiyacım var,» derdi.

Jennifer Peder Ryan'ın sözlerini hatırlıyordu: **bir dostumun bir sorunu var**. Arada bir fark mıydı acaba? Amerika Baba olgusunu kabul etmişti. Jennifer şimdi de her zaman yaptığı işi yaptığını söylüyordu kendi kendine. Oysa gerçek arada bir fark olduğuydu, hem de büyük bir fark.

Dünyanın en güçlü örgütlerinden birinin merkezindeydi.

***

Michael Jennifer'i New Jersey'deki çiftliğe çağırınca Jennifer ilk kez Antonio Granelli ve Örgütün kalburüstü insanlarıyla tanıştı.

Mutfaktaki eski meşe masanın başında Nick Vito, Şişko Arthur Scotto, Salvatore Fiore ve Joseph Colella oturuyorlardı.

Jennifer, Grannelli'yi görünce çok şaşırdı. Adam tekerlekli koltukta oturuyordu, iskeleti çıkmıştı, bir zamanlar nasıl biri olduğunu hayâl bile etmek olanaksızdı.

Dolgun vücutlu bir kumral kadın içeri girince Michael, «Karım Rosa,» dedi.

Jennifer bu dakikayı korkuyla bekliyordu. Michael bazı geceler kendisini bir kadının doyabileceği her biçimde doyu-

rup yanından ayrıldıktan sonra müthiş bir suçluluk duygusuna kapılırdı. **Başka bir kadına acı çektirmek istemem. Hırsızlık yapıyorum. Bu işi burada kesmeliyim.** Ve savaşı her zaman keybederdi.

Rosa kurnaz ve akıllı gözlerle baktı Jennifer'e. **Biliyor,** diye düşündü Jennifer.

Hafif bir sıkıntılı an geldi geçti. Rosa, «Tanıştığımıza sevindim, Bayan Parker. Michael çok akıllı olduğunuzu söyler,» dedi.

Antonio Granelli homurdandı. «Bir kadının çok akıllı olması iyi değildir. Beyinleri erkeklere bırakmaktır en iyisi.»

«Ben Bayan Parker'i erkek olarak görüyorum Baba,» dedi Michael.

***

Büyük ve eski biçim eşyalarla döşeli yemek salonunda yemeklerini yediler.

Antonio Granelli Jennifer'e, «Sen benim yanımda otur,» dedi.

Michael Rosa'nın yanına oturdu. Thomas Colfax Jennifer'in karşısındaydı. Jennifer onun düşmanlığını hissedebiliyordu.

Yemek mükemmeldi. Evde hizmetçi, uşak görünmüyor, Rosa yemekleri mutfaktan kendisi getiriyordu.

«Benim Rosa'm çok iyi bir aşçıdır,» dedi Granelli. «Neredeyse annesi kadar iyi yemek yapar. Değil mi, Mike?»

«Öyle.»

«Evet,» dedi Michael kibarca.

«Michael'in Rosa'sı mükemmel bir eştir,» diye devam etti Grannelli. Jennifer bunun bir uyarı olup olmadığını düşündü.

«Etini bitirmedin,» dedi Michael.

«Hiç bu kadar çok yemek yediğimi hatırlamıyorum,» diye Jennifer itiraz etti.

Oysa daha yemek bitmemişti.

Bir tabak taze meyva, bir tabak peynir, sıcak çukulatalı dondurma geldi arkadan.

Jennifer Michael'in bu kadar yemek yeyip de inceliğini nasıl koruduğuna şaşmıştı.

Sofradaki konuşma binlerce İtalyan evindekinden farksızdı, havadan sudan, günlük olaylardan söz ediliyordu. Jennifer'in

bu ailenin başka ailelerden farklı olduğuna inanması çok güçtü.

Ancak Antonio Granelli ansızın, «**Unione Siciliana** hakkında bir şey biliyor musun?» diye sordu.

«Hayır.»

«Ben sana anlatayım, hanım.»

«Baba... adı Jennifer'dir.»

«Bu İtalyan adı değil, Mike. Aklımda tutması güç olur. Ben sana hanım diyeyim, tamam mı?»

«Tamam,» dedi Jennifer.

«**Unione Siciliana** Sicilya'da yoksulları haksızlıklara karşı korumak için kurulmuştu. İktidardaki insanlar yoksulları sömürüyorlardı. Yoksulların ne paraları, ne işleri varı, adalet diye bir şey yoktu kendileri için. Böylece Birlik kuruldu. Bir haksızlık olduğunda halk gizli derneğin üyelerine başvuruyor, intikamları alınıyordu. Giderek **Unione** yasadan güçlü oldu, çünkü şimdi **halkın** yasasıydı. Biz İncil'de yazılana inanırız, hanım.» Jennifer'in gözlerinin içine baktı. «Biri bize ihanet ederse intikamımızı alırız.»

İletmek istediği mesajı anlamamak olanaksızdı.

***

Jennifer Örgüt için çalışmakla büyük bir adım attığını güdüsel olarak biliyordu, ancak dışardaki pek çok insan gibi Örgüt konusundaki bilgisi yetersiz ve yanlıştı. Mafia genellikle bir avuç insanın başkalarının öldürülmesini emretmeleri, tefecilikten ve genelevlerden topladıkları parayı saymaları olarak bilinirdi. Oysa bir tablonun bir yanıydı. Jennifer katıldığı toplantılarda öteki yanını da öğrendi: İnsanın aklının almayacağı boyutlarda işler yapan işadamlarıydı bunlar. Otelleri, bankaları, lokantaları, kumarhaneleri, sigorta şirketleri, fabrikaları, inşaat şirketleri, hastaneleri vardı. Sendikaları ve nakliyeciliği denetimleri altında tutuyorlardı. Plak işine girmişler, otomatik satış makinaları satıyorlardı. Cenaze evleri, fırınları vardı. Yıllık gelirleri milyarları buluyordu. Bu işlere nasıl sahip olduklarını araştırmak Jennifer'in işi değildi. Onun görevi bunların içinde başları yasalarla derde girenleri savunmaktı.

***

Robert Di Silva Michael Moretti'nin adamlarından üçünü seyyar satıcılardan haraç almaktan tutuklamıştı. Şiddet yoluyla ticarete engel olmakla yedi ayrı suçla suçlanıyorlardı. Bunlara karşı tanıklıkta bulunmaya razı gelen tek kişi bu tezgâhlardan birinin sahibi bir kadındı.

«Canımıza okuyacak,» dedi Michael. «Bir şey yapmamız gerek.»

«Dergisi olan bir yayın şirketinin sahiplerindensin, değil mi?» diye sordu Jennifer.

«Evet, ama bunun seyyar satıcılıkla ne ilgisi var?»

«Görürsün.»

Jennifer derginin tanığa hikâyesi karşılığında büyük bir para teklif etmesini önerdi. Kadın kabul etti. Mahkemede bunu ileri süren Jennifer kadının amacının para sızdırmak olduğunu belirtince dava düştü.

⁂

Jennifer'in arkadaşlarıyla ilişkisi de değişmişti. Şirket Mafia davalarını almaya başlayınca Ken Bailey, «Ne oluyor kuzum?» diye sordu. «Bu serserileri savunmaya devam edemezsin. Mahvedecekler işimizi.»

«Üzülme, Ken. Bedelini ödeyeceklerdir.»

«Bu kadar saf olamazsın, Jennifer. Sonunda bedeli ödeyecek olan sensin. Seni fena halde kıstıracaklar.»

Jennifer, adamın haklı olduğunu bildiği için öfkeyle, «Yeter artık, Ken,» dedi.

Ağır Ceza Mahkemesi dünyası aslında pek küçük olduğu için haberler çok çabuk yayılmıştı: Jennifer Parker Örgüt üyelerini savunuyordu. Jennifer'in iyiliğini isteyen dostları Yargıç Lawrence Waldman'la Ken Bailey'in sözlerini yinelediler.

«Bu serserilerle alış verişe girersen, sen de lekelenecek-sin.»

«Herkesin savunulmaya hakkı vardır,» diyordu Jennifer.

Uyarıları takdir ediyor, ama bunun kendi durumu için geçerli olduğuna inanmıyordu. Kendisi Örgütten değildi; yalnızca üyelerden bazılarını mahkemede savunuyordu. Babası gibi bir avukattı, ve babasını utandıracak hiç bir işe girmezdi. Vahşi orman oradaydı, ama kendisi hâlâ onun dışındaydı.

⁂

Peder Ryan Jennifer'i görmeye geldi. Bu kez bir dostuna yardım istemiyordu.

«Senin için endişeleniyorum, Jennifer. Senin... şey... yanlış insanları savunduğunu duydum.»

«Yanlış insan kimmiş, Peder? Siz, yardım için başvuran insanları yargılar mısınız? Günah işledikleri için Tanrının yolundan döndürmeye çalışır mısınız?»

Peder Ryan başını salladı. «Elbette ki hayır. Ama bir insanın bir yanlışlık yapması başka şeydir, kötülüğün örgütlenmesi başka şey. Sen bu insanlara yardım edersen onların yaptıklarına da göz yumuyorsun demektir. Onun bir parçası oluyorsundur.»

«Hayır, ben bir avukatım, Peder. Sıkıntıda olan insanlara yardım ederim.»

*
**

Jennifer Michael'i herkesten iyi tanıyordu. Erkek hiç kimseye açmadığı duygularını paylaşıyordu kadınla. Aslında yapayalnızdı. Jennifer onun zırhını delen ilk insan olmuştu.

Jennifer Michael'in kendisine ihtiyacı olduğunu hissediyordu. Adam'ın yanındayken böyle bir duyguya kapılmamıştı. Adam, onun kendi içinde bastırdığı, ortaya çıkarmaya korktuğu duyguları dışarı vurdurtmuştu. Michael ile hiç bir yasak yoktu oysa. Yatarlarken hiç bir engel tanımıyorlardı. Yalnızca zevk vardı, Jennifer'in düşünü bile kuramadığı bir zevk.

Michael Rosa'yı sevmediğini açıklamıştı, ancak Rosa'nın Michael'e taptığı da görülüyordu. Her zaman hizmetindeydi, en küçük bir ihtiyacını karşılamak için koşuyordu.

Jennifer diğer Mafia eşleriyle de tanışmış, yaşamlarını şaşırtıcı bulmuştu. Kocaları lokantalara, barlara, yarış alanlarına kollarına metreslerini takıp gidiyorlar, karıları da evlerinde kendilerini bekliyorlardı.

Bir Mafia eşinin eline her zaman bol para geçerdi, ancak Vergi Dairesinin dikkatini çekmemek için bunu hesaplı harcamak zorundaydı.

En alt sıradaki askerden en üstteki **capo di tutti capi'ye** kadar bir ast-üst düzeni vardı. Bir kadın kocasının bir üstünün karısından daha pahalı bir kürke ya da arabaya sahip olamazdı.

Karılar kocalarının arkadaşlarına yemek davetleri verdik-

lerinde durumlarının gerektirdiğinden fazla lükse kaçmamaya özen gösterirlerdi.

Evlenme ya da vaftizlerde kadın yine durumunun gerektirdiği ölçüde bir armağan verebilirdi.

Mafia inanılmaz bir para makinesiydi. Ancak Jennifer aynı derecede önemli bir unsurun daha olduğunu öğretmişti: güç.

«Örgüt dünyanın pek çok ülkesinden daha büyüktür,» dedi Michael. «Amerika'nın en büyük altı firmasının toplam kazancından daha büyüktür bizim kazancımız.»

«Ama bir fark var,» dedi Jennifer. «Onlar yasal kuruluşlar...»

Michael güldü. «Yani henüz yakalanmamış olanları kastediyorsun, değil mi? Ülkenin en büyük firmaları bile yasaları şu ya da bu şekilde çiğnedikleri için suçlanmışlardır. Kendini kahramanlık hikâyeleriyle uyutma, Jennifer. Bugün sıradan bir Amerikalı uzaya giden iki astronotun adını bilmez ama mutlaka Al Capone ile Lucky Luciano'yu bilir.»

Jennifer Michael'in de kendi yolunda Adam kadar kararlı olduğunu anlamıştı. Aralarındaki tek fark yaşamlarının tümüyle ayrı yönlere sapmış olmasıydı.

Michael iş konusunda tümüyle duygusuzdu. En güçlü yanı da buydu. Örgüt için yararlı neyse ona karar verirdi.

Geçmişinde kendini yalnızca amacını gerçekleştirmeye adamıştı. Yaşamında bir kadın için duygusallığa yer yoktu. Ne Rosa ne de kadın arkadaşları Michael'in gerçek ihtiyaçlarının birer parçası olmamışlardı.

Jennifer farklıydı. Ona hiç bir kadına olmadığı kadar ihtiyaç duyuyordu. Jennifer de kendisini diğer kadınlar gibi bedensel olarak uyandırıyordu. Ancak kadının özel bir yeri olmasını sağlayan şey zekâsı ve bağımsızlığıydı. Rosa Michael'e boyun eğerdi; diğer kadınlar kendisinden korkarlardı; Jennifer ise meydan okuyordu. Michael'in eşitiydi. Michael onunla konuşabiliyor, tartışabiliyordu.

Onu hiç bir zaman bırakamayacağını biliyordu Michael.

Jennifer arada sırada Michael'la iş yolculuklarına çıkmasına karşın Joshua'dan ayrılmamak için bunların mümkün olduğu kadar az olmasına çalışıyordu. Joshua şimdi altı yaşına girmişti. Jennifer onu yakınlarındaki bir özel okula yazdırmıştı.

Artık iki tekerlekli bisikletine biniyordu, bir dizi oyuncak

arabası vardı, Jennifer ve Bayan Mackey'le uzun uzun konuşuyordu.

Jennifer oğlunun güçlü ve bağımsız yetişmesini istediği için çok dengeli davranıyor, Joshua'ya kendisini ne kadar çok sevdiğini belirtiyor, kendisine ihtiyaç duyduğu anda yanında bulabileceğini gösteriyor, ama yine de kendi bağımsızlığını tattırıyordu.

İyi kitap ve müzikten hoşlanmasını öğretmişti. Kendisini tanıyacak ve sorular soracak insanlar olabileceği düşüncesiyle açılış gecelerine gitmemekle birlikte sık sık da tiyatroya götürüyordu. Haftasonları ana oğul sinema sinema dolaşıyorlardı. Cumartesi öğleden sonra sinemaya giderler, iyi bir lokantada akşam yemeği yerler, sonra bir filim daha seyrederlerdi. Pazar günleri birlikte yelkenliyle ya da bisikletle dolaşmaya çıkıyorlardı. Jennifer oğlunu tüm varlığıyla seviyor ama şımartmaktan da kaçınıyordu. Joshua ile ilişkisini davalarına hazırlanırmış gibi planlayarak yürütmekteydi.

Ayrıca bu kadar zamanı oğluyla harcamak bir fedakârlık da değildi; Joshua yanında bulunulmaktan zevk alınacak bir çocuktu. Sözcük bulma ve Yirmi Soru oyunlarında oğlunun zekâsı Jennifer'i sevindiriyordu. Sınıfının başındaydı, iyi bir atlet olmak yolundaydı, ama kendisini ciddiye aldığı yoktu. Şaka kaldırırdı.

Okulu ile çatışmadığı zamanlar Jennifer oğlunu çıktığı yolculuklara da alıyordu. Oğlanın kış tatilinde Poconos dağlarında kayak yapmaya gittiler. Yaz tatilinde de iş için gittiği Londra'ya birlikte götürdü, iki hafta gönüllerince dolaştılar. Joshua İngiltere'ye hayran kalmıştı.

Anne, okula burada devam edebilir miyim?» diye sordu.

Jennifer birden yüreğinin burkulduğunu hissetti. Joshua'nın okula gitmesi, kendi başına yaşaması, evlenip kendi yuvasını kurma zamanı yaklaşıyordu. Kendisi de bunu istemiyor muydu? Istiyordu elbette. Joshua hazır olduğunda onu seve seve bırakacaktı. Ama bunun ne kadar güç olacağını şimdiden biliyordu.

Joshua annesinin yüzüne bakıp cevabını bekliyordu. «Olur mu, Anne? Belki de Oxford'a giderim, ha?»

Jennifer oğlunu kucakladı. «Elbbette.»

*
**

Bir Pazar sabahı Bayan Mackkey izinliyken Jennifer'in her

dosya almak için Manhattan'a gitmesi gerekti. Joshua da arkadaşına gitmişti. Jennifer eve döndüğünde yemek hazırlamaya koyuldu. Buzdolabını açtığı anda birden donup kaldı. Iki süt şişesi arasında bir kâğıt vardı. Adam da böyle notlar bırakırdı evin içinde. Jennifer kâğıda dokunmaya korkarak bir süre baktı. Sonra ağır ağır uzanıp kâğıdı aldı. **Sürpriz! Bu akşam Alan bizde yemek yiyebilir mi?**

Jennifer'in yürek atışlarının normale dönmesi için yarım saat geçmesi gerekti.

*
**

Joshua zaman zaman babasını sorardı.

«Viet Nam'da öldü, Joshua. Çok cesur bir insandı.»

«Hiç resmi yok mu?»

«Ne yazık ki yok, şekerim. Ölmeden kısa bir süre önce evlenmiştik.»

Yalan söylemekten nefret ediyordu ama başka seçeneği yoktu.

Michael Moretti Joshua'nın babasını bir kere sormuştu.

«Bana ait olmadan önce kim olduğun, ne yaptığın benim için önemli değil... merak ettim de.»

Jennifer, Michael'in gerçeği öğrendiği takdirde Senatör Adam Warner'i kukla gibi elinde oynatacağını düşündü.

«Viet Nam'da öldü,» dedi. «Adı önemli değil.»

40

Washington'da Adam Warner'in başkanı bulunduğu senato araştırma komitesi Hava Kuvvetlerinin Senatonun onaylamasını istediği yeni XK —1 bombardıman uçağı konusundaki araştırmasının son günündeydi. Haftalardır uzmanlar bölük bölük Senatoya geliyorlar, bir kısmı yeni uçağın savunma bütçesini altüst edecek pahalı bir kuş olduğunu, bir kısmı da Hava Kuvvetleri bu uçağı alamazsa Amerikanın savunmasının zayıflayacağını ve Rusların haftaya Pazar günü ülkeyi istilâ edeceklerini ileri sürüyorlardı.

Adam yeni uçağın deneme uçuşunu kendisi yapmayı önerdi. Meslektaşları bu önerisini heyecanla karşıladılar. Adam kendilerinden biriydi, gerçeği söylerdi.

Adam bir Pazar sabahı erkenden uçağı havalandırdı ve ve çeşitli deneyler yaptı. Uçuş başarılıydı, Senato komitesine bu yeni uçağın havacılıkta önemli bir adım olduğunu ve derhal üretime geçilmesi fikrinde olduğunu söyledi. Senato uçak bütçesini onayladı.

Basın da boş durmuyordu, Adam Warner yeni bir senato araştırmacı türü olarak nitelendi. Kendi çıkarlarını gözetenlerin dinleyecek yerde gerçeği öğrenmek için fedakârlıktan kaçınmayan bir yasa adamı.

Newsweek ve **Time** Adam'ı kapağa geçirdiler. **Newsweek'**in makalesi şöyle son buluyordu:

Senato, ülkeyi kasıp kavuran önemli sorunları araştıracak ve bunlara çözüm getirecek dürüst ve yetenekli birini bulmuş bulunuyor. Adam Warner'in Başkanlığa saygınlık getireceğini düşünenler çoğalmakta...

Jennifer Adam hakkında yazılanları yutar gibi okuyor ve gurur duyuyordu. Acı da! Adam'ı hâlâ seviyordu. Michael Moretti'yi de seviyordu. Ve bunun nasıl mümkün olduğunu, kendisinin ne biçim bir kadına dönüşmüş olduğunu da anlayamıyordu. Adam yaşamında yalnızlığı yaratmış. Michael ise bunu silmişti.

⁂

Meksika'dan gelen uyuşturucu maddelerin ani artışı bu işin ardında suç örgütlerinin olduğunu kanıtlıyordu. Adam bir araştırma komitesinin başkanlığına getirildi. Birleşik Devletlerin ilgili bölümlerinin birlikte çalışmalarını sağladı, sonra da Meksika hükümetinin yardımını istemek üzere Meksika'ya gitti. Üç ay sonra kaçakçılık belirli bir ölçüde azalmıştı.

⁂

New Jersey'deki çiftlikte Michael Moretti, «Bir sorun var,» diyordu.

Büyük ve rahat çalışma odasında Jennifer, Antonio Granelli ve Thomas Colfax vardı. Antonio Granelli felç geçirmiş ve bir gecede yirmi yaş ihtiyarlamıştı. Felç sağ yanını etkilediğinden konuşurken salyaları akıyordu. Her gün biraz daha Michael'e dayanmak zorunda kalıyordu artık. Jennifer'i bile istemeyerek de olsa kabul etmişti.

Ama Thomas Colfax öyle değildi. Michael ile aralarındaki çatışma giderek artmıştı. Colfax Michael'in bu kadını kendi yerine getirmek istediğini anlamıştı. Jennifer Parker'in akıllı bir avukat olduğunu biliyordu. Ancak kadın bu kardeşliği bu kadar yıldır böylesine düzenli çalıştıran şeyin ne olduğunu bilemezdi ki. Michael bir yabancıya, hele bir kadına nasıl güvenir, ona sırlarını nasıl açardı? Savunulması olanaksız bir durumda bu. Colfax tek tek adamlarıyla konuşmuş, korkularını dile getirmiş, onları kendi tarafına çekmeye çalışmıştı, ama hepsi de Michael'e karşı çıkmaya korkuyorlardı. Michael bu kadına güveniyorsa onlar da güveneceklerdi.

Thomas Colfax sabırla bellemesi gerektiğini biliyordu. Sonunda Jennifer'den kurtulmanın bir yolunu bulacaktı.

Jennifer adamın duygularının farkındaydı. Onun yerini almıştı, gururu bunu hiç affedemeyecekti. Örgüte olan bağlılığı Jennifer için bir güvenceydi, ancak Colfax'ın nefreti bu bağlılığı aşacak olursa...

Michael Jennifer'e döndü. «Adam Warner diye birini duydun mu hiç?»

Jennifer'in kalbi duracak gibi oldu. Soluk alamıyordu. Michael yüzüne bakmıyor, cevabını bekliyordu.

«Şey... yani senatörden mi söz ediyorsun?»

«Evet. Orospu çocuğunun biraz hızını kesmemiz gerekecek.»

Jennifer yüzünün bembeyaz kesildiğini hissediyordu. «Neden, Michael?»

«İşimizi baltalıyor. Onun yüzünden Meksika hükümeti dostlarımızın fabrikalarını kapatmaya başladı. Eşşoğlusunun ortadan kaldırılmasını istiyorum.»

Jennifer ne diyeceğini bilemiyordu. Sözlerini dikkatle seçerek, «Senatör Wanner'e dokunacak olursan kendini mahvedersin,» dedi.

«Ben o...»

«Dinle beni, Michael. Onu ortadan kaldırırsan yerini alacak on kişi gönderirler. Yüz kişi belki de. Ülkenin tüm gazeteleri senin ardını bırakmaz. Şimdiki soruşturma Senatör Warner'e bir şey olacak olursa, başlayacak olan soruşturmanın yanında solda sıfır kalır.»

«Ama sana bizim işimizi berbat ettiğini söylüyorum,» dedi Michael öfkeyle.

Jennifer sesinin tonunu değiştirdi. «Michael, kafanı kullan. Bu soruşturmaları daha önce de gördün. Ne kadar sürer dersin? Senatör işini bitirdikten beş dakika sonra başka bir soruşturmaya dalacak ve bu iş unutulacaktır. Kapatılan fabrikalar yeniden açılacak. Böylece bir misilleme falan yapılması sözkonusu olamaz. Ama senin yolunda gidilecek olursa işin sonu gelmez.»

«Ben o fikirde değilim,» dedi Thomas Colfax.

«Sana fikrini soran olmadı!» diye Michael Moretti homurdandı.

Thomas Colfax tokat yemişe dönmüştü. Michael adama aldırmadı bile. Colfax yardım etmesi için Antonio Granelli'ye döndü. Yaşlı adam uyuyordu.

«Pekâlâ, avukat hanım,» dedi Michael. «Şimdilik Warner'e dokunmayacağız.»

Jennifer soluğunu tutmakta olduğunu farketti. «Başka bir şey var mıydı?»

«Evet.» Michael altın çakmağıyla sigarasını yaktı. «Marco Lorenzo adından bir dostumuz soygun ve haraç almaktan tutuklandı.»

Jennifer bu davayı okumuştu. Gazetelere bakılırsa Lorenzo ağır cezalık suçlardan sabıkalıydı.

«Temyize başvurmamı ister misin?»

«Hayır, cezaevine girmesini istiyorum.»

Jennifer şaşırdı.

Michael çakmağı masaya bıraktı. «Di Silva'nın onu Sicilya'ya göndermek istediğini duydum. Memlekete dönerse yirmi dört saat bile yaşatmazlar adamı. En güvenlikli yer Sing Sing'dir. Bir iki yıl sonra nasıl olsa çıkarırız. Bunu yapabilir misin?»

Jennifer duraksadı. «Başka bir yargılama dairesinde olsaydık yapabilirdim. Ama Di Silva benimle pazarlığa oturmaz.»

Thomas Colfax, «Bu işi bir başkasına bıraksak daha iyi olur belki,» diye söze karıştı.

«işi başkasına vermek isteseydim söylerdim,» diye Michael kestirip attı. Yine Jennifer'e döndü. «Sen bak bu işe.»

*
* *

Michael Moretti ile Nick Vito Thomas Colfax'ın arabasına binişini pencereden izliyorlardı.

«Nick, onu ortadan kaldırmanı istiyorum.»

«Colfax'ı mı yani?»

«Artık kendisine güvenmiyorum. Morukla birlikte geçmişte yaşıyor.»

«Nasıl istersen, Mike, Ne zaman yapmamı istersin?»

«Yakında. Ben sana bildiririm.»

***

Jennifer Yargıç Lawrence Waldman'ın mahkemedeki odasındayaı. Bir yıldan beri ilk kez görüyordu adamı. Dostça telefon konuşmaları ve yemek çağrıları sona ermişti. Eh, elden bir şey gelmez, diye düşündü Jennifer. Lawrence Waldman'ı severdi ve dostluğunu kaybettiğine pişmandı, ama seçimini yapmıştı bir kere.

Robert Di Silva'yı beklerken her ikisi de konuşmadan sıkıcı bir sessizlik içinde oturuyorlardı. Savcı içeri girip yerini alınca toplantı başladı.

Yargıç Waldman Jennifer'e, «Lorenzo hakkında hüküm vermemden önce bir anlaşma aradığını söyledi Bobby,» dedi.

«Evet.» Jennifer Savcı Di Silva'ya döndü. «Marco Lorenzo'yu Sing Sing'e göndermek doğru değil bence. Bu ülkenin insanı değil o. Yasadışı yollarla Amerikaya girmiş bir yabancı. Geldiği Sicilya'ya gönderilse iyi olur kanısındayım.»

Di Silva şaşkınlıkla baktı kadına. Sınırdışı edilmesini kendisi isteyecekti, ama şimdi Jennifer Parker bu istemde bulunduğunda göre işin içinde bir iş olmalıydı, kararını bir daha gözden geçirmeliydi.

«Bunu neden istiyorsun?» diye sordu.

«Birkaç neden var. Bir kere artık bu ülkede suç işleyemez, sonra...»

«Sing Sing'de hücrede de suç işleyemez.»

«Lorenzo yaşlı bir adam. Hücrede çok kalamaz. Cezaevine girerse kısa zamanda aklını kaçırır. Bütün dostları Sicilya'da. Orada güneş altında yaşar ve ailesinin yanında rahatça ölür.»

Di Silva'nın ağzı öfkeyle gerilmişti. «Biz tüm yaşamını soygunla, ırza geçmekle, adam öldürmekle geçirmiş bir hayduttan söz ediyoruz, sen ise kalkmış onun dostları arasında güneş altında yaşayıp yaşamamasını tartışıyorsun.»

«Marco Lorenzo'nun da hakkıdır...»

Di Silva yumruğunu masaya indirdi. «Hiç bir hakkı yoktur! Haraç almaktan ve silâhlı soygundan suçlu bulundu.»

«Sicilya'da bir insan...»

«Sicilya'da değil şimdi!» diye bağırdı Di Silva. «Burada! Suçlarını burada işledi ve cezasını da burada çekecek.» Ayağa kalktı. «Sayın Yargıç, zamanınızı boşuna harcıyoruz. Kamu bu davada anlaşma önerisini reddediyor. Biz Marco Lorenzo'nun Sing Sing'de cezasını çekmesini istiyoruz.»

Yargıç Waldman Jennifer'e döndü. «Söyleyecek başka bir şeyin var mı?»

Jennifer öfkeyle baktı Di Silva'ya. «Hayır, Sayın Yargıç.»

«Hüküm yarın sabah bildirilecektir. İkiniz de gidebilirsiniz.»

Di Silva ile Jennifer kalkıp dışarı çıktılar.

Koridorda savcı Jennifer'e dönüp gülümsedi. «Ustalığın elden gidiyor galiba, avukat hanım.»

Jennifer omuzlarını silkti. «İnsan her girdiği davayı da kazanamaz ki.»

Beş dakika sonra bir kulübeden Michael Moretti'ye telefon ediyordu.

«Endişelenme artık. Marco Lorenzo Sing Sing'e gidiyor.»

41

Zaman kıyısı olmayan ve hızla akıp giden bir nehirdi. Mevsimleri kış, bahar, yaz ve sonbahar değil, doğum günleri, üzüntüler, acılar ve sevinçlerdi. Kazanılan davalar, kaybedilen davalardı; Michael gerçeği, Adam'ın hayaliydi. Ama aslında zamanın ne çabuk geçtiğini en çok Joshua yansıtıyordu.

İnanılmaz bir şekilde yedi yaşına gelmişti. Bir gece içinde boya kalemleri ile boyama kitaplarından model uçaklara geçivermişti sanki. Boyu uzamış, her gün biraz daha babasını andırıyordu. Duygulu ve kibardı, haksızlıktan hoşlanmıyordu. Jennifer oğlanı yapmadığı bir şey için cezalandırınca, «Bir yirmi boyundayım ama benim de haklarım var,» diyordu.

Jennifer küçük bir yelkenli de almıştı. Hafta sonları Joshua ile körfezde dolaşıyorlardı. Jennifer dümende duran Joshua'nın yüzünü seyretmeye doyamıyordu. Joshua doğuştan denizciydi, tıpkı babası gibi. Jennifer birden Joshua ile, Adam'la olan yaşantısını sürdürmeye mi çalıştığını düşündü. Oğluyla yaptığı her şey — denizcilik, maçlar, spor gösterileri — babasıyla yaptığı şeylerdi. Jennifer kendi kendine bunları Joshua'nın sevdiği için yaptığını söylüyordu ama tam olarak dürüst davrandığından da

pek emin değildi. Joshua'nın güneş yanığı yanakları kızarmış, yüzünde gülümsemesiyle yelkenleri toplarken görünce nedenlerin önemli olmadığını anladı. Önemli olan oğlunun kendisiyle olan yaşantısından mutluluk duymasıydı. Hayır, Jennifer için Adam yerine geçmiyordu. Kendi kişiliğine sahip bir insandı ve Jennifer oğlunu dünyada herkesten çok seviyordu.

42

Antonio Granelli ölünce imparatorluğunun denetimi Michael'in eline geçtl. Baba sıfatında olan birine lâyık görkemli bir cenaze töreni yapıldı. Ülkenin dört yanından Mafia başkanları ve üyeleri saygılarını sunmaya, yeni 'capo'ya bağlılık ve desteklerini bildirmeye geldiler. FBI da diğer yarım düzüne hükümet bürosu gibi oradaydı, harıl harıl fotoğraf çekiyorlardı.

Rosa babasını çok sevdiği için üzgündü, ancak kocasının Aile'nin başı olarak babasının yerini almasından da gurur duyuyordu.

***

Jennifer her gün biraz daha değerli olmaktaydı. Bir sorun çıktığında Michael ilk ona danışırdı. Thomas Colfax artık taşınmaz bir yük olmuştu.

«Yakında emekli olacak, ona aldırma,» dedi Michael.

Telefonun ziliyle uyanmıştı Jennifer. Bir an yattığı yerden komodindeki saata baktı. Sabahın üçüydü.

Telefonu açtı. «Alo?»

«Hemen giyinebilir misin?» Arayan Michahel'di.

Jennifer doğruldu. «Ne oldu?»

«Eddie Santini silâhlı soygun suçuyla yakalandı az önce. İki sabıkası var, hüküm giyerse hapı yuttu demektir.»

«Tanık var mıymış?»

«Üç kişi. Çok yakından görmüşler kendisini.»

«Nerede şimdi?»

«On yedinci Bölge karakolunda.»

«Hemen gidiyorum, Michael.»

Jennifer sırtına bir sabahlık giyip mutfağa indi, kahve hazırladı. Pencereden dışarı karanlığa bakarken, **üç tanık, hem de**

yakından görmüşler, diye düşünüyordu.

Telefonu açıp bir numara çevirdi. «Bana yazı işlerini bağlayın.»

Sonra çok acele konuştu. «Size bir haberim var. Eddie Santini adında biri silâhlı soygundan tutuklandı az önce. Avukatı Jennifer Parker adamı polisin elinden kurtarmaya çalışacak.»

Sonra telefonu hemen kapatıp iki gazete ile bir de televizyon istasyonuna da aynı haberi verdi. Sonra saatına bakıp rahat rahat kahvesini içti. Fotoğrafçıların karakola yetişmeleri için zaman tanımalıydı. Yukarı çıkıp giyindi.

Jennifer evden çıkmadan Joshua'nın yanına gitti. Gece lambası yanıyordu. Jennifer oğlanın üstünü örttü, alnından öptü, ayaklarının ucuna basarak dışarı çıkarken Joshua uyandı.

«Nereye gidiyorsun?»

«Çalışmaya. Sen uyu.»

«Saat kaç?»

«Sabahın dördü daha.»

Joshua güldü. «Ne garip saatlerde çalışan bir kadınsın sen.»

Jennifer yatağa döndü. «Sen de bir erkek için çok garip saatlerde yatıyorsun.»

«Bu gece Met'lerin maçını seyredecek miyiz?»

«Elbette.»

«Peki, annecîğim. Talihin açık olsun.»

«Teşekkürler, ahbap.»

⁂

Jennifer karakola geldiğinde **Daily News'un** fotoğrafçısı bekliyordu. Adam Jennifer'e baktı. «Doğruymuş! Santini davasını siz aldınız demek?»

«Bunu nereden duydunuz?» diye sordu Jennifer.

«Küçük bir kuş söyledi.»

«Boşuna uğraşıyorsun. Fotoğraf çekmek yok.»

İçeri girip Eddie Santini'yi kefaletle serbest bıraktırdı. Ancak işleri ağırdan alıp televizyon kameramanı ile **New York Times'**dan fotoğrafçı ile muhabirin gelmesini beklemişti. **Post'**un muhabirini daha fazla bekleyemedi.

Nöbetçi polis amiri, «Dışarda televizyoncular ve gazeteciler var. Bayan Parker, isterseniz arkadan çıkın,» dedi.

«Ben onları idare ederim.»

Eddie Santini'yi fotoğrafçıların beklediği koridora çıkardı.

«Beyler, lütfen resim çekmeyin.»

Fotoğrafçılar ve kameraman fotoğraf çekerlerken Jennifer kenara çekildi.

Bir gazeteci, «Bu dava sizin alacağınız kadar önemli mi?» diye sordu.

«Bunu yarın öğrenirsiniz. Bu arada size çektiğiniz o fotoğrafları kullanmamanızı tekrarlamak isterim.»

«Haydi haydi Jennifer!» diye seslendi gazetecilerden biri. «Basın özgürlüğü diye bir şey duymadın mı sen?»

***

Öğle üzeri Michael Moretti telefon etti. Öfkeliydi. «Gazeteleri gördün mü?»

«Hayır.»

«Eddie Santini'nin resimleri baş sayfalarda. Hem de televizyon haberlerinde. Ben sana bu işi sirke çevirmeni söylememiştim.»

«Biliyorum. Bu benim fikrimdi.»

«Ama neden?»

«O üç tanık yüzünden.»

«Anlamadım.»

«Eddie Santini'yi yakından gördüklerini söylemiştin, değil mi. Mahkemede onu teşhis için kalktıklarında bu teşhisi gazete ve televizyonda gördükleri için yapmadıklarını kanıtlayamayacaklar da ondan.»

Uzun bir sessizlik oldu. Michael, «Vay anasını!» diye mırıldandı.

Jennifer güldü.

***

O öğleden sonra yazıhaneye geldiğinde Ken Bailey Jennifer'i bekliyordu. Jennifer adamın yüzünden ortalıkta önemli birşeyler döndüğünü anladı.

«Neden bana söylemedin?» diye sordu Ken.

«Neyi?»

«Seninle Mike Moretti arasında ilişki olduğunu.»

Jennifer ağzına kadar yükselen sözcükleri yuttu. **Seni ilgilendirmez** demek kolaydı. Ken dostuydu, kendisiyle ilgilenirdi.

Jennifer o ilk küçük yazıhanelerini, onun kendisine nasıl yardım ettiğini hatırladı. **Benden mahkeme çağrıları dağıtmamı isteyen bir dostum var, ama benim zamanım yok. Her çağrı için on iki dolar elli ödüyor. Bana yardım edebilir miydin acaba?**

«Ken, lütfen tartışmayalım bunu.»

Buz gibiydi erkeğin sesi. «Neden? Herkes, bizden başka herkes konuşuyor. Senin Moretti'nin sevgilisi olduğunu söylüyorlar.» Yüzü sararmıştı. «Tanrım!!»

«Benim özel yaşamım...»

«O bir lağımda yaşıyor ve sen de o lağımı bu yazıhaneye getirdin. Hepimizi Moretti ve haydutları hesabına çalıştırdın.»

«Yeter artık!»

«Ben de bunu söylemeye gelmiştim. Ayrılıyorum buradan.»

Jennifer donup kalmıştı. «Gidemezsin ama. Michael için düşündüklerinde haksızsın. Onu bir kere tanısan...»

Jennifer daha sözünü tamamlamadan büyük bir yanlışlık yaptığını farketti.

«Seni iyice avcuna aldı, değil mi?» diye Ken üzüntüyle başını salladı. «Senin kendini tanıdığın zamanki halini hatırlıyorum. Benim hatırlamak istediğim o kızdır. Joshua'ya benden selâm söyle.»

Ken Bailey arkasına bakmadan çıkıp gitti.

Jennifer gözlerinin dolduğunu hissediyordu, soluk alamayacak kadar sıkışıyordu boğazı. Gözlerini kapatıp başını masasına dayadı.

***

Gözlerini açtığında gece olmuştu. Kent ışıklarının yansıması dışında yazıhane karanlıktı. Jennifer pencereye yürüyüp altında uzanan kente baktı. Geceleyin tıpkı vahşi bir ormana benziyordu.

Michael'in ormanıydı bu. Ve çıkışı yoktu.

43

San Francisso'nun İnek Sarayı ülkenin her yanından gelmiş

delegelerle tam bir tımarhaneye dönmüştü. Başkanlık için adaylığını koyan üç kişi ile ilk seçimlerde başarılı olmuşlardı. Ancak içlerinde önde geleni Adam Warner'di. Partisi sonunda gururla öne sürebileceği bir aday bulmuştu. Muhalefet partisinin de başkanı olan şimdiki Başkan halk çoğunluğu tarafından tutulmamaktaydı.

Stewart Needham, «Televizyonda kalkıp milletin gözü önünde işemezsen Birleşik Devletlerin bundan sonraki Başkanı olman kesin,» dedi Adam'a.

*
**

Adam aday seçildikten sonra Needham ve diğer ileri gelen parti büyükleriyle konuşmak üzere New York'a gelmişti. Regency Otelindeki toplantıda ülkenin ikinci büyük reklâm şirketinin başı Blair Roman da vardı.

«Adam, kampanyanın reklâmıyla Blair meşgul olacak,» dedi Stewart Needham.

«Aranıza katıldığım için ne kadar mutlu olduğumu bilemezsiniz,» dedi Blair Roman. «Benim üçüncü Başkanım olacaksınız.»

«Öyle mi?» Adam reklâmcıyı pek tutmamış gibiydi.

«Size biraz planımdan söz edeyim.» Blair Roman odada yürümeye, yürürken de elinde golf sopası varmış da topa vuruyormuş gibi kolunu savurmaya başladı. «Ülkeyi televizyon reklâmlarıyla doyurup sizi Amerikanın bütün sorunlarını çözebilecek bir insan olarak göstereceğiz, Başkanım.»

«Bay Roman...»

«Bana Başkanım demenemenizi rica edebilir miyim?»

«Efendim?»

Blair Roman güldü. «Özür dilerim, ağzımdan kaçtı, A.W. Bence siz Beyaz Saraya girdiniz bile. İnsanın bana, eğer inanmasaydım bu işi almazdım. Para için çalışmayacak kadar zenginim.»

Para için çalışmayacak kadar zengin olduğunu söyleyen insanlardan sakın, diye düşündü Adam.

«Bu işin adamı olduğunuzu biliyoruz. Şimdi de bunu millete anlatmamız gerek. Hazırladığım şu planlara bakın bir kere, ülkenin çeşitli bölgelerini etnik gruplara göre böldüm. Sizi insanların ellerini sıkacağınız kilit yerlere göndereceğiz.»

Adam'a doğru eğildi. «Karınız çok büyük bir puan olacak.

Kadın dergileri aile yaşamınız için çılgına dönecekler. Sizi satışa sunacağız, A.W.»

Adam kızmaya başladığını hissediyordu. «Bunu nasıl yapmayı düşünüyorsunuz?»

«Çok basit. Siz bir ürünsünüz. Herhangi bir ürünü olduğu gibi sizi de satmaya çalışacağız. Biz...»

Adam Stewart Needham'a döndü. «Stewart, seninle bir dakika yalnız konuşabilir miyiz?»

«Elbette.» Needham diğerlerine döndü. «Yemek paydosu verelim ve saat dokuzda yine burada toplanalım, konuşmaya o zaman devam ederiz.»

İkisi yalnız kaldıklarında Adam, «İnsaf, Stewart!» dedi. «Herif bunu bir sirk oyununa döndürecek. Sen bir ürünsün, A. W. Seni herhangi bir ürünmüşün gibi satacağız. İğrenç bir şey bu!»

«Neler hissettiğini anlıyorum, Adam. Ancak Blair sonuç almasını bilen bir insandır. Üçüncü Başkanı olduğunu söylediğinde şaka etmiyordu. Eisenhower'den bu yana her Başkanın kampanyasını planlayan bir reklâm şirketi vardır. Sen hoşlansan da hoşlanmasan da kampanyanın bir satıcısı olması gerek. Blair Roman halk psikolojisini iyi bilir. Gerçek şu ki, kamu hizmetine seçilmek istiyorsan satılman gerek, satışa sunulman gerek.»

«Ben bundan nefret ediyorum.»

«Ödemek zorunda olduğun bedelin bir bölümü de bu.» Needham, Adam'ın yanına gelip elini omzuna koydu. «Hedefini gözünden kaçırmamaya çalış. Beyaz Sarayı istiyorsan, değil mi? Seni oraya yerleştirmek için elimizden geleni yapacağız. Ama sen de üstüne düşeni yapmalısın. Eğer bunun içinde sirk cambazlığı da varsa, buna katlan artık.»

«Blair Roman'a gerçekten ihtiyacımız var mı?»

«Bir Blair Roman'a var. Blair de içlerinde en iyisidir. Onu ben idare eder, mümkün olduğu kadar senden uzak durmasını sağlarım.»

«Buna çok sevinirim.»

*
**

Kampanya başladı. Önce bir iki televizyon konuşması ve toplantıyla başlayıp giderek tüm ulusu kapsayacak derecede genişledi. İnsan nereye gitse karşısına renkli televizyonda Senatör Adam Warner çıkıyordu artık. Ülkenin her yanında televizyonda, radyoda izleniyor, yollardaki ilân tahtalarında görülü-

yordu. Kampanyanın ana davalarından biri yasa ve nizam olduğu için Adam'ın suç araştırma komisyonu üzerinde özellikle durulmaktaydı.

Adam ülkenin çeşitli yanlarına gönderilecek bir dakikalık, üç dakikalık, beş dakikalık televizyon konuşmaları hazırlamıştı. Batı Virgina'ya gönderilen televizyon filmlerinde işsizlik ve bölgeyi refaha kavuşturacak kömür madenlerinden, Detroit'e gönderilen kentlilerin sıkıntılarından, New York'ta ise giderek artan suç oranından söz edilmekteydi.

Blair Roman, «Önemli konulara başlık olarak değinmeniz yeter, A.W.» dedi. «Derine inmenize gerek yok. Biz ürünü satıyoruz, bu da sizsiniz.»

«Bay Roman, sizin lânet istatistikleriniz beni ilgilendirmez. Ben bir kahvaltı yiyeceği değilim ve bu niyetle satılmaya hiç isteğim yok. Ben Amerikan halkının bunları anlamak isteyecek kadar zeki olduğuna inandığım için konuları derinliğine konuşacağım.»

«Ben yalnızca...»

«Temel konularda tartışmak üzere Başkanla bir görüşmemi sağlamanızı istiyorum.»

«Tamam. Hemen Başkanın adamlarıyla bir toplantı yaparım, A.W.»

«Bir şey daha var,» dedi Adam.

«Evet?»

«Bana A.W. deyip durmayın.»

44

Postada gelen bir mektupta Amerikan Barolar Birliğinin yıllık toplantısını Acapulco'da yapacağı bildiriliyordu. Jennifer sekiz on davaya birden bakmakta olduğundan genellikle bu çağrılara katılmazdı, ancak toplantı Joshua'nın yaz tatiline rastladığını hesaplayınca çocuğun orayı görmekten sevineceğini düşündü.

Cynthia'ya, «Kabul et,» dedi. «Üç kişilik yer ayırt.»

Bayan Mackey'i de birlikte alacaktı.

Jennifer o gece yemekte haberi oğluna verdi.

«Acapulco'ya gitmek ister misin?»

«Meksika'da,» dedi Joshua. «Batı kıyısında.»

«Tamam.»

«Bikinilerin üstlerini giymedikleri bir plaja da gider miyiz?»

«Joshua!»

«Orada öyle plajlar var. Çıplaklık doğaldır.»

«Düşünürüz.»

«Balık da avlayacak mıyız?»

Jennifer Joshua'yı büyük bir kılıç balığı çekerken düşünüp gülümsedi. «Bakarız. O balıklardan bazıları epey büyük olurlar.»

«Zaten derin deniz balıkçılığı da ondan heyecanlı oluyor. Kolay olsaydı zevkli olmazdı.»

Adam konuşuyordu sanki.

«Ben de o fikirdeyim.»

«Başka ne yaparız orada?»

«Ata bineriz, gezeriz, yürüyüş yaparız...»

«Ama bir sürü eski kilise gezmeyelim, olmaz mı? Hepsi birbirine benzer.»

Bir kiliseyi gördün mü hepsini görmüş sayılırsın, diyordu Adam.

***

Barolar Birliği toplantısı Pazartesi günü başladı. Jennifer, Joshua ile Bayan Mackey Acapulco'ya Cuma sabahından gittiler. Joshua daha önce de uçağa binmişti ama hâlâ uçmak kendisini heyecanlandırıyordu. Bayan Mackey ise korkudan donmuştu.

Joshua kadını avutmaya çalıştı. «Bir de şöyle düşünün: kaza olursa yalnızca bir an acı çekeceğiz.»

Bayan Mackey sapsarı kesildi.

***

Uçak Acapulco Havaalanına öğleden sonra dörtte indi, bir saat sonra da Las Brisas'daydılar. Otel Acapulco'nun sekiz mil dışında, her birinin özel bahçesi olan bir dizi pembe bungalovdan oluşuyordu. Jennifer'inkinin bir yüzme havuzu da vardı. Yer bulmak güç olmuştu. Kentte aynı anda beş altı toplantı daha yapılmaktaydı. Ancak Jennifer bir müvekkiline telefon etmiş, durumu bildirmişti. Müvekkili bir süre sonra Las Brisas otelinde yerinin hazır olduğunu söylemişti.

***

Eşyalarını açınca Joshua, «Kente inip konuşmalarını dinleyebilir miyim?» diye sordu. «Şimdiye kadar kimsenin ingilizce konuşmadığı bir yer görmedim de.»

Kente inip merkezde dolaştılar, ne var ki, Joshua yalnızca ingilizce konuşulduğunu duyup düş kırıklığına uğramıştı. Kent Amerikalı turistlerle dolup taşıyordu.

*
**

Armando'nun Le Club lokantasında şahane bir akşam yemeği yediler.

«Meksika yemeklerine bayıldım,» dedi Joshua.

«Çok sevindim. Ama bu yediğimiz Fransız yemeğiydi.»

«Ama Meksika tadı vardı.»

*
**

Cumartesi günleri dopdolu geçti. Sabah Quebrada'da alışverişe gittiler, sonra Coyuca 22'de Meksika yemeği yediler. Joshua, «Sen şimdi bunun da Fransız yemeği olduğunu söylersin,» dedi.

«Hayır, bu gerçek işte.»

Plaza Caleta'da dolaşırlarken Joshua bir yerde **jai alai** oynandığını gördü.

Jennifer gözleri faltaşı gibi açılmış oğluna döndü. «**Jai alai** oyunlarını görmek ister miydin?»

«Çok pahalı değilse. Paramız biterse eve dönemeyiz sonra.»

«Eh, elimizdeki bizi idare eder sanırım.»

İçeri girip takımların oyunlarını seyre başladılar. Jennifer, Joshua için bahse girdi, tuttuğu takım kazandı.

Otele dönmeyi önerdiğinde Joshua, «Anne, daha önce gidip dalgıçları göremez miyiz?» diye sordu.

Otel müdürü o sabah sözünü etmişti dalgıçların.

«Dinlenmek istemediğine emin misin, Joshua?»

«Sen yorulduysan dinlenelim anne. Senin yaşını unutmuştum.»

Jennifer'e bu söz yeter de artardı bile. «Sen benim yaşımı karıştırma,» dedi. Bayan Mackey'e döndü. «Siz gidecek kuvveti buluyor musunuz, kendinizde?»

«Elbette,» diye inledi Bayan Mackey.

*
**

Dalma oyunları La Quebrada kayalıklarında yapılıyordu. Jennifer, Joshua ve Bayan Mackey gözetleme platformunda durup ellerinde yanan meşaleler tutan dalgıçların elli metrelik kayalardan aşağıdaki daracık havuza atlamalarını seyrettiler. Dalgıçlar atlayışlarını kıyıya vuran dalgalara göre hesaplıyorlardı. En küçük bir yanılma anî bir ölüm demekti.

Gösteri sona erince bir çocuk para toplamaya geldi.

«Una peso, per favor.»

Jennifer çocuğa beş peso verdi.

O gece düşlerinde hep dalgıçları gördü.

*
**

Las Brisas'ın özel plajı da vardı. Pazar sabahı Jennifer otelin müşterilerine sağladığı pembe tenteli bir ciple Joshua ile Bayan Mackey'i kıyıya götürdü. Hava çok güzeldi. Limanda sürat motorları, yelkenliler dolaşıyorlardı.

Joshua terastan su kayağı yapanlara baktı.

«Su kayağının Acapulco'da keşfedildiğini biliyor muydun, anne?»

«Hayır. Nerede duydun bunu?»

«Ya bir kitapta okudum, ya da ben uydurdum.»

«Bana kalırsa sen uydurmuş olmalısın.»

«Yani su kayağı yapmayacak mıyım?»

«O motorlar çok hızlı, Joshua. Korkmuyor musun?»

Joshua suyun yüzünde kayanlara baktı. «O adam, Seni İsa'nın yanına göndereceğim!' dedi. Sonra da çiviyi elime batırdı.»

İlk kez olarak o dehşet sahnesinden söz ediyordu.

Jennifer eğilip oğlunu kucakladı. «Şimdi bu nerden aklına geldi, Joshua?»

Çocuk omuzlarını silkti. «Bilmem. İsa su üzerinde yürüdü diye belki. Burada da herkes su üzerinde yürüyor.» Annesinin yüzündeki acılı ifadeyi gördü. «Özür dilerim, anne. Aslında hiç aklıma bile getirmiyorum.»

«Peki, oğlum. Elbette su kayağı yapabilirsin. Hele önce bir yemek yiyelim de.»

La Concha plajının açık lokantasında pembeli beyazlı şemsiyeler altında dövme demirden masalar vardı. Yemekler de açık büfe biçiminde uzun bir masaya yerleştirilmişti. Taze istakoz, som balığı, soğuk ve sıcak etler, çeşitli sebzeler, peynir ve meyve. İki kadın Joshua'nın dovana kadar tabağını üç kere doldur-

masını zevkle seyrettiler.

«Burası çok iyi bir lokanta,» dedi Joshua. «Ne yemeği olursa olsun.» Ayağa kalktı. «Ben gidip su kayağı işine bakayım.»

Bayan Mackey yemeğine dokunmamıştı bile.

«Rahatsız mısınız?» diye sordu Jennifer. «Geldiğimizden beri hiç bir şey yemediniz.»

Bayan Mackey eğilip mırıldanır gibi, «Montezuma'nın intikamından korkuyorum,» dedi.

«Böyle bir yerde yemeklerden çekinmeye gerek yok sanırım.»

«Yabancı yiyecekleri sevmem ben,» diye kadın burun kıvırdı.

Joshua koşarak geldi yanlarına. «Bir motor buldum, şimdi gidebilir miyim, anne?»

«Biraz daha beklesen olmaz mı?»

«Neden?»

«Joshua, o kadar çok yemek yedin ki, suya girer girmez batacaksın.»

«Bir deneyelim, n'olur,» diye yalvardı oğlan.

Bayan Mackey kıyıda kaldı, Jennifer ile Joshua motora bindiler, Joshua ilk su kayağı dersini aldı. İlk beş dakika boyunca suya battı ama ondan sonra sanki doğduğu günden beri bu işi yapıyormuşçasına kaymaya başladı. Akşam olmadan tek kayak üzerinde numaralar yapmaya bile başlamıştı.

Daha sonra kumda yattılar, yüzdüler.

Ciple Las Brisas'a dönerlerken Joshua Jennifer'e sokuldu. «Sana bir şey söyliyeyim mi, anne? Yaşamımın en iyi günü oldu bu.»

Jennifer, Michael'in sözlerini hatırladı: **Bunun yaşamının en mükemmel gecesi olduğunu bilmeni isterim.**

***

Jennifer Pazartesi sabahı erkenden kalkıp toplantıya gitmek üzere giyindi. Koyu yeşil eteğini ve yanmış sırtını iyice gösteren kırmızı güllü bluzunu giymişti. Aynada kendine bakınca memnunlukla gülümsedi. Oğlunun kendisini yaşlı görmesine karşın Joshua'nın otuz dört yaşındaki ablası gibi göründüğünü çok iyi biliyordu. Kendi kendine gülümseyerek bu tatile çıkmakla çok iyi bir iş yaptığını düşündü.

Bayan Mackey'e, «Ben şimdi işe gidiyorum,» dedi. «Joshua'ya iyi bakın, güneşte çok kalmasın.»

⁂

Baro toplantısı yedi bin beş yüz kişilik **Teotihuacan** salonunda yapılıyordu. Jennifer kayıt masasına gidip kaydını yaptırdı ve salona girdi. İçersi doluydu. Hemen hemen herkes tutucu takım elbiseleri çıkarmış parlak renkli gömlekler ve pantolonlar giymişlerdi. Hepsi de tatile çıkmış gibiydiler. **Chicago ya da Detroit yerine toplantıyı Acapulco'da yapmanın iyi bir nedeni var,** diye düşündü.

Jennifer'in eline kapıda bir program tutuşturmuşlardı ama bir anda arkadaşlarıyla konuşmaya daldığından bakmaya fırsat bulamamıştı.

Hoparlörden yükselen bir ses duyuldu: «Lütfen dikkat. Herkes yerini alsın. Lütfen dikkat! Toplantı başlıyor. Lütfen yerlerinizi alın.»

Küçük küçük gruplar çözülmeye başladı. Jennifer başını kaldırınca platforma beş altı kişinin çıkmış olduğunu gördü.

Tam ortalarında Adam Warner duruyordu.

Adam mikrofonun önündeki iskemleye otururken Jennifer donup kalmıştı olduğu yerde. Kalbi gümlemeye başlamıştı. Adam ı son kez, kendisine Mary Beth'in hamile olduğunu söylediği o küçük İtalyan lokantasında görmüştü.

Jennifer'in aklına gelen ilk düşünce hemen oradan kaçmak oldu. Adam'ın da orada olabileceğini hiç düşünmemişti ve yüzyüze gelmek istemiyordu. Adam ile oğlunun aynı kentte olması paniğe düşürmüştü kadını. Bir an önce oradan kaçması gerektiğini biliyordu.

Toplantı başkanı hoparlörden, «Bayanlar baylar yerlerinizi alırsanız toplantı başlayacak,» derken Jennifer de dışarı çıkmak için arkasını döndü.

Ancak çevresindekiler bir anda oturdukları için çok kötü bir durumda kalmıştı. Bu yüzden hemen bir yere çöktü, ilk fırsatta kaçmayı kararlaştırdı.

Başkan, «Bu sabah onur konuşmacımız olarak Birleşik Devletler başkan adayı aramızda bulunuyor,» dedi. «Kendisi New York Barosu üyelerinden ve Birleşik Devletler Senatosunun en seçkin üyelerinden biridir. Size Senatör Adam Warner'i takdim etmekle onur duyarım.

Jennifer Adam'ın kalkıp alkışlara selâmla karşılık vermesini seyretti. Adam Warner mikrofon başına geldi. «Teşekkür ederim Sayın Başkan, bayanlar ve baylar.»

Adam'ın sesinde insanı büyüleyen bir yetki havası vardı. Salonda çıt çıkmıyordu.

«Bugün burada bulunmamızın pek çok nedeni var.» Durakladı. «Kimimiz yüzmek kimimiz dalmak isteriz...» Salondan kahkahalar yükseldi. «Ancak burada bulunmamızın asıl nedeni fikir alışverişinde bulunmak ve yeni kavramları tartışmaktır. Bugün avukatlar hatırladığım en ağır saldırılar altında bulunmaktadırlar. Hatta Yargıtay Başkanı bile mesleğimizi eleştirmektedir.»

Jennifer onun 'mesleğimiz' demesinden çok hoşlanmıştı. Böylece kendisinin de o kalabalıktan ayrı olmadığını ortaya koyuyordu. Adam bir ara konuşurken durup eliyle saçlarını karıştırdı. Jennifer'in yüreği duracak gibi olmuştu. Joshua da aynı hareketi yapardı. Adam'ın oğlu bir iki kilometre ötedeydi ve bunu hiç bilemeyecekti.

Adam şimdi daha yüksek sesle, daha büyük bir güçle konuşuyordu. «Bu salonda bazılarınız ceza avukatlarısınız. Bunun mesleğimizin en heyecan verici dallarından biri olduğunu her zaman kabul etmişimdir. Ceza avukatları çoğunlukla yaşam ve ölümle karşı karşıya kalırlar. Mesleğimiz çok onurlu ve hepimizin gurur duyması gereken bir meslektir. Ancak bu kişilerden bazıları yeminlerine ihanet etmektedirler. Amerikan hukuku her kişinin adil bir davaya hakkı olduğu ilkesine dayanır. Ancak avukatlar zamanlarını, enerjilerini, ustalık ve yeteneklerini bu yasalarda boşluklar aramak için harcadıklarında hukukla alay edilmiş olmaktadır. Artık bu konuda bir şeyler yapılması zamanının geldiğine inanıyorum.» Salondaki tüm gözler Adam'a dikilmişti. «Bayanlar baylar, kişisel deneyimlerimden ve var olduğunu gördüğüm bazı şeylere duyduğum öfkeyle böyle konuşuyorum. Şu anda Senatonun Birleşik Devletlerdeki suç örgütlerini soruşturan bir komitenin başkanıyım. Komitemiz, ülkemizin en güçlü örgütlerinden daha güçlü olduklarına inanan insanlar tarafından sürekli olarak başarısızlığa uğratılmaktadır. Yargıçların mahkemeye gelmediklerini, tanıkların ailelerinin tehdit edildiğini, kilit tanıkların ortadan yok olduklarını çok gördüm. Ülkemizdeki suç örgütleri ekonomimizi boğan, mahkemelerimizi yutan, yaşamlarımızı tehdit eden öldürücü bir zehirli yılan gibidir. Avukatların büyük bir çoğunluğu saygın mesleklerini yürüten saygıdeğer kadın ve erkeklerdir. Ancak ben, kendi yasa-

larının bizim yasamızdan üstün olduğunu sanan küçük azınlığı uyarmak istiyorum: Çok büyük bir yanılgı içindesiniz ve bu yanılgınızın bedelini ödeyeceksiniz. Teşekkür ederim.»

Adam yerine otururken salondakiler kendisini ayakta alkışlıyorlardı. Jennifer de alkışlıyordu ama Adam'ın son sözleri de aklından çıkmıyordu. Sanki doğrudan doğruya kendisiyle konuşmuş gibiydi. Jennifer kalabalığı yararak kapıya doğru yürüdü.

Tam kapıda bir yıl önce birlikte çalıştığı bir Meksikalı avukatla karşılaştı.

Adam Jennifer'in elini öptü. «Jennifer, seni bir kez daha ülkemde görmek ne büyük bir onur. Bu gece benimle yemek yiyeceksin.»

Jennifer ile Joshua o gece yerli dansözleri görmek için Maria Elena'ya gideceklerdi. «Özür dilerim Luis, ama verilmiş bir sözüm var.»

«Yarın gece öyleyse.»

Jennifer adama bir karşılık veremeden New Yorklu bir savcı yardımcısı yanlarına gelmişti.

«Selâm, yerli halkla kaynaşıp ne yapıyorsun öyle? Bu gece benimle yemeğe gelir misin? Nepentha diye bir disko var, döşemesi cam, aşağıdan aydınlatılıyor, tavanı da ayna.»

«Çok ilginç, ama bu gece işim var.»

Jennifer iki dakika sonra yanlarında ya da karşılarında bulunduğu bir sürü avukat tarafından kuşatılmıştı. Hepsi de kendisiyle konuşmak istiyorlardı. Jennifer adamların ellerinden ancak yarım saatte kurtulabilidi. Çıkış kapısına doğru yürürken Adam da çevresi basın ve koruyucularıyla sarılı olduğu halde kendisine doğru geliyordu. Jennifer yolunu değiştirmeye kalkıştı ama çok geç kalmıştı. Adam, kadını görmüştü.

«Jennifer!»

Jennifer bir an duymazlıktan gelmeyi düşündü. Ama erkeği başkaları önünde güç duruma düşüremezdi. Bir merhaba deyip yoluna giderdi.

Adam Jennifer'e doğru ilerlerken, «Özür dilerim bayanlar baylar, şu anda başka bir yorum yapamam,» dedi.

Bir an sonra eline dokunuyor, gözlerinin içine bakıyordu. Sanki hiç ayrılmamışlar gibiydi. Çevreleri sarılı olduğu halde holde duruyorlardı, ama yapayalnız da olabilirlerdi. Jennifer birbirlerine ne kadar baktıklarını bilemiyordu.

Sonunda Adam, «Ben... şey sanırım birer içki içsek iyi olacak,» dedi.

«İçmesek daha iyi olacak bence.» Jennifer bir an önce çıkmalıydı oradan.

Adam başını salladı. «İtiraz kabul edilmemiştir.»

Kadının koluna girip kalabalık bara doğru sürükledi. Salonun arkalarında bir masa buldular.

«Sana telefon ettim, o kadar mektup yazdım,» dedi Adam. «Bir kere bile telefon açmadın, mektuplarım hep geri geldi.»

Sorgu dolu gözlerle bakıyordu kadına. «Seni düşünmeden bir günüm bile geçmiyor. Neden ortalıktan yok oldun?»

«Sihirbazlık numarası.»

Bir garson yaklaştı yanlarına. Adam Jennifer'e döndü. «Ne istersin?»

«Hiç bir şey. Gerçekten gitmem gerek, Adam.»

«Artık gidemezsin. Bu bir kutlama töreni şimdi. İhtilâlin yıldönümü.»

«Onlarınki mi bizimki mi?»

«Ne farkeder ki?» Garsona döndü. «İki margarita.»

«Hayır. Ben...» **Pekâlâ, yalnız bir tek,** diye düşündü Jennifer. Sonra umursamazcasına, «Benimki duble olsun,» dedi.

Garson yanlarından ayrıldı.

«Senin hakkında bütün yazılanları okudum. Seninle gurur duyuyorum, Adam.»

«Teşekkür ederim.» Adam duraksadı. «Ben de senin hakkında yazılanları okudum.»

«Ama benimle gurur duymuyorsun, öyle mi?»

«Biraz fazla Örgüt üyesi müvekkilin var.»

Jennifer kendini savunma gereğini duydu. «Konferansın sona erdi sanıyordum.»

«Bu konferans değil, Jennifer. Senin için endişeleniyorum. Komitam Mike Moretti'ni peşinde ve onu ele geçireceğiz.»

Jennifer avukat dolu bara baktı. «Tanrım, Adam bu tartışmayı hele burada hiç yapmamalıyız.»

«Nerede yapalım öyleyse?»

«Hiç bir yerde. Michael Moretti müvekkilimdir. Onun hakkında konuşamam.»

«Ben seninle konuşmak istiyorum. Nerede?»

Jennifer başını salladı. «Söyledim sana.»

«Bizim hakkımızda konuşmak istiyorum.»

«Biz diye bir şey yok.» Jennifer ayağa kalkmak için doğruldu.

Adam kadının kolunu tuttu. «Lütfen gitme. Seni bırakamam. Daha değil.»

Jennifer oturdu.

Adam'ın gözleri kadının yüzünden ayrılmıyordu. «Beni düşündüğün oluyor mu?»

Jennifer gülmesi mi ağlaması mı gerektiğini kestiremiyordu. Hiç onu düşünüyor muydu! Kendi evinde yaşıyordu oysa. Her sabah kahvaltısını hazırlıyor, öpüyor, yelkenliyle geziyor, onu seviyordu. «Evet,» dedi. «Düşünürüm.»

«Sevindim. Mutlu musun?»

«Elbette.» Jennifer bunu çok çabuk söylediğinin farkındaydı. Daha sakin görünmeye çalışarak, «Başarılı bir mesleğim var,» dedi. «Parasal durumum iyi. Çok geziyorum, birçok yakışıklı erkek tanıyorum. Senin karın nasıl?»

«İyidir.»

«Ya kızın?»

Adam gururla başını salladı. «Samantha müthiş bir kız. Çok çabuk büyüyor.»

Tam Joshua'nın yaşındaydı.

«Sen hiç evlenmedin mi?»

«Hayır.»

Uzun bir an sessizlik çöktü aralarına. Jennifer konuşmaya çalıştı ama başaramadı. Çok duraksamıştı. Adam kadının gözlerine bakar bakmaz durumu anladı.

Kadının elini avuçları içine aldı. «Jennifer! Sevgilim!»

Jennifer yüzünün kızardığını hissediyordu. Daha başından biliyordu bunun yanlış bir iş olduğunu.

«Gitmem gerek, Adam. Bir randevum var.»

«İptal et.»

«Edemem.» Bir an önce oradan kaçmak, oğlunu alıp evine dönmek istiyordu.

«Ben öğleden sonra uçakla Washington'a dönecektim,» diyordu Adam. «Bu gece görüşebilirsek gidişimi ertelerim.»

«Olamaz! Hayır!»

«Jennifer, seni bir daha bırakamam. Hele böylesine hiç bırakamam. Konuşmamız gerek. Benimle yemek ye hiç olmazsa.»

Elini sıkıyordu. Jennifer erkeğin yüzüne bakıp tüm iradesiyle karşı koymaya çalıştı, ama her an biraz daha zayıflıyordu.

«Lütfen Adam,» diye yalvardı. «Birlikte görülmemeliyiz. Eğer sen Michael Moretti'nin peşindeysen...»

«Bunun Moretti ile bir ilgisi yok. Bir dostum bana yatırı

ödünç verdi. **Paloma Blanca** Yat Kulübü önünde demirli. Saat sekizde.»

«Gelmeyeceğim.»

«Seni bekleyeceğim.»

⁂

Barın öte tarafında Nick Vito bir arkadaşının kendisine teslim ettiği iki Meksikalı kadınla oturuyordu. Her ikisi de güzel, kaba ve genç'ti. Tam Nick Vito'nun istediği gibi. Arkadaşı kızların çok özel olduklarını söylemişti. Haklı çıkacaktı galiba. Şimdi de Vito'ya sürtünüyorlar, kulağına bir şeyler fısıldıyorlardı. Ama Nick Vito onları dinlemiyordu bile. Jennifer Parker ile Adam Warner'in oturdukları bölmeye bakıyordu.

Kızlardan biri, «Neden odana çıkmıyoruz?» diye sordu.

Nick Vito Jennifer'le yanındaki yabancıya gidip bir merhaba demeyi düşündü ama kızların ikisi de ellerini bacaklarının arasına sokmuşlar kendisini okşuyorlardı. Ne esaslı bir sandviç olacaktı ama!!

«Pekâlâ, haydi yukarı,» dedi.

45

Paloma Blanca ayışığında parıldıyordu. Jennifer kimsenin kendisini görmemesine dikkat ederek yaklaştı tekneye. Adam gizli servis ajanlarını atlatacağına söz vermişti, bunu başardığı anlaşılıyordu. Jennifer Joshua ile Bayan Mackey'i Maria Elena'ya yerleştirdikten sonra bir taksiye atlayıp rıhtımdan iki sokak önce inmişti.

Adam'a kendisiyle buluşamayacağını söylemek için altı yedi kere telefon etmeye niyetlenmişti. Bir not yazmaya başlayıp yarısına gelmeden yırtıp atmıştı. Erkeği barda bıraktığı andan beri bir kararsızlık içindeydi. Adam'ı görmemesi için geçerli bütün nedenlerini sıralıyordu. Bundan bir hayır çıkamaz, aksine Adam'a zararlı olabilirdi. Adam'ın mesleği tehlikedeydi. Şu anda kamuoyunun en tutulan insanıydı, kuşkuculuk çağında bir idealist, ülkeceğinin gelecek için umuduydu. Kendisini yaratmak için yardımcı olan basın kendi yarattıkları kişiliğin dışına çıkarsa onu bir tekmede boşluğa itmeye hazırdı.

Jennifer onunla görüşmemeye karar verdi. Başka bir yaşantısı olan başka bir kadındı artık, Michael'e aitti...

Adam Jennifer'i iskelenin başında bekliyordu.

«Gelmeyeceğinden öyle korktum ki.»

Kucaklaştılar, öpüştüler.

«Ya mürettebat?» diye sordu Jennifer.

«Hepsini gönderdim. Yelken kullanmasını unutmadın ya?»

«Hayır, unutmadım.»

Yelkenleri açtılar, **Paloma Blanca** on dakika sonra açık denizlere doğru limandan çıkıyordu. İlk yarım saat boyunca tekneyle uğraştılar, ancak bir an bile birbirlerini unutamıyorlardı. Gerginlik giderek artıyordu ve ikisi de kaçınılmazın yaklaştığını hissediyorlardı.

Limandan çıkıp ayışığı altındaki okyanusa açılınca Adam Jennifer'in yanına gelip kadını kollarıyla sardı.

Yıldızlar altında, güvertede, serin rüzgâr çıplak vücutlarını okşayıp geçerken seviştiler.

Geçmiş ve gelecek silip süpürülmüş, yalnızca ikisini çok hızla akıp giden dakikalarda bir arada tutan 'şimdi' vardı. Jennifer Adam'ın kolları arasında geçen bu gecenin bir başlangıç değil, bir son olduğunu biliyordu. Kendilerini ayıran dünyaları birleştirme olanağı yoktu. Birbirlerinden çok uzaklaşmışlardı, artık geri dönüş yolu kalmamıştı. Ne şimdi, ne de gelecekte, Jennifer Joshua'da her zaman için Adam'ın bir parçasına sahip olacaktı. Bu kendisine yeterdi, yeter olmak zorundaydı.

Yaşamının sonuna kadar yetecekti bu gece de.

«Yarın...» diye söze başladı Adam.

«Konuşma. Yalnız sev beni, Adam.»

Jennifer erkeğin dudaklarını öptü, parmaklarıyla gergin ve güçlü vücudunu okşadı. Elleri daha aşağıya kaydı.

«Tanrım! Jennifer!» diye inledi. Adam, dudakları kadının çıplak vücudunda dolaşmaya başladı.

46

«Eşşoğlu beni aldatıyordu, temizlemek zorunda kaldım,» dedi küçük Salvatore Fiore.

Nick Vito güldü. Küçük Çiçekle dalga geçmek enayiliğinde bulunmaya kalkışmanın sonu buydu. Nick Vito eski çiftliğin mut-

fağında dostları Salvatore Fiore ve Joseph Colella ile konuşuyor, içerdeki toplantının sona ermesini bekliyordu. Cüce ile dev en iyi dostlarıydı. Nick Vito iki adama bakarken, kardeşlerden bunlar, diye düşündü.

«Kuzenin Pete nasıl?» diye sordu dev Colella.

«Kanserden ameliyat oldu, ama iyileşecek.»

«İyi çocuktur.»

«Öyle, Pete iyidir, ama talihi kötü gitti işte. Bir banka soygununda gözcülük ediyordu; aslında işi değildi bu, polisler yakalayıp içeri tıktılar. Çok güç günler geçirdi.»

İçerden öfkeli sesler geliyordu. Bir süre kulak verip dinlediler.

«Colfax'ın başı belâda galiba.»

⁂

Thomas Colfax ile Michael Moretti içerde Ailenin Bahama Adalarında başlatacağı büyük kumar operasyonunu tartışıyorlardı. Michael işin hazırlanmasının başına Jennifer'i getirmişti.

«Bunu yapamazsın Mike,» diye itiraz etti Colfax. «Oradakilerin hepsini tanırım ben. Jennifer tanımaz. İşi bana vermelisin.» Yüksek sesle konuştuğunu biliyordu ama elinde değildi bu.

«Çok geç artık,» dedi Michael.

«Kıza güvenmiyorum. Tony de güvenmezdi.»

«Tony aramızda değil artık.» Michael'in sesinde ürkütücü bir sakinlik vardı.

Thomas Colfax gerileme anının geldiğini anlamıştı. «Haklısın, Mike. Ben kızı bu işe koymanın yanlış bir adım olduğunu söylemeye çalışıyorum. Evet, kurnaz olduğunu kabul ediyorum ama iş tamamlanmadan hepimizi içeri tıktırtabileceği konusunda seni de uyarmam gerek.»

Michael ise Thomas Colfax konusunda endişeliydi. Warner Suç Örgütleri Araştırma Komisyonu tam güçle çalışıyordu. Colfax'a sıra geldiğinde yaşlı adam ne kadar dayanabilirdi acaba? Aile konusunda Jennifer Parker'in öğreneceklerinden bile çok bilgisi vardı. Şu anda kendilerini mahvedecek durumda olan Colfax'tı ve Michael adama güvenmiyordu.

«Kızı bir süre bir yere gönderelim, Mike. Soruşturma hızını kaybedene kadar. Kadın ne de olsa, baskı altında dayanamaz konuşur.»

Michael adamın yüzüne bakıp kararını verdi. «Pekâlâ, Tom.

Belki de haklısın, Jennifer tehlikeli olmayabilir ama diğer yandan eğer yüzde yüz bizimle değilse neden kendimizi riske atalım, değil mi?»

«Ben de bunu söylemek istiyordum, Mike.» Thomas Colfax rahatlamış bir halde kalktı, «Doğru olanı yapıyorsun.»

«Biliyorum.» Michael mutfağa dönüp seslendi. «Nick!»

Az sonra Nick Vito içeri girdi.

«**Consiglieri**'yi arabayla New York'a götür, Nick.»

«Başüstüne patron.»

«Yolda benim için bir yere bir paket de bırakmanı istiyorum.» Thomas Colfax'a döndü. «Sence bir sakıncası var mı?»

«Elbette yok, Mike.» Colfax başarısından dolayı kıpkırmızı kesilmişti.

Michael Vito'ya, «Yukarı gel, paket yukarda Nick,» dedi.

Yatakodasına girince Michael kapıyı kapattı.

«New Jersey'den çıkmadan önce durmanı istiyorum.»

«Olur patron.»

«Bir çöp boşaltmanı isteyeceğim.» Nick Vito şaşırmıştı. «**Consigliere,**» diye açıkladı Michael.

«Olur. Nasıl istersen, patron.»

«Çöplüğe götür. Gecenin bu saatında kimse yoktur orada.»

*
**

On beş dakika sonra New York'a doğru yola çıkan arabada Colfax Nick Vito'nun yanında oturuyordu.

Thomas Colfax, «Michael'in o karıyı kenara itmeye karar verdiğine sevindim,» dedi.

Nick yanında hiç bir şeyden habersiz oturan avukata yan gözle bakıp homurdandı.

Thomas Colfax saatine baktı. Sabahın üçüydü, normal yatma zamanını çoktan geçmişti. Uzun bir günün sonunda çok yorulmuştu. **Bu savaşımlar için çok yaşlandım,** diye düşündü.

«Gideceğimiz yer uzak mı?» diye sordu Vito'ya.

«Çok değil.»

Nick Vito'nun kafası allak bullak olmuştu. Adam öldürme, işinin gereğiydi; bir bakıma verdiği güç duygusundan dolayı bunu severdi de. Bir insan öldürdüğü zaman kendinden güçlü kimse yokmuş gibi gelirdi. Ama Thomas Colfax'ı öldürmesi emrini

aklı almamıştı. Colfax **consigliere** idi, başı sıkışan ona koşardı. Baba'dan sonra örgütün en güçlü kişisi **consiglere** idi. Colfax belki on kere içeri tıkılmaktan kurtarmıştı Nick'i.

Bombok işler, diye düşündü. Nick. **Colfax haklı. Mike bu işe kadın sokmamalıydı. Erkekler beyinleriyle düşünürlerdi, kadınlar ise bacaklarının arasıyla. Ah, o Jennifer Parker'i bir ele geçirse...**

«Hey, dikkat! Yoldan çıkıyorsun!!»

«Özür dilerim.» Nick arabayı tekrar yola soktu.

Çöplük az ilerdeydi. Nick koltuk altlarından ter boşandığını hissediyordu. Thomas Colfax'a bir daha baktı göz ucuyla.

Adamı öldürmek işten bile değildi. Bebek uyutmak gibi bir şeydi... ama yanlış bebeği uyutacaktı. Biri Mike'ı kafakola almış olmalıydı. Günahı bu. Babasını öldürüyormuş gibi...

Bu işi bir de Salvatore ve Joe ile konuşabilmiş olsaydı. Onlar neyin doğru neyin eğri olduğunu söylerlerdi kendisine.

Nick yolun ilersinde sağda çöplüğü görebiliyordu. Sinirleri gerilmeye başlamıştı. Sol kolunu vücuduna bastırınca 38'lik tabancasının güven verici kabarıklığını hissetti.

«Deliksiz bir uyku çekebilirim,» diye esnedi Thomas Colfax.

«Öyle.» Uzun bir uyku zamanı yaklaşıyordu.

Araba şimdi çöplüğe yaklaşmıştı. Nick dikiz aynasına, sonra da önündeki yola baktı. Görünürlerde hiç araba yoktu.

Birden frene bastı. «Hay Allah cezasını versin, lastik patladı galiba.»

Arabayı kenara çekip durdurdu, dışarı çıktı. Tabancayı kılıfından çıkartıp hazırladı. Colfax'ın yanına gitti sonra. «Bana bir el verebilir miydiniz?»

Thomas Colfax kapıyı açıp dışarı çıktı. «Ben pek usta...» Nick'in elindeki tabancayı görünce sustu. Yutkundu. «Ne.. ne oluyor, Nick? Ne yaptım ki?»

Nick Vito da zaten baştan beri bunu düşünüyordu. Bir! Mike'ı oynatıyordu. Colfax kendilerinden yanaydı, onlardan biriydi. Nick'in küçük kardeşinin başı federal polislerle derde girdiğinde çocuğu kurtaran Colfax olmuştu. Hatta sonra bir iş bile bulmuştu oğlana. **Ona borçluyum,** diye düşündü Nick.

Tabancayı indirdi. «Vallahi hiç bir şey bilmiyorum, Bay Colfax. Ama doğru değil bu.»

Thomas Colfax bir an adamın yüzüne baktı, sonra göğüs geçirdi. «Görevini yap, Nick.»

«Yapamam. Siz benim consigliere'msiniz, danışmanımsınız.»

«Beni bırakırsan Mike seni öldürür.»

Nick Colfax'ın gerçeği söylediğini biliyordu. Michael Moretti itaatsizliğe göz yumacak insan değildi. Nick, Tommy Angelo'yu düşündü. Tommy bir kürk soygununda arabayı kullanıyordu. Michael ona soygunda kullanılan arabayı alıp Aile'nin sahip olduğu bir hurda araba parçalama yerinde parçalatmasını söylemişti. Tommy Angelo ise randevusuna geç kaldığı için arabayı Doğu Yakasında bir sokakta bırakmış, polisler de orada bulmuşlardı. Angelo da ertesi gün ortalıktan kaybolmuştu. Söylentiye göre cesedi eski bir Chevrolet'nin bagajına yerleştirilmiş ve araba prese gönderilmişti. Michael Moretti'yi aldatıp da yaşayan kimse görülmemişti. Ama bunun bir yolu var, diye düşündü Nick.

«Mike'ın bunu bilmesine gerek yok,» dedi. Genellikle ağır çalışan kafası şimdi birden açılmıştı. «Bakın, siz ülkeden kaçın. Ben Mike'a sizi çöplerin altına gömdüğümü söylerim. Güney Amerikada falan bir yerde saklanırsınız. Nasıl olsa paranız vardır.»

Thomas Colfax birden duyduğu umudu sesinde belirtmemeye çalışarak, «Param çok, Nicky,» dedi. «Sana ne kadar istersen...»

Nick başını salladı. «Ben bunu para için yapmıyorum. Ben bunu...» nasıl anlatabilirdi... «size saygım var. Ama siz de beni korumalısınız. Sabaha Güney Amerika uçağına yetişebilir misiniz?»

«Bir sorun değil, Nick,» dedi Thomas Colfax. «Beni evimde bırak. Pasaportum orada.»

İki saat sonra Thomas Colfax Eastern Havayollarının jetindeydi. Uçak Washington'a gidiyordu.

47

Acapulco'da son günleriydi. Sabahın ılık esintisi palmiye ağaçları arasında mırıltılar çıkararak esiyordu. La Concha plajı günlük yaşantılarına dönmeden önce güneşi emmek isteyen turistlerle doluydu.

Joshua üzerinde mayosu olduğu halde kahvaltı masasına geldi. Bayan Mackey de hemen arkasındaydı.

«Yemeğimi hazmettim anne, şimdi denize girebilir miyim?»

«Joshua, daha şimdi bitirdin kahvaltını.»

«Metabolizmam çok yüksektir,» dedi Joshua. «Yediğimi çabuk hazmederim ben.»

Jennifer güldü. «Pekâlâ, iyi eğlenceler öyleyse.»

«Beni seyret, tamam mı?»

Jennifer oğlunun bekleyen motora koşmasını izledi. Motorcuyla birşeyler konuştular, sonra ikisi birden Jennifer'e baktılar. Jennifer elini salladı, motorcu Joshua'ya su kayaklarını verdi.

Motor gürültüyle yola koyulunca Jennifer Joshua'nın suda yükseldiğini gördü.

«Doğuştan sporcu, değil mi?» diye gururla gülümsedi Bayan Mackey.

Tam o anda Joshua Jennifer'e el sallamak için döndü, dengesini kaybetti ve rıhtım kazıkları arasında suya gömüldü. Jennifer yerinden fırlayıp koşmaya başladı. Ancak Joshua'nın başı su yüzüne çıkmıştı şimdi, oğlan sırıtarak bakıyordu annesine.

Jennifer kalbi heyecandan yerinden fırlayacakmış gibi atarken Joshua'nın yeniden su kayaklarını giydiğini gördü. Motor bir tur atıp hızlandı, Joshua ayakları üzerinde yükseldi. Dönüp Jennifer'e el salladı ve uzaklaştı... Acaba diğer anneler de çocuklarını kendisi kadar severler miydi, diye düşündü. Sevmezlerdi herhalde. Kendisi Joshua için ölebilir, hatta öldürebilirdi. Onun için öldürdüm, diye düşündü, Michael Moretti'nin elini kullanacak.

Joshua bir saat kadar suda kaldı. Motor sonunda yerine döndüğünde bir atlayışta kuma çıktı.

Heyecanla koştu annesine. «Kazayı görecektin, Anne. İnanılmaz bir şeydi! Büyük bir yelkenli alabora oldu, biz durup onları kurtardık.»

«Kaç kişi kurtardın, Joshua.»

«Altı kişi.»

«Sudan mı çıkardın adamları?»

Joshua duraksadı. «Eh, sudan çıkardık sayılmaz. Teknelerinin kenarında oturuyorlardı. Ama biz gelmeseydik açlıktan ölürlerdi.»

Jennifer gülmemek için dudağını ısırdı. «Anlıyorum. Çok talihleri varmış, öyle değil mi?»

«Hem de nasıl!»

«Düştüğün zaman bir yerin acıdı mı, yavrum?»

«Acımadı.» Joshua kafasının arka tarafını ovuşturdu. «Bir şiş var başımda.»

«Dur bakayım.»

«Neden? Şişin nasıl bir şey olduğunu bilirsin nasıl olsa.»

Jennifer oğlunun başını araştırdı.

Parmakları iri bir şişe değmişti. «Bu bir yumurta kadar büyük, Joshua.»

«Bir şey değil canım.»

Jennifer kalktı. «Artık otele dönsek iyi olacak.»

«Biraz daha kalamaz mıyız?»

«Korkarım ki hayır. Hazırlanmamış gerek. Cumartesi günkü maçını kaçırmak istemezsin sanırım?»

Oğlan içini çekti. «İstemem. Terry Waters yerimi kapmak için bekliyor zaten.»

«Olanaksız. Bir kız kadar güçsüz atıyor topu o.»

Joshua sevinçle gülümsedi. «Değil mi?»

Las Brisas'a dönünce Jennifer otel müdürüne telefon edip odalarına bir doktor göndermesini istedi. Yarım saat sonra orta yaşlı, beyaz takım elbiseli Meksikalı bir doktor kapıyı çaldı.

«Kim hasta?» diye sordu Dr. Paul Mendoza.

«Oğlum bu sabah düştü, doktor bey. Başında iri bir şiş var, bir görmenizi istiyordum»

Jennifer doktoru Joshua'nın eşyalarını toplamakta olduğu odasına götürdü.

«Joshua, bu bey Doktor Mendoza.»

«Hasta biri mi var?» diye sordu çocuk.

«Hayır oğlum, hasta falan yok. Doktorun başına bir bakmasını istedim.»

«Anne! Başımda ne var ki?»

«Bir şey yok ama ben yine de Doktor Mendoza bir görürse daha rahat edeceğim.»

«Ah, kadınlar?» diye söylendi Joshua. Doktora kuşkuyla baktı. «Bana iğne falan yapmayacaksınız, değil mi?»

«Hayır, beyefendi, ben can acıtmadan muayene yapan bir doktorum.»

«Ben de öylelerini severim zaten.»

«Lütfen oturun.»

Joshua yatağın kenarına oturdu. Doktor başını muayene etti, aletini çıkartıp çocuğun gözlerine baktı. «Hiç bir şeyi yok,» dedi sonra. «Biraz buz koyun şişin üstüne. Yarına bir şey kalmaz.»

Jennifer'in yüreğinden büyük bir yük kalkmıştı. «Teşekkür ederim.»

«Faturanızı otel müdürlüğüne bırakırım, hanımefendi. İyi günler, delikanlı.»

«İyi günler, Doktor Mendoza.»

Doktor gidince Joshua annesine döndü. «Paranı sokağa atmaya bayılıyorsun, anne.»

«Öyle. Yemek gibi, senin sağlığın gibi...»

«Ben bizim takımın en sağlıklısıyım.»

«Hep öyle kalmanı isterim.»

Joshua gülümsedi. «Söz veriyorum. »

New York uçağına saat altıda bindiler. Gece Sands Point'deydiler. Joshua yol boyunca uyudu.

48

Oda hayaletlerle doluydu. Adam Warner çalışma odasında önemli bir televizyon konuşması hazırlamaya çalışıyordu ama kendini işine vermesi olanaksızdı. Aklı Jennifer'deydi. Acapulco'dan döndüğünden bu yana başka bir şey düşünememişti. Jennifer'i görmek daha ilk baştan beri bildiği şeyi doğrulamıştı. Yanlış seçim yapmıştı. Jennifer'i bırakmayacaktı. Onunla birlikte olmak kaybettiği, kaldırıp attığı şeylerin önemini birden ortaya çıkarmıştı.

İçinden çıkılması olanaksız bir durumdaydı.

Kapı vuruldu ve içeri Adam'ın baş yardımcısı Chuck Morrison elinde bir kasetle girdi. «Seninle bir dakika konuşabilir miyim, Adam?»

«Bekleyemez misin, Chuck? Tam işin ortasında...»

«Sanmıyorum.» Chuck Morrison heyecanlıydı.

«Pekâlâ, neymiş acele olan bu iş bakalım?»

Chuck Morrison masaya yaklaştı. «Az önce bir telefon geldi. Delinin biri olabilir ama değilse bu yıl Noel erken geldi demektir. Dinle şunu.»

Kaseti Adam'ın masası üstündeki aygıta yerleştirip düğmesine bastı.

Adınız ne demiştiniz?

Adım önemli değil. Senatör Warner dışında kimseyle konuşamam.

Senatör şu anda çok meşgul. Neden bir not yazmıyorsun, ben bunun...

Hayır! Dinleyin beni. Söyleyeceklerim çok önemlidir. Senatör Warner'e Michael Moretti'yi kendisine teslim edebileceğimi söyleyin. Bu telefonu etmekle bile kendimi tehlikeye atıyorum. Senatör Warner'e bu mesajımı iletin.

Pekâlâ, Neredesiniz?

Otuz İkinci caddede Capitol Motel'de. Oda 14. Karanlık bastıktan sonra gelmesini ve izlenmediğinden emin olmasını söyleyin. Bunu banta aldığınızı biliyorum. Sözlerimi kendisinden başkası duyarsa beni öldürürler.

Kaset çıt sesiyle sonu erdi.

«Ne diyorsun?» diye sordu Chuck Morrison.

Adam kaşlarını çattı. «Kaçıklarla dolu bir kent burası. Diğer taraftan adam kullanacağı yemi iyi biliyor, değil mi? Michael Moretti!»

*
**

O gece saat onda yanına dört gizli ajan almış olan Adam Warner, Capitol Motel'in 14 numaralı odasının kapısını hafifçe tıklattı. Kapı aralandı.

Adam içerdekinin yüzünü görünce yanındakiler döndü. «Dışarda bekleyin. Kimse yaklaşmasın buraya.»

Kapı biraz daha açıldı, Adam içeri girdi.

«İyi akşamlar, Senatör Warner.»

«İyi akşamlar, Bay Colfax.»

İki adam ölçen bakışlarla baktılar birbirlerine.

Thomas Colfax son gördüğünden bu yana yaşlanmış gibiydi, ancak sözle anlatılamaz bir başka değişiklik daha vardı üzerinde. Adam birden bunun ne olduğunu anladı. Korku. Thomas Colfax korkuyordu. Her zaman kendine güvenen, hatta küstah bir insandı, oysa şimdi kendine güveni yok olmuştu.

«Geldiğiniz için teşekkür ederim, Senatör.»

«Benimle Michael Moretti konusunda konuşacaksınız sanırım.»

«Size onu teslim edebilirim.»

«Siz Moretti'nin avukatısınız. Neden böyle bir şeyi yapmak isteyesiniz?»

«Kendimce nedenlerim var.»

«Sizin teklifinizi kabul ettiğimi düşünelim. Karşılığında ben-

den ne isteyeceksiniz?»

«Önce tam bir dokunulmazlık. İkinci olarak da ülkeden çıkmak. Bunun için de pasaport, belge ve yeni bir kimliğe ihtiyacım var.»

Demek Michael Moretti Thomas Colfax'ın öldürülmesini emretmişti. Olanlar ancak böyle açıklanabilirdi. Adam iyi talihine inanamıyordu.

«Size dokunulmazlık sağlarsam, ki şu anda hiç bir şey için söz vermiyorum, karşılığında sizin mahkemede tanıklık etmenizi isteyeceğim. Bildiğiniz her şeyi anlatacaksınız.»

«Kabul.»

«Moretti şu anda nerede olduğunuzu biliyor mu?»

«Beni ölü sanıyor.» Thomas Colfax sinirli bir gülümsemeyle, «Bulduğu anda da ölü sayılırım,» diye devam etti.

«Eğer anlaşırsak sizi bulamaz.»

«Yaşamımı ellerinize bırakıyorum, Senatör.»

«Doğrusunu isterseniz sizin yaşamınız umurumda bile değil. Ben Moretti'yi istiyorum. Kuralları bir daha görüşelim: Anlaşırsak siz hükümetin size verebileceği her türlü korunmaya sahip olacaksınız. Tanıklığınız beni tatmin ederse herhangi bir ülkede, başka bir kimlik altında yaşamak için yeterli para alacaksınız. Bunlara karşılık şunlara söz vereceksiniz: Moretti'nin faaliyetleri konusunda tam bilgi istiyorum. Büyük jüri önünde tanıklık edeceksiniz ve Moretti'ye dava açılınca kamu tanığı olacaksınız. Tamam mı?»

Thomas Colfax gözlerini kaçırdı. «Tony Granelli mezarında ters dönüyordur şimdi. İnsanlara neler oluyor böyle? Onura ne oldu?»

Adam'ın buna verecek cevabı yoktu. Karşısındaki yasaları yüzlerce kere çiğnemiş, ücretli katilleri kurtarmış, uygar dünyanın en korkunç suç örgütünün çalışmalarını planlamıştı. Ve şimdi de onura ne olduğunu soruyordu.

Thomas Colfax Adam'a döndü. «Anlaştık. Ama bunu yazılı ve Adalet Bakanı tarafından imzalanmış olarak istiyorum.»

«Kabul.» Adam berbat motel odasına bakındı. «Buradan çıkalım bir an önce.»

«Otele gitmem Moretti'nin her yerde kulağı vardır.»

«Benim götüreceğim yerde yoktur.»

*
* *

Geceyarısını on dakika geçe askeri bir kamyonla silâhlı deniz piyadelerinin yönetimindeki iki cip Motelin önünde durdu. Dört askeri polis Thomas Colfax'ı odasından alıp kamyonun arkasına soktular. Ciplerden biri öne, diğeri arkaya geçti konvoy Washington'un otuz beş mil güneyindeki Virginia'da Quantico'ya hareket etti. Kırk dakika sonra Quantico'daki Birleşik Devletler Deniz Piyadesi üssünden içeri giriyorlardı.

Üs komutanı Tümgeneral Roy Wallace ve silahlı bir birlik kapıda bekliyorlardı. Konvoy önlerinde durunca General Wallace birlik komutanı yüzbaşıya, «Tutuklu doğruca cezaevine götürülecektir,» dedi. «Kendisiyle konuşmak yasaktır.»

Tümgeneral üs topraklarına giren konvoya baktı, kamyondaki adamın kimliğini öğrenmek için bir aylığını seve seve verirdi. Bundan önce kendisinden bir sivil tutukluyu koruması istenmemişti. Tümüyle kurallara aykırıydı bu.

İki saat önce Deniz Piyadesi başkomutanından bir telefon almıştı. «Roy, senin oraya biri geliyor. Cezaevini boşalt ve yeni bir emre kadar adamı orada tut.»

General Wallace yanlış duyduğunu sanmıştı. «Cezaevini boşalt mı dediniz, efendim?»

«Evet. Bu adamın orada tek başına olmasını istiyorum. Yanına kimse girmeyecek. Nöbetçileri iki katına çıkart. Anlaşıldı mı?»

«Evet, Generalim.»

«Bir şey daha var, Roy. Senin elindeyken adamın başına bir iş gelecek olursa kendini yok bil.»

Komutan başka bir şey söylemeden kapatmıştı telefonu.

General Wallace kamyonun cezaevine doğru uzaklaşmasını seyretti, sonra yaveri Yüzbaşı Alvin Giles'a telefon açtı.

«Şu anda cezaevine girmekte olan tutuklu hakkında...»

«Evet Generalim?»

«İlk hedefimiz adamın güvenliğidir. Nöbetçileri kendin seçeceksin. Yanına başka kimse gitmeyecek. Ne mektup ne ziyaretçi ne de paket. Anlaşıldı mı?»

«Anlaşıldı, efendim.»

«Yemeği hazırlanırken mutfakta başında bekleyeceksin.»

«Başüstüne, Generalim.»

«Adam hakkında fazla meraklı biri çıkarsa hemen bana haber verilecek. Sormak istediğin bir şey var mı?»

«Yok, efendim.»

«Pekâlâ, Al. En küçük bir aksaklıkta kendini yok bil.»

49

Jennifer sabah yağmur sesiyle uyandı, bir süre yattığı yerde bu tatlı gürültüyü dinledi.

Saatına bakınca gününe başlama zamanının geldiğini anladı.

Yarım saat sonra Joshua'nın yanına kahvaltıya indiğinde oğlanın orada olmadığını gördü.

Mutfaktan gelen Bayan Mackey, «İyi günler, Bayan Parker,» dedi.

«İyi günler. Joshua nerede?»

«Çok yorgun görünüyordu, biraz daha uyumasına izin verdim, nasıl olsa okula yarın gidecek.»

«Çok iyi.»

Jennifer kahvaltısını etti, Joshua'ya veda etmek için yukarı çıktı. Çocuk mışıl mışıl uyuyordu.

Jennifer yatağın kenarına oturdu. «Hey uykucu, annene güle güle diyecek misin?»

Joshua tek gözünü açtı. «Tabii, güle güle.» Sesi uykuluydu. «Kalkayım mı?»

«Hayır. Sen istersen bugün tembellik et biraz. Bütün gün evde oturup oynayabilirsin. Zaten dışarı çıkamayacak kadar çok yağmur yağıyor.»

«Peki, anneciğim.»

Joshua gözlerini kapattı, hemen uykuya daldı.

*
* *

Jennifer mahkeme koridorlarına geçen uzun günün sonunda evine döndüğünde saat yedi olmuştu. Bütün gün ince ince yağan yağmur şimdi sağanak halini almıştı.

Bayan Mackey kapıyı açıp Jennifer'in yağmurluğunu aldı.

Jennifer saçlarını kurutmak için başını salladı. «Joshua nerede?»

«Uyuyor.»

Jennifer endişeyle baktı kadına. «Bütün gün uyudu mu yoksa?»

«Yok canım. Akşam yemeğini hazırlayıp yukarı çıktığımda

yine uyumuş olduğunu gördüm, ben de uyandırmadım.»

«Anlıyorum.»

Jennifer Joshua'nın odasına çıktı. Çocuk uyuyordu. Alnına dokundu. Ateşi yoktu, rengi de normaldi. Nabzı da öyle. Jennifer nedensiz yere korkuya kapıldığını düşündü, Joshua hiç kuşkusuz bütün gün oynamış ve yorgun düşmüştü. Ayaklarının ucuna basarak dışarı çıktı.

«Bir iki sandviç hazırlasanız, Bayan Mackey. Yatağın yanında bırakın. Uyandığı zaman yer belki de.»

Jennifer akşam yemeğini çalışma masası başında, ertesi günkü davalara hazırlanırken yedi. Bir ara Michael'e telefon edip döndüğünü bildirmeyi düşündü ama Adam'la geçirdiği geceden hemen sonra... Çok dikkatliydi Michael, bir şeyler sezebilirdi. Geceyarısından sonra bitmişti çalışması. Kalkıp gerindi, dosyalarını çantasına yerleştirip yukarı çıktı. Joshua'nın odasından geçerken içeri baktı. Çocuk hâlâ uyuyordu. Sandviçlere dokunmamıştı.

*
**

Jennifer ertesi sabah giyinip kahvaltıya indiğinde Joshua'nın okula gitmeye hazır olduğunu gördü.

«Günaydın, anneciğim.»

«Günaydın, canım. Nasılsın?»

«Çok iyi. Amma da yorulmuşum. Meksika güneşinden olacak.»

«Herhalde.»

«Acapulco güzel yermiş, gelecek tatilimde de gider miyiz?»

«Olabilir. Okula döndüğüne memnun musun?»

«Kendimi suçlayabileceğim olasılığına karşı bu soruya cevap vermek istemiyorum.»

*
**

Jennifer bir tanığın ifadesini alırken Cynthia iç telefondan kendisini aradı.

«Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama telefonda Bayan Stout diye biri...»

Joshua'nın öğretmeni! «Ben bakarım, Cynthia.»

Jennifer telefonu açtı. «Alo, Bayan Stout? Bir şey mi oldu?»

«Hayır, Bayan Parker. Sizi korkutmak istemedim. Ama Joshua evde biraz daha fazla uyursa daha iyi olacak sanırım...»

«Ne demek istiyorsunuz?»

«Bugünkü derslerinin çoğunda uyudu. Öğretmenleri Bayan Williams ve Bayan Toboco bundan yakındılar. Akşamları biraz daha erken yatsa...»

Jennifer telefona bakakaldı. «Şey... peki, ben gereğine bakarım.»

Telefonu kapatıp oradakilere döndü. «Şey... bağışlayın... özür dilerim...»

Dışarı çıktı. «Cynthia, Dan'ı bul benim yerime ifadeleri o alsın. Benim biraz işim var.»

«Şey...» Ama Jennifer dışarı çıkmıştı bile.

Hız sınırına, trafik ışıklarına aldırmadan çılgınlar gibi sürüyordu arabayı. Kafasında Joshua'nın başına çok kötü bir şey geldiğinden başka bir şey yoktu. Evinin önünün polis arabaları ve cankurtaranlarla dolu olacağını sanmıştı. Oysa ortalık bomboştu. Jennifer arabayı kapı önünde bırakıp içeri koştu.

«Joshua!»

Çocuk televizyonda beyzbol maçı seyrediyordu.

«Günaydın anne, erken geldin bugün. Kovuldun mu yoksa?»

Jennifer rahat bir soluk alarak durdu kapıda. Aptal gibi hissediyordu kendini.

«Son haftamı görecektin. Craig Swan müthiş bir oyun çıkardı.»

«Nasılsın, oğlum?»

«Çok iyi.»

Jennifer oğlanın alnını yokladı: ateşi yoktu.

«İyi olduğundan emin misin?»

«Elbette. Neden öyle garip garip bakıyorsun? Bir şeye mi üzüldün? Erkek erkeğe konuşalım istersen.»

Jennifer gülümsedi. «Hayır yavrucuğum, ben yalnızca... Canını sıkan bir şey var mı?»

Joshua inledi. «Elbette. Mets altı beş kaybediyor. İlk yarıda ne oldu biliyor musun?»

Joshua oyunu anlatmaya başladı. Jennifer oğluna hayran hayran bakıyor, **ne saçma şeyler düşünüyorum, elbette bir şeyi yok işte,** diyordu.

«Peki sen maçı seyret, ben de yemek hazırlayayım.»

Jennifer içi rahatlamış bir halde mutfağa gitti, Joshua'nın en sevdiği muzlu pastayı hazırlamaya koyuldu.

Yarım saat sonra içeri döndüğünde Joshua baygın bir halde yerde yatıyordu.

***

Blinderman Memorial Hastanesinin yolu bitip tükenmek bilmiyordu. Jennifer cankurtarında Joshua'nın yanında, elini tutuyordu. Bir görevli oğlanın yüzüne oksijen maskesi takmıştı. Joshua kendine gelmemişti. Trafik çok yoğun olduğundan sirenlerin çalınmasına karşın cankurtaran çok hızlı gidemiyordu. Kaldırım kenarlarında insanlar durup beyaz yüzlü kadınla baygın yatan çocuğa bakıyorlardı.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre sonunda cankurtaran hastanenin arkasındaki acil servis kapısının önünde durdu. İki doktor kapıda bekliyorlardı. Jennifer, oğlan sedyeye nakledilirken çaresizlik içinde bir kenarda bekledi.

Biri, «Çocuğun annesi siz misiniz?» diye sordu.

«Evet.»

«Bu tarafa lütfen.»

Bundan sonrası bir renk, hareket ve ses karmaşasıydı. Jennifer Joshua'nın sedyeyle uzun beyaz bir koridordan röntgen odasına götürüldüğünü gördü.

Arkalarından gidecekken bir görevli, «Önce oğlunuzu kaydettirmeniz gerek,» dedi.

Bir masa başındaki zayıf bir kadın Jennifer'e, «Ücreti nasıl ödeyeceksiniz? Sigortanız falan var mı?» diye soruyordu.

Jennifer çığlık çığlığa bağırmak, bir an önce Joshua'nın yanına dönmek istiyordu. Ama soruları cevaplandırdı, gerekli belgeleri doldurdu. Ondan sonra da koşa koşa röntgen odasına gitti. Oda boştu. Jennifer koridora çıktı. Joshua'yı aramak için. Bir hemşire geçiyordu. Jennifer kadının kolunu tuttu. «Oğlum nerede?»

«Bilmiyorum. Adı ne?»

«Joshua. Joshua Parker.»

«Nerede bırakmıştınız?»

«Şey.. röntgen filmi çekiliyordu...» Jennifer'in dili dolanıyordu. «Ne yaptılar ona?» diye bağırdı.

Hemşire Jennifer'e daha yakından baktı. «Bir dakika bekleyin, Bayan Parker. Gidip bakayım.»

İki dakika sonra döndü. «Dr. Morris sizinle görüşmek istiyor, lütfen böyle gelin.»

Jennifer'in dizlerinin bağı çözülmüştü. Yürümek olanaksızdı.

«Hasta mısınız?» Hemşire garip garip bakıyordu yüzüne.

Jennifer'in korkudan damağı kurumuştu. «Oğlumu istiyorum.»

Garip aygıtlarla dolu bir odaya girdiler. «Lütfen burada bekleyin.»

Az sonra Dr. Morris çıkageldi. Kırmızı yüzlü, parmakları tütünden sararmış çok şişman bir adamdı. «Bayan Parker siz misiniz?»

«Joshua nerede?»

«Bir dakika şöyle buyrun.» Jennifer'i garip aygıtlarla dolu odanın karşısındaki küçük odaya soktu. «Lütfen oturun.»

Jennifer oturdu. «Joshua... ciddi bir şey değil, değil mi, Doktor?»

«Şimdilik bilmiyoruz.» Sesi o boyda bir adam için şaşılacak derecede yumuşaktı. «Bazı bilgilere ihtiyacım var. Oğlunuz kaç yaşındadır?»

«Yedi.»

«Yakınlarda bir kaza geçirdi mi?»

Jennifer Joshua'nın el sallamak için dönerken dengesini kaybettiğini ve suya düştüğünü hatırladı. «Şey... su kayağı yaparken bir kaza geçirdi ...başını vurdu.»

Doktor not alıyordu. «Ne zaman oldu bu?»

«Ben... şey... bir iki gün önce. Acapulco'da.» Doğru dürüst düşünmek bile bir sorundu.

«Kazadan sonra iyi miydi?»

«Evet. Başının arkasında bir şiş vardı... bunun dışında iyiydi.»

«Belleğini kaybetti mi?»

«Hayır.»

«Herhangi bir kişilik değişimi?»

«Hayır.»

«Kasılmalar, boyun ve baş ağrıları?»

«Hayır.»

Doktor yazmayı bırakıp Jennifer'e baktı. «Röntgen filmi çektirdim ama yeterli değil. Bir CAT taraması istiyorum.»

«Nedir o?»

«İngiltere'den yeni getirttiğimiz bir bilgisayar. Beynin içinin

resimlerini çekiyor. Bunun dışında bazı ek testler de isteyebilirim. Bir itirazınız var mı?»

«Şey... gerekliyse... şey... Canı acımayacak değil mi?»

«Hayır. Bir de belkemiğinden bir parça almak gerekebilir.»

Jennifer korkmaya başlamıştı.

«Nesi var dersiniz?» diye güçlükle sordu. «Oğlumun nesi var?» Kendi sesini tanıyamamıştı.

«Bir tahminde bulunmamayı yeğlerim, Bayan Parker. Bir iki saata kadar öğreneceğiz. Şu anda kendine gelmiş durumda, eğer görüşmek isterseniz...»

«Lütfen!»

***

Bir hemşire Jennifer'i Joshua'nın odasına götürdü. Oğlan yatakta yatıyordu. Annesi içeri girince başını kaldırdı.

«Selâm, anne.»

«Selâm.» Jennifer yatağın kenarına oturdu. «Nasılsın?»

«Çok garip. Sanki burada değilmişim gibi.»

Jennifer oğlunun elini tuttu. «Buradasın, sevgilim. Ben de yanındayım.»

«Her şeyi iki görüyorum.»

«Dok.. doktora söyledin mi bunu?»

«Evet. Onu da iki görmüştüm. Umarım iki fatura göndermez.»

Jennifer oğlunu kucakladı. Çocuk birden zayıflamış gibiydi.

«Anne?»

«Evet, canım?»

«Beni öleyim bırakmayacaksın, değil mi?»

«Hayır, Joshua. Bırakmayacağım. Doktorlar seni iyileştirecekler, ben de alıp eve götüreceğim.»

«Tamam. Yine Acapulco'ya gideceğimize söz vermiştin.»

«Olur. Hele...»

Joshua uyumuştu bile.

***

Dr. Morris yanında beyaz önlüklü iki adam olduğu halde içeri girdi.

«Testlere hemen başlayacağız, Bayan Parker, Uzun sürmez.

Siz burada bekleyin.»

Jennifer odadan çıkarılan Joshua'nın ardından baktı. Dayak yemiş gibi bitkin bir halde yatağın kenarına oturdu. Kendinden geçmiş bir halde uyutulmuşçasına karşısındaki beyaz duvara baktı...

Bir an sonra biri, «Bayan Parker...» dedi.

Jennifer başını kaldırınca karşısında Doktor Parker'i gördü.

«Lütfen testleri yapın,» dedi.

Doktor garip garip baktı kadına. «Yaptık bile.»

Jennifer duvardaki saate baktı. İki saattir orada oturuyordu. Zaman nasıl akıp gitmişti böyle? Doktorun yüzüne bakıp kendisine iyi ya da kötü haber mi getirdiğini anlamaya çalıştı. Daha önce bunu kaç kere yapmış, jüri üyelerinin yüzlerini okumaya çalışmış, yüz ifadelerinden kararın lehte mi aleyhte mi olduğunu anlamıştı. Yüz kere mi? Beş yüz kere mi? Şimdi içinde dolanan korku kasırgası arasında hiç bir şey bilemiyordu. Vücudu titremeye başladı.

«Oğlunuzun beyni ağır bir darbe gördüğünden zedelenmiş.»

Jennifer'in boğazı kurumuştu, ses çıkaramıyordu.

«N... Ne...» Yutkundu. «Ne demek...» Sözünü bitiremedi.

«Derhal amellyata almak istiyorum. Bunun için de imzanız gerekli.»

Çok acı bir oyun oynuyordu kendisine. Az sonra gülümseyip Joshua'nın iyi olduğunu söyleyecekti. Zamanımı boşa harcadığınız için sizi cezalandırıyordum, Bayan Parker. Oğlunuzun bir şeyi yok, yalnızca biraz uyuması gerek. Çocuk her gün biraz büyüyor. Bizi gerçek hastalarımızdan ayırmamalısınız. 'Haydi artık eve götürün oğlunuzu,' diyecekti sonra.

Dr. Morris sözünü sürdürüyordu: «Çocuk daha çok genç ve sağlıklı. Ameliyatın başarılı olması olasılığı çok yüksek.»

Bebeğinin beynini açacak, keskin bıçaklarını doldıracaktı içine. Belki de oğlanı Joshua yapan şeyi yokedecekti. Belki de öldürecekti oğlunu. ...

«Hayır!» Öfkeli bir çığlıktı bu.

«Ameliyat izni vermeyecek misiniz?»

«Ben...» Kafası öyle karışmıştı ki. «Ameliyat etmezseniz ne olur?»

«Oğlunuz ölür. Babası da burada mı?»

Adam! Ah, Adam şimdi burada olsaydı, Jennifer'i güven dolu kolları arasına alsaydı! Joshua'nın iyileşeceğini söyleseydi...

«Hayır,» dedi sonunda. «Ben izin veriyorum. Ameliyatı yapın.»

Dr. Morris bir kâğıt doldurup uzattı. «Lütfen şunu imzalayın.»

Jennifer kâğıda bakmadan imzaladı. «Ne kadar sürer?»

«Beyni...» Kadının yüzündeki ifadeyi gördü. «Ameliyata başlamadan bilemem. Burada beklemek ister miydiniz?»

«Hayır!» Duvarlar üstüne kapanıyor, Jennifer'i boğuyorlardı. «Dua edebileceğim bir yer var mı buralarda?»

⁂

Mihrap, üzerinde İsa'nın bir resmi asılı olan küçük bir odaydı. İçerde Jennifer'den başka kimse yoktu. Jennifer diz çöktü, ama dua edemedi. Dinine bağlı bir insan değildi, Tanrı şimdi neden kendisini dinlesindi? Tanrıyla konuşmak için zihnini boşaltmaya çalıştı ama korkusu çok güçlüydü. **Keşke Joshua'yı Acapulco'ya götürmeseydim**, diye düşünüyordu. **Keşke su kayağı yapmasına izin vermeseydim... Eğer o Meksikalı doktora güvenmeseydim... Keşke... Eğer...** Tanrıyla pazarlığa başladı. **Onu iyileştirirsen benden ne istersen yaparım.**

Tanrıyı inkâr etti. **Tanrı olsaydı kimseye zararı dokunmayan bir çocuğa bunu yapar mıydı? Masum çocukların ölümüne göz yuman ne biçim bir Tanrı bu?**

Sonunda bitkinlikten düşünceleri giderek seyrekleşti, doktorun sözlerini hatırladı. **Çocuk daha çok genç ve sağlıklı, ameliyatın başarılı geçmesi olasılığı çok yüksek.**

Her şey yoluna girecekti. Hiç kuşkusuz. Bu iş bitince Joshua'yı alıp dinlenebileceği bir yere götürecekti. İsterse Acapulco'ya bile. Birlikte oynayacaklar, okuyacaklar...

Jennifer sonunda artık düşünmeyecek bir hale gelince zihni bomboş bir halde bir iskemleye yığıldı, kaldı. Biri koluna dokunuyordu. Başını kaldırınca Dr. Morris'i gördü. Jennifer adamın gözlerinin içine bakınca artık soru sorma gereğini duymadı.

Olduğu yerde bayıldı kaldı.

50

Joshua dar bir madeni masa üzerinde, vücudu kaskatı kesilmiş yatıyordu. Sanki uykuda gibiydi. Genç yüzü gizli ve uzak düşlerle doluydu. Jennifer bu ifadeyi oğlunun yüzünde çok kez yatağına yatırdığında görmüştü. Kaç kere o böylece uyurken kendisini gecenin soğuğundan korumak için battaniyesini sıkı sıkı sarmıştı vücuduna.

Şimdi soğuk Joshua'nın vücudunun içindeydi. Bir daha hiç ısınmayacaktı O parlak gözler bir daha hiç açılmayacak, Jennifer oğlunun dudaklarındaki gülümsemeyi göremeyecek, sesini işitmeyecek, küçük ve güçlü kollarını çevresinde hissedemeyecekti.

Doktor, «Bir battaniye örtün lütfen,» dedi. «Üşüyecek.»

«Hiç bir...» Dr. Morris kadının gözlerine bakınca, «Elbette, Bayan Parker,» dedi. Yanındaki hemşireye döndü. «Bir battaniye getir.»

Odada çoğunluğu beyaz önlüklü beş altı kişi vardı, hepsi Jennifer'le konuşuyorlardı ama o hiçbirinin sesini duymuyordu bile. Sanki bir cam kavanoza kapanmış gibiydi. Dudaklarının oynadığını görüyordu ama seslerini duymuyordu. Hepsine odadan çıkmaları için bağıracaktı ama Joshua'yı ürkütmekten korkuyordu. Biri tutup Jennifer'in kolunu sallayınca tılsım bozuldu, oda birden gürültü doldu. Herkes bir ağızdan konuşuyordu şimdi.

Dr. Morris, «.....otopsi gerekecek,» diyordu.

Jennifer sakin bir sesle, «Oğluma bir daha el sürersen seni öldürürüm,» dedi.

Sonra onların Joshua'ya kızmalarını istemediğinden hepsine bakıp gülümsedi.

Bir hemşire Jennifer'i odadan çıkarmaya çalışıyordu, ama Jenifer başını salladı. «Onu yalnız bırakamam. Biri ışıkları söndürebilir. Joshua karanlıktan korkar.»

Biri kolunu tuttu, bir iğne acısı hissetti, bir dakika sonra derin bir gevşekliğe gömülüp uyudu.

Jennifer uyandığında öğleden sonraydı. Hastanenin küçük bir odasında yatıyordu, birisi kendisini soymuş, hastane önlüğü giydirmişti. Kalkıp giyindi, Dr. Morris'i aramaya çıktı. İnanılmaz derecede sakindi artık.

«Bayan Parker, cenaze için gerekli olan her şeyi biz yaparız,» dedi.

«Hayır, ben yapacağım.»

«Pekâlâ.» Adam duraksadı. «Otopsi konusuna gelince, bu sabahki sözünüzün ciddi olmadığını biliyorum...»

«Yanılıyorsunuz, çok ciddiydim.»

⁂

Jennifer iki gün içinde tüm ölüm törelerini yerine getirdi. Bir cenaze evine gidip hazırlıkları başlattı, saten astarlı beyaz bir tabut seçti. Kendine hakimdi, ağlamıyordu, daha sonraları bu yaptıklarını düşününce hiç bir şey hatırlamadığını farkedecekti. Sanki o iki gün içinde vücudu başka bir ruhun emrine girmiş gibiydi. Jennifer çıldırmamak için derin bir şokun koruyucu perdesi altına saklanmıştı.

Jennifer oradan çıkarken adam, «Oğlunuzun içinde gömülmesini istediğiniz özel bir giysisi var mı, Bayan Parker?» diye sordu. «Getirirseniz biz giydiririz.»

«Joshua'yı ben kendim giydireceğim.»

Adam şaşkın şaşkın baktı Jennifer'e. «Nasıl isterseniz, ama...» Kadın dışarı çıkarken bir cesedi giydirmenin ne demek olduğunu bilip bilmediğini düşündü.

⁂

Jennifer doğruca evine gitti.

Bayan Mackey mutfakta ağlıyordu. Yüzü gözü şişmişti. «Bayan Parker! İnanmıyorum! Ben...»

Jennifer kadını duymadı da görmedi de. Yanından geçip Joshua'nın odasına çıktı. Her şey bıraktığı gibiydi. Yalnızca Joshua yoktu. Oyunları, topu, beyzbol sopası ve kayak takımları hepsi orada onu bekliyorlardı. Jennifer kapıda durakladıp oraya neden geldiğini düşündü. **Ha, evet, Joshua'ya giyecek.** Dolaba doğru yürüdü. Son doğum gününde aldığı lacivert takım elbise vardı. Joshua bunu Lutece'de yemeğe gittikleri gece giymişti. Ne kadar da büyümüş görünmüştü birden. **Bir gün burada evleneceği kızla oturacak,** diye düşünmüştü Jennifer. Ama o gün artık gelmeyecekti. Büyümek yoktu artık. Kız da. Yaşam da.

Lacivert elbisesinin yanında birkaç blucin pantolon, tişört vardı. Jennifer eşyaları okşarken zamanın akıp gittiğini tümüy-

le unutmuştu.

Birden Bayan Mackey, «İyi misiniz, Bayan Parker?» diye sordu.

«İyiyim, teşekkür ederim, Bayan Mackey.»

«Size yardım edebilir miyim?»

«Teşekkür ederim ama hayır. Joshua'yı giydireceğim de. Ne giymek isterdi dersiniz?» Sesi canlı ve neşeliydi, ama gözleri ölüydü.

Bayan Mackey Jennifer'in gözlerini görünce korktu. «Biraz yatsana yavrum. Ben sana doktoru çağırayım.»

Jennifer Joshua'nın beyzbolcu ünitormasını askıdan aldı. «Joshua bunu isterdi bana kalırsa. Bakalım daha başka neler almam gerek.»

Jennifer dolaptan iç çamaşırı, bir gömlek ve bir çift çorap çıkartırken Bayan Mackey çaresizlik içinde kendisini izliyordu. Bir tatile gittiği için bunlara ihtiyacı var. Hem de çok uzun bir tatile.

«Bu sıcak tutar mı dersiniz?»

Bayan Mackey ağlamaya başladı. «Yapmayın, Bayan. N'olur. Bırakın onları. Ben gerekeni yaparım.»

Ancak Jennifer eşyaları toplamış aşağı inmeye başlamıştı bile.

***

Ceset cenaze kaldırıcısının morg odasındaydı. Joshua'yı koskoca bir masanın üstüne yatırmışlardı. Jennifer Joshua'nın eşyalarıyla dönünce adam bir kez daha denedi. «Doktor Morris' le konuştum. Bayan Parker, bu işi bize bırakırsanız çok daha iyi olacağını düşünüyoruz. Biz bu işlere alışkınız...»

Jennifer adamın yüzüne bakıp gülümsedi. «Defol!»

Adam yutkundu. «Peki, Bayan Parker.»

Jennifer adamın çıkmasını bekledi, sonra dönüp oğluna baktı.

Oğlunun uyuyan yüzüne dikkatle baktı. «Annen sana beyzbol üniformanı giydirecek, oğlum. Bundan hoşlanırsın, değil mi?»

Sonra çarşafı çekip Joshua'nın çıplak ve küçülmüş vücudunu gördü; giydirmeye başladı. Donunu giydirirken etinin buz gibi soğuk olması kendisini şaşırtmıştı. Mermer kadar sertti. Jennifer bu soğuk, cansız et parçasının kendi oğlu olmadığını,

Joshua'nın uzaklarda bir yerde mutlu ve sıcak olduğunu düşünmeye çalıştıysa da başaramadı. Masada yatan Joshua'ydı. Jennifer titremeye başladı. Sanki Joshua'nın içindeki soğuk kendi içini geçmiş, iliklerini donduruyordu. **Kes titremeyi! Kes! Kes! Kes!** diye söylendi.

Derin derin soludu, sonunda biraz sakinleşince oğlunu giydirmeye devam etti. Bir yandan da durmadan konuşuyordu. Donunu, sonra pantolonunu giydirdi. Gömleğini giydirmek için çocuğu kaldırınca Joshua'nın başı kayıp masaya çarptı. «Affedersin, Joshua! Affedersin!» diye bağırdı Jennifer, ağlamaya başladı.

*
* *

Joshua'yı giydirmesi tam üç saat sürmüştü. Ama sonunda beyzbol üniformasını, en sevdiği tişortu, beyaz çorap ve lastik ayakkabılarını giymişti. Beyzbolcu kepi yüzüne gölge düşürdüğü için Jennifer kepi sonunda göğsüne dayadı. «Bunu da yanında götürsün, yavrum.»

Cenaze evi yöneticisi geldiğinde Jennifer Joshua'nın elini tutmuş konuşuyordu.

«Bundan sonrasını bize bırakın,» dedi adam.

Jennifer son bir kez baktı oğluna. «Lütfen dikkatli olun. Başını vurdu da.»

*
* *

Cenaze töreni çok basitti. Beyaz tabutun mezara indirilmesini yalnızca Jennifer'le Bayan Mackey izlediler. Jennifer Ken Bailey'e haber vermeyi düşünmüştü; Ken ile Joshua birbirlerini gerçekten sevmişlerdi çünkü, ama Ken artık yaşamlarında değildi.

Tabutun üzerine ilk kürek toprak atılırken Bayan Mackey, «Haydi gel, yavrum, seni eve götüreyim,» dedi.

«Ben iyiyim,» dedi Jennifer. «Joshua ile benim artık size ihtiyacımız olmayacak. Size bir yıllık ücretinizle birlikte bir de bonservis vereceğim. Joshua ile ben bizim için yaptığınız her şey için çok teşekkür ederiz size.»

Jennifer dönüp yürümeye başladığında Bayan Mackey yapayalnız kalmıştı. Jennifer dimdik yürüyordu, sanki yalnızca tek kişinin geçeceği genişlikte sonsuz bir koridordaymış gibi...»

Ev sakin ve sessizdi. Jennifer Joshua'nın odasına gidip, kapıyı kapattı, kendini çocuğun yatağının üzerine attı. Onun sahip olduğu, sevdiği şeylere bir bir baktı. Şimdi artık ne yapacağı bir iş vardı, ne de gidecek bir yeri. Yalnızca Joshua vardı. Jennifer oğlanın doğduğu günle başlayıp tüm anılarını yeniden yaşamaya başladı.

Joshua'nın ilk adımını atması... araba ve anne git oyuncaklarınla oyna demesi... Joshua'nın ilk kez tek başına okula gidişi... yatakta kızamık çıkarmış yatışı... beyzbolda takımı için maçı kazanması... yelken başında Joshua... hayvanat bahçesinde file yiyecek verişi... Anneler Gününde **Shine On, Harvest Moon**'u söylemesi... Anılar birbiri ardından bir film gibi geçiyordu zihninden. Jennifer'le Joshua'nın Acapulco'ya gidecekleri gün birden kesildiler.

Acapulco... Adam'ı gördüğü ve onunla sevişti yer. Yalnızca kendini düşündüğü için cezalandırılıyordu. **Elbette,** diye düşündü. **Benim cezam bu. Benim cehennemim.**

*
* *

Sonra yeni baştan başladı... Joshua'nın doğduğu gün... ilk adımını atması... araba demesi...

Zaman akıp gidiyordu. Jennifer bazı bazı evin içinde bir telefon sesi duyuyordu, bazan da kapı yumruklanır gibiydi, ancak bu seslerin kendisi için hiç bir anlamı yoktu ki. Oğluyla birlikte olmasını hiç bir şey engelleyemezdi. Odadan çıkmıyor, hiç bir şey yemiyor, içmiyordu. Joshua ile özel dünyasına kapanmış kalmıştı. Orada ne kadar kaldığını bilemiyordu.

*
* *

Jennifer bir daha kapının çalındığını ve yumruklandığını duyduğunda aradan beş gün geçmişti. Ama her kimse nasıl olsa çekip gider, kendisini yalnız bırakırdı. Uzaklardan bir cam şangırtısı duydu, birkaç dakika sonra odanın kapısı tekmeyle açıldı. Kapıda Michael Moretti duruyordu.

Michael yatağın üzerinden kendisine bomboş bakışlarla bakan bir deri bir kemik kalmış insanı görünce, «Aman Tanrım!» dedi.

Jennifer'i odadan çıkartmak çok güç oldu. Kadın çılgınlar gibi karşı koyuyor, herkesi yumrukluyor, yüzünü gözünü parçala-

maya çalışıyordu. Nick Vito aşağıdaydı. İkisi birden kadını güçlükle arabaya attılar. Jennifer onların kim olduklarını, neye geldiklerini bilmiyordu. Bildiği tek şey kendisini oğlundan ayırdıklarıydı. Bunu yaparlarsa öleceğini söylemek istiyordu, sonunda karşı koyamayacak kadar yoruldu, uyuya kaldı.

**
*

Jennifer uyandığında tertemiz, aydınlık bir odadaydı. Pencereden uzaklarda bir dağ ve masmavi bir göl görünüyordu. Yanındaki iskemlede üniformalı bir hemşire gazete okumaktaydı. Jennifer gözlerini açtığı anda kadın başını kaldırdı.

«Neredeyim?» Konuşurken boğazı ağrıyordu.

«Dostlarınızın yanındasınız, Bayan Parker. Bay Moretti getirdi sizi buraya. Çok endişeleniyordu. Uyandığınızı duyunca çok sevinecek.»

Hemşire dışarı çıktı. Jennifer düşünmemeye çalışarak baktı çevresine. Ancak o istemese de anılar birer birer sızıyorlardı aradan. Onlardan kaçacak, saklanacak hiç bir delik yoktu. Jennifer cesareti olmadığı halde intihar etmeye çalıştığını anladı. Ölmek istemişti. Michael kurtarmıştı kendisini. Adam değil, Michael. Adam'ı suçlaması haksızlık olurdu. Ondan gerçeği saklamış, doğan ve şimdi de ölmüş bulunan oğlundan hiç haberi olmamıştı. Joshua ölmüştü. Jennifer şimdi bu gerçekle yüzyüze gelebilirdi artık. Acısı çok büyük ve derindeydi ama bunun yaşamının sonuna kadar gitmeyecek bir acı olduğunu biliyordu. Bunu taşıyabilirdi. Taşımak zorundaydı. Adaletti bu, bedelini istiyordu.

Jennifer ayaksesleri duyunca başını kaldırdı. Michael gelmişti. Şaşkın şaşkın bakıyordu kendisine. Jennifer ortadan kaybolduğu zaman çılgına dönmüştü. Başına bir şey geldiği korkusuyla delirecekti az daha.

Yatağa yaklaştı. «Neden bana söylemedin?» Yanına oturdu. «Çok üzüldüm.»

Jennifer erkeğin elini tuttu. «Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim... Ben... biraz deliydim galiba.»

«Biraz.»

«Ne kadardır buradayım?»

«Dört gün oldu. Damardan besliyorlar.»

Jennifer başını salladı. Bu küçücük hareket bile kendisini halsiz bırakmaya yetmişti.

«Doktor seni şişmanlatmamı emretti bana. Kahvaltın geliyor.»

«Karnım aç değil. Bir daha ağzıma bir lokma bile koyabileceğimi sanmıyorum.»

Jennifer Michael'in haklı olduğunu gördü. Hemşire rafadan yumurtasını, kızarmış ekmeklerini ve çayını getirince Jennifer açlıktan ölmek üzere olduğunu anladı.

Michael yemeğini bitirine kadar bekledi.

«Benim bir iki iş için birkaç günlüğüne New York'a gitmem gerek. Bir iki gün sonra dönerim.»

Uzanıp kadını öptü. «Cumaya görüşürüz.» Parmaklarıyla yüzünü okşadı. «Çok çabuk iyileşmeni istiyorum, duydun mu?»

«Duydum.»

51

Birleşik Devletler Deniz Piyadesi Üssünün büyük toplantı salonu sıkıca doluydu. Salonun dışında silâhlı bir nöbetçi takımı hazırolda bekliyordu. İçerde büyük jüri toplanmıştı. Uzun masanın bir yanında Adam Warner, Robert Di Silva ve FBI'nin müdür yardımcısı, karşılarında da Thomas Colfax oturuyorlardı.

Büyük jüriyi üsse getirmek fikri Adam Warner'indi.

«Colfax'ı ancak böylece koruyabiliriz,» demişti.

Büyük jüri Adam'ın önerisini kabul etmiş, salonda yerini almıştı. Gizli oturum başlayacaktı.

Adam, Thomas Colfax'a, «Kendinizi tanıtır mısınız?» dedi.

«Adım Thomas Colfax.»

«Ne işle uğraşırsınız, Bay Colfax?»

«Avukatım, New York borosu ile ülkenin diğer bazı eyaletlerinin barolarına kayıtlıyım.»

«Ne zamandan beri avukatlık yapıyorsunuz?»

«Otuz beş yılı geçti.»

«Çok yaygın bir işiniz var mıdır?»

«Hayır, efendim. Bir müvekkilim vardır.»

«Bu müvekkiliniz kimdir?»

«Otuz beş yılın büyük bir bölümünde şimdi ölmüş olan Antonio Granelli idi, onun yerini Michael Moretti aldı. Michael Moretti ile Örgütünü temsil ediyorum.»

«Suç örgütünden mi söz ediyorsunuz?»

«Evet, efendim.»

«Bu kadar yıldır içinde bulunduğunuza göre Örgüt adını vereceğimiz şeyin iç çalışma kuruluşunu bilmeniz olası mıdır?»

«Örgütte benim bilmediğim pek az şey olduğunu söyleyebilirim.»

«Cezayı gerektiren suçlar da bu kapsamın içinde midir?»

«Evet, Senatör.»

«Bu çalışmalardan bir bölümünü bize anlatabilir misiniz?»

***

Thomas Colfax iki saat süreyle konuştu. Sesi tok ve güçlüydü. Yer adları, insan adları tarihler öylesine ilginç gelmişti ki, odadakiler bir an nerede olduklarını bile unuttular.

Colfax ölüm emirlerinden, cinayet kontratlarından, tanıklık etmemeleri için öldürülen tanıklardan, kundakçılıktan, beyaz kadın ticaretinden söz ediyordu. Dünyanın en büyük suç örgütünün en gizli faaliyetleri ilk kez açıklanıyordu.

Adam ya da Robert Di Silva zaman zaman bazı sorular soruyorlar, Thomas Colfax'ın anlaşılmamış ya da kapalı geçilen bir konuyu açıklığa kavuşturmasını sağlıyorlardı.

Adam'ın istediğinden çok daha başarılı geçiyordu gün. Oturumun kapanmasına birkaç dakika kala birden felâket başlarına çöküverdi.

Büyük jüriden biri yasadışı yollardan kazanılan paraların yasalara uygun işlere yatırılması konusunda bir şey sormuştu.

«O iki yıl önceydi,» dedi Colfax.» Michael son zamanlarda beni her işe karıştırmıyordu. O işlere Jennifer Parker baktı.»

Adam dondu.

«Jennifer Parker mi?» diye Robert Di Silva atıldı.

«Evet, efendim.» Colfax'ın sesinde intikâm almaktan doğan bir sevinç vardı. «Örgütün beş avukatı odur şimdi.»

Adam Colfax'ı susturmak, sözlerinin tutanaklara geçmemesini sağlamak istiyordu, ama çok geçti artık. Di Silva şahdamarını ele geçirmişti ve onu hiç bir şey durduramazdı.

«Bize biraz ondan söz edin,» dedi.

«Jennifer Parker sahte şirketler kurmak, parayı yasal yollardan gelmiş gibi göstermek...» diye başladı Colfax.

Adam söze karışmaya çalıştı. «Anlamadığım...»

«...cinayet...»

Söz odada asılı kaldı

Sessizliği yine Adam bozdu. «Biz gerçeklere bağlı kalalım, Bay Colfax. Jennifer Parker'in cinayete karıştığını mı söylemek istiyorsunuz?»

«Evet. Oğlunu kaçıran adamın öldürülmesini emretti. Adamın adı Frank Jackson'du. Moretti'ye onu öldürmesini söyledi, Moretti de öldürdü.»

Salondan heyecanlı bir mırıltı yükseldi.

Oğlu! diye düşünüyordu Adam. **Bir yanlışlık olmalı.**

«Söylentilere girmeden de yeteri kadar kanıt topladık sanıyorum. Biz...»

«Söylenti değil,» dedi Colfax.» Kadın telefon ettiğinde ben Moretti'nin yanındaydım.»

Adam masasının altında ellerini parçalayacakmış gibi sıkıyordu. «Tanık yorgun görünüyor. Bu oturumu kapatmayı öneriyorum...»

Robert Di Silva özel büyük jüriye baktı. «Usul hakkında bir önerim var benim de...»

Adam dinlemiyordu bile. Jennifer'in nerede olduğunu düşünüyordu. Yine ortalıktan kaybolmuştu. Adam onu çok aramıştı. Ama şimdi umutsuzdu artık. Onu bulması hem de çok acele bulması gerekiyordu.

52

Birleşik Devletlerde o güne kadar görülen en büyük gizli harekat başlamıştı.

Suç Örgütlerine karşı Federal Vurucu Gücü FBI, Posta ve Gümrük İdaresi, Gelir Vergi Dairesi ile birlikte çalışıyordu. Narkotik büro ile daha beş altı büro da bunların arasındaydı.

Soruşturmanın kapsamına cinayet, cinayete azmettirmek, dolandırıcılık, haraç alma, vergi kaçırma, sendika oyunları, kundakçılık, tefecilik ve uyuşturucu maddeler giriyordu.

Michael Moretti'nin ailesi en ağır darbeyi yiyecekse de, ülkenin çeşitli yerlerindeki diğer Aileler de bu felâketten paylarını alacaklardı.

Birleşik Devletlerde ve dış ülkelerde hükümet ajanları listelerindeki insanların dostları ve iş arkadaşları ile sessiz görüşmeler yapıyorlardı. Türkiye, Meksika, San Salvador, Marsilya ve Honduras'taki ajanlar oradaki yerli yetkililere ülkelerinde yera-

lan yasadışı faaliyetlerin listelerini veriyorlardı. Küçük çaplı suçlular yakalanıyor, büyük suçlular hakkında ifade verdikleri takdirde özgürlüklerine kavuşuyorlardı. Büyük avın birden beyni üzerinde patlayacak fırtınadan haberi olmaması için bütün bunlar sessiz sedasız yürütülmekteydi.

⁂

Senato Soruşturma Komisyonu başkanı olarak Adam Warner Georgetown'daki evinde sürekli olarak ziyaretçi kabul ediyor ve çalışma odasındaki toplantılar çoğunlukla sabahın erken saatlerine kadar sürüyordu. Bu iş sona erip de Michael Moretti'nin örgütü dağılınca başkanlık yarışını rahat kazanacağı belliydi.

Adam'ın mutlu olması gerekirdi. Oysa yaşamının en büyük bunalımı içinde, çok mutsuzdu. Jennifer Parker çok ağır bir şekilde işe karışmıştı, ona bunu haber vermesi, daha fırsatı varken kaçmasını söylemeliydi. Diğer yandan bir yükümlülüğü daha vardı: kendi adını taşıyan komisyona, Birleşik Devletler Senatosuna olan yükümlülüğü. Jennifer Parker'in suçlayıcısıydı, aynı zamanda koruyucusu nasıl olabilirdi? Kadını uyardığı öğrenilirse soruşturma komisyonunun güvenilirliğine gölge düşerdi. Kendi geleceği ve ailesi de mahvolurdu.

Adam, Colfax'ın Jennifer'in çocuğundan söz etmesiyle ne düşüneceğini şaşırmıştı.

Jennifer'le konuşması gerektiğini biliyordu.

Yazıhanesine telefon edince sekreteri, «Özür dilerim, Bay Adams. Bayan Parker burada değil,» dedi.

«Çok... şey çok önemli bir konu için aramıştım. Onu nerede bulabileceğimizi biliyor musunuz?»

«Ne yazık ki hayır, efendim. Başka biriyle konuşmak ister miydiniz?»

Başka kimse derdine çare bulamazdı ki...

⁂

Adam, ertesi hafta yine her gün birkaç kere aradı Jennifer'i. Ama sekreteri yalnızca, «Özür dilerim, Bay Adams, Bayan Parker gelmedi,» diyordu.

Adam evde çalışma odasında oturmuş o gün üçüncü kez telefonu açmaya hazırlanırken Mary Beth içeri girdi.

Mary Beth kocasının yanına gelip saçlarını okşadı. «Yorgun görünüyorsun, sevgilim.»

«Yoo, iyiyim.»

Mary Beth Adam'ın karşısındaki deri koltuğa oturdu. «Her şey toparlanmaya başladı, değil mi, Adam?»

«Oyle görünüyor.»

«Umarım yakında biter artık. Çok büyük bir gerilim içinde olmalısın.»

«Ama iyi dayanıyorum, Mary Beth. Sen üzülme.»

«Ama ben üzülüyorum. Jennifer Parker'in adı da o listede, değil mi?»

Adam sertçe baktı karısının yüzüne. «Nerden biliyorsun bunu?»

Kadın güldü. «Sevgilim, bu evi toplantı salonuna dönüştürdün. Arasıra kulağıma bir şeyler çalınıyorsa kabahat benim mi? Herkes Michael Moretti ile hanım dostunu yakalamak için seferber olmuş.» «Adam'ın yüzüne dikkatle baktı ama hiç bir ifade göremedi.

Şu erkekler de ne kadar saf oluyorlar, diye düşündü. Jennifer Parker hakkında kocasından çok şey biliyordu. Mary Beth bir erkeğin iş alanında ya da politikada başarılı olup da kadın konularında sersemleştiğini bir türlü anlayamazdı. Büyük adamlar nasıl da ciğeri beş para etmez kadınlarla evlenmişlerdi. Mary Beth kocasının Jennifer Parker'le bir ilişkisi olmasını anlıyordu. Adam ne de olsa çok yakışıklı ve arzulanan bir erkekti. Bütün erkekler gibi tuzağa düşürülmeye hazırdı. Mary Beth'in felsefesi ise bağışlamak ve hiç unutmamaktı.

Mary Beth kocası için doğru olanı da iyi bilirdi. Kendi yaptığı her şey Adam'ın çıkarınaydı. Bu iş de sona erince kocasını alıp tatile çıkaracaktı. Gerçekten yorgun görünüyordu. Samantha'yı evde dadısıyla bırakıp romantik bir yere, belki de Tahiti'ye giderlerdi.

Mary Beth pencereden bakınca dışarda bahçede konuşan iki gizli ajanı gördü. Onların varlığı konusunda çelişkili duygular besliyordu. Kendi mahremiyetine girilmiş gibi oluyordu, ama diğer yandan kocasının Birleşik Devletler başkanlığına aday olduğunu da hatırlıyordu. Yoo, saçmalıyordu. Kocası Birleşik Devletler Başkanı olacaktı. Beyaz Saray'da yaşamak düşüncesi bile o kadar tatlıydı ki, içini bir ılıklık dolduruyordu şu anda bile. Adam bu toplantılarla uğraşırken kendisi Beyaz Sarayı nasıl yeni baştan döşeyeceğini planlardı. Odasında saatlarca tek başı-

na oturur, kafasında neyi nereye yerleştireceğini, ülkenin Birinci Kadını olarak ne kadar heyecan verici şeyler yapacağını düşünürdü.

Pek çok ziyaretçinin kabul edilmediği odaları gezmişti Mary Beth: Çinili Oda, üç bin kitabıyla Beyaz Saray Kitaplığı, Diplomat Kabul Odası ve ikinci kattaki aile yaşama bölümüyle yedi konuk yatakodası.

Adam'la orada yaşayacak, saray tarihinin bir sayfası olacaktı. Mary Beth, Adamın o Parker kadını yüzünden bütün bunları bir kenara atmaya ne kadar yaklaştığını düşününce ürpermekten kendini alamadı. Neyse bütün bu tehlikeler geride kalmıştı artık.

«Sana bir kahve yapayım mı, sevgilim?»

Adam hayır diyecekken fikrini değiştirdi. «Çok iyi olur.»

«Şimdi hazırlarım.»

Mary Beth odadan çıkar çıkmaz Adam yine telefona sarıldı. Akşam olduğu için yazıhanenin kapalı olduğunu biliyordu, ama bir telefona cevap servisi olmalıydı. Sonsuz gibi gelen bir süre sonunda santral telefonu açtı.

«Çok acil bir durum,» dedi Adam. «Jennifer Parker'i günlerdir arıyorum. Benim adım Adams.»

«Bir dakika, efendim ...Özür dilerim, Bay Adams. Bayan Parker'in nerede olduğu konusunda not bırakılmamış. Bir mesaj bırakacak mısınız?»

«Hayır.» Adam öfkeyle kapattı telefonu. Mesaj bıraksa bile Jennifer kendisini aramazdı ki.

Çalışma odasında oturup karanlığa bakarken yakında hazırlanacak olan düzinelerce tutuklama emrini düşündü. Biri cinayet suçlamasıyla Jennifer'in adına olacaktı.

**
*

Michael Moretti Jennifer'in kaldığı dağ evine beş gün sonra döndü. Jennifer bu süreyi dinlenmekle, yemekle, uzun yürüyüşlerle geçirmişti. Araba sesini duyunca erkeği karşılamaya çıktı.

«İyi görünüyorsun,» dedi Michael.

«Kendimi daha iyi hissediyorum. Teşekkür borçluyum sana.»

Göl kenarındaki patikada yürümeye başladılar.

«Bir iş var,» dedi Michael.

«Ne gibi?»

«Yarın sabah Singapur'a gitmeni istiyorum.»

«Singapur mu?»

«Orada havaalanında üzerinde esrarla bir uçak memuru yakalanmış. Adı Stefan Bjork. Cezaevinde. Konuşmaya başlamadan kefaletle çıkarmanı istiyorum.»

«Pekâlâ.»

«İşin biter bitmez dön, seni özleyeceğim.

Michael kadını kendine doğru çekip dudaklarından hafifçe öptü. «Seni seviyorum, Jennifer.»

Jennifer onun bunu daha önce kimseye söylememiş olduğundan emindi.

Ama çok geçti artık. İçinde bir şey ölmüştü, bir daha dirilmemek üzere. Yalnızca suçluluk ve yalnızlık vardı şimdi. Michael'e kendisinden ayrılacağını söylemeye karar vermişti. Ne Adam olacaktı ne de Michael. Başka bir yere gidip her şeye yeniden başlamalıydı. Ödeyecek bir borcu vardı. Michael için bu son işi yapacak, döndüğünde planlarını açıklayacaktı.

Ertesi sabah Singapur'a doğru yola çıktı.

53

Nick Vito, Tony Santo, Salvatore Fiore ve Joseph Colella Tony'nin yerinde yemek yiyorlardı. Kapının her açılışında oturdukları bölmeden başlarını uzatıp gelene bakıyorlardı. Michael Moretti arka odadaydı. Aileler arasında yeni bir çatışma olmamasına karşın yine de tedbirli davranmak her zaman iyiydi.

Kapı yine açılınca dört adam başlarını kaldırdılar. Bu kez gelen gazeteciydi.

«Hey, buraya!» diye bağırdı Joseph Colella. Arkadaşlarına döndü. «Yarışlara para yatırdım da listeye bir bakalım hele.»

Yetmiş yaşlarında olan gazeteci Joseph Colella'ya gazetesini verdi. Colella adama bir dolarlık uzatıp, «Üstü kalsın,» dedi.

Tam Michael Moretti gibi davranmıştı. Joe Colella gazeteyi açınca Nick Vito'nun gözü baş sayfadaki resme takıldı.

«Hey! Ben bu adamı bir yerde gördüm!»

Tony Santo, Vito'nun omzundan baktı. «Elbette gördün, aptal. Adam Warner o! Başkan adayı.»

«Hayır, ben kendisini gördüm demek istiyorum.» Nick kaşlarını çatıp hatırlamaya çalıştı. Birden bulmuştu.

«Tamam! Acapulco'da Jennifer Parker'le barda oturan adamdı.»

«Neden söz ediyorsun sen?»

«Geçen ay hani bir paket teslimine gitmiştim ya? İşte o zaman Jennifer'i bu adamla gördüm. Birlikte oturmuş içiyorlardı.»

«Emin misin?» diye sordu Salvatore Fiore.

«Elbette. Neden sordun?»

«Mike'a söylesen iyi olur sanırım.»

***

Michael Moretti Nick Vito'ya baktı. «Sen aklını kaçırmış olmalısın. Jennifer Parker'in Senatör Warner'le ne işi olabilir ki?»

«Bilemem, patron. Benim tek bildiğim barda birlikte oturup içki içtikleri.»

«Yalnız ikisi mi?»

«Evet.»

«Duyman iyi olur diye düşündüm Mike,» dedi Salvatore Fiore. «Bu Warner denilen herif soruşturmalarıyla canımıza okuyor. Jennifer'in onun yanında ne işi var?»

Michael de bunu öğrenmek istiyordu. Jennifer Acapulco ve toplantıdan söz etmiş, tanıdığı beş altı kişinin adlarını saymıştı. Ama Adam Warner hakkında hiçbir şey söylememişti.

Tony Santo'ya döndü. «Kapıcılar sendikasının başkanı kim?»

«Charlie Corelli.»

***

Beş dakika sonra Michael Charlie Corelli'yle konuşuyordu.

«...Belmont Towers,» dedi Michael. «Dokuz yıl önce bir dostum orada oturuyordu. O zamanki kapıcıyla konuşmak istiyorum.» Michael bir süre dinledi. «Teşekkürler dostum, sana borcumu öderim bir gün.»

Nick Vito, Santo, Fiore ve Colella kendisine bakıyorlardı.

«Uian sizlerin yapacak işiniz yok mu? Çekin arabanızı buradan!» Üç adam arkalarına bakmadan savuştular.

Michale Adam Warner'le Jennifer'i birlikte düşündü. **Neden hiç söz etmemişti ondan? Joshu'nun babası Viet Nam'da ölmüş-**

tü. Neden onun hakkında da hiç bir şey söylememişti?

Michael Moretti odanın içinde ileri geri yürümeye başladı.

***

Tony Santo üç saat sonra altmış yaşlarında ve çok korktuğu anlaşılan bir adamı içeri aldı.

«İşte bu Wally Kawolski,» dedi.

Michael kalkıp adamın elini sıktı. «Geldiğin için teşekkür ederim, Wally. Çok teşekkür ederim. Otur. İçecek bir şey ister miydin?»

«Teşekkür ederim, istemem Bay Morelli. Çok teşekkür ederim.» «Adam neredeyse yerlere kadar eğilip selam verecekti.

«Heyecanlanmana gerek yok. Bir iki şey soracağım, hepsi o kadar, Wally.»

«Tabii, Bay Moretti. Ne isterseniz sorabilirsiniz.»

«Hâlâ Belmont Towers'de mi çalışıyorsunuz?»

«Ben mi? Hayır, efendim. Beş yıl önce çıktım. Kaynanamın...»

«Kiracıları hatırlar mısın?»

«Çoğunu hatırlarım, efendim.»

«Jennifer Parker diye birini hatırlıyor musun?»

Walter Kawolski'nin yüzü aydınlandı. «Elbette. Çok iyi bir hanımdı. Dairesinin numarasını bile hatırlıyorum. 1929. Borsa bunalımının olduğu yıl. Onu pek severdim.»

«Bayan Parker'in çok gelen gideni olur muydu, Wally?»

Wally başını kaşıdı. «İşte bunu söylemek çok güç, Bay Moretti. Ben kendisini yalnızca apartmana girip çıkarken görürdüm.»

«Gece evinde kalan erkek olur muydu?»

Walter Kawolski başını salladı. «Hayır, efendim.»

Demek boşuna telaşlanmışlardı. Michael içinde bir rahatlama duydu. Jennifer'in böyle bir şey yapmayacağını zaten...

«Yoksa dostu onsuzın bastırıverirdi sonra.»

Michael yanlış duyduğunu sandı. «Dostu mu?»

«Evet. Bayan Parker'le birlikte yaşayan adam.»

Michael Moretti böğrüne bir darbe yemiş gibi oldu. Kendini kaybetti bir anda. Walter Kawolski'yi ceketinin yakalarından yakalayıp ayağa kaldırdı. «Ulan serseri! Sana ben... adı neydi?»

Ufak tefek adamın ödü patlamıştı. «Bilmiyorum, Bay Moret-

ti. Yemin ederim ki, bilmiyorum.»

Michael adamı iteledi. Gazeteyi alıp burnunun dibine soktu.

Kawolski Adam Warner'in fotoğrafına baktı. Heyecanla, «Tamam! İşte dostu buydu,» dedi.

Michael dünyasının yıkılmakta olduğunu farkediyordu. Jennifer daha ilk baştan yalan söylemişti kendisine. Onu Adam Warner'le aldatmıştı. İkisi onun ardından işler çevirmişlerdi. Boynuzlatmıştı kendisini.

Michael Moretti'nin içinde fokurdamaya başlayan eski intikâm duyguları her ikisini de öldüreceğini bildiriyordu kendisine.

54

Jennifer yolda ancak Bahreyn'de iki saatlık bir duraklama yaparak New York'tan Singapur'a uçtu. Hemen hemen yeni olan emirlik havaalanı daha şimdiden yerli giysileri içinde kadın, erkek ve çocuklarla doluydu. Bunlar yerlerde, koltuklarda yatıyor, uyuyorlardı. Havaalanı önündeki içki satan dükkânın camında kamuya ait yerlerde içki içenlerin tutuklanacakları belirtilmişti. Jennifer uçağının kalkış zamanı geldiğinde bu düşmanca havası olan yerden kurtulduğuna sevindi.

747 jet uçağı öğleden sonra dördü kırk geçe Singapur havaalanına girdi. Burası, kent merkezinden on dört mil uzakta eskisinin yerine yapılmış yepyeni bir havalanıydı. Uçak yere konduğunda Jennifer inşaatın halen devam etmekte olduğunu gördü.

Gümrük binası büyük, havadar ve moderndi. Memurlar yetenekli ve saygılıydılar. Jennifer on beş dakika sonra muayeneden geçmiş taksi durağına ilerlerken iri yarı orta yaşlı bir Çinli yolunu kesti. «Bayan Jennifer Parker siz misiniz?»

«Evet.»

«Adım Chou Ling.» Moretti'nin Singapur'daki adamı. «Arabam burada.»

Chou Ling Jenniferin bavullarını arabanın arkasına yerleştirdi, birkaç dakika sonra kente doğru yola koyulmuşlardı.

«Yolculuğunuz iyi geçti mi?» diye sordu Chou Ling.

«Evet, teşekkür ederim.» Jennifer Stefan Bjork'u düşünüyordu.

Chou Ling yanındaki kadının aklından geçenleri okumuş gibi, «İşte şurası Changi Cezaevi, Bjork orada,» dedi.

Jennifer dönüp baktı. Cezaevi yolun gerisinde yeşil parmaklıklı dikenli çitle korunmuş büyük bir yapıydı. Her köşede içinde silâhlı nöbetçilerin beklediği kuleler göze çarpıyordu. Giriş de yine dikenli telli bir çitle çevriliydi, kapının önünde nöbetçiler vardı.

«Savaş sırasında adadaki tüm İngilizler burada enterne edildiler.»

«Bjork'u ne zaman görebileceğim.»

«Durum çok nazik, Bayan Parker. Hükümet uyuşturucu kullanımı konusunda çok sert. İlk kez suç işleyenlere acımasızca davranılıyor. Uyuşturucu madde alım satımıyla uğraşanlar ise...» Chou Ling omuzlarını silkti. «Singapur birkaç güçlü ailenin elindedir. Shaw ailesi, C.K. Tang, Tan Chin Tuan ve Başbakan Lee Kuan Yew. Singapur'un ticaret ve maliyesi bunların elindedir. Bunlar adada uyuşturucu madde istemiyorlar.»

«İyi ama burada nüfuzlu dostlarımız vardır herhalde.»

«David Toush diye bir polis müfettişi var... çok aklı başında bir adam.»

Jennifer 'aklı başında'lığın kaça patladığını düşündü ama bir şey sormadı. Bunu daha sonra konuşacak zaman bulurdu nasıl olsa. Arkasına yaslanıp çevresine bakındı. Şimdi Singapur'un varışlarından geçiyorlardı, her taraf yemyeşildi, çiçekler içindeydi. MacPherson Caddesinin iki yanında modern alış veriş merkezleri, eski tapınaklar ve pagodalar göze çarpıyordu. Sokaklardaki insanlar arasında eski giysiler ve türbanlar giymiş insanların yanısıra en son batı modasına göre giyinmiş olanlar da görülüyordu. Kent çağdaş bir metropol ile eski kültürü bir arada yaşatıyordu. Alış veriş merkezlerinin yeniliği ve temizliği üzerinde durunca Chou Ling gülümsedi.

«Bunun açıklaması çok basit. Çöp atmanın cezası beş yüz dolardır ve kesinlikle uygulanır.»

Araba Stevens Caddesinden sapıp bir yokuşa gelince Jennifer tepede ağaçlar ve çiçeklerle sarılı bembeyaz bir yapı gördü.

«İşte Shangri La, oteliniz.»

Otelin giriş holü mermer sütunlu, bembeyaz ve tertemiz şahane bir yerdi.

Jennifer kaydını yaptırırken Chou Ling, «Müfettiş Touh sizinle bağlantı kuracak,» dedi. Jennifer'e bir kart uzattı. «Beni bu numarada bulabilirsiniz.»

Jennifer bavullarını alan çocuğun ardından asansöre doğru yürüdü. Bir çavlanın altında çok büyük bir bahçe ve bir yüzme havuzu vardı. Shangri La Jennifer'in o güne kadar gördüğü en büyük oteldi. İkinci kattaki bir yatakodası ile büyük bir oturma odasından oluşan dairesi kırmızı, mor çiçeklerle, palmiye ağaçlarıyla çevriliydi. **Bir Gauguin tablosunun ortasında olmak gibi,** diye düşündü Jennifer.

Hafif bir esinti vardı. Joshua'nın tam sevdiği rüzgâr. **Bu öğleden sonra denize çıkalım mı, Anne?** Jennifer, **bırak artık bunları,** diye söylendi.

Telefonu açtı. «Amerika Birleşik Devletleri ile konuşmak istiyorum. İhbarlı olarak. Bay Michael Moretti.» Kadına numarayı verdi.

«Özür dilerim ama hatlar meşgul, lütfen daha sonra arayın.»

«Teşekkür ederim.»

Otelin alt katında santral memuru yanında duran adama baktı.

Adam başını salladı. «İyi. Çok iyi.»

***

Jennifer otele geldikten bir saat sonra Müfettiş Touh telefon etti.

«Bayan Jennifer Parker?»

«Evet, benim.»

«Ben David Touh'um.»

«Evet, müfettiş bey sizin telefonunuzu bekliyordum. Acaba...»

«Bu akşam yemeğini birlikte yemek onurunu bana verebilir mlydiniz acaba?» diye müfettiş Jennifer'in sözünü kesti.

Bir uyarı. Telefonun dinlendiğinden kuşkulanıyor olmalıydı.

«Bundan mutluluk duyarım.»

***

Büyük Şanghay çok büyük ve çok gürültülü bir lokantaydı. Bir sahnede üç kişilik bir orkestra çalıyor, güzel bir kız modda olan Amerikan şarkıları okuyordu.

Şefgarson Jennifer'e, «Bir kişilik masa mı istiyorsunuz?» diye sordu.

«Biriyle buluşacaktım: Müfettiş Touh.»

Şefgarsonun yüzünde bir gülümseme belirdi. «Müfettiş bey sizi bekliyorlar. Şöyle buyrun lütfen.» Jennifer'i orkestranın hemen yanındaki masaya götürdü.

Müfettiş David Touh uzun boylu, zayıf, kırk yaşlarında yakışıklı bir adamdı. Üzerinde koyu renkli bir takım elbise vardı.

Adam Jennifer'in iskemlesini tuttuktan sonra kendisi de karşısına oturdu. Orkestra kulakları sağır eden bir parça çalıyordu.

Müfettiş Touh, «Size bir içki söyliyeyim mi?» diye sordu.

«Lütfen, teşekkür ederim.»

«Bir **chendol** deneseniz.»

«Bir... ne?»

«Hindistancevizi sütü, şeker ve jelatin parçalarından yapılmıştır. Beğeneceksiniz.»

Müfettiş başını kaldırır kaldırmaz yanında bir garson kız beliriverdi. İçkileri ısmarladıktan sonra, «Yemeğinizi de benim seçmemde bir sakınca yoktur umarım,» dedi.

«Elbette, memnun olurum.»

«Ülkenizde kadınların komutayı ele almaya alışkın olduklarını duydum. Burada egemen olan erkeklerdir.»

Jennifer tartışmak istemiyordu. Bu adama ihtiyacı vardı. Ancak kulaklarını parçalayan müzik ve gürültü arasında konuşmak olanaksızdı. Jennifer arkasına yaslanıp çevresine bakındı. Daha önce de Doğu ülkelerine gitmişti, ancak Singapur halkı kadınıyla erkeğiyle çok güzel insanlardı.

İçkileri gelince Müfettiş Touh, «Karıştıracaksınız,» dedi.

«Duyamıyorum.»

Adam bağırdı. «Karıştırmak gerek.»

Jennifer içkiyi karıştırıp tattı. Felâket tatlıydı, ama başını sallayıp, «Değişik bir şey,» dedi. İçkiyle birlikte gelen çeşitli mezeler de çok lezzetliydi.

Müfettiş Touy bağıra bağıra, «Bu lokanta **Nonya** türü yiyecekleriyle ünlüdür. Çin yemekleri ve Malaya baharatı karışımı şeyler. Tarifleri hiç bir zaman yazılı değildir.»

«Sizinle Stefan Bjork hakkında konuşmak istiyorum.» Kulaklarını sağır etmişti orkestranın gürültüsü.

«Duymadım.»

Jennifer eğildi. «Stefan Bjork'la ne zaman görüşebilirim?»

Müfettiş Touh omuzlarını silkerek hiç bir şey duymadığını anlatmak istedi. Jennifer adamın bu masayı rahatça konuşabilmeleri için mi, yoksa hiç konuşmamaları için mi seçtiğini bir türlü anlamamıştı.

***

Yemek bitip de sokağa çıktıklarında Müfettiş, «Arabam burada,» dedi. Elini sallamasıyla ikinci sırada park etmiş bir siyah Mercedes yanlarına geldi. Müfettiş Jennifer'in girmesi için kapıyı açtı. Direksiyonda dev gibi üniformalı bir polis oturuyordu. Bir şeyle dönüyordu. **Müfettiş Touh benimle gizli şeylerden söz etmek isteseydi yalnız kalmamızı sağlardı**, diye düşündü Jennifer.

Yanına oturan adam, «Singapur'a ilk gelişiniz, değil mi?» diye sordu.

«Öyleyse görecek çok şeyiniz var.»

«Evet.»

«Ben buraya gezmeye gelmedim, müfettiş bey. İşimi bitirir bitirmez dönmem gerek.»

Müfettiş Touh içini çekti. «Siz Kafkas ırkından olanlar hep acelecisiniz. Bugis Sokağından söz edildiğini duydunuz mu?»

«Hayır.»

Jennifer Müfettiş Touh'un yüzünü incelemek için hafifçe yana döndü. Adam çok konuşkan ve dışadönük görünüyordu, ama bütün gece boyunca bir tek şey bile söylememeyi başarmıştı.

Araba, üç tekerlekli bir arabanın geçmesi için durdu. Müfettiş Touh iki turisti taşıyan arabanın arkasından baktı.

«Bir gün bunları yasaklayacağız.»

***

Jennifer ile Müfettiş Touh Bugis Sokağından önce arabadan indiler.

«Oraya araba giremez,» dedi Müfettiş.

Jennifer'in koluna girdi, kalabalık kaldırımda yürümeye baş-

ladılar. Bir iki dakika sonra sokak adım atamayacak kadar kalabalıklaşmıştı. Bugis Sokağı iki yanında meyve, balık, sebze ve et satılan tezgâhların bulunduğu dar bir sokaktı. Küçük lokantalar sokağa birkaç masa çıkarmışlardı. Jennifer'in kolundan tutan Touh, kadını kalabalığın içine soktu. Önünde üç masa olan bir lokantaya geldiler. Masaların üçü de doluydu. Müfettiş yanından geçen garsonu tutup kulağına çince birşeyler söyledi. Bir dakika sonra içerden çıkan patron masalardan birinde oturanların yanına gitti, bir iki dakika konuştu, adamlar başlarını kaldırıp müfettişe baktıktan sonra masayı terkettiler. Jennifer ile Müfettiş boşalan masaya oturdular.

«Size bir şey ısmarlıyayım mı?»

«Teşekkür ederim, istemem.» Jennifer sokağı ve kaldırımları dolduran insanlara baktı. Başka koşullar altında olsaydı hoşuna giderdi bu. Singapur insanı şaşırtan, büyüleyen bir kent, sevdiğinle paylaşılacak bir kentti.

«Dikkat edin, saat tam geceyarısına geliyor,» dedi Touh.

Jennifer başını kaldırdı. İlk önceleri hiç bir şey farkedemedi. Sonra bütün dükkâncıların tezgâhlarını kapattıklarını gördü. On dakika sonra hepsi kapatılıp kilitlenmiş, sahipleri kayıplara karışmışlardı.

«Ne oluyor?» diye sordu Jennifer.

«Göreceksiniz.»

Sokağın öteki ucundaki kalabalıktan bir mırıltı yükseldi, insanlar sokağı boşaltarak kaldırımlara çekildiler. Sokağın tam ortasında vücuduna sımsıkı yapışmış bir gece elbisesi giyen uzun boylu bir Çinli kız yürüyordu. Jennifer'in yaşamında gördüğü en güzel kadındı bu. Ağır ağır, gururla yürüyor, çeşitli masalarda oturanları selâmlıyor, sonra yine yürümesini sürdürüyordu.

Kız, Jennifer'le Müfettişin oturdukları masaya yaklaşınca Jennifer onun göründüğünden daha güzel olduğunu fark etti. Hatları yumuşacık, vücudu ise soluk kesiciydi. Yandan yırtmaçlı olan elbisesi yürürken aralanıyor, biçimli baldırları, kusursuz göğüsleri görülüyordu.

Jennifer Müfettişe döneceği sırada bir kız daha göründü. Bu birincisinden daha da güzeldi. Arkasında iki kız daha vardı. Bir iki dakika sonra Bugis Sokağı genç ve güzel kızlarla dolmuştu. Malayalı, Hintli ve Çinlilerden oluşmuş birbirinden güzel kızlar.

«Fahişe bunlar,» dedi Jennifer.

«Evet. Ama erkek.»

Jennifer inanmayan bakışlarla baktı adama. Olanaksızdı bu. Dönüp bir daha baktı kızlara. Hiçbirinde erkeksi bir yan yoktu.

«Şaka ediyorsunuz.»

«Billy Boys derler bunlara...»

«Ama...»

«Hepsi ameliyat geçirmişlerdir. Kendilerini kadın olarak görürler.» Adam omuzlarını silkti. «Neden olmasın? Bir zararları yok ki. Burada fahişelik yasaktır. Ama Billy Boys turizm için çok yararlı, turistleri de rahatsız etmediklerine göre polis bu kadarına göz yumar artık.»

Jennifer sokakta dolaşan, masalarda oturan müşterilerle pazarlığa giren alımlı kadınlara bakıyordu.

«İyi de para alırlar. İki yüz dolar falan.»

Kızlardan çoğu şimdi kendilerini isteyen erkeklerin masalarına oturmuşlardı. Bir süre sonra birer birer müşterileriyle kalkıp gözden kayboldular.

«Gecede iki üç iş tutarlar,» dedi müfettiş. «Bugis Sokağı geceyarısından sabah altıya kadar onlarındır. Sabah yeniden dükkânların açılması için burasını terkederler. Ne zaman isterseniz gidebiliriz.»

«Ben hazırım.»

Yürürlerken Jennifer birden Ken Bailey'i görür gibi oldu. **Umarım ki mutlusun** diye düşündü.

***

Otele dönerlerken Jennifer artık sürücüye falan aldırmadan Bjork'un adını söylemeye karar vermişti.

«Stefan Bjork'a gelelim...»

«Evet, evet. Yarın sabah saat onda kendisini ziyaret edebileceksiniz.»

55

Washington'da Adam Warner New York'tan gelen telefona cevap vermek için toplantı odasından çıktı.

Telefondaki Robert Di Silva'ydı. Çok sevinçliydi sesi. «Özel büyük jüri istediğimiz suçlamaların tamamını kabul etti. Hepsini. Harekete geçmeye hazırız.» Karşıdan cevap alamayınca, «Orada mısınız, Senatör?» diye sordu.

«Buradayım. Müthiş bir haber bu!»

«Yirmi dört saat içinde işi toparlamaya başlarız. Yarın New York'a gelebilirseniz son bir toplantı yapar, durumu kararlaştırırız.»

«Peki,» dedi Adam.

«Ben gereken hazırlıkları yaparım. Yarın sabah saat onda.»

«Geleceğim.» Adam telefonu kapattı.

Özel büyük jüri istediğimiz suçlamaların tamamını kabul etti. Hepsini! ... ...

Adam telefonu bir kez daha açtı.

56

Changi Cezaevinin ziyaretçi odası iki tarafında birer tahta iskemle olan uzun tahta bir masadan başka hiç bir şeyi olmayan küçük, çıplak bir odaydı. Jennifer oturmuş bekliyordu. Az sonra kapı açıldı, üniformalı bir gardiyan eşliğinde Stefan Bjork içeri girdi.

Bjork otuz yaşlarında, uzun boylu, asık yüzlü, fırlak gözlüydü. Yanaklarında ve alnında darbe izleri vardı. Jennifer'in karşısına oturdu.

«Adım Jennifer Parker, avukatınım. Seni buradan çıkarmaya çalışacağım.»

«Bir an önce çıkarsanız iyi olur.»

Bu bir tehdit de olabilirdi, bir yalvarış da. Jennifer Michael'in sözlerini hatırladı: **Onun konuşmaya başlamadan önce çıkarılmasını istiyorum.**

«Sana karşı iyi davranıyorlar mı?»

Stefan kapının önünde duran gardiyana kaçamak bir bakışla baktı. «Evet.»

«Kefalet için başvurdum.»

«Kurtulma şansı ne kadar?» Stefan Bjorn sesindeki umudu saklamamıştı.

«Fena sayılmaz. En çok iki küç gün sonra çıkarsın.»

«Buradan kurtulmam gerek.»

Jennifer ayağa kalktı. «Yakında görüşürüz.»

«Teşekkür ederim.» Stefan elini uzattı.

Gardiyan sert bir sesle, «Hayır!» diye bağırdı.

İkisi birden döndüler.

«Dokunmak yasak.»

Stefan Bjork Jennifer'e bakıp kısık sesle, «Çabuk ol!» dedi.

***

Jennifer otele döndüğünde Müfettiş Touh'un kendisini telefonla aramış olduğunu öğrendi. Mesajı okurken birden telefon çaldı. Arayan Müfettişti.

«Bayan Parker, işinizin tamamlanmasını beklerken kentimizi gezmek istersiniz diye düşündüm.»

Jennifer'in ilk aklına gelen şey hayır demek oldu, ancak Bjork'u uçağa bindirene kadar yapacak bir şeyi olmadığı aklına geldi. O zamana kadar Müfettiş Touh'u iyi tutmak gerekliydi.

«Teşekkür ederim, çok sevinirim,» dedi.

***

Kampachi'de yemek yedikten sonra Bukit Tima Yolundan dışarı çıkarak renkli köylerin arasından geçtiler, İnsanlar iyi giyimli ve varlıklı görünüyorlardı. Jennifer'le Müfettiş Kranji Mezarlığı ve Savaş Anıtı önünde durup açık mavi renkli kapılardan içeri girdiler. Önlerinde büyük bir mermer haç, arkasında da dev bir sütun vardı. Tüm mezarlık bir beyaz haç deniziydi sanki.

«Savaş bizim için çok kötü geçti. Pek çok dostumuzu, yakınımızı kaybettik.»

Jennifer cevap vermedi. Gözlerinin önünde Sands Point'de bir mezar vardı. Ancak o toprak yığının altında yatan şeyi düşünmeyecekti.

***

Manhattan'da Polis Haberalma Birliğinde toplantı devam ediyordu. Kalabalık odada bir kutlama havası vardı. İçerdekilerden çoğu soruşturmaya, daha öncekiler gibi, kuşkuyla başlamışlardı. Yıllar boyunca Mafia aleyhine pek çok kanıt toplamışlardı, ancak açılan davalarda yüksek ücretli yetenekli avukatlar müvekkilleri olan suçluları hep kurtarmayı başarmışlardı. Ama bu kez öyle olmayacaktı. Ellerinde Consigliere Thomas Colfax'ın ifadesi vardı. Kimse onun sözlerinin doğrulunu saptıramayacaktı. Yirmi beş yıldır örgütün elebaşılığını yapmıştı.

Şimdi mahkemeye çıkacak, adlar, tarihler, olaylar ve rakamlar verecekti.

Adam bu dakikayı hiç yoktan yaratmak için herkesten çok çalışmıştı. Bu, kendisini Beyaz Saray'a götürecek olan başarı olacaktı. Ama bu dakikası işte küller içindeydi. Önünde özel büyük jürinin suçlanmasına karar verdiği kişilerin listesi vardı. Dördüncü ad Jennifer Parker'indi. Karşısında da cinayet ve yarım düzine federal suça katılma suçlaması vardı.

Adam Warner çevresine bakındı. «Hepiniz... hepinizi kutlarım.»

Daha başka şeyler de söylemek isterdi ama sesi çıkmıyordu. Kendinden iğreniyordu.

⁂

İspanyollar haklı, diye düşündü Michael Moretti. **İntikam soğuk yenmesi gereken bir yemektir.** Jennifer Parker'in yaşamakta olmasının tek nedeni şu anda eline geçmemiş olmasıydı. Ama yakında döncekti. Ve bu arada da Michael, onun başına gelecekleri düşünerek zevk duyabilirdi. Bir kadının bir erkeğe ihanet edebileceği her şekilde ihanet etmişti kendisine. Bu yüzden ona karşı özel bir ilgi gösterilmesine özen verecekti.

⁂

Singapur'da Jennifer Michael'e telefon etmeye çalışıyordu.

«Özür dilerim ama Birleşik Devletler hatları hâlâ meşgul,» dedi santral memuru.

«Aramaya devam edin lütfen.»

«Elbette, Bayan Parker.»

Santral memuru yanında duran adama baktı. Adam da kıza bakıp gülümsedi.

⁂

Robert Di Silva bürosunda o anda gelip de eline verilen çağrı kâğıdına baktı. Üzerinde Jennifer Parker'in adı vardı.

Sonunda kıstırdım, diye düşündü, Vahşi bir tatmin duygusu doldurdu içini.

⁂

Telefon memuru, «Müfettiş Touh sizi lobide bekliyor, Y» dedi.

Jennifer adamın geleceğini aklına bile getirmediği için şaşırmıştı. Stefan Bjork hakkında haber getirmiş olmalıydı.

Asansörle aşağı indi.

«Telefon etmediğim için özür dilerim,» dedi Müfettiş. «Sizinle yüzyüze konuşmamın daha doğru olacağını düşündüm.»

«Bir haber mi var?»

«Arabada konuşabiliriz. Size bir şey göstermek istiyorum.»

*
**

Yio Chu Kang Yolu'na çıktılar.

«Bir sorun mu var?» diye sordu Jennifer.

«Yok canım. Kefalet işi öbür gün tamamlanacak.»

Peki nereye götürüyordu öyleyse?

Araba Jalan Goatopah Yolundaki bir dizi yapının önünde durdu.

Müfettiş Touh Jennifer'e döndü. «Sizi ilgilendireceğini sandığım bir şey var.»

«Nedir?»

«Gelin, kendiniz görürsünüz.»

Binanın içi eski ve haraptı, ancak içerde vahşi, ilkel ve çekici bir koku vardı. Jennifer böyle bir koku duymamıştı şimdiye kadar.

Genç bir kız geldi yanlarına, «Rehber ister miydiniz? Ben...»

Müfettiş Touh elini salladı. «Size ihtiyacımız olmayacak.»

Jennifer'in kolunu tuttu, dışarı bahçeye yürüdüler. Bahçede beş altı tane toprağa gömülmüş büyük havuzlar vardı, içlerinden garip sesler geliyordu. Jennifer ile Müfettiş Touh ilk havuza yaklaştılar. **Ellerinize Dikkat. Tehlike** yazıyordu bir kenarda. Jennifer havuzun içine baktı. Timsah doluydu içi, hepsi hareket halinde, birbirlerinin üstünden altından kayan düzinelerce timsah.

Jennifer titredi. «Nedir bu?»

«Timsah çiftliği. Üç ila altı yaşları arasında derileri yüzülüp cüzdan, ayakkabı ve kemer olurlar. Dikkat ederseniz çoğunun ağzı açıktır. Bu durumdayken rahat ederler. Ağızları kapalı olduğu zaman tehlikelidirler.»

İçinde iki dev timsah olan başka bir havuzun yanına gittiler.

«Bunlar on beş yaşında. Yalnızca üreme için kullanılırlar.»

Jennifer ürperdi. «Ne kadar da çirkin hayvanlar. Birbirlerine nasıl katlanabiliyorlar?»

«Geçinemezler zaten. Aslında pek seyrek olarak çiftleşirler.»

«Tarih öncesi hayvanları bunlar.»

«Öyle. Milyonlarca yıl önce, ta zamanın başlangıcında neyseler hâlâ öyledirler.»

Jennifer adamın kendisini oraya neden götürdüğünü düşündü. Müfettiş bu korkunç hayvanların kendisini ilgilendireceğini sanmışsa yanılmıştı. «Gidebilir miyiz artık?» diye sordu.

«Bir dakika.» Müfettiş kendilerini kapıda karşılayan kıza baktı. Kız elinde bir tepsiyle birinci havuza yaklaşıyordu.

«Bugün beslenme günü,» dedi Müfettiş. «Dikkatli bakın.»

Jennifer'i ilk havuza doğru götürdü. «Üç günde bir balık ve domuz ciğeri verirler.»

Kız ellndekileri havuza atar atmaz bir kaynaşmadır başladı. Timsahlar kanlı etlere saldırıyorlar, bir anda paramparça ediyorlardı. Bir kerasinde iki timsah aynı et parçasına saldırdılar. Ardından da müthiş bir mücadele başladı. Az sonra havuzun içi kan dolmuştu. Birinin gözü çıkmıştı. Gözü çıkan çenelerini açıp diğerlerinin boynunu bırakmıyordu. Su kanlanınca diğer timsahlar da dövüşen ikisinin üzerine saldırıp onları canlı canlı yemeye başladılar.

Jennifer bayılacak gibiydi. «Gidelim buradan, n'olur.»

Müfettiş Touh kadının kolunu tuttu. «Bir dakika.»

Bir süre havuzun içine baktı, sonra yine kolundan tutup dışarı çıkardı.

Jennifer o gece hep birbirlerini parçalayan timsahları gördü düşlerinde. Timsahlar birden Adam ve Michael'e dönüştükleri an Jennifer korkuya uyandı. Bir daha da uyuyamadı.

***

Baskınlar başlamıştı. Federal ve yerel kuvvetler çeşitli eyaletlerde ve sekiz on yabancı ülkede aynı anda harekete geçtiler.

Ohio'da bir senatör bir kadınlar derneği toplantısında hü-

kümetin dürüstlüğünden söz ederken tutuklandı.

New Orleans'da yasadışı bir bahis örgütü kapatıldı.

Amsterdam'da elmas kaçakçıları suçüstü yakalandılar.

Indiana'da bir banka müdürü Orgüt parasını yasallaştırırken yakalandı.

Kansaş City'de çalışma mallarla tıklım tıklım dolu bir mağazaya baskın yapıldı.

Arizona'da Phoenix'de uyuşturucu maddeler ekibinden altı polis tutuklandı.

Napoli'de bir kokain fabrikası basıldı.

Detroit'te ulusal çapta bir otomobil hırsızlığı şebekesi dağıtıldı.

Jennifer'i telefonda bulamayan Adam sonunda yazıhanesine gitti.

«Özür dilerim ama Bayan Parker yurt dışında, Senatör Warner.»

«Nerede?»

«Singapur'da Shangri La Otelinde.»

Adam umutlanır gibi oldu. Telefon edip dönmemesini söyleyebilirdi.

⁂

Jennifer duştan çıkarken otel yöneticisi içeri girdi.

«Özür dilerim, hanımefendi, bugün kaçta terkedeceksiniz odayı?»

«Ben bugün değil, yarın gidiyorum.»

Yönetici şaşırmıştı. «Ama bana bu daireyi bu gece gelecek olan biri için hazırlamamı söylediler.»

«Kim söyledi?»

«Müdür.»

⁂

Aşağıda santralda yeni bir memur ve yeni bir adam vardı. Amerika bağlantısı kuruldu.

«New York City'den Bayan Jennifer Parker aranıyor.»

Santral memuru yanındaki adama baktı. Adam başını salladı.»

«Özür dilerim ama Bayan Parker oteli terketmiş, efendim.»

⁂

Yaygın baskınlar devam ediyordu. Honduras, San Salvador, Türkiye ve Meksika'da tutuklamalar yapıldı. Giderek daralan ağ uyuşturucu madde kaçakçılarını, banka soyguncularını, kundakçıları içinde topluyordu. Fort Lauderdale, Atlantic City ve Palm Springs'de de işyerleri basıldı.

⁂

New York'ta Robert Di Silva gelişmeleri yakında izliyordu. Jennifer Parker ile Michael Moretti'nin ağzı daralan ağın içinde kalacakları düşüncesi yüreğini hoplatmaktaydı.

⁂

Michael Moretti polisin ağından bir rastlantıyla kurtuldu. Kayınbabasının ölüm yıldönümü olduğu için Rosa ile birlikte mezarlığa gitmişlerdi.

Evden çıktıktan beş dakika sonra bir araba dolusu FBI memuru eve, bir araba da işyerine geldiler. Her iki yerde de Moretti'yi bulamayan ajanlar oturup beklemeye başladılar.

⁂

Jennifer Stefan Bjork için uçakta yer ayırtmadığını hatırlamıştı. Singapur Havayollarını aradı.

«Adım Jennifer Parker. Yarın öğleden sonra Londra'ya uçacak olan 112 sayılı uçağınızda yer ayırtmıştım. Şimdi bir yer daha ayırtmak istiyorum.»

«Teşekkür ederiz. Bir dakika lütfen.»

Birkaç dakika sonra, «Adınız neydi?» diye sordu havayolları memuru. «Parker mi?»

«Evet.»

«Biletiniz iptal ettirilmiş Bayan Parker.»

Jennifer şaşırdı. «Iptal mi ettirilmiş? Kim ettirmiş?»

«Bilemeyeceğim. Yolcu listesinden adınız çıkartılmış.»

«Bir yanlışlık olacak. Adımı yeniden listeye almanızı rica edeceğim.»

«Özür dilerim, Bayan Parker. Uçak doldu.»

⁂

Bütün bu işleri düzeltecek olan Müfettiş Touh'tur, diye düşündü Jennifer. O gece birlikte yemek davetini kabul etmişti. Neler olup bittiğini öğrenirdi.

⁂

Touh kadını erkenden gelip aldı.

Jennifer otel ve havayollarında başına gelenleri anlattı.

Touh omuzlarını silkti. «Bizim ünlü beceriksizliğimiz. Ben bir bakarım.»

«Stefan Bjork ne olacak?»

«Her şey yolunda. Yarın sabah salıverilecek.»

Müfettiş sürücüye çince bir şey söyledi. Araba bir U dönüşü yaptı.

«Kalang Yolunu görmediniz. Çok ilginç bulacaksınız.»

Araba Lavanta Sokağından geçti, sağa dönüp Kallang Bahru'ya girdi. Caddenin iki yanında cenaze evleri, çiçekçiler, tabutçular vardı. Araba iki sokak ötede bir dönüş daha yaptı.

«Neredeyiz?»

Müfettiş Touh Jennifer'e döndü. «Adsız Sokak'ta.»

Araba şimdi çok ağır ilerliyordu. Önlerinde bir cenaze alayı vardı. Önde bir tuba, bir saksafon ve davullardan oluşan bandonun ardındaki yaslılar hep beyazlar içindeydiler. Cenaze çevresinde çiçeklerle bir masaya yerleştirilmişti. Önünde ölünün büyük boy bir fotoğrafı vardı. Yaslı ailesi de tabutun yanında oturmuş yemek yiyorlardı.

Jennifer müfettişe döndü. «Nedir bu?»

«Bunlar ölü evleridir. Ölüm de yaşamın bir parçasıdır, değil mi?»

⁂

Golden Phoenix'de oturdukları zaman Jennifer sonunda müfettişi birkaç soru sormak fırsatını bulabildi.

«Müfettiş Bey, beni timsah çiftliğiyle o ölü evlerine neden götürdünüz?»

«Sizi ilgilendireceklerini düşünmüştüm. Özellikle buraya müvekkiliniz Bay Bjok'u kurtarmaya geldiğinize göre. Yurttaştaşlarımızın, genç yurttaşlarımızın pek çoğu bu ülkeye sokulan uyuşturucu maddeler yüzünden ölüyorlar. Sizi onları tedavi etmeye çalıştığımız hastanelere de götürebilirdim. Ancak sonla-

rının ne olduğunu göstermenin daha yararlı olacağını düşündüm.»

«Bunların benimle hiç bir ilgisi yok ki.»

«Bu bir görüş sorunudur.» Müfettişin sesinde eski dostluktan hiç eser kalmamıştı.

«Bakın, Müfettiş Touh, aldığınız paranın yeterli...»

«Bana yetecek parayı bu dünyada hiç kimse veremez.»

Müfettiş Touh kalkıp birine doğru başını salladı. Jennifer döndü. Gri giysili iki adam masalarına yaklaşıyorlardı.

«Bayan Jennifer Parker siz misiniz?»

«Evet.»

Adamların FBI kimliklerini çıkartmalarına gerek yoktu. Jennifer bunu daha ağızlarını açmadan anlamıştı. «FBI ajanlarıyız. Sizi buradan sınırdışı etme ve tutuklama kâğıtları cebimizde. Geceyarısı uçağı ile New York'a dönüyoruz.»

57

Michael Moretti mezarlıktan çıktığında zaten randevusuna geç kalmıştı. Yazıhaneye telefon edip buluşma saatini değiştirmek için yolda bir telefon kulübesinden telefon açtı. Telefon bir kere çaldı. «Acme İnşaat,» dedi biri.

«Ben Mike. Biraz...»

«Bay Moretti burada değil. Lütfen daha sonra arayın.»

Michael vücudunun kasıldığını hissetti. «Tony'nin Yeri,» deyip kapattı telefonu.

Arabaya dönünce Rosa kocasının yüzüne baktı. «Bir şey mi oldu, Michael?»

«Bilmiyorum. Seni kuzeninin evinde bırakacağım. Benden haber alana kadar oradan çıkma.»

***

Michael'in ardından lokantanın arkasındaki odaya geçtiler.

«Mike, haber aldığıma göre federal ajanlar evini ve yazıhaneni basmışlar.»

«Teşekkür ederim, Rahatsız edilmek istemiyorum.»

«Tamam.»

Michael Tony'nin odadan çıkmasını bekledi. Sonra telefonu açıp çılgınlar gibi çevirmeye başladı.

*
* *

Michael yirmi dakika içinde büyük bir felâketle yüzyüze olduğunu anlamıştı. Baskın ve tutuklama haberleri geldikçe kulaklarına inanamıyordu. Bütün askerleri ve diğer adamları birer birer yakalanıyorlardı. Emin yerlere baskınlar yapılıyor, kumar işlerine el konuyor, gizli defter ve kayıtlar alıp götürülüyordu. Bir karabasandı bu. Polis, Örgüt içinde birinden bilgi alıyor olmalıydı.

Michael diğer Ailelere telefon edip neler olup bittiğini öğrenmeye çalıştı. Hepsi ağır bir darbe altında eziliyorlardı ve sızıntının nereden başladığı bilinmiyordu. Ama Moretti Ailesinden kuşkulanılıyordu.

Las Vegas'tan Jimmy Guardino, «Seni Komisyon adına arıyorum, Michael,» diye ültimatom verdi. Ulusal Komisyon tüm Ailelerin başları derde girdiğinde hepsinin üstünde olan örgüttü. «Polis Aile belgelerine el koyuyor. Çok yüksekte birinin ötmekte olduğu anlaşıldı. Bunun sizden biri olduğunu öğrendik. Herifi bulup işini bitirmen için sana yirmi dört saat süre tanıyoruz.»

Geçmişte polis hep gözden çıkarılabilecek ufak tefek kişileri yakalardı. Şimdi ilk kez olarak üst kademeye el atılmıştı. **Çok yüksekte birinin ötmekte olduğu anlaşıldı. Bunun sizden biri olduğunu öğrendik.** Gerçek olmalıydı bu. En ağır darbeyi yiyen Michael'in Ailesiydi. Polis kendisini arıyordu. Biri gayet somut kanıtlar vermiş olmalıydı. Yoksa böylesine büyük bir kampanyaya girişemezlerdi. Ama kim olabilirdi bu?

Yetkililere verilen bilgiler yalnızca Michael ve iki adamı Salvatore Fiore ile Joseph Colella tarafından biliniyordu. Gizli defterlerin nerede olduğunu yalnız kendileri biliyordu ve FBI şimdi bunları ele geçirmişti. Bu bilgiye sahip diğer kişi Thomas Colfax'tı; ama o da New Jersey'de çöplüğe gömülüydü.

Michael Salvatore Fiore ile Joseph Colella'yı düşündü. Bunlardan birinin ettiği yemini bozup konuşması olanaksızdı. Ta ilk baştan beri birlikte çalışmışlardı. Michael onları kendisi seçmiş, kendi başlarına işler çevirmelerine de izin vermişti.

Kendisine neden ihanet etsinlerdi? Bunun cvabı basitti: oturmakta olduğu koltukta gözleri vardı. Kendisi ortadan kaldırılırsa hemen yerini alacaklardı. Bu işte birlikte çalışıyor olmalılardı.

Michael öfkeden çılgına dönmüştü. Sersemler kendisini devirmeye çalışıyorlardı ama bunun keyfini çıkaracak kadar yaşamayacaklardı. Yapması gereken ilk iş tutuklanan adamlarını kefaletle dışarı çıkartmaktı. Güveneceği bir avukata ihtiyacı vardı. Colfax ölmüştü, Jennifer de... **Çabuk dön Jennifer. Seni özleyeceğim. Seni seviyorum.** Böyle demişti ve kadın kendisine ihanet etmişti. Bunun bedelini ödeyecekti.

*
**

Michael bir telefon daha edip arkasına yaslanıp bekledi. On beş dakika sonra Nick Vito odaya girdi.

«Ne oluyor?» diye sordu Michael.

«Ortalık federal ajanlarla kaynıyor, Mike. İki kere dolandım binanın çevresinde. Ama yaklaşmadım.»

«Sana bir işim var, Nick.»

«Emret, patron.»

«Salvatore ile Joe'yu ortadan kaldır.»

Nick Vito kulaklarına inanamadı. «Ama... ama şey... Yani...?»

«Gebert!» diye bağırdı Michael. «Bu kadarcık şeyi anlamayacak kadar aptal mısın?»

«Ha... hayır,» diye kekeledi Nick Vito. «Ya.. ya.. yani... Sal ile Joe senin en sağlam adamların da...»

Michael gözlerinden ateş fışkırarak doğruldu yerinde. «Bana işimi nasıl yöneteceğimi mi üğretiyorsun, Nick?»

«Ne münasebet, Mike. Ben.. tamam tamam, dediğini yapacağım. Ne zaman...»

«Şimdi. Hemen. Bu gece sağ olmayacaklar. Anlaşıldı mı?»

«Anlaşıldı.»

Michael yumruklarını sıktı. «Zamanım olsaydı bu işi ben yapmak isterdim. Canlarının acımasını istiyorum, anladın mı? Ağır ağır.»

«Nasıl istersen, patron.»

Kapı açıldı, içeri yüzü sararmış Tony girdi.

«Dışarda ellerinde seni tutuklamak için kâğıt bulunan iki FBI ajanı var, Mike. Burada olduğunu nasıl öğrendiler bilemiyorum.»

Michael Moretti Nick Vito'ya döndü. «Arka kapıdan! Çabuk!» Tony'ye de, «Onlara hâlâ olduğumu, şimdi çıkacağımı söyle.»

Michael telefonu açıp bir numara çevirdi. Bir dakika sonra New York Yüksek Mahkemesinden bir yargıçla konuşuyordu.

«Ellerinde tutuklama emri olan iki federal ajan var.»

«Neyle suçlanıyorsun, Mike?»

«Bilmiyorum. Umurumda da değil. Kefaletle çıkarılmam için durumu ayarla. İçerde kalamam, yapacak çok işim var.»

Bir süre sessizlik oldu. Yargıç neden sonra, «Korkarım bu kez sana yardım edemeyeceğim, Mike,» dedi. «Burası da çok karışık, müdahale etmeye kalkışırsam...»

«Bana bak, eşşoğlu eşşek! Kulaklarını aç da iyi dinle. Cezaevinde bir saat bile kalacak olsam seni yaşamının sonuna kadar içeri tıktırırım, anladın mı? Uzun süredir bakıyorum sana. Savcıya senin bana yardımlarını anlatmamı ister misin? İsviçre bankanın numarasını vermemi ya da? Söyle bakalım...»

«Michael, kendine gel!»

«Öyleyse biraz canlan bakalım.»

«Elimden geleni yapacağım,» dedi Yargıç Lawrence Waldman. «Ben.. ben...»

«Çabuk ol, bok herif! Çabu kol, yoksa ben yaparım, tamam mı?» Michael telefonu kapattı.

Yargıç Waldman'ın kendisine söyleneni yapacağından emin olduğu için cezaevine götürülmekten korkusu yoktu. Nick Vito da Fiore ile Colella'nın gereğine bakacaktı. Onların tanıklıkları olmadan kimse bir şey kanıtlayamazdı.

Michael duvardaki aynaya baktı, saçını taradı, kravatını düzeltti, FBI ajanlarını karşılamak üzere dışarı çıktı.

⁂

Yargıç Lawrence Waldman görevini yapmıştı. İlk soruşturmada Waldman'ın seçtiği avukat kefaletle tahliye isteminde bulundu. Beş yüz bin dolarlık kefalet bedeli takdir edildi.

Michael Moretti duruşma salonundan elini kolunu sallayarak çıkarken Robert Di Silva da çaresizlik içinde arkasından bakıyordu.

58

Nick Vito zekâsı pek sınırlı bir insandı. Örgütteki değeri verilen emirleri olduğu gibi kabul edip becerikli bir şekilde yerine getirmesindeydi. Nick Vito çok kez tabanca ve bıçakla yüzyüze gelmiş ama korku nedir bilmemişti. Ancak şimdi korkuyordu. Kendi anlayışının çok ötesinde birşeyler oluyordu ve her nedense kendini bunlardan sorumlu tutmaktaydı.

Sabahtanberi yapılan baskınları, tutuklanan arkadaşlarını duyuyordu. Söylentilere göre Örgütün üst kademesinde biri ihanet etmişti. Nick, sınırlı zekâsına karşın, Thomas Colfax'ı bırakmasıyla hemen ardından başlayan bu belâları birbirlerine bağlıyordu. Hainin Salvatore Fiore ya da Joseph Colella olmadığından emindi. Her ikisi de kardeş kadar yakındı kendisine, yine her ikisi de Michael Moretti'ye kendisi kadar bağlıydılar. Ama kendi başını belâya sokmadan bunu Moretti'ye anlatamazdı.

Nick Vito tam bir çıkmaz içindeydi şimdi. Küçük Çiçek'le devi gerçekten seviyordu. Flore ile Colella geçmişte tıpkı Thomas Colfax gibi kendisine çok yardımda bulunmuşlardı. Colfax'ın canını bağışlamıştı da ne olmuştu sanki! Nick Vito bir daha yufka yüreklilik etmemeye karar verdi. Bu kez kendini kurtarmaya çalışıyordu. Fiore ile Colella'yı öldürürse paçayı kurtarırdı. Ama ikisini de kardeş gibi sevdiğinden hiç olmazsa çabuk ölmelerini sağlayacaktı.

***

Nick Vito'nun arkadaşlarının nerede olduğunu bulması güç değildi: her ikisi de her zaman Michael'in kendilerini aradığı zaman kolayca bulabileceği yerlerdeydiler. Küçük Salvatore Fiore, Doğa Tarihi Müzesinin yakınlarında 83. Sokaktaki metresinin apartmanındaydı. Nick onun metresini saat beşte terkedip karısına gittiğini bilirdi. Şimdi saat üçtü. Nick düşündü: ya apartman civarında bekleyebilir ya da bir an önce yukarı çıkıp işini orada bitirebilirdi. Beklemeyecek kadar heyecanlıydı. Heyecanlı oluşu da ayrıca heyecandırıyordu kendisini. **Bu iş de sona erince Mike'dan izin isteyeceğim**, diye düşündü. **Bir iki kız alıp Bahama Adalarına giderim.** Bunu düşünmek bile

kendisini rahatlatmıştı.

Nick Vito arabasını apartmanın köşesinde park edip kapıya kadar yürüdü. Elindeki sert plastik kartla kilidi açtı, asansörün yanına uğramadan üçüncü kata çıktı. Bir koridorun sonundaki kapının önüne gelince durup kapıyı yumruklamaya başladı.

«Açın! Polis!»

Kapının ardından koşuşma sesleri geldi, az sonra kapı zinciri takılı olarak aralandı. Marina'nın çıplak vücudu göründü.

«Nick!» diye bağırdı kadın. «Seni kaçık herif seni! Ödümü patlattın.»

Zinciri çıkartıp kapıyı açtı. «Sal, Nick gelmiş!»

Küçük Salvatore Fiore yatakodasından çıktı. Çırılçıplaktı. «Nicky oğlum, ne işin var burada?»

«Sal, sana Mike'dan bir haber getirdim.»

Nick Vito susturucusu takılı tabancasını kaldırıp tetiğe bastı. İlk kurşun Salvatore Fiore'nin burnunu parçaladı. İkincisi sol gözüne girdi. Marina bağırmak üzere ağzını açarken Nick bir kurşunda onun da başını buldu. Kadın yere düşerken, işi sağlama bağlamak için bir kurşun da göğsüne sıktı. **Esaslı bir kanya yazık oldu, ama Mike ortada tanık bırakılmasından hoşlanmaz,** diye düşündü.

***

Büyük Joseph Colella'nın ong Island'ın Belmont Park yarış alanında sekizinci yarışta koşan bir atı vardı. Colella Nick'e atı üzerinde oynamasını söylemişti. Geçmişte Colella'nın bu türlü yardımlarından çok para kazanmıştı. Colella kendi atları yarışırken hep Nick için de biraz para yatırırdı. Nick Vito şimdi Colella'nın locasına doğru yürürken bir daha bu yoldan para kazanamayacağını düşünüyordu. Sekizinci yarış az önce başlamıştı. Colella locasında ayağa fırlamış bağırıyordu. Büyük ödüllü bir yarış olduğu için herkes çılgınlar gibi bağırıyordu atlar ilk dönemeci alırken.

Nick Vito Colella'nın arkasına geçerek, «N'aber, ahbap?» dedi.

«Hey, Nick! Tam zamanında geldin. Güzellik Kraliçesi bu yarışı kazanacak. Senin için de birkaç kuruş koydum.»

«Yaşa, Joe.»

Nick Vito susturuculu tabancasını Colella'nın belkemiğine

dayadı, üç el ateş etti. Boğuk sesi farkeden bile olmamıştı. Nick, Colela'nın yere yığılışına baktı. Bir an adamın cebinden bahis biletlerini alıp almamayı düşündü. Almamaya karar verdi. At, yarışı kaybedebilirdi de.

Nick Vito dönüp çıkış kapısına doğru yürüdü. Binlerce kişi arasından biri...

**
*

Michael Moretti'nin özel telefonu çaldı.

«Bay Moretti?»

«Kim arıyor?»

«Ben Yüzbaşı Tanner'im.»

Michael'in adı hatırlaması birkaç saniyesini aldı. Bir polis yüzbaşısı. Queens bölgesi. Kendilerinden para alanlardan.

«Ben Moretti.»

«Sizi ilgilendireceğini sandığım bir şey öğrendim az önce.»

«Nereden telefon ediyorsun?»

«Bir telefon kulübesinden.»

«Devam et.»

«Açıklamalarını yapanın kimliğini öğrendim.»

«Geç kaldın. Hepsinin gereğine bakıldı.»

«**Hepsinin mi?** Ben yalnızca Thomas Colfax'ın adını duymuştum.»

«Sen ne konuştuğunu bilmiyorsun. Colfax öldü.»

Bu kez şaşırma sırası Yüzbaşı Tanner'e gelmişti. «**Siz** neden sözediyorsunuz? Thomas Colfax şu anda Quantica Deniz Kuvvetleri Ussünde kendisini dinleyen herkese bütün bildiklerini anlatmakla meşgul.»

«Sen delirmişsin! Ben çok iyi biliyorum ki...» Michael durdu. **Ne** biliyordu? Nick Vito'ya Thomas Colfax'ı öldürmesini emretmişti. Vito da öldürdüğünü söylemişti. Michael düşündü. «Bundan emin misin, Tanner?»

«Emin olmasam size telefon eder miydim, Bay Moretti?»

«Bir kontrol ettireceğim. Haklıysan borcumu öderim sana.»

«Teşekkür ederim, Bay Moretti.»

Yüzbaşı Tanner telefonu kapatırken sevinçliydi. Geçmişte May Moretti'nin çok eliaçık bir insan olduğunu görmüştü. Bu

koz büyük bir şey olabilirdi bu, hatta emekliliğini bile isterdi belki de. Telefon kulübesinden çıktı.

Kulübenin yanında iki kişi duruyordu. Tanner önlerinden geçerken adamlardan biri illeri çıkıp yolunu kesti. Elinde kimlik kartı vardı.

«Yüzbaşı Tanner'siniz, değil mi? Ben İç Güvenlik Bölümünden Teğmen West. Polis Müdürü sizinle görüşmek istiyor.»

***

Michael Moretti telefonu kapatırken sezileriyle Nick Vito'nun kendisine yalan söylediğini anlamıştı. Thomas Colfax yaşıyordu. Böylece her şey çok kolaylıkla açıklanmış oldu kendisi için. İhanet eden Colfax'tı. Ve Michael Nick Vito'yu Fiore ve Collela'yı öldürmek üzere göndermişti. Amma da aptallık, ha! Hıyarın biri en iyi iki adamını öldürtmeye zorlamıştı kendisini. Buz gibi bir öfke doldurdu içini.

Bir numara çevirip kesik kesik konuştu. İkinci bir konuşma daha yaptıktan sonra arkasına yaslanıp bekledi.

Nick Vito'nun sesini telefonda duyunca öfkesini gizlemeye çalışarak, «Nasıl oldu, Nick?» diye sordu.

«Tamam, patron. Dediğin gibi yaptım. Çok acı çektiler.»

«Sana her zaman güvenebilirim, değil mi, Nick?»

«Bunu bilirsin, patron.»

«Nick, bana son bir iyilik daha yapmanı istiyorum. Çocuklardan biri York ve Doksanbeşinci sokak kavşağında bir araba bırakmışlar. Kahve bir Camaro. Anahtarlar güneşliğin arkasında. Bu gece bir işte kullanacağız arabayı. Al ve buraya getir, olmaz mı?»

«Elbette, patron. Ne zaman istiyorsun? Ben şimdi...»

«Hemen getirmelisin, Nick. Şimdi.»

«Yola çıktım bile.»

«Elveda, Nick.»

Michael telefonu kapattı. Nick Vito'nun havaya uçuşunu orada olup da kendi gözleriyle görmek isterdi. Ancak yapacak daha acil bir işi vardı.

Jennifer Parker bir süre sonra ülkeye varacaktı, onun karşılama törenini hazırlamalıydı.

59

Tümgeneral Wallace, **Lânet bir Hollywood yapımı sanki,** diye düşündü. **Tutuklum da yıldızı!**

Deniz Piyadesi Üssünün büyük konferans salonu kameralarını kuran, ışık ve ses düzenini hazırlayan Muhabere Birliğinden erlerle doluydu.

Thomas Colfax'ın tanıklığını filme alacaklardı.

Savcı Di Silva, «Fazladan bir güvenlik önlemi,» demişti. «Kimsenin ona erişemeyeceğini biliyoruz ama kayıtlara geçmesi de iyi olur.» Diğerleri de onun fikrine katılmışlardı.

Salonda yalnızca Thomas Colfax yoktu. O, her şey hazırlandıktan sonra, son dakikada getirilecekti.

Lânet bir film yıldızı gibi.

Thomas Colfax hücresinde Adalet Bakanlığından David Terry ile konuşuyordu. Terry ortadan kaybolmak isteyen tanıklara yeni kimlikler hazırlayan kişiydi.

«Size Federal Tanık Güvenliği Programından söz edeyim,» dedi. Terry. «Duruşma sona erince sizi istediğiniz ülkeye göndereceğiz. Mobilyalarınız ve diğer eşyalarınız Washington'da bir ambara gönderilecek. Bunları size daha sonra ileteceğiz. Izlerin hiç bir şekilde size kadar ulaşmamasını sağlayacağız. Yeni bir kimlik ve geçmiş ve isterseniz yeni bir yüz de sağlayabiliriz.»

«Ben işin orasını hallederim.» Colfax aklından geçenleri kimseye söylemeyecekti.

«Genellikle yeni kimlik verdiklerimize kendilerine uygun alanda bir de iş bulur, yetecek kadar da para veririz. Sizin için paranın bir sorun olmadığını sanıyorum, Bay Colfax.»

Thomas Colfax, David Terry'nin Almanya, İsviçre ve Hong Kong bankalarında ne kadar parası olduğunu bilse ne diyeceğini düşündü. Parasının hesabını kendisi bile tam olarak bilmiyordu ama en aşağı bir tahminle dokuz on milyon doları olmalıydı.

«Hayır, paranın bir sorun olacağını sanmıyorum,» dedi.

«Pekâlâ. Öyleyse ilk işimiz nereye gideceğinizi saptamak. Bunun için belirli bir ülke düşünmüş müydünüz?»

Çok basit ama ardında çok şey taşıyan bir soruydu bu. Adam aslında, **Yaşamının geri kalan kısmını nerde geçirmek**

istiyorsun? diye soruyordu. Colfax gideceği yerden bir daha ayrılamayacağını çok iyi biliyordu. Gittiği yer neresi olursa olsun ancak saklanılan bir yer olacaktı, hiç bir yerde tam olarak güvenlik altında hissedemeyecekti kendini.

«Brezilya.»

Mantıklı bir seçimdi. Orada bir Panama şirketi adına tapusu alınmış iki yüz bin dönümlük bir çiftliği vardı. Çiftlik binası kale gibiydi. Michael Moretti sonunda nerede olduğunu öğrense bile, kimsenin kendisine yaklaşamayacağı bir biçimde koruyabilirdi kendisini. İstediği her şeyi satın alabilirdi. Kadın bile. Thomas Colfax Latin ırkı kadınlarından çok hoşlanıyordu. İnsanlar bir erkeğin altmış beş yaşına gelince artık cinsellikle ilgisi kalmadığını sanırlardı. Oysa Thomas Colfax cinsel iştihasının giderek arttığını farketmişti. En çok hoşuna giden şey yatağına iki üç genç ve güzel kızı aynı anda almaktı.

«Brezilya kolay olacak,» diyordu David Terry. «Hükümetimiz size orada küçük bir ev alır ve...»

«Buna gerek yok.» Colfax küçük bir evde yaşadığını düşününce az daha kahkahayla gülecekti. «Ben sizden yalnızca yeni bir kimlik ve güvenlik içinde nakledilmemi istiyorum. Geri kalan her şeyi ben yaparım.»

«Nasıl isterseniz, Bay Colfax.» David Terry ayağa kalktı. «Sanırım gereken her şeyi konuştuk. Bu iş kolay olacak. Hemen işe başlıyorum. Tanıklığınız biter bitmez Güney Amerika uçağına bineceksiniz.»

«Teşekkür ederim.» Thomas Colfax'ın yüreği sevinçle dolmuştu konuğu gidince. Başarmıştı işte! Michael Moretti kendisini küçümsemişti. Ve bu da onun son yanlışı olacaktı. Colfax onu öyle derine gömecekti ki bir daha başını toprak yüzüne çıkartamayacaktı.

Tanıklığı filme alınacaktı. Bu çok ilginçti işte. Acaba makyaj yapacaklar mıydı? Duvardaki aynaya baktı. **Benim yaşımda biri için hâlâ yakışıklı sayılırım,** diye düşündü. **O Güney Amerikalı kızlar kır saçlı orta yaşlı erkeklere bayılırlar.**

Hücrenin açılan kapısından içeri bir Deniz Piyadesi çavuşu girdi. Elinde Colfax'ın yemek tepsisi vardı. Film çekimi başlamadan yemek yiyebilecekti.

Thomas Colfax ilk günü şikâyet etmişti getirilen yemekten, o günden sonra da general yemeklerini hep özel olarak hazırlatmıştı. Uste kaldığı günden beri bir dediğini iki etmemişlerdi. Onu memnun edecek her şeyi yapıyorlardı. Colfax da

bundan yararlanmasını bilmişti. Odasına bir televizyon, rahat koltuklar getirtmişti, her gün gazete de geliyordu.

*
**

Çavuş tepsiyi iki kişilik masaya bıraktı. Colfax oturdu. Tam sevdiği gibi az pişmiş rosto et, patates ve pasta. Çavuş bir iskemle çekip karşısına oturdu. Bir bıçak ve çatal aldı, etten bir parça kesip yedi. General Wallace'ın fikirlerinden biriydi bu da. Thomas Colfax'ın kendi yemek tatıcısı vardı. **Eski zamanların kralları gibi,** diye düşündü. Çavuş eti, haşlama patatesi, pastayı tattı.

«Nasıl?»

«Doğrusunu isterseniz ben etimi daha iyi pişmiş severim, efendim.»

Colfax kendi çatal bıçağını alıp yemeye başladı. Çavuş yanılmıştı. Et gayet güzel pişmişti, papatesler de tam kıvamında ve sıcaktı.

Colfax etin üzerine bir parça salça sürdü. İkinci lokmasında ağzında acı bir tat duydu, birden bütün vücudu yanmaya başlamıştı sanki. Boğazı tıkanıyordu. Soluk alamıyordu. Karşısındaki çavuş kendisini seyretmekteydi. Thomas Colfax boğazını tutup çavuşa bir şeyler söylemek istedi, ama ağzından ses çıkmıyordu. İçindeki ateş her yanını sarmıştı şimdi. Vücudu korkunç kasılmalar içindeydi, birden sırt üstü yuvarlandı.

Çavuş bir süre bekledikten sonra gidip Thomas Colfax'ın gözkapağını kaldırıp gerçekten ölmüş olduğuna kanaat getirdi.

Sonra yardım çağırmaya gitti.

60

Singapur Havayollarının 246 sayılı uçağı saat yedi buçukta Londra'nın Heathrow havaalanına indi. Jennifer'le iki ajan uçaktan çıkıp alanın güvenlik bölümüne yerleştirilene kadar diğer yolcuların çıkmasına izin verilmedi.

Jennifer Amerikada neler olup bittiğini öğrenmek için bir gazete almak istediyse de hiç konuşmadan duran yol arkadaş-

ları buna izin vermediler.

İki saat sonra üçü birden New York'a kalkan TWA uçağındaydılar.

⁂

Foley Alanındaki mahkeme binasında bir toplantı yapılıyordu. Adam Warner, Robert Di Silva, Tümgeneral Roy Wallace ve FBI, Adalet Bakanlığı, Maliye Bakanlığı temsilcileri masa başında toplanmışlardı.

Robert Di Silva, sesi öfkeden titreyerek, «Böyle bir şey nasıl olabilir?» diye tepiniyordu. Generale döndü. «Thomas Colfax'ın ne kadar önemli olduğunu söylemiştik.»

General çaresizlik içinde ellerini iki yana açtı. «Elimizden gelen her önlemi aldık, efendim. Siyanürü üsse nasıl soktuklarını...»

«Nasıl yaptıkları beni ilgilendirmez. Colfax öldü!»

Maliye Bakanlığı temsilcisi, «Colfax'ın ölümü bizi nasıl etkiler?» diye sordu.

«Çok fazla. Tanık iskemlesine bir insan oturtmak başka şeydir, bir süre defter ve hesap göstermek başka. Kurnaz bir avukat çıkıp da defterlerin sahte olduklarını söyleyecektir.»

«Şimdi ne yapacağız?» diye sordu Maliye Bakanlığı temsilcisi.

«Yaptığımız işe devam edeceğiz. Jennifer Parker Singapur'dan yola çıktı. Onu yaşamboyu içeri tıkacak kadar kanıt var elimizde. Michael Moretti'yi de onunla birlikte tıkacağız içeri.» Adam'a döndü. «Öyle değil mi, Setanör?»

Adam'ın içi bulanıyordu. «Özür dilerim,» diyerek odadan çıktı.

61

Yerdeki işaretçi elindeki semaforlarla jumbo uçağı bekleme rampasına almıştı. Uçak yere çizili dairenin ortasında durdu, pilot verilen işaret üzerine motorları kesti.

Dev uçağın içinde bir anons duyuldu: «Sayın yolcularımız New York Kennedy Havalimanına inmiş bulunuyoruz. İkinci bir anonsa kadar yerlerinizi terketmemenizi rica ederiz.»

Uçağın içinden itiraz mırıltıları yükseldi. Bir an sonra kapılar yer mürettebatı tarafından açıldı. En önde oturan Jennifer'le iki ajan kalktılar.

Uçaktakiler uçaktan çıkan üç kişinin ardından şaşkınlıkla bakakaldılar. Birkaç dakika sonra yeni bir anons duyuldu: «Gösterdiğiniz sabır için teşekkür ederiz. Şimdi inebilirsiniz.»

Havaalanının yan girişinde bir resmi araba bekliyordu. İlk olarak Foley Alanındaki Mahkeme binasının yanındaki Metropolitan Islah Merkezinde durdular.

Jennifer'in burada kaydı yapıldıktan sonra FBI ajanlarından biri, «Sizi burada tutamayacağız,» dedi. «Riker Adasına götürmek için emir aldık.»

⁂

Riker Adası yolunda da hiç konuşmadılar. Jennifer arabanın arkasında iki adamın arasında oturuyordu. Koca okyanus boyunca hiç konuşmadıkları için Jennifer başının ne kadar belâda olduğunu bilemiyordu. Sınırdışı emri çıkarıldığına göre çok önemli bir suçlamayla karşı karşıya olmalıydı.

Cezaevinde kaldığı sürece kendisine hiç bir yardımı dokunamazdı. İlk iş olarak kefaletle serbest bırakılması gerekiyordu.

⁂

Riker Adası köprüsünden geçiyorlardı şimdi. Jennifer müvekkilleriyle konuşmak için yüzlerce geçmişti buradan. Şimdi de tutuklu olan kendisiydi.

Ama çok sürmez, Michael beni çıkartır, diye düşünüyordu.

İki ajan Jennifer'i kabul binasına soktular, içlerinden biri nöbetçiye sınırdışı belgesini uzattı.

Nöbetçi kâğıda baktı. «Sizi bekliyorduk, Bayan Parker. Üç numaralı hücrede yeriniz hazır.»

«Bir tek telefon etmeye hakkım var.»

Nöbetçi masadaki telefonu gösterdi. «Elbette.» Jennifer Michael Moretti'yi bulacağını umarak numarayı çevirdi.

⁂

Michael Moretti Jennifer'in telefonunu bekliyordu. Son

yirmi dört saattir başka bir şey düşünememişti. Jennifer'in Londra'ya inişinden, sonra oradan havalanıp New York'a gelişinden haberdardı. Masası başında oturmuş onu Riker Adası yolunda izliyor, cezaevine girişini görür gibi oluyordu. Hücreye konulmadan önce bir telefon etmek isteyecekti. Ve kendisini arayacaktı. Mishael de başka bir şey istemiyordu zaten. Bir saat içinde onu oradan çıkartacaktı. Sonra kendisine gelecekti. Michael Moretti Jennifer Parker'in kapısından girece-ğ an için yaşıyordu artık.

Jennifer bağışlanmayacak şeyi yapmıştı. Michael Moretti'-yi ortadan kaldırmaya çalışan adama vermişti vücudunu. Başka ne vermişti acaba? Hangi sırları açıklamıştı?

Adam Warner Jennifer'in oğlunun babasıydı. Michael'in artık hiç kuşkusu yoktu. Jennifer kendisine daha ilk başta yalan söylemişti, Joshua'nın babasının ölmüş olduğunu söylemişti. **Bu kehanet yakında doğru çıkacak** ama, diye düşündü. Çelişkili bir durumdaydı. Bir yandan Adam Warner'i mahvedecek güçlü bir silâh vardı elinde. Jennifer'le olan ilişkisini açıklamakla tehdit edebilirdi Warner'i. Ama bunu yaparsa kendisi de açığa çıkmış olacaktı. Aileler Michael'in kadınının Senato Soruşturma Komisyonu başkanının metresi olduğunu öğrendiklerinde Michael alay konusu olacaktı. Boynuzlu bir erkek don olamazdı. Bu yüzden şantaj iki tarafı keskin bıçaktı. Michael bunu kullanamayacağını biliyordu. Düşmanlarını başka bir yoldan yok edecekti.

Michael masanın üzerindeki beceriksiz bir elin çizdiği küçük yol planına baktı. Bu Adam Warner'in o geceki bir yemeğe hangi yoldan gideceğini gösteriyordu. Plan Michael Moretti'ye beş bin dolara mal olmuştu. Adam Warner'in de yaşamına mal olacaktı.

Telefon ansızın çalınca elinde olmadan sıçradı. Açınca karşıda Jennifer'in sesini duydu. Bu ses kulağına tatlı şeyler fısıldamış, kendisini sevmesi için yalvarmıştı...

«Michael, sen misin?»

«Evet. Neredesin?»

«Riker Adasında. Cinayetle suçlanıyorum. Kefalet henüz saptanmadı. Ne zaman...?»

«Seni hemen çıkartırım oradan. Ağzını açma, tamam mı?»

«Tamam, Michael.» Kadının sesindeki rahatlama hissediliyordu.

«Gino'yu yollar seni aldırırım.»

Michael birkaç dakika sonra başka bir numarayı çevirip kısaca konuştu.

«Kefaletin yüksek olması önemli değil. Onun hemen çıkmasını istiyorum.»

Telefonu kapatıp masasındaki bir düğmeye bastı. Gino Callo girdi içeri.

«Jennifer Parker Riker Adasında. Bir iki saate kadar bırakılır. Onu alıp buraya getir.»

«Tamam, patron.»

Michael arkasına yaslandı. «Bugünden sonra Adam Warner'in bizim için tehlikeli olmayacağını söyle.»

Gino Gallo'nun yüzü aydınlandı. «Öyle mi?»

«Evet. Bir konuşma yapmaya gidiyor, ama konuşacağı yere varamayacak. New Cannaan'daki köprüde bir kaza geçirecek.»

Gino Gallo gülümsedi. «Yamansın, patron!»

Michael kapıyı gösterdi. «Haydi, yürü!»

***

Savcı Di Silva Jennifer Parker'in kefaletle salıverilmesini önlemek için bildiği bütün yolları denedi. New York Yüksek Mahkemesinde Yargıç William Bennett'in önündeydiler.

«Sayın Yargıç,» diye söze başladı. Di Silva. «Sanık on iki ayrı suçtan tutuklanmıştır. Kendisini Singapur'dan sınırdışı ettirerek buraya getirdik. Kefaletle salıverilirse sınırdışı anlaşmamız olmayan başka bir ülkeye kaçacaktır. Sizden kefalet istemini reddetmenizi istiyorum.»

Jennifer'in avukatı eski yargıç John Lester,» Sayın Savcı gerçeği çarpıtmaktadır Sayın Yargıç,» dedi. «Müvekkilim herhangi bir yere kaçmış değildir. İş için Singapur'da bulunuyordu. Hükümet kendisinden dönmesini isteseydi bunu seve seve kabul ederdi. Bu eyaletin ünlü bir avukatıdır. Böyle bir insanın kaçmaya kalkışması düşünülemez bile.»

Tartışmalar yarım saat sürdü. Kararını bildirdi.

Sonunda Yargıç Bennett, «Beş yüz bin dolarlık kefalet parasının yatırılmasına karar verilmiştir.»

«Teşekkür ederim Sayın Yargıç. Kefalet bedelini ödeyeceğiz.»

***

Gino Gallo on beş dakika sonra Jennifer'in siyah bir Mercedes'in arka koltuğuna oturmasına yardım ediyordu.

«Pek uzun sürmedi,» dedi.

Jennifer cevap vermedi. Dinlemiyordu bile. Olanları düşünüyordu. Singapur'da her şeyden uzak tutulmuştu. Birleşik Devletlerde neler olup bittiğini bilmiyordu ama kendisinin tutuklanmasının orada olanlarla bağlantısı bulunduğunu anlamıştı. Yalnızca kendisinin peşinde olamazlardı. Michael'le konuşup her şeyi öğrenmesi gerekiyordu. Di Silva kendisini cinayet suçuyla getirttiğine göre ayaklarını yere sağlam basıyordu. Eğer...

Gino Gallo Jennifer'in dikkatini çeken iki sözcük söylemişti. «..... Adam Warner...»

Jennifer adamı dinlemiyordu.

«Ne dedin?»

«Adam Warner konusunda üzülmemize gerek kalmadı diyordum. Mike onun gereğine baktırıyor.»

Jennifer kalbinin atışlarının hızlandığını hissetti. «Öyle mi? Ne zaman?»

Gino Gallo saatına baktı. «On beş dakikaya kadar. Bir kaza süsü verilecek.»

Jennifer ağzı kurumuştu. «Nerede...» Devamını getiremedi. «Nerede... olacak?»

«New Brunswick. Köprüde.»

Queens'den geçiyorlardı. İlerde bir eczanesi olan alışveriş merkezi vardı.

«Gino eczanenin önünde durur musun? Bir şey alacaktım.»

«Elbette.» Adam usta bir hareketle direksiyonu çevirip arabayı alışveriş merkezinin önünde durdurdu. «Size yardım edebilir miyim?»

«Hayır, teşekkür ederim. Bir dakika sürmez zaten.»

Jennifer koşa koşa girdi dükkâna. Arkada bir telefon kulübesi vardı. Çantasını açtı. Ama birkaç Singapur parası dışında hiç bozukluğu yoktu. Kasaya gidip bir dolar uzattı.

«Şunu bozar mısınız, lütfen.»

Asık suratlı kasa memuru Jennifer'e bir avuç bozukluk uzattı. Jennifer telefona koştu. İri yarı bir kadın girmişti içeri.

«Çok acelem var. Acaba...» dedi Jennifer.

Kadın Jennifer'e ters ters bakıp numarasını çevirmeye devam etti.

«Alo, Hazel! Falım çıktı. Öyle kötü bir gün geçirdim ki. Belman'dan alacağım ayakkabıları biliyordun ya? Inanır mısın ayağıma uyan numarada bir çift varmış, onu da satmışlar.»

Jennifer kadının koluna dokundu. «Lütfen!»

«Git başka bir telefon bul,» dedi kadın. «Ya o süetleri hatırladın mı? Onlar da satılmış. Ben de ne yaptım biliyor musun? Tezgâhtara...»

Jennifer gözlerini kapattı. İçindeki acıdan başka hiçbir şey hissetmiyordu. Michael Adam'ı öldürmemeliydi. Onu kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapmalıydı.

Kadın telefonu kapatıp Jennifer'e döndü. «Sana bir ders vermek için bir telefon daha etmeliydim.»

Kadın kazandığı küçük zaferin sevinciyle gülümseyerek yürürken Jennifer telefonu kapıp Adam'ın yazıhanesinin numarcsını çevirdi.

«Özür dilerim, Senatör Warner büroda değil,» dedi sekreteri. «Bir not bırakacak mısınız?»

«Çok acil bir durum var. Nerede bulabileceğimi biliyor musunuz?»

«Ne yazık ki hayır. Ama bir not...»

Jennifer telefonu kapattı. Bir an düşündü, sonra başka bir numara çevirdi. «Robert Di Silva'yı istiyorum.»

Uzun bir beklemeden sonra bir ses, «Savcılık bürosu,» dedi.

«Ban Di Silva ile konuşmak istiyorum. Adım Jennifer Parker.»

«Hemen çağır gelsin. Acil bir durum var. Çabuk ol!» Jennifer'in sesi titriyordu.

Di Silva'nın sekreteri duraksadı. «Bir dakika.»

Az sonra Robert Di Silva telefondaydı. «Alo?»

«Dinle, ama iyi dinle,» dedi Jennifer. «Adam Warner öldürülecek. On onbeş dakika içinde. New Canaan köprüsünde öldürecekler.»

Telefonu kapattı. Başka bir şey yapamazdı. Adam'ın parçalanmış vücudunu görür gibi olunca ürperdi. Saatına baktı. Di Silva'nın zamanında yetişmesi için duaya başladı.

*
**

Robert Di Silva telefonu kapatıp odasındaki beş altı kişiye döndü. «Çok garip.»

«Kimdi?»

«Jennifer Parker. Senatör Warner'i öldüreceklerini söyledi.»

«Neden sizi aramış?»

«Kim bilir?»

«Gerçek mi dersiniz?»

«Yok canım!»

***

Jennifer içeri girerken Michael her şeye karşın kadının güzelliği karşısında duraklamaktan kendini alamadı. Onu gördüğünde hep böyle olurdu. Yaşamı boyunca gördüğü en güzel kadındı. Ama hileciydi, sahtekârdı. Adam Warner'i öpen dudaklarına, Adam Warner'in kolları arasında yatan vücuduna baktı.

«Michael, seni gördüğüme çok sevindim,» diyordu Jennifer. «Her şeyi böylesine çabuk ayarladığın için sana ne kadar teşekkür etsem azdır.»

Bir koltuğa oturdu. «Michael, neler oluyor allahını seversen?»

Michael yarı hayranlıkla baktı kadına. İmparatorluğunun çöküşünden sorumluydu ve saf saf neler olduğunu soruyordu!

«Beni neden geri getirdiklerini biliyor musun?»

Elbette, onlara biraz daha ötmen için, diye düşündü Michael. Boynu kırık sarı kanaryayı hatırladı. Yakında o kanarya Jennifer olacaktı.

Jennifer erkeğin kara gözlerinin içine baktı. «Bir şey mi var?»

«İyiyim. Kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim.» Michael arkasına yaslandı. «Birkaç dakikaya kadar bütün sıkıntılarımız bitmiş olacak.»

«Senatör Warner bir trafik kazasına kurban gidecek. Komünistler peşimizi bırakır artık.» Duvardaki saate baktı. «Her an telefon bekliyorum.»

Jennifer birden tehlikede olduğunu hissetti. Buradan çıkmalıydı.

Ayağa kalktı. «Daha eşyalarımı açmadım. Gidip...»

«Otur.» Jennifer erkeğin sesini duyunca ürperdi.

«Michael...»

«Otur dedim!»

Jennifer kapıya baktı. Gino Gallo sırtını kapıya yaslamış ifadesiz bir yüzle kendisine bakıyordu.

«Hiçbir yere gidemezsin,» dedi Michael.

«Ama anlamıyorum ki...»

«Konuşma. Ağzını açma!»

Birbirlerine bakarak beklemeye başladılar. Odada yalnızca duvar saatinin tiktakları işitiliyordu. Jennifer Michael'in gözlerini okumaya çalıştı ama bomboştu adamın bakışları.

Birden telefon çaldı. «Alo?... Emin misin?... Pekâlâ... Çekilin oradan.» Telefonu kapattı, Jennifer'e baktı. «New Canaan'daki köprü polisle kaynıyormuş.»

Jennifer bütün vücudunu saran bir rahatlama hissetti. Michael kendisini süzmekte olduğu için bu duygusunu dışarı vurmamaya çalıştı.

«Ne demek oluyor bu?» diye sordu Jennifer.

«Hiç bir şey. Adam Warner'i orada öldürecek değiliz ki.»

62

Garden State Otoyolundaki ikiz köprüler haritada işaretli değildi. Garden State Otoyolu Raritan Nehrini Amboys'da geçerken biri güneye diğeri kuzeye olmak üzere iki köprü oluşturuyordu.

Araba Perth Amboy'un kuzeyinde güney köprüsüne doğru ilerlemekteydi. Adam Warner yanında bir gizli ajan olduğu halde arkada oturuyordu. Diğer iki ajan öndeydiler.

Clay Reddin altı ay önce Adam Warner'in koruma polisliğine getirildiğinden senatörü iyi tanıyordu. Onu açık yüzlü, yanına kolay yaklaşılabilen bir adam olarak bilirdi. Ancak senatör sabahtan beri garip bir suskunluk içindeydi. Kendi içine kapanmıştı sanki. **Çok sıkıntılı,** diye düşündü Reddin. Senatör Warner'in Birleşik Devletlerin bir sonraki Başkanı olacağından hiç kuşkusu yoktu. Ve onu korumak da kendisine düşüyordu. Senatörün emniyeti için alınan önlemleri bir kez daha gözünün önünden geçirdi, her şeyin yolunda olduğuna karar verdi.

Ajan Reddin gelecek Başkana göz ucuyla bakıp aklından neler geçtiğini düşündü.

Adam Warner karşı karşıya bulunduğu sıkıntılı anları düşünüyordu. Di Silva Jennifer'in tutuklandığını bildirmişti. Kadının bir hayvan gibi hücreye konulmuş olması korkunç bir şeydi. Paylaştıkları o şahane dakikaları düşünüyordu. Jennifer'i hiç bir kadını sevmediği gibi sevmişti.

Öndeki ajaniardan biri, «Atlantic City'ye tam zamanında varacağız, Sayın Başkanım,» dedi.

Başkan. Yine aynı sözcük. Son anketlere göre başta gidiyordu. Halkın yeni kahramanıydı. Adam, bunun başında bulunduğu komisyonun başarısına borçlu olduğunu biliyordu. Jennifer Parker'i mahvedecek olan soruşturma komisyonu.

Başını kaldırınca ikiz köprülere yaklaşmakta olduklarını gördü. Köprüden hemen önce bir yan yol vardı. Yolun öteki tarafında da dev bir kamyon o girişi tıkamıştı. Araba köprüye yaklaşırken kamyon da hareket etti, iki araç köprüye aynı anda girdiler.

Gizli servis sürücüsü frene bastı. «Şu sersemin yaptığına bakın.»

Kısa dalga telsiz cızırdadı. «Beacon Bir! Sizi dinliyorum, Beacon Bir.»

Sürücünün yanında oturan ajan, vericiyi aldı. «Burası Beacon Bir.»

«Savcılık Bürosundan acil bir haber aldık. Tilki Bir tehlikede! Sesimi aldınız mı?»

Kamyon hiç bir uyarı işareti vermeden birden sağa savruldu, arabanın yanına çarptı. Araba kamyonla köprü korkuluğu arasında sıkışmıştı. Üç ajan tabancalarını çektiler.

«Yere yatın!»

Adam yere itildiğini hissetti. Ajan Reddin senatörün vücudunun üstüne kapandı. Gizli ajanlar arabonın sol camlarını indirip silâhlarını dışarı uzattılar. Ancak ateş edecek bir hedef yoktu. Dev kamyonun yan tarafı tüm arabayı örtüyordu. Sürücü direksiyonu sola kırarak arabayı köprüde tutmaya çalıştı, ancak kamyon nehire doğru itiyordu. Raritan Nehri elli metre altlarında çağlayarak akıyordu.

Sürücünün yanındaki ajan telsiz mikrofonunu aldı. «Burası Fener Bir! Imdat! Imdat! Bütün birliklere çağrı! Imdat!»

Arabadakiler kurtulmalarının olanaksızlığını biliyorlardı. Sürücü arabayı durdurmaya çalıştı ama dev kamyonun tamponlarına takılmışlardı. Araba da kamyonla birlikte hareket ediyordu. Bir iki saniye sonra nehire doğru savrulacaklardı. Arabayı sü-

ren ajan kaçamak oyunlarına başladı, araba bir hızlandırıyor, ani bir firen yapıyordu kurtulmak için. Ama kamyon iyice sıkıştırmıştı kendilerini. Manevra yapacak yer kalmamıştı. Sol taraflarında kamyon, sağ da artık iyice sallanmaya başlamış olan korkuluk demirleri vardı.

Kamyon şimdi biraz daha zorlamaya başlamıştı. Arabadakiler ön tekerleklerin korkuluğun dışına çıktığını hissettiler. Arabanın suya yuvarlanması an meselesiydi. Her biri kendi bildiğine ölüme hazırlandı.

Adam korkmuyordu. Yalnızca büyük bir kayıp duygusuna kapılmıştı. Jennifer'le paylaşmalıydı yaşamını, ondan çocukları olmalıydı... Adam birden bir çocukları olduğunu hissetti ta içinde...

Araba biraz daha kaydı. Adam bu haksızlığa, olanlara ve şu anda olmakta olan haksızlığa yüksek sesle itiraz etti.

Tam o anda tepelerinde iki polis helikopteri belirdi. Hemen ardından makineli tüfek sesleri duyuldu. Kamyon savruldu ve durdu. Adam ile yanındakiler başlarının üstünde helikopter gürültülerini duyuyorlardı. Hiç kıpırdamadan beklediler. En küçük bir kıpırtının bile arabayı aşağı yollayacağını biliyorlardı.

Uzaktan polis arabalarının sirenleri duyuldu. Ardından da sert emirler. Kamyonun motoru çalıştı. Ağır ağır, sıkışan arabadan uzaklaştı. Araba bir az daha yattı suya doğru sonra durdu. Az sonra kamyon çekilmişti. Adam ile ajanlar sol camlardan dışarısını görebiliyorlardı.

Köprünün üstü silâhları çekilmiş polislerle doluydu.

Bir polis komiseri arabanın yanındaydı.

«Kapıları açamayacağız,» dedi. «Sizleri camlardan çıkaracağız.»

Önce arabanın dengesini bozmamaya özen göstererek Adam'ı çıkardılar. Ardından da üç ajanı.

Hepsi kurtarılınca komiser Adam'a döndü. «İyi misiniz, efendim?»

Adam yarısı nehire sarkan arabaya dönüp baktı. Sonra da aşağıdaki karanlık sulara.

«İyiyim.»

⁂

Michael Moretti duvardaki saate baktı. «Tamam.» Jennifer'e döndü. «Sevgilin nehirdedir şu anda.»

Jennifer bembeyaz kesilmiş bir yüzle bakıyordu erkeğe. «Bunu...»

«Üzülme, adil bir şekilde yargılanacaksın.» Gino Gallo'ya döndü. «Ona Adam Warner'in New Canaan'da öldürüleceğini söyledin mi?»

«Bana dediklerini söyledim , patron.»

Michael Jennifer'e baktı. «Duruşma bitmiştir.»

Kalkıp Jennifer'in oturduğu yere yürüdü. Kadının bluzunu tutup ayağa kaldırdı.

«Seni seviyordum,» diye mırıldandı. Yüzüne bir tokat indirdi. Jennifer gözünü bile kırpmadı. Bir tokat daha indirdi, bir daha. Kadın yere düştü.

«Kalk! Gidiyoruz.»

Jennifer yediği tokatlardan sersemlemiş olarak yatıyordu. Michael sertçe çekip kaldırdı kadını.

«Gereğine bakayım mı?» diye sordu Gino Gallo.

«Hayır. Arabayı arka kapıya getir.»

«Tamam, patron.» Gino Gallo çıktı.

Jennifer ile Michael yalnız kalmışlardı.

«Neden?» diye sordu Michael. «Dünya ikimizindi ve fırlatıp attın. Neden?»

Jennifer cevap vermedi.

«Seni eski günlerin anısına bir daha düzeyim mi?» Michael Jennifer'in kolunu yakaladı. «Bunu ister misin?» Jennifer cevap vermedi. «Bir daha kimseyle düzüşemeyeceksin, anladın mı? Seni nehire, âşığının yanına atacağım. Orada buluşursunuz.»

Gino Gallo odaya daldı. Yüzü bembeyazdı. «Patron...»

Dışardan bir çatırtı duyuldu. Michael çekmeceden tabancasını almak için fırladı. Kapı açıldığında tabanca elindeydi. İki ajan ellerinde tabancaları olduğu halde içeri girdiler.

«Kıpırdama!»

Michael o saniye verdi kararını. Tabancayı kaldırıp Jennifer'e ateş etti. Kurşunların ajanların ateşe başlamalarından bir an önce kadının vücuduna saplandığını gördü. Jennifer'in göğsünden kanlar fışkırırken kendisi de iki kurşun yedi. Jennifer yerde yatıyordu. Michael onun mu kendisinin mi daha çok acı çektiğini düşündü. Bir kurşunun saplandığını daha hissetti, ondan sonra başka bir şey duymadı.

63

İki nöbetçi doktor Jennifer'i ameliyathaneden Acil Bakım servisine taşıyorlardı. Tekerlekli sedyenin hemen yanında üniformalı bir polis yürümekteydi. Hastane koridoru polisler, detektifler ve gazetecilerle tımarhaneyi andırıyordu.

Kabul masası önüne gelen bir adam, «Jennifer Parker'i görmek istiyorum,» dedi.

«Ailesinden misiniz?»

«Hayır, bir dostuyum.»

«Kusura bakmayın, ziyaretçi kabul edemez. Acil Bakım servisine alındı.»

«Beklerim.»

«Çok uzun sürebilir.»

«Önemi yok,» dedi Ken Bailey.

⁂

Açılan yan kapıdan yüzü solmuş ve çökmüş Adam Warner bir dizi gizli ajanla içeri girdi.

Kendisini karşılamak üzere bir doktor bekliyordu. «Bu taraftan, Senatör Warner.» Adam'ı küçük bir odaya soktu.

«Nasıl?» diye sordu Adam.

«İyimser değilim. Vücudundan üç kurşun çıkardık.»

Robert Di Silva girdi içeri. Adam Warner'e baktı. «Sevinmişsindir.»

«Sana teşekkür borçlu olduğumu biliyorum. Nerden biliyordun?»

«Jennifer Parker telefon etti. Seni New Canaan'da tuzağa düşüreceklerini söyledi. Bir oyalama olduğuna emindim ama tehlikeyi göze alamazdım. Orasını güvence altına aldıktan sonra geçeceğin yola da seni korumak için helikopterler gönderdim. Parker yaptı bu işi bence.»

«Hayır,» dedi Adam. «Hayır.»

Robert Di Silva omuzlarını silkti. «Nasıl istersen, Senatör. Önemli olan yaşaman.» Doktora döndü. «Yaşayacak mı?»

«Kurtulma şansı pek yüksek değil.»

Savcı Adam Warner'in yüzündeki ifadeyi yanlış değerlendirdi. «Üzülme. Paçayı kurtarırsa canına okuruz.»

Daha yakından baktı Adam'ın yüzüne. «Çok berbat durumdasın. Neden eve gidip dinlenmiyorsun?»

«Önce Jennifer Parker'i görmek istiyorum.»

«Komada,» dedi doktor. «Kurtulmayabilir.»

«Görmek istiyorum.»

«Başüstüne, Senatör. Bu taraftan lütfen.»

Doktorun ardından yürüdüler. Koridorun az ilersinde A-CİL BAKIM. GIRMEK YASAK yazılı bir kapı vardı.

Doktor kapıyı açtı, iki adamı içeri soktu. «İlk odada yatıyor.»

Kapının önünde bir polis memuru bekliyordu. Di Silva'yı görünce esas duruşa geçti.

Di Silva, «Bu odaya benim yazılı kâğıdım olmadan kimse giremez; tamam mı?» dedi.

«Evet, efendim.»

Adam ile Di Silva içeri girdiler. Ikisi boş üç yatak vardı. Jennifer burnunda ve bileklerinde borularla üçüncü yatakta yatıyordu. Adam yatağa yaklaşıp kadına baktı. Jennifer.in yüzü bembeyazdı, gözleri kapalıydı. Sakin yatarken yüzü daha genç ve daha yumuşaktı. Adam yıllarca önce tanıdığı masum kıza bakıyordu. **Rüşvet alsam böyle yerde oturur muydum? Ne yaptığınız önemli değil. Beni rahat bırakın yeter,** diyen kıza. Onun cesaretini, idealizmini ve kolayca incinilebilirliğini hatırladı. Meleklerin tarafındaydı, adalete inanıyor, onun uğruna savaşmaya hazır bulunuyordu. Ne olmuştu? Adam onu sevmişti, hâlâ da seviyordu. Ikisinin de yaşamlarını zehirleyen bir tek yanlış seçim yapmıştı. Ölene kadar bunun suçluluğundan kurtulamayacağını biliyordu.

Doktora döndü. «Şey... bana haber verin...» Sözünün devamını getiremedi.

«Elbette.»

Adam Warner Jennifer'e son kez uzun uzun bakıp içinden veda etti. Sonra dönüp kendisini bekleyen gazetecilere doğru yürüdü.

⁂

Yarı bilinçliliğin hayâl perdeleri arasında Jennifer adamların odadan çıktıklarını duymuştu. Ne dediklerini anlamamıştı. Sesler vücudunu kavrayan ağrılar arasında kayboluyordu. Adam'ın sesini duyar gibi olmuştu ama bunun olamayacağını

biliyordu. Adam ölmüştü. Gözlerini açmaya çalıştı ama başaramadı.

Düşünceleri karışıyordu... Abraham Wilson elinde bir kutuyla odaya girdi. Ayağı takıldı kutu açıldı. İçinden sarı bir kanarya uçtu. Robert Di Silva bağırıyordu... **Yakalayın! Kaçırmayın!**... Michael Moretti kuşu tutmuş gülüyordu. Peder Ryan, **Bakın bakın, bir mucize!** dedi. Constance Garrett odada dansediyor, herkes de kendisini alkışlıyordu... Bayan Cooper, **Sana Wyoming'i vereceğim,** dedi... **Wyoming... Wyoming...** Adam bir düzine kırmızı gülle içeri girdi. Michael, **onlar benden,** dedi. **Vazoya koyacağım,** dedi Jennifer. Güller kuruyup öldüler, su yere döküldü bir göl oldu. Adam ile yelkenlideydiler. Michael onları su kayakları üzerinde izliyordu. Birden Joshua oluverdi, Jennifer'e güldü, el salladı, dengesini kaybetti... **Düşme... Düşme... Düşme...** Dev gibi bir dalga Joshua'yı havaya kaldırdı. Çocuk kollarını İsa gibi iki yana açtı ve kayboldu.

Jennifer bir an kendine geldi.

Joshua gitmişti.

Adam gitmişti.

Michael gitmişti.

Yapayalnızdı. Sonunda, herkes yalnızdı. Her insan kendi ölümünü yaşardı. Şimdi ölmek kolaydı artık.

Yavaş yavaş tatlı bir sakinliğin kendisini sardığını hissetti. Az sonra ağrıları kesilmişti.

64

Adam Warner Birleşik Devletlerin kırkıncı Başkanı olarak soğuk bir Ocak günü yemin etti. Karısı vizon bir manto ve vizon bir şapkayla soluk yüzüne renk katmış, hamileliğini saklayabilmişti. Kızının yanında durmuş gururla seyrediyordu kocasını. Bütün ülke üçü için bayram yapıyordu. Amerika'nın en iyileriydiler: Namuslu, dürüst ve iyi. Yerleri Beyaz Saray'dı.

***

Washington eyaletinin Kelso kasabasında küçük bir avukat yazıhanesinde Jennifer Parker tek başına oturmuş yemin törenini seyrediyordu. Törenin sona ermesini, Adam ile Mary

Beth ve Samantha'nın koruma polisleriyle çevrili olarak platformu terketmelerini seyretti. Sonra televizyonu kapatıp boş ekrana baktı. Geçmişi kapatmak gibiydi bu. Kendisine, aşkına, ölüme, sevinç ve acıya açılan her şeyi kapatma... Hiç bir şey kendisini yıkamamıştı.

Paltosunu, şapkasını giyip dışarı çıktı. Bir an durup kapıdaki tabelâya baktı: **Jennifer Parker, Avukat.** Bir süre kendisini beraat ettiren jüriyi düşündü. Hâlâ avukattı, babası gibi. Ve hâlâ adına adalet denilen o ele geçmez şeyi aramaya devam edecekti. Dönüp mahkeme yönünde yürümeye başladı.

Jennifer rüzgârın süpürdüğü boş sokaklardan geçti. Hafif bir kar başlamış, dünyayı ince bir tülle örtüyordu. Yakınlardaki bir apartmandan neşeli bir gürültü yükseldi. Jennifer bir an durup bu yabancı sesi dinledi. Paltosuna daha sıkı sarındı ve yürüdü sonra. Gözlerini kırpıştırıp karların ötesine bakıyor, geleceği görmeye çalışıyordu sanki.

Ama yalnızca geçmişe bakıyordu. Tüm kahkahaların ne zaman sora erdiğini anlamak istiyordu.

SON

SIDNEY SHELDON

GAZAP RÜZGARI

Jüri üyeleri salona dönmeye başladıklarında, Jennifer'in kalbi duracak gibi oldu. Suratları asıktı; sanki kötü bir karar vermişlerdi. Genç kız bayılmak üzereydi. Kendisi yüzünden bir insan idam edilecekti. Bu davayı üzerine almamalıydı. Yükselmek için bir insan yaşamını kullanmağa ne hakkı vardı? Di Silva gibi yetenekli bir savcıyla başa çıkılmayacağını bilmeliydi. Birden, yerinden fırlayıp jüri üyelerine, «Durun yapmayın,» diye bağırmak geldi içinden. «Adil bir dava olmadı bu. Benim yerime başka bir avukat savunsun onu. Benden daha iyi biri...»

Ama geç kalmıştı. Genç kadın, müvekkili Abraham Wilson'ın yüzüne baktı. Bir heykel kadar hareketsiz oturuyordu. Yüzünden nefret değil umutsuzluk yayılıyordu. Onu rahatlatacak bir şeyler söylemek istedi, ama tek sözcük gelmedi aklına.

Zabıt kâtibi jüri sözcüsünden aldığı kâğıdı yargıca verdi.

Jennifer'in kalbi göğsünden dışarı fırlayacak gibiydi. Soluk alamıyordu. Kararın okunmasından önceki bu anı durdurmak, dondurmak istiyordu. Bundan sonrası hiç olmasındı.

Yargıç Waldman, önce elindeki kâğıda, sonra salona baktı:

«Sanık ayağa kalksın!..»

200 Lira